Tây Thu
Tiểu Công Chúa
KÊNH TRUYỆN
kenhtruyen.com
-Lan Rùa-

Mục lục

Chương 1: Tây Thu Đậu Phụ
Chương 2: Viet Duc International High School
Chương 3: Nhập Học
Chương 4: Cho Cún Vào Danh Sách Đen
Chương 5: Tây Thu Lớn Rồi
Chương 6: Lo Lắng Và Áy Náy
Chương 7: Chi Thích Khôi
Chương 8: Tương Lai Của Cả Nhà Thu
Chương 9: Hưng Thích Thu
Chương 10: Giải Pháp Vẹn Toàn
Chương 11: Cô Rùa Hay Khôi?
Chương 12: Dì Không Lấy Ơ Rô
Chương 13: Lý Tưởng Sống Của Một Thằng Đàn Ông
Chương 14: Làm Điều Xấu Ắt Gặp Quả Báo
Chương 15: Thu Lo Cho Khôi Lắm Ý
Chương 16: Cười Một Cái Cho Đời Nó Tươi
Chương 17: Thu Bán Khôi Rồi Khôi Ơi
Chương 18: Cắt Trọc Chi Cho Thu
Chương 19: Ba Con Cua Rang Me
Chương 20: Vẻ Đẹp Tâm Hồn
Chương 21: Thu Đừng Hiểu Nhầm Nữa
Chương 22: Có Ai Đánh Thuế Giấc Mơ Đâu?
Chương 23: Nuốt Nước Cháo Sống Qua Ngày
Chương 24: Nhà Tôi Cũng Bán Than Tổ Ong Nhé
Chương 25: Khôi Chẳng Bao Giờ Ghét Thu Cả
Chương 26: Ghét Một Tỷ Lần Luôn Á
Chương 27: Tại Thu Trước
Chương 28: Thanh Mai Trúc Mã
Chương 29: Ăn Hay Không?
Chương 30: Cây Và Quạ
Chương 31: Dễ Như Ăn Kẹo
Chương 32: Chị Chị Em Em
Chương 33: Bà Chủ Vựa Than Tổ Ong
Chương 34: Puppy Loves Dog
Chương 35: Chị Thu Không Nói Dối
Chương 36: Khôi Thương Thu
Chương 37: Chuyện Tình K Và T
Chương 38: Anh Là Soái Ca Của Lòng Em
Chương 39: Mình Chia Tay Nhau Đi
Chương 40: Can I Have Your Kiss, Please?
Chương 41: Thi Nhau Mọc Sừng
Chương 42: Tears Fall
Chương 43: Wc<3Ft

http://tieulun.hopto.org

Chương 44: Môi Anh Đỏ Ghé Má Em Hồng
Chương 45: That’S Why I’M Crazy About You
Chương 46: Tranh Thủ Lúc Răng Còn Khoẻ
Chương 47: Nụ Hôn 90 Giây
Chương 48: Nụ Hôn Xe Bò
Chương 49: Khôi Đi Du Học
Chương 50: Kết

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tây Thu Đậu Phụ

Cảnh báo: Đây là một bộ truyện TEEN đích thực, chỉ thích hợp với teen thôi, truyện học đường.

Chào các cậu!

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 14 của tớ. Ba mẹ tặng cho tớ một quyển sổ xinh xắn lắm, dùng để viết nhật kí. Cả đời tớ chưa bao giờ được dùng một quyển sổ đẹp đến vậy, nghe nói trị giá của quyển sổ này tương đương với hai mươi tư bìa đậu.

Tớ trước giờ chưa bao giờ viết nhật kí cả, chẳng biết viết gì luôn.

Xem nào, nên giới thiệu họ tên trước nhỉ, tớ tên Thu, nhưng vì nhà tớ bán đậu phụ ở cuối chợ nên bạn bè bà con cô bác thường gọi là Tây Thu, so sánh với Tây Thi ấy mà.

Khổ nỗi Tây Thi đẹp nghiêng nước nghiêng thành, còn Tây Thu tớ đây, đi đến đâu cũng được nghe người ta khen, con này xấu quá, xấu lạ.

-"Thu, đi giao hàng con."

Ba tớ gọi rồi, tạm bỏ bút.

Thực ra thì tớ cũng không nghĩ mình xấu tới mức đấy đâu, có chăng chỉ là da đen nhẻm thôi. Biện minh chút xíu nha, da tớ thuở bé trắng lắm đấy, mà tội đi ship tào phớ nhiều nên bị cháy nắng.

Ngày xưa nhà tớ chỉ bán hàng ở cuối chợ thôi, nhưng từ ngày tớ lên lớp 7, một lần tình cờ chơi facebook thấy hay hay, liều mình lập page Tây Thu Đậu Phụ, xong chuyển cả qua bán online nữa.

Lúc nào tớ rảnh đều phụ ba đi giao hàng, toàn đi bằng xe đạp thôi, đến hơi bị chậm ý, nhưng khách họ hay thương trẻ con lém, không mắng mỏ gì cả. Mẹ tớ về sau làm thêm cả mấy món ăn vặt như nem chua, cóc dầm, xoài dầm, ốc xào…bán chạy không kém gì tào phớ cả, tuy nhiên nghề chính vẫn là làm đậu.

Nhưng có đắt hàng đến đâu thì nhà tớ vẫn nghèo rớt mồng tơi, mẹ tớ bị bệnh tim, bao nhiêu tiền kiếm được mà chỉ một lần mẹ đổ bệnh thôi là đi sạch, thậm chí nhiều lúc ba phải chạy vạy vay nợ khắp nơi. Vay nhiều quá không trả được, giờ họ hàng thân quen thấy ba là cạch mặt.

Sáu tháng nay mẹ tớ ổn định bình thường nên cuộc sống đỡ đỡ đi một chút. Ước mơ của tớ là có thật nhiều tiền, để khi nào mẹ bệnh được nằm phòng VIP có điều hoà, năm ngoái mùa hè 40 độ C mà mẹ tớ phải nằm chung phòng với mười người khác và chỉ có một cái quạt trần. Ba tớ lúc đi mang cơm cho mẹ về trốn trong phòng khóc tu tu làm tớ càng thêm não nề.

À quên, cái răng cửa của tớ còn bị sứt một ít nữa, mà nhà nghèo quá với cả cũng chẳng quan trọng nên không thay.

Từ nãy tới giờ tớ giao được cho hai nơi rồi, một cho bà lão ở đầu phố là khách quen, bà ấy chẳng có con cái gì đâu, sống bằng nghề bán rau nên ba tớ dặn chỉ lấy nửa giá thôi. Nơi thứ hai là một ông bác giàu lắm, đặt xoài dầm cho vợ chửa, bác ấy tip cho hẳn ba mươi ngàn, tỉnh tổng lại vẫn lãi.

Chuyến thứ ba này hơi nhiều, ba mươi túi tào phớ, mười túi xoài dầm, mười túi cóc, năm túi củ đậu, hai chục cái nem chua rán, giao cho một nhóm anh chị đi cổ vũ bóng đá ngoài sân vận động.

Ba dặn phải chia hai chuyến mà tớ lại bướng không nghe. Cứ nghĩ ba nhiều chuyện, ai ngờ đi ra đường chính có cái ô tô tuýt còi một hồi kinh khủng khiếp, tớ bị giật mình, đồ ăn rơi tung toé ra ngoài đường.

Giờ mới thấm câu, cá không ăn muối cá ươn.

Chỗ này phải hơn ba trăm ngàn chứ ít à, đau lòng gần chết. Đường xá người ta còn đi lại nên tớ cố nhặt nhanh bỏ những cái bị bẩn vào thùng rác, còn cái nào nguyên trong túi bóng thì mang về ăn dần thôi, cũng chẳng dám giao cho khách đồ như vậy.

-"Con có sao không?"

Có cái cô gì trông cũng trẻ trẻ, cô ấy vừa nhặt giúp vừa hỏi tớ.

-"Không sao cô ạ."

-"Thật không? Con bị ngã đau chỗ nào à?"

Cô ấy lau nước mắt cho tớ, hỏi dịu dàng. Người cô ấy thơm quá, quần áo cũng sịn sịn nên tớ hơi ngại, theo bản năng dịch xa một chút, vừa dựng xe vừa giải thích.

-"Con chẳng đau chỗ nào cả, con xót tiền nên khóc cô ạ."

Cô cười hiền, bảo tớ ra cô nhờ chút. Tớ đi theo cô ấy về phía một cái xe rất sang trọng.

-"Con tên gì, bao nhiêu tuổi?"

-"Con là Thu, năm nay 14 tuổi ạ."

-"Vậy thì bằng tuổi cún nhà cô."

Nhà cô có con chó già vậy hả? Ờ cũng chẳng có gì lạ đâu, nghe bảo con chó già nhất thế giới còn hơn 26 tuổi cơ mà.

-“Cún ơi bạn Thu bằng tuổi con này, chào bạn đi con.”

Lúc tớ nghe cô ấy nói, rồi nhìn vào xe, mới vỡ lẽ, cún là Cún chứ không phải chó, bạn Cún là con trai cái cô đây. Bạn ấy mặt mũi sáng sủa đẹp trai, mà hơi gầy, bé như tớ thôi, ngồi nên tớ cũng không biết cao hơn hay thấp hơn.

Nhưng bạn không giống bạn của tớ, khi tớ bảo chào cậu bạn ấy chỉ hơi đỏ mặt sau đó nhanh chóng quay đi, cảm thấy cứ không bình thường kiểu gì ý.

Đang lơ ngơ thì mẹ bạn ấy rút ví ra hai tờ năm trăm ngàn, bảo là đền cho tớ vì cô ấy là người tuýt còi xe. Tớ thì tất nhiên chẳng phải người cao thượng gì rồi, nghèo lấy đâu ra mà sĩ diện, nhưng cũng chưa tới mức vô liêm sỉ nên lí nhí bảo cô ấy.

-“Cho con xin ba trăm là được rồi ạ.”

Cô khen tớ ngoan rồi vẫn đút tiền vào túi áo tớ, sau đó bảo bận đưa bạn đi xem phim nên có duyên thì hẹn gặp lại khi khác.

Tớ cũng vẫy tay chào cô. Một triệu lận, hiếm khi được cầm nhiều tiền như thế. Hôm đó mang tiền về cả nhà quyết định mua cá trắm ăn đổi bữa. Ôi chao cái thịt cá nấu dấm bỗng nó thơm ơi là thơm, ngon ơi là ngon. Túm lại, trên cả tuyệt vời!!!

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Viet Duc International High School

Ngày chủ nhật đầu tiên của tháng ba, bác bán thịt ở đầu chợ sang nhà tớ hỏi chuyện, bác ấy bảo tớ đã chọn trường cấp ba nào chưa, bảo ba mẹ tớ nộp thêm hồ sơ vào trường quốc tế Việt Đức xem sao.

-"Hả bác hôm nay bị ốm à, trường đó học phí trên trời, toàn đứa giàu, con nhà em xin vào làm quét rác sợ cũng không đủ tiêu chuẩn ý chứ."

-"Dào ôi cô chú chẳng biết gì sất, hôm nay tôi vừa đọc báo thấy bảo trường đó thi tuyển chọn vào đầu tháng sáu, đứa nào đạt điểm tổng cao nhất sẽ trúng học bổng toàn phần ba năm, tới đồng phục và cơm nước buổi trưa cũng được lo luôn…"

Mẹ tớ hơi mừng, mà xong lại cau mày.

-"Nhưng bọn nó học giỏi siêu sao lắm bác ạ."

-"Con Thu nhà cô cũng học giỏi nhất lớp mà, cứ thử đi, mất gì đâu, đã học trường quốc tế thì cơ hội đi du học là rất lớn, biết đâu sau này cô chú lại được đổi đời…"

Ba mẹ tớ thấy vậy liền xua tay, không dám mơ. Nhưng xong vẫn cho tớ ba trăm ngàn làm hồ sơ dự tuyển.

Tớ bảo toàn các bạn trâu bò thôi, con sợ không đấu nổi, xem ra ba mẹ sắp mất oan một trăm năm mươi thanh đậu phụ rồi.

Đấy là nói ngoài miệng, cho hai người tớ yêu nhất đỡ phải hi vọng.

Chứ thực lòng tớ nghĩ gì các cậu biết không?

TỚ. NHẤT. ĐỊNH. GIÀNH. HỌC. BỔNG.

Tớ không biết nữa, chỉ là tưởng tượng tiền học ba năm liền, rất là lớn. Thử hỏi ba năm tới, nếu ba mẹ chỉ phải nuôi tớ ăn, có phải sẽ nhẹ gánh đi rất nhiều không?

Rồi nếu học tốt được đi du học, mai sau sẽ kiếm được rất nhiều tiền còn gì?

Tiền, tiền, tiền.

Buổi tối đầu óc tớ toàn tiền thôi, động lực mạnh mẽ kinh khủng khiếp. Ngay lập tức lên mạng tìm đề các năm trước về làm thử.

Khổ nhà không có máy tính, có mỗi con điện thoại ghẻ anh họ không sài nữa vứt cho, nhiều lúc toét cả mắt.

Mà chẳng làm sao sất. Có mà dùng là tốt lắm rồi.

Từ hôm ấy, ngày nào cũng ôn tập mải miết tới ba giờ sáng mới dám đi ngủ, chỉ sợ nếu không cố gắng, cả đời sẽ hối hận.

Mọi người quen tớ, toàn chê tớ già trước tuổi cả, nói chung tớ cũng không quan trọng chuyện đó, giờ tớ già, xấu vậy thôi, khi nào tớ có tiền tớ sẽ đẹp và trẻ ra, nhất định thế.

…

Vòng đầu tiên là một bài trắc nghiệm tổng hợp tất cả các môn, vòng thứ hai là thi viết luận, vòng thứ ba thi Toán 180 phút, điểm tối đa 20 một vòng.

http://tieulun.hopto.org

Ba vòng này là quyết định tuyển trò vào học.

Hôm vừa rồi tớ cũng đạp xe ra trường chụp lại kết quả rồi về cộng của tất cả các bạn. Hiện tại tổng điểm của tớ đang là 52 ba vòng, tiếc là chỉ đứng thứ hai, kém bạn thứ nhất, năm điểm lận.

Tất nhiên tớ đỗ trường này rồi, nhưng đỗ hay không có nghĩa lý gì đâu? Quan trọng là có học bổng thì mới được học.

Tớ là một trong mười người cầm tấm vé vào vòng thi tiếng anh cuối, vẫn có khả năng bứt phá, nhưng thực sự là hơi nản, bởi vì giám khảo sẽ đặt một câu hỏi bất kì, thí sinh trả lời trong vòng năm phút, mà ở trường tớ các cô toàn dạy ngữ pháp thôi, tớ nói không tốt lắm đâu.

Nhưng vẫn cố gắng hết sức.

Tới ngày thi, bên ngoài sân toàn xe hơi hạng sang thôi, hội trường cũng đông kín, các bạn đi với phụ huynh. Tớ thì không dám hé răng gì với người nhà cả, mất công ba mẹ bỏ một buổi bán hàng, với lại tớ sợ thi dở làm xấu mặt hai người.

Thí sinh ngồi hàng ghế đầu tiên, tớ đưa mắt tìm cái bạn được điểm cao nhất. Không ngờ luôn đó, lại chính là bạn Cún. Trí nhớ của tớ tốt mà, chắc không thể nhầm được.

Ngồi cạnh bạn là cô tóc vàng hoe, hình như là giáo viên của bạn ấy thì phải, thấy cô ấy mặc áo có logo của trung tâm tiếng anh nổi tiếng lắm. Thôi tớ thầm nghĩ kiểu này mình tiêu luôn rồi.

Tớ thi thứ chín, bạn ấy thi thứ mười.

Chẳng cần tới lượt bạn ấy thì ngồi nghe tám bạn kia hùng biện tớ đã thấy choáng váng rồi, buồn thúi ruột.

Tới lượt, câu hỏi của tớ là lý do lớn nhất khiến em dự thi vào trường này? Tớ lúc đó uể oải chán nán lắm rồi, biết là mình không có suất nên chẳng hề khen trường đẹp, nổi tiếng, bề dày thành tích này nọ, một phát đáp bừa luôn.

Đại loại dịch ra tiếng việt nghĩa là, nhà em nghèo quá nên muốn thi giành học bổng để ba mẹ đỡ phải mất tiền đóng học phí.

Nói xong đang định đi xuống thì một thầy trong ban giám khảo lại hỏi tiếp, đại ý là nếu không được học bổng thì có học ở ngôi trường này nữa không?

Không hiểu sao lúc ấy mắt mũi tớ cay xè, tiếc quá mà. Giây phút nhìn thấy dòng chữ "Viet Duc International High School" ngoài cổng trường, tim tớ đã đập mạnh tới nhường nào, tớ đã khát khao được học ở ngôi trường này biết bao.

-"My answer would be no. Thank you!"

Thầy ấy gật đầu, tớ lòng nặng trĩu đi xuống, chắc cũng về ship tào phớ luôn đây, ngồi nghe kết quả làm gì cho mất thời gian. Không ngờ nổi, vừa đi được một nửa đường, thấy mic thông báo thí sinh thứ mười vì sức khoẻ không tốt nên bỏ thi.

Trời ơi, mừng như bắt được vàng luôn.

Ba chân bốn cẳng chạy về chỗ ngồi, đợi các thầy cộng điểm. Khiếp chắc đó là hai mươi phút dài nhất trong cuộc đời tớ mất.

Mọi chuyện cứ như là mơ vậy, tớ thi nói kém nhưng điểm ba môn kia cao kéo lại, tổng vừa hay hơn người về sau một điểm. Lúc đó còn được gọi lên sân khấu trao giải, đứng trên bậc cao nhất nữa chứ, ôi giời ơi sướng hết cả người.

Bế mạc, tớ thấy có người đứng sau cánh gà, lặng lẽ nhìn mình, thực sự vừa bủn rủn vừa choáng váng, cậu ấy trông vẫn khoẻ mạnh mà, chẳng giống bệnh tật gì cả.

Ai đó bắt gặp ánh mắt tớ thì toan bỏ đi, tớ liền tò mò đuổi theo, gọi với.

-“Này Cún, đứng lại đã…”

Cậu ấy càng đi nhanh hơn, khiến tớ vừa phải vác cái tấm biển khen thưởng to đùng vừa đuổi theo.

-“Là cậu nhường tớ à?”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nhập Học

-“Ê..”

-“Ê, cậu Cún ơi, cậu không nghe thấy tớ gọi à?”

Cậu ý chẳng trả lời tớ gì cả, tiến thẳng tới cái xe sang trọng đậu ngoài cổng trường. Xe đi vụt mất, tớ cũng không đuổi theo nữa.

Các cậu xem đường lên đỉnh Olympia bao giờ chưa? Cái tấm bảng khen thưởng của tớ nó to như cái tấm của người được giải cao nhất trong chương trình đó ý. Cồng ca cồng kềnh, không làm sao mà mang được về.

Nhưng cũng không muốn bỏ đi, cái này không đổi được ra tiền nhưng nó là danh dự nha, nhất định phải tha về cho hai người kia mát lòng mát dạ.

Loay hoay mãi, may mà có ông lão sửa xe đạp bên vỉa hè cắt cái săm xe hỏng làm thành sợi dây chun dài giúp tớ buộc chặt đằng sau xe.

-“Con cảm ơn ông, mai con đi giao hàng sẽ mang cho ông tào phớ miễn phí.”

-“Ừ, đi cẩn thận đấy!”

Tớ vui vẻ về nhà, bầu trời thật trong xanh, cao và đẹp lắm lắm.

Ôi trời các cậu không tưởng tượng được ba mẹ tớ hôm đó sướng đến mức nào đâu. Ba tớ cầm tấm bảng khen thưởng đi từ đầu chợ tới cuối chợ khoe miết, các bác xem này, con Tây Thu nhà em đấy, tên nó trên đây này.

Về đến nhà, ba tớ đóng đinh treo song song cùng cái biển tào phớ đậu phụ. Mẹ tớ thì gọi là nước mắt như suối, làm tớ rơm rớm theo.

Rồi buổi tối, bà con cô bác hàng xóm láng giềng đều sang chơi cả, người cho cái bút, người cho quyển vở, có anh sộp còn cho hai mươi nghìn cơ. Mọi người cứ vỗ vai liên tục, Tây Thu giỏi quá, Tây Thu sau này dạy con cô học nhé, rồi thì Tây Thu mà phát đạt đừng quên các bác.

…

Đỗ được trường cao, vui thì vui mà cũng hơi sợ, căn bản có năm môn học bằng tiếng anh, tớ sợ lạc hậu không theo kịp rồi bị các bạn chê cười, đâm ra vừa đi giao hàng vừa cắm tai nghe bài suốt ngày luôn.

Càng gần tới ngày nhập học, tớ càng hồi hộp ghê gớm. Tò mò trường mới, lớp mới, bạn bè mới.

Mấy hôm tập dượt đội hình đội ngũ cô chủ nhiệm cho bình bầu ban cán sự, tớ muốn làm chức gì đó lắm mà không được phiếu bầu nào cả.

Nhưng nói chung là được mở rộng tầm mắt. Lớp tớ có hẳn ba bạn nổi tiếng, trong đó có hai bạn nữ là hotgirl, chụp ảnh cho tạp chí suốt. Thiết nghĩ, thân thân mà dụ được hai bạn ý PR hộ cho quán đậu phụ nhà mình thì đắt hàng phải biết nhỉ?

Bạn còn lại là thần đồng, đọc báo thấy bảo bạn này ba tuổi đã biết dịch sách tiếng anh cho xuất bản rồi, hoành tá tràng lắm.

Tớ trước khi gặp mặt lại cứ nghĩ các bạn ấy kinh khủng kì lạ như nào cơ, hoá ra các bạn ấy cũng giống đa số bạn bè tớ trước kia thôi.

Ngoài việc dùng Iphone và tới trường bằng xe bốn bánh thì lúc nghỉ tập các bạn vẫn nói chuyện bằng tiếng việt, cũng thần tượng mấy anh ồ ba, thậm

chí trong lớp còn chia bè kết phái.

Có hai phái chính, mỗi bên cùng bảo vệ một luận điểm, một phái cho rằng lớp trưởng hot hơn, phái còn lại cho rằng Cún hot hơn, mà quên chưa kể Cún học cùng lớp với tớ.

À bạn thần đồng kia thì không được lọt danh sách nhé, bạn ấy béo quá mà.

Tớ bỏ phiếu cho Hưng, cậu ấy nhảy đẹp và rất nhiệt tình hoà đồng, đối lập với Cún, tớ chưa bao giờ thấy Cún nói chuyện với ai cả. Khổ nỗi các bạn nữ bây giờ có vẻ thích mẫu nam "nạnh nùng" hay sao mà bên của Cún đông gấp đôi bên tớ.

Lớp trưởng tóc nhuộm đỏ quạch, nghịch lắm, cậu ấy đi tới đâu là không khí sôi động tới đấy. Có lần Hưng đi qua tớ còn trêu vui sao đầu Thu trồng nhiều rễ tre thế? Tóc tớ bị cháy nắng mà, thấy mọi người cười cười tớ cũng đùa lại.

-"Đầu Hưng trông cũng giống hệt bát tiết canh ý!"

Cả lớp tớ ôm bụng nghiêng ngả, có mỗi bạn lớp trưởng là bực mình đi lên hàng đầu, tớ chẳng hiểu sao cậu ấy lại tức nữa? Chỉ biết sáng hôm sau đã thấy cậu ấy đổi màu tóc sang xanh lá cây.

Sau buổi khai giảng là lên xếp chỗ ngồi và nghe cô nhắc nhở, mỗi bàn hai người mà tớ chẳng có ai ngồi cùng cả, không phải vì các bạn ghét tớ chứ? Không phải đâu nhỉ, chắc là do mọi người kết bạn hết với nhau rồi, tớ chưa kịp quen thôi.

Còn hai bàn cuối cùng, một bàn Cún ngồi và một bàn trống.

-"Cún ơi tớ ngồi cạnh Cún được không?"

-“Cún ơi!”

Gọi mà mặt Cún trông ghê lắm, còn lườm lườm nữa, tớ hơi sợ nên đành ngồi một mình một bàn. Lúc về cả lớp rủ nhau đi ăn, tất cả đều đi trừ bạn ấy.

Vào tới quán rồi, xem cái menu mà tớ suýt nữa truỵ tim, đắt cắt cổ vậy trời? Cố gắng lắm mới làm ra vẻ bình thường được, sau đó kiếm cớ nhà có việc bận để lủi về.

Sáng hôm sau, Hưng thông báo hôm qua đi ăn mỗi người hết hai trăm tám, thôi đóng quỹ lớp một triệu luôn để liên hoan dần.

What? Một triệu?

Có nhầm không thế? Vậy mà nhìn kìa, các cậu ấy lần lượt rút ví đưa luôn, cứ như chỉ là mười ngàn thôi ấy! Tớ vinh dự được học với toàn con đại gia chăng?

Tới lượt Cún, ôi thầm cầu nguyện.

Không thể tin nổi, cậu ấy dù không đi ăn mà vẫn nộp tiền, chẳng thèm thắc mắc. Rốt cuộc cũng đến mình, hết cách rồi, đành đứng lên hít một hơi thật sâu, lí nhí.

-“Tớ…có thể nào… tớ…không nộp quỹ lớp được không? Tớ sẽ không đi ăn buổi nào cả.”

Vừa dứt lời, cả lớp quay lại nhìn, cứ như kiểu tớ là sinh vật ngoài hành tinh vậy? Chưa bao giờ tớ thấy lạc lõng đến thế!!!

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cho Cún Vào Danh Sách Đen

Các bạn ở lớp tớ nói chung cũng không quan tâm nhiều lắm, lớp trưởng không ép nộp tiền, chỉ có điều, từ hôm đó, tớ bị cho ra rìa.

Không ai thèm chơi hay nói chuyện với tớ cả ý.

Mà thực sự tớ cũng chỉ hơi buồn xíu thôi, căn bản là nếu có chơi cũng không hợp, các bạn nam thì chơi trò các bạn nam rồi nhé, các bạn nữ trong lớp thì suốt ngày bàn về son phấn, đồ hiệu hay những thứ hàng hiếm, rồi các thần tượng hay các bộ phim trên mạng.

Thôi cũng không sao, nghỉ giữa giờ cố làm bài tập rồi về sẽ có thời gian đi ship hàng, sẽ có nhiều tiền hơn nhé. Với lại cuối học kì trường tớ phát học bổng cho top 5 của lớp đó, mỗi người được một triệu, riêng phần thưởng cho người cao nhất lớp là hai triệu, cao nhất khối là năm triệu.

Tớ không dám mơ là được năm triệu, nhưng ít nhất vẫn mong lấy được một triệu.

Trong lớp không phải mình tớ bị tẩy chay, mà còn Cún nữa. Khác là cậu ấy chủ động tẩy chay cả lớp.

Có lần Cún tới muộn, thấy mấy bạn nữ bàn trên buôn dưa. Hoá ra Cún bị bệnh chứ không phải cố ý. Bệnh tự kỉ, ngại tiếp xúc với mọi người xung quanh.

Không phải Cún không có khả năng nói, mà là chỉ nói trong trường hợp

bắt buộc, ví dụ thầy cô gọi lên kiểm tra bài, còn lại cậu ấy rất lười mở miệng. Nói thật lúc đầu nghe vậy tớ còn tưởng chuyện đùa, đời tớ mới nghe bênh đau đầu sổ mũi, ung thư…chứ chưa bao giờ nghe có bệnh sợ giao tiếp.

Nhưng lâu dần tiếp xúc, thì ra có bệnh ấy thật. Cậu ấy cứ lủi thủi trong thế giới riêng của mình vậy, trông tội tội lắm.

Thỉnh thoảng đi học về, ba mẹ hay hỏi trường lớp, tớ toàn nói dối thôi, là các bạn thích con lắm. Hai người hỏi Thu quý bạn nào nhất, tớ liền trả lời là Cún, dù sao tớ và Cún ngồi đối diện nhau nên tớ cũng biết về bạn ấy nhiều nhất.

Cún dùng balô màu đen, đồ dùng học tập toàn đồ sịn lắm, tớ chưa bao giờ trông thấy những thứ đó ở các cửa hàng văn phòng phẩm thông thường cả. Cún luôn mang theo một bộ màu nước và bút chì, lúc ra chơi cậu ấy thường ngồi một góc vẽ vời.

-“Cậu vẽ đẹp quá!”

Đã có lần tớ mạnh dạn bắt chuyện nhưng đáp lại là cái thái độ lạnh như tiền của cậu ấy, còn chẳng thèm ngẩng đầu lên nữa.

…

Chủ nhật cuối cùng của tháng chín là buổi họp phụ huynh. Năm nào ba tớ cũng sợ ngày này nhất, vì nhiều khoản đóng góp quá, có năm nay thì ba đi và về đều rất vui vẻ.

Có thể trong lúc nói chuyện với người khác, ba kể nhà tớ bán hàng hay sao ý, cho nên sáng hôm sau tới lớp thấy nhiều bạn đưa tớ tiền nói muốn đặt tào phớ, xoài dầm, sữa đậu…Thế là từ hôm đó tớ vừa đi học, vừa ship đồ luôn cho các bạn.

Ba mẹ bảo đừng làm vậy, nếu các bạn muốn ăn thì hôm nào mang tặng thôi, chứ bạn bè buôn bán gì, với lại nhìn tớ ngày nào cũng lỉnh kỉnh một đống các thứ, ba mẹ thương.

Nhưng tớ quyết định không nghe lời, các bạn có tiền mà, các bạn mua tớ bán, tớ có ăn xin ăn quỵt của ai đâu. Cũng nhờ việc này mà các bạn ít xa lánh tớ đi.

Sáng thứ năm vì nhà làm tào phớ muộn quá nên tớ cuống cuồng gói đồ, thế nào mà quên cả mang hộp bút. Tới lúc vào giờ mượn các bạn kia không ai cho, bất đắc dĩ đành quay sang bàn bên cạnh lí nhí.

-“Cún ơi tớ mượn bút.”

-“Cún ơi.”

-“Cún ơi Cún…”

Tớ gọi mấy lần, bởi vì Cún chưa từ chối nên vẫn tiếp tục kiên trì năn nỉ. Một hồi thì thấy cậu ấy quay sang, hơi nhíu mày. Tớ thốt thêm câu Cún ơi, mặt ai đó càng cau có.

Rốt cuộc phát hiện ra, hình như cậu ấy không thích bị gọi là Cún. Tớ đây lập tức đổi giọng ngọt xớt.

-“Khôi đẹp trai ơi cho Thu mượn bút nhá.”

Có người mặt đỏ bừng à, quay đi nhanh lắm, nhưng may mà cậu ấy còn có lòng từ bi, ném cả cái hộp bút sang bàn tớ. Khôi nhiều bút đẹp và hình thù ngộ nghĩnh thật, tớ cũng muốn có một cái như này nha.

Tan học, tớ đóng nắp rồi kéo khoá cẩn thận trả lại bạn, đang định đi về thì thấy ngón trỏ của cậu ấy gõ gõ vào vai tớ. Kể ra thì hơi xấu hổ nhưng bằng

tuổi mà cậu ấy cao hơn tớ một cái đầu.

Tớ quay lại, có vẻ bạn ấy định nói gì ý, nhưng rồi lại thôi.

Khôi cứ chần chừ như vậy một lúc lâu, sau cùng lấy bút ra viết viết đưa tớ. Nội dung của mảnh giấy đó đơn giản chỉ có vài chữ.

“Đừng bán hàng ở lớp nữa, không hay.”

Có gì mà không hay?

Nói thật tự ái rồi nha, tớ làm phiền gì tới cậu ấy chứ? Không mua thì thôi việc gì phải phá đám như vậy?

Hay là có người GATO?

Tớ chạy lên trước chặn Khôi lại, liền mạch nói một hồi.

-“Cậu xấu tính thật, cậu ghen ăn tức ở với tớ chứ gì, là do giờ tớ không bị tẩy chay nữa, các bạn thích chơi với tớ nên cậu bực phải không? Đồ ích kỉ!”

Khôi chẳng thèm phân bua, cậu ấy đẩy tớ sang một bên, cứ thế đi về.

Chính từ giây phút đó, tớ bổ sung Cún Khôi vào danh sách đen, danh sách những người Tây Thu ghét, mấy tuần liền cạch mặt không thèm nhìn cậu ấy luôn.

Cho đến hôm vừa học xong tiết Sinh, thầy giáo nói thu vở bài tập chấm. Hưng bảo cần một người mang xuống văn phòng cho thầy với bạn ấy, không ai chịu nên tớ xưng phong đi cùng.

Xong rồi chạy lên lớp, lúc tới cửa tình cờ nghe được vài chuyện rất là hay.

-“Bạn nhìn cái mặt con Thu không, lúc nó nhận được năm ngàn ý, chỉ

năm ngàn thôi mà mắt sáng hơn sao.”

-“Có, có nhìn thấy chứ, như vớ được vàng ý.”

-“Tào phớ gì mà có năm ngàn, mình chẳng dám động luôn, sợ lắm…”

-“Thì có ai ăn đâu, chẳng qua là nhìn cái mặt nó rất thú vị, mỗi lần tới lớp thấy nó tay xách nách mang cũng rất buồn cười…”

-“Ôi các nàng đã nghe chưa, biệt danh của nhỏ đó là Tây Thu đấy, đen đen bẩn bẩn…”

…

Tớ không nhớ lúc đó cảm xúc của mình là như nào nữa. Chỉ là, bước chân vào lớp có chậm hơn, mọi người thấy tớ liền đổi chủ đề bàn tán. Còn tớ thì đi thẳng xuống thùng rác cuối lớp.

Quả thật, đồ ăn tớ mang, các cậu ấy vứt hết trong đây, một miếng cũng chẳng thèm động. Tớ đứng yên nhìn đống đồ ăn ấy, bần thần hồi lâu, mắt mũi tự dưng cay xè hết à.

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tây Thu Lớn Rồi

Nghĩ đi nghĩ lại thì có thể làm gì được cơ chứ?

Là khách hàng, mua rồi thì đồ là của các cậu ấy, muốn làm gì chả được. Chẳng phải tớ vẫn có tiền đầy đủ mà, từ đó tới nay kiếm được nhiều tiền là đằng khác, cớ sao thấy buồn vậy nhỉ?

Nói là thùng rác chứ toàn vứt giấy tờ thôi, sạch mà, với lại các thứ cũng được bọc trong hộp và túi bóng cẩn thận rồi, không dính bẩn. Toàn là đồ ăn ba mẹ mình cất công làm, tớ thấy tiếc lắm, lượm lên một cốc tào phớ và một hộp cóc dầm đánh chén ngon lành.

Mọi người thỉnh thoảng quay xuống nhìn tớ, kiểu khinh bỉ lắm, có bạn còn suýt nôn.

Thực ra đó chưa phải là việc khiến các bạn sốc nhất, việc sốc hơn nữa là sau đó mấy phút cái cậu ngồi đối diện bàn tớ cũng lầm lũi ra lượm một cốc tào phớ khác, mang về bàn ngồi ăn.

Bạn đúng là người lịch sự, ăn cũng nhỏ nhẹ chứ không húp sùm sụp như tớ. Không hiểu sao khiến tớ thấy ấm lòng kinh khủng luôn ý.

Cún Khôi à, Tây Thu hiểu lầm rồi, Tây Thu sẽ gạch tên cậu khỏi danh sách đen.

-"Ăn thêm vani không? Thơm cực ý…"

Tớ cảm thấy hối hận lắm, liền quay sang nịnh nọt, bạn thì lười mở miệng nên tớ đành phải tự quyết định, tự giật cốc tào phớ của bạn ấy cho thêm vani, trộn trộn lên rồi lại đưa trả, Khôi tiếp tục vừa ăn vừa vẽ, không để ý tới thế sự cho lắm.

Lúc về, xuống tới nhà xe tớ mới nhớ ra cái thùng rác đầy đồ ăn vặt, liền chạy vội vàng lên định thu đồ về.

Gì thế này?

Có người đã nhặt hết các thứ cho vào túi bóng to rồi. Nhìn thấy tớ tự dưng mặt cậu ấy đỏ bừng.

-“Khôi thích ăn à? Lần sau Thu mang cho Khôi nhé!”

Cún mở ví rút ra hai trăm ngàn để xuống bàn rồi cứ thế vác đồ đi qua tớ ra về. Ý là sao? Muốn mua lại à?

-“Không cần đâu, cậu thích thì cứ cầm thôi, các bạn trong lớp trả rồi mà.”

-“…”

-“Ê, Khôi đợi tớ…”

-“Ê, cầm lại tiền của Khôi đi này…”

-“…”

-“À, Thu xin lỗi chuyện bảo Khôi GATO hôm nọ nha.”

-“Khôi ơi…”

…

Ghét thật đấy, tớ cứ đuổi theo cậu ấy như con hâm ý mà không kịp, Cún đi nhanh lắm. Từ hôm đó lớp tớ cũng không ai đặt đồ ăn nữa, tớ hàng ngày mang cái gì đi thì mang thêm một phần cho Cún, cậu ấy không chê đâu, ăn đều đều.

…

Thứ bảy sinh hoạt cuối tuần.

Cô chủ nhiệm lớp tớ cũng là giáo viên dạy Toán, hôm nay trả bài kiểm tra một tiết. Tớ được 8 điểm, nhưng vì nghe đọc điểm từ nãy tới giờ không thấy ai cao hơn cả cộng thêm ít người được 8 nên tớ cũng tạm hài lòng với mình, ai dè người cuối cùng trong danh sách khiến tớ buồn thối ruột thối gan.

-"Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, 10."

Cô hay thật đó, Cún tên vần K mà, sao không đọc luôn từ đầu, cứ thích chơi bất ngờ cơ. Đau lòng không chịu được, thế là lại xếp sau rồi. Mỗi môn cậu ấy cứ cao hơn 1, 2 điểm thế này nhưng tổng vào cao hơn bao nhiêu rồi ý, cứ đà này vắt chân lên cổ cũng chẳng đuổi kịp.

Chẳng những cả lớp quay xuống nhìn thán phục mà tớ đây cũng phải lấm lét liếc sang. Khôi ơi Khôi ăn cái gì mà giỏi dữ vậy? Cho Thu ăn với!

Trống trường điểm, đó, miên man ngẩn ngơ suýt thì quên việc lớn.

Chả là mấy hôm trước thấy bác bán chè đầu chợ bảo phường tổ chức cuộc thi vẽ tranh biếm hoạ, không kể già trẻ gái trai, ai nộp cũng được, kể cả không phải công dân của phường tớ cũng được hoan nghênh.

Tớ thì vẽ vời biết cái gì đâu, nhưng mà giải thưởng năm triệu nó cứ vương vấn mãi ý. Nghe thấy tiền là thông minh hẳn ra, tớ nghĩ kĩ rồi, Cún sẽ vẽ, tớ mang đi dự thi, vẫn để tên Cún thôi, nếu có giải thì chia sáu cho Cún, tớ

hưởng bốn phần.

Cái quan trọng là Cún chưa nhận lời, cũng chưa từ chối, túm lại là chẳng nói gì cả, thế mới đểu chứ, làm tớ cứ phải nuôi hi vọng, xểnh ra lúc nào là bám cậu ấy lúc đó.

-“Đi mà Khôi đồng ý đi mà…”

-“Khôi chỉ cần vẽ có mấy phút, được giải nhất thì bằng nhà Thu bán 2500 thanh đậu phụ đó…”

-“…”

-“Hay chia bảy ba nhé, Khôi bảy Thu ba…”

-“…”

-“Năn nỉ đấy, năn nỉ Khôi đẹp trai…nha…giúp Thu nha…”

-“…”

Cậu ấy không hề đi nhanh như lần trước nên tớ gọi là mồm mép liến thoắng, có bao nhiêu công phu nịnh nọt lôi ra bằng hết. Hai đứa cứ thế từ lớp xuống sân trường thì nghe tiếng cười đùa đằng sau của mấy bạn nam cùng khối.

-“Eo, bọn mày nhìn kìa, thằng câm có con người yêu xấu hoắc.”

Uầy, tức thế chứ nị.

Xấu, ừ thì tớ xấu là đúng rồi, khỏi phải bàn cãi.

Nhưng gì chứ, dám bảo Cún câm hả? Bực cả mình, tớ quay lại làm cho ra nhẽ.

-“Ăn nói cẩn thận nhá, Khôi lớp tớ không bị câm, học giỏi hơn các cậu là cái chắc.”

-“Gớm, bênh nhau kìa, đúng là đẹp đôi, bọn đây cứ nói đấy, bạn tính làm gì?”

Một cậu nói, cả đống cười ồ lên.

-“Để tớ nghe thấy một lần nữa tớ thề sẽ mang đậu phụ thối ném vào mặt đằng ấy…”

Cái cậu cầm đầu đột nhiên sững người, tớ chưa kịp doạ thêm câu nữa thì đã bị lôi đi. Cún này, nhìn gầy mà khoẻ thật đấy!

-“Cậu lôi tớ gì chứ…Khôi, từ nay tớ sẽ bảo vệ cậu…”

-“Khôi không phải sợ, mình càng sợ thì họ càng bắt nạt mình thôi, Khôi hiểu ý Thu nói không?”

-“Ê…”

Khôi nhìn tớ rồi thở dài, sau đó tống tớ vào lán để xe đạp còn cậu ấy thì được lái xe chạy ra xách balô hộ, kính cẩn hỏi thăm.

Thế nào mà thứ hai tuần sau đó Cún đồng ý vẽ, cuối giờ hai đứa tớ ở lại.

-“Cậu cứ vẽ tớ là được rồi Khôi ạ, sau đó thêm hai cái sừng trên đầu nữa, bụng thì vẽ to như bụng trư bát giới ý, đảm bảo thành tranh biếm hoạ…”

Đời có ai xấu hơn tớ đâu, cho cái mặt tớ vào là hợp lý nhất rồi. Tớ thao thao bất tuyệt giảng giải rồi đứng trên bục làm mẫu cho cậu ấy, mắt trợn thật to, răng cắn vào môi dưới, cố làm bộ dạng tởm lợm.

Một tiếng rưỡi sau cậu ấy hoàn thành, tớ mừng rỡ chạy xuống. Nhìn tờ

tranh mà ức cả người.

-“Hả, cậu vẽ con nào thế này? Tớ bảo vẽ tớ, vẽ tớ cơ mà…”

Khôi bực bực, định giật lại thì tớ đã kịp vo tròn cho vào túi áo, dưới sức ép lắm mồm nhiều miệng của tớ rốt cuộc cậu ấy cũng chịu vẽ lại, chưa đầy mười phút đã xong.

Biết là cậu ấy vẽ bừa rồi, nhưng cũng được, con thỏ đáng yêu mang gương mặt của Tây Thu, vì tham cắn củ cà rốt mà sứt cả răng, Khôi còn vẽ mảnh răng sứt rơi xuống nhìn buồn cười lắm, thôi thế cũng được, mang đi nộp vậy.

Tối hôm đó về nhà lúc giặt quần áo tớ nhớ tới tờ giấy vo tròn trong túi áo, mở ra xem lại thấy cái đứa trong tranh xinh dã man, Cún vẽ có hồn thật đấy.

Mà cái con này quen thế. Càng nhìn càng quen. Soi ngang soi dọc mới nhận ra, chính là Tây Thu đây mà.

Là tớ, đúng là mắt mũi gương mặt đều giống tớ, chỉ là không có răng sứt, da dẻ hồng hào, tóc dài thướt tha, còn hơi xoăn xoăn một ít dưới lọn.

Tớ mà cũng xinh thế này á?

Cứ nhìn bức vẽ ấy tim tớ lại đập thình thịch ý, cả đêm thao thức lắm, sau rồi sáng dậy cầm kéo cắt hết chỗ tóc chẻ ngọn đi, từ hôm đó quyết định nuôi tóc dài, lúc đi đưa hàng cũng không nghênh ngang như xưa nữa, lấy áo chống nắng của mẹ mặc, khẩu trang cũng bịt kín mít.

Ba mẹ tớ thấy vậy suốt ngày tủm tỉm trêu Tây Thu lớn rồi, biết làm điệu rồi. Nhiều lúc tớ ngại hết cả người ý, nhưng cứ nhìn lại bức tranh của Cún tớ lại thấy khao khát, khao khát một ngày được xinh đẹp giống như trong tranh.

…

Nộp đi hơn một tháng thì có kết quả, giải ba thôi, một triệu, tớ giữ lại ba trăm ngàn còn bảy trăm đưa Khôi, khổ là cậu ấy lắc đầu. Nghĩ Cún chê ít nên dù tiếc đứt ruột tớ vẫn phải rút thêm một trăm nữa, nghĩa là đưa cậu ấy tám trăm.

Vẫn lắc đầu.

Tớ phân vân lắm, thôi cũng là cậu ấy vẽ mà, đành đưa chín trăm.

Lần này thì cậu ấy cười khổ, cầm tiền nhét vào khe cặp đằng sau của tớ, hoá ra cậu ấy không lấy đồng nào cả. Cũng hơi áy náy nên tớ về đan một cái móc khoá hình đậu phụ, hôm sau lén buộc vào dây balô của Cún, cậu ấy không biết hay sao ý, cả tuần cứ thấy để như thế mãi không hề gỡ ra.

Chiều thứ tư học thể dục, lúc mở tủ đồ mới phát hiện ra áo đồng phục bị bẩn hết rồi, bị ai vẽ nhằng nhịt lên, có chỗ còn thấm mực lênh láng.

Thực sự tớ rất bực.

Tớ nghĩ những chuyện trẻ con này chỉ có trong phim thôi, ai ngờ các cậu ấy dám làm bậy thật.

Tiếc cho các bạn, tớ chẳng phải nữ chính lương thiện dễ bị bắt nạt, ai làm cái này, chuẩn bị chờ chết đi là vừa.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lo Lắng Và Áy Náy

-“Ai nghịch bẩn áo tớ?”

-“…”

-“Là ai?”

Cả lớp vẫn rộn ràng chuẩn bị giầy và đồ thể dục, không ai thèm để ý tới tớ cả. Hay thật, chắc phải dùng biện pháp mạnh thôi.

Tớ đứng lên bục giảng, cầm cái thước dài của cô giáo, phang mạnh một phát xuống bàn, tiếng cạch rất to, bây giờ thì tất cả cùng nhìn lên rồi.

-“Ai làm trò này mau xin lỗi tớ!”

Mọi người có vẻ khinh khỉnh, một số bạn còn cười nhạt.

Để xem các cậu còn cười được tới bao giờ nữa?

-“Nếu ngoan cố, tớ lập tức mặc cái áo này đi học thể dục, để thầy nhìn thấy thì người gây ra việc này chắc chắn không thoát. Nhẹ thì chống đẩy cả giờ, nặng thì chắc mời phụ huynh…”

Phía dưới im phăng phắc, tớ tức người chốt hạ.

-“Được, không ai nhận chứ gì? Vậy tớ đi thay đồ ngay bây giờ…”

Có vài bạn băn khoăn rồi nha, vài bạn mặt mày tái mét. Sao, tưởng Tây

Thu này dễ bắt nạt hả, tưởng tớ sẽ cầm cái áo về chỗ khóc rưng rức ư? Còn mơ nhé!

Một lúc thì thần đồng lớp tớ, bạn Béo đứng ra giữa lớp, lí nhí bảo.

-"Mình xin lỗi Tây Thu."

Béo hiền khô, làm sao dám chơi trò này. Tuy nhiên bạn ấy thích thầm ai, nhận thay ai thì mọi người đều hiểu. Nhưng thôi, tớ chẳng muốn làm to chuyện nên dõng dạc tuyên bố.

-"Vậy thì Béo xin nghỉ tiết thể dục đi, đưa đồng phục của cậu tớ mặc."

Bạn ấy đang định đồng ý thì An Chi, hotgirl lớp tớ lên tiếng.

-"Hôm nay tôi mệt, bạn lấy áo tôi đi, dù sao áo Béo cũng rộng…"

Gọi là có khí chất đấy, tuy chưa dám đứng ra nhận trách nhiệm nhưng thôi, thế là đáng khen rồi, tớ chẳng thèm nói nữa, lấy luôn đồng phục của Chi để mặc.

…

Ở trường tớ chú trọng rèn luyện thể chất lắm, một tuần bốn tiết thể dục cộng thêm các hoạt động ngoại khoá như nhảy hiphop, bơi, bóng chuyền, lắc vòng…Thầy cô đều khuyến khích học sinh mỗi người nên đăng kí một câu lạc bộ để sinh hoạt.

Tớ thì bận nên chưa đăng kí gì cả.

Thầy giáo thể dục lớp tớ thì vui tính phải biết, lần nào học xong nội dung chính cũng cho chạy 1000m, đứa nào về đích trước thì được lên lớp trước.

Các bạn lớp tớ yếu rợt luôn, vừa chạy vừa bò mãi mới về tới đích. Nhất là

Béo, lần nào học thể dục xong cũng khổ sở như đi đánh trận về vậy.

Lớp trưởng chạy khá tốt, bạn sẽ là học sinh nổi bật trong giờ thể dục nếu như không có Tây Thu.

Tây Thu chạy rất nhanh, Tây Thu cũng sẽ là học sinh nổi bật nếu như không có Cún.

Nhắc lại cay cú thế cơ chứ, kể cho mà nghe, lần nào tớ với Khôi cũng sát sát nhau ý, kiểu gì mà cứ tầm mấy chục mét cuối là cậu ấy vụt lên như tên lửa ý, làm tớ ba chân bốn cẳng tốc lực vẫn chỉ về nhì.

Ấm ức, rất ấm ức mà.

Học đã thua rồi, đến chạy cũng thua sao?

Không, không thể chấp nhận được.

Phải tiến bộ, nhất định phải tiến bộ, người ta là con người, mình cũng là con người, người ta làm được thì mình cũng sẽ làm được.

-"Hôm nay chạy 1500m, bạn nào về đầu tiên thầy cho vào đội tuyển đi thi giải thành phố, hình như giải nhất được năm trăm ngàn hay sao ý, cũng chẳng là gì nhưng cái quan trọng là danh dự, mấy đứa hiểu không? Chỉ cần mang giải nhất về kì này thầy cho mười phẩy thể dục."

Hầu hết bọn lớp tớ nghe tới 1500m thì méo cả mặt, chỉ có mấy đứa hứng khởi thôi. Nhất là tớ, vui hết cả người, lúc chuẩn bị vào vị trí còn phừng phừng khí thế khiêu chiến.

-"Khôi thối, nhất định lần này tớ về trước cậu."

Khôi vẫn như xưa thôi, con người tiếc lời hiếm có, chẳng thèm nói lấy nửa chữ. Khiếp đúng là ngu mà, đang yên đang lành đi kích bác làm gì không

biết, để lần này còn chẳng được sêm sêm với người ta nữa, cậu ấy cách tớ cả thế kỉ kia rồi.

Càng về cuối thì sự thể càng thảm hoạ, lúc Khôi chỉ còn 100m là cán đích thì tớ cách cậu ấy tẫn 200m, Hưng xếp thứ ba nhưng xa tít mù tắp lắm, chẳng đuổi được tớ đâu.

Tự dưng thấy Khôi quay lại, xong không hiểu cậu ấy mệt hay làm sao mà tốc độ chậm lại như rùa ý, trời tớ phải nói mừng húm, tinh thần phấn chấn trông thấy, dồn hết tốc lực lao về phía trước.

Cuối cùng, tin được không, tớ về nhất.

Uầy, cái niềm vui chiến thắng nó sung sướng lắm, vừa thở hồng hộc vừa cười toe toét.

-"Tớ đã nói rồi mà."

Khôi im lặng, nhưng lại ném chai nước suối về phía tớ, may mà phản ứng nhanh không thì vỡ mặt, tớ vừa tu vừa giảng giải cho cậu ấy.

-"Lần sau chạy đường dài Khôi phải phân bố sao cho đều, lúc đầu chạy bình thường thôi rồi về sau mình tăng tốc, giống như tớ ý. Kiểu của cậu là chắc chạy nhanh quá nên về cuối bị đuối đấy, nên mới thua…"

Tớ có lòng tốt thế mà cậu ấy không nghe.

Khoan đã, có phải cậu ấy vừa cười mỉm không?

-"Khôi cười với Thu à?"

-"…"

-"Ê, Khôi cười lại đi, hay thử nói chuyện với tớ xem nào…"

-“…”

-“Ê…”

-“…”

Cún đi nhanh lắm, thoắt cái đã thấy ra khỏi sân vận động hướng phía căng tin rồi, tớ nhọc quá không đuổi kịp luôn, cái cậu này hồi sức nhanh thật đấy, rõ là lúc nãy còn mệt tới nỗi không lê được về đích cơ mà?

…

Vào lớp, bàn của Hưng lại như thường lệ nhận được một đống sô cô la trái tim và bánh kẹo, các bạn, các chị nhân giờ thể dục lén gửi đồ. Tính riêng trong lớp thì Cún được nhiều bạn để ý hơn nhưng mức độ nổi tiếng toàn trường thì Hưng chiếm ưu thế.

Dễ hiểu thôi, cậu ấy là lớp trưởng, quan hệ rộng, ăn nói có duyên, tiết mục văn nghệ nào cũng tham gia, Hưng mà nhảy thì gọi là đỉnh của đỉnh, nhìn mê lắm.

Tớ liếc đống sô cô la cậu ấy vứt xuống thùng rác mà hơi thèm thèm, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ được ăn kẹo sô cô la đắt tiền như thế, nhưng vì giữ hình tượng nên chẳng dám lượm.

-“Khiếp Thu nhìn Hưng sắp lòi con mắt rồi kìa.”

Minh lớp tớ trêu.

-“Tưởng Thu phe Khôi chứ?”

-“Không, bạn nhầm à, Thu phe Hưng, hồi đầu năm Thu bỏ phiếu cho Hưng mà…”

-“Phải không Thu?”

Các bạn hỏi, chả nhẽ làm mà không dám nhận, tớ ngại ngùng gật đầu. Tự dưng thế nào thấy Khôi đang nhìn mình kì lạ lắm, nhưng rất nhanh cậu ấy lại cúi xuống vẽ vời.

-“Tớ nhìn đống sô cô la của Hưng thôi, tớ tò mò vị của nó…”

Chẳng hiểu sao tớ lại giải thích nữa, thật là không cần thiết mà, cậu ấy cũng đâu có nghe.

Cúi xuống gầm bàn lấy vở chợt thấy chai nước Khôi cho, quay sang thấy cậu ấy không vui liền cố tìm xem có cái gì có thể cho lại cậu ấy không? Có mỗi cái găng tay tớ đang tập móc thôi, mới được một chiếc, nhưng kệ vậy.

-“Sao Khôi buồn? Thu cho Khôi này, hôm nào đan cho Khôi cái nữa nhé.”

-“…”

-“Không được đẹp lắm nhưng rất ấm đấy, bao giờ mùa đông thì đeo.”

-“…”

-“Khôi không nhận thì thôi vậy.”

Tớ đang định về chỗ thì cậu ấy giật lấy. Tâm tình có vẻ tốt lên, cậu ấy luôn vậy, khi buồn sẽ dùng màu tối vẽ tranh mưa gió u ám, khi vui thì tranh cũng tươi sáng hơn hẳn.

Chẳng thể ngờ được, chiếc găng tay đó lại hại Khôi. Chả là lúc vào tiết toán Ngọc My đứng lên thưa cô mất sợi dây chuyền bằng bạc trắng, bên trên có đính đá quý rất giá trị. Không ai chịu nhận nên phải soát đồ kiểm tra, cuối cùng phát hiện ở trong balô Khôi, cụ thể là bên trong cái găng tay của tớ.

Thề có trời là tớ không bao giờ muốn hại Khôi cả.

Sợi dây rất mảnh, lúc đưa cho cậu ấy tớ cũng không để ý nó nằm trong đó. Cô bảo Khôi đứng lên hỏi chuyện.

Tớ lo đến run cầm cập.

Lúc đầu tớ mong cậu ấy đừng khai ra tớ, mang tội ăn cắp thì nặng lắm, còn có thể bị đuổi khỏi trường nữa. Ngàn vạn lần Khôi đừng khai ra tớ.

Nhưng rồi khi Khôi im lặng tớ lại thấy áy náy và hèn hạ.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chi Thích Khôi

Đấu tranh tư tưởng bao lâu ý, cuối cùng tớ chẳng làm cách nào mà mở miệng được. Thực sự là sợ lắm.

Giờ bị đuổi thì bao nhiêu ước mơ đổ hết xuống sông xuống biển mất.

Tớ là hi vọng duy nhất của cả nhà, mẹ tớ mai sau bị bệnh có được nằm ở phòng VIP hay không là tuỳ thuộc vào tớ cố gắng như nào.

Tớ biết bản thân mình ích kỷ, nhưng tớ thực sự…xin lỗi Cún.

Thật may, bạn An Chi đứng lên thưa cô. Bạn ấy bảo thấy sợi dây đó rơi cuối lớp nên tưởng của Khôi, liền nhặt trả vào. Vài bạn nữ khác cùng đứng ra làm chứng. Nhà Khôi giàu lắm, nghe nói ba bạn buôn kim cương đá quý cơ mà, chắc cô cũng vì vậy mà không truy xét nữa.

Thực hư câu chuyện thì chẳng phải như thế rồi, nhưng sự thể ra sao thì tớ chẳng buồn khai thác.

Chỉ biết rằng, ngưỡng mộ mọi người kinh lên được.

Tất cả, đều rất dũng cảm. Còn tớ, tớ cảm thấy mình là thành phần thối nát của xã hội ý, thật nhục, thật chẳng có mặt mũi nào nhìn ai cả.

Hôm sau tới lớp thì phát hiện ra dưới ngăn bàn có hộp sô cô la sịn lắm, đủ hình thù, từ trái tim tới các con vật nhỏ nhỏ xinh xinh, nhìn phát thèm ra ý. Tớ hỏi cả lớp, không ai biết gì cả.

Tuy nhiên tớ cũng không dám ăn bởi vì sợ nhỡ của cậu nào để nhầm rồi lúc người ta đến đòi thì lấy đâu ra tiền mà đền.

Để lại vị trí cũ thôi.

Qua một ngày, thấy hộp đó vẫn để đấy, bên trên có tờ giấy nhỏ ghi hai chữ "Cho Thu". A hoá ra là có ai tặng tớ, nét viết này, quen lắm.

Tớ biết ai tặng rồi nhé, mà cũng hơi thẹn, cảm giác tội lỗi nữa.

-"Khôi không ghét Thu à?"

-"…"

-"Việc đó, Thu không cố ý đâu, nhưng Thu nghĩ giải thích Khôi cũng không tin."

-"…"

-"Cảm ơn Khôi nhé."

-"…"

Nếu mở miệng nói thì đã không phải là Khôi rồi, thôi kệ cậu ấy đã có lòng thì tớ phải có dạ chứ, tớ vui vẻ bóc ra ăn, ngon ngon ngọt ngọt thích lắm. Tớ ngồi cả sang bàn của Khôi nữa, bẻ một miếng cho cậu ấy.

-"Ăn cùng không?"

-"…"

Cái con người này, nói một câu thì chết được à?

Thôi, cậu ấy bị tự kỉ mà, phải biết thông cảm cho bạn chứ.

Từ hôm đó, thỉnh thoảng Khôi lại cho tớ bánh kẹo nhá, tớ ăn sướng hết cả mồm, có khi ngại nên hỏi cậu mua có đắt tiền không? Cậu ấy im lặng, tớ lại bảo nếu đắt quá lần sau tớ không dám nuốt nữa đâu, Khôi mới viết ra giấy ý là ở nhà nhiều lắm, không ai ăn cả.

Ừ, thế thì tốt, để lâu hết hạn sử dụng phí của trời, mang Tây Thu ăn là hợp lý rồi. Thu quý Cún nhất trường luôn.

…

Hình như các lớp khác học sinh chạy yếu hay sao mà đại diện khối 10 đi thi chỉ có tớ và Khôi. Có thể các lần trước cậu ấy thành tích tốt nên thầy bổ sung thêm vào danh sách.

Bọn tớ được nhà trường đưa ra sân vận động thi đấu. Lúc trên xe Khôi đã bị chú ý rồi, tới chỗ tập trung thì con gái trường khác liếc trộm cậu ấy càng khủng khiếp.

Nhìn Khôi thì mắt sáng như sao.

Chuyển sang Tây Thu lại bĩu môi dài thườn thượt.

Thiên vị quá mà.

Thôi cũng đúng, tuy mặc đồng phục giống nhau nhưng tớ vốn không bị ảo tưởng sức mạnh, quả thật đen đen bẩn bẩn đứng cạnh người đẹp trai ngời ngời như này cũng có gì đó không được ổn cho lắm.

Các cậu biết cái định lý này chưa? Thị Nở đứng một mình thì xấu bình thường, nhưng đứng với Tây Thi thì hoá quái nhân. Vì vậy, ngoại hình đã không bắt mắt rồi thì ngàn vạn lần không nên chung chỗ với ánh hào quang, không nên tự dìm mình xuống đáy đại dương.

http://tieulun.hopto.org

Biết thân biết phận vậy nên tự mình lánh ra xa một chút.

Vừa đi được vài bước đã bị ai đó giật mạnh người lại. Khiếp tim tớ phải gọi là thảng thốt luôn, lúc bình tĩnh nhìn lên mới thấy quả bóng tròn xoe đập bịch một phát vào cái cột đằng sau.

Ôi, tích đức thế nào mà số may thế chứ nị, chậm một giây thôi thì vỡ đầu ý chứ, cái đầu này mà làm sao thì chết mất à, nhẹ thì thôi khỏi thi đấu, nặng thì hâm dở còn đi du học thế nào được nữa.

Tớ lí nhí cảm ơn Khôi, không hiểu sao thấy hai má hơi đỏ. Sau rồi cũng ngượng ngượng lẻn ra đứng ngoài cùng.

…

Cố gắng nỗ lực hết mình, kết quả lại không làm tớ vui lắm. Chỉ giành giải ba thôi à, một bạn nam trường Việt Pháp giải nhì, Khôi nhất.

Buồn thế.

Rõ ràng hôm trước chạy thắng Khôi mà, hôm nay đã thua lại còn thua xa ơi là xa.

Bực bội hết cả người ý. Sao cậu ấy khủng vậy, cái gì cũng giỏi mới sợ chứ.

Ôi không phục đâu, không phục tý nào cả, một ngày của cậu ấy 24 tiếng, của tớ cũng 24 tiếng, chẳng hơn nhau giây nào cơ mà!

Thôi được, từ giờ trở đi, bất cứ cái gì, Tây Thu cũng sẽ kiên quyết cố gắng gấp ba lần. Nhất định vậy, các cụ đã dạy rồi, có chí ắt thành công, tớ không tin không đá mông cậu ấy ra khỏi cái vị trí thứ nhất ấy được.

Đang nghĩ thì nghe đến phịch một cái, có bạn nữ cùng tuổi với tớ bị mất

sức ngất xỉu. Các thầy ở xa quá, bạn ấy hơi béo nữa nên mấy bạn nam kia ngại, cuối cùng Cún cõng bạn chạy về phía phòng y tế.

Tớ không biết nữa, không hiểu sao lòng thấy gai gai khó chịu.

Lúc đi tớ nói chuyện với cậu ấy như chim hót, lúc về cộng bao nhiêu thứ ngổn ngang, ứ muốn mở lời luôn. Tớ và Khôi ngồi cùng hàng ghế mà, thi thoảng cậu ấy gõ gõ vào vai tớ.

-"Sao?"

-"…"

Lại im lặng rồi. Tớ cũng im luôn, ngậm mồm thì có gì mà khó.

Mãi lúc sau cậu ấy gõ nhiều quá, cường độ mỗi lúc một tăng, hại tớ nóng hết cả người, quay sang cáu.

-"Khôi buồn cười nhỉ, bạn kia có thân với Khôi đâu, vậy mà cậu còn ngồi ở trong đó lâu ơi là lâu ý. Nếu Tây Thu bị ngất thì Khôi có như thế không?"

Chẳng rõ hâm dở làm sao tớ lại thốt ra được câu đó. Nói xong chỉ ước nuốt xuống ngay lập tức. Cún cười cười, sau thì buông tha không làm phiền nữa, tớ thì chỉ muốn tìm cái quạt mo che mặt thôi.

Mà xe này sịn các cậu ạ, điều hoà mát rười rượi, kiếm đâu quạt giờ?

Ôi trời ơi là trời!!!

Lúc bác tài đỗ ở trường, tớ đang định đi vào lán lấy xe đạp thì có người kéo kéo vạt áo, cậu ấy chỉ tay về phía trung tâm thương mại đối diện.

Ừ thì đi theo, đang chán.

Khôi dẫn tớ tới hàng kem cao cấp lắm, lại giơ ra tiền thưởng vừa nhận được lúc nãy. Muốn khao phải không?

Được rồi, tớ chấp nhận, gọi hai cốc kem đắt nhất.

Tớ ăn ngon lành ý, mà cậu ấy có vẻ không thích đồ ngọt, chỉ được một phần ba rồi bỏ.

-"Phí thế, thôi để Thu giúp cho."

Bạn chỉ chỉ vào menu, ý là tớ thích thì gọi thêm. Nhưng đắt mà, hơi xót ruột nên tớ giải thích.

-"Chỉ những người thân thì tớ mới ăn thừa thôi, không phải ai Thu cũng làm vậy. Khôi có thấy kinh không?"

Bạn lắc đầu, tớ ăn gọn hai cốc luôn.

Thanh toán xong còn tiền thừa, lúc đi qua tiệm tạp phẩm cậu ấy còn nhờ tớ mua giúp cái buộc tóc có đính con gấu bông xinh lắm, rồi khi về lại tỏ vẻ chán không muốn cầm nữa.

Đấy, tớ đã nói mà không nghe lời, đã bảo con trai thì tìm đồ khác, mua cái này có dùng được đâu. Đúng là thừa tiền mà.

-"Thôi đừng vứt đi, cho tớ vậy, bao giờ tóc tớ dài tớ sẽ buộc."

Cún gật rồi cười tủm.

-"Thực ra cậu nên cười nhiều vào, như thế mới có nhiều người quý cậu. Với lại cậu nghĩ mà xem, cậu rõ ràng có nhiều điểm nổi trội hơn Hưng, nhưng vì sao trong trường cậu không nổi tiếng bằng cậu biết không? Là do cậu…"

Ơ tớ cứ nói còn Khôi đã được bác lái xe ra đón, hai người cùng về từ bao giờ rồi. Cái cậu này hay thật.

…

Cuối tháng, lớp tớ có một sự vụ hót ơi là hót.

Bạn Hưng mua 99 bông hồng tỏ tình với An Chi. Một nửa con trai lớp tớ thích thầm Chi nên là con gái đa số là ngưỡng mộ, con trai thì nhìn Hưng mắt như có lửa vậy. Chắc ai cũng mong Chi từ chối.

Ừ thì từ chối thật, mấy bạn đó hả lòng hả dạ.

Tiếc là Chi lại hướng phía cuối lớp dõng dạc tuyên bố.

-“Khôi, Chi thích Khôi!”

Á!!!

Cả lớp rú lên, hò hét ầm ĩ.

Ôi, tự dưng tớ mong Khôi nhận lời Chi thế. Này nhá, yêu đương vào là học hành sa sút ngay, ai chả bảo thế. Rồi tương lai không xa, cái vị trí nhất lớp sẽ là của Tây Thu.

Tưởng tượng thôi mà sướng quá, sướng hết cả người.

Nhưng có một chút chút gì đó trong lòng tớ, lại không muốn vậy, tớ chưa tìm ra nguyên nhân nữa, thấy mình lạ kì quá cơ!!!

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tương Lai Của Cả Nhà Thu

Nói chung là không ngoài dự đoán, Khôi chẳng thèm nói gì cả, tai đeo headphone, tay thì chăm chú vẽ vời.

Nhưng mà ngoài dự đoán, Chi lấy hết can đảm tiến xuống bàn Khôi, đập một phát rõ mạnh lên tờ giấy của cậu ấy, tay Chi bị dính màu vẽ nha, bức tranh của Khôi cũng hỏng luôn rồi.

-"Khôi, Chi thích Khôi."

Cún giờ mới ngẩng lên nghe nè, cậu ấy đang định với bút thì Chi đã giật lấy.

-"Không được viết, viết không tính."

-"…"

-"Khôi có thích Chi hay không thì Khôi phải nói ra, hôm nay Khôi không nói thì coi như Khôi nhận lời."

Oà!

Cá tính ghê người.

Dân tình hò rú, kiểu này hay rồi đây.

Thật thần kì, thật bất ngờ, bạn hotgirl đã vinh dự trở thành người đầu tiên ép được Cún con mở miệng ngoại trừ thầy cô giáo. Nhìn cậu ấy tội lắm ý,

toát mồ hôi, gân xanh nổi lên trông phát thương.

Quả thật nếu không trả lời bài thì giao tiếp là một việc gì đó rất khó khăn với bạn.

-“Tôi không thích.”

Ba chữ, ngắn gọn, xúc tích.

Xong, kết quả là cả lớp trố hết cả mắt.

Tớ thì đột nhiên bất an quá à, Cún cứ lầm lũi như này thì trâu bò lắm ý, tần này tuổi đầu mà chẳng chơi với ai cứ suốt ngày học chả giỏi thì thôi à, nhà lại giàu nữa chứ, được ăn bao nhiêu đồ dinh dưỡng đầu óc nó cũng minh mẫn hơn người bình thường.

Không được, không thể được.

-“Khôi suy nghĩ lại đi, Chi là hotgirl đó, bỏ qua tiếc cả đời đấy.”

Tớ bẽn lẽn góp ý.

Đổi lại, bị bạn lườm cho lạnh cả người.

Chi hôm đó khóc lóc sướt mướt cả buổi luôn, khổ thân, dù sao con bé còn trẻ người non dạ, suy nghĩ còn gà bông lắm.

Lúc về tớ hay đợi Khôi đi xuống cầu thang cho vui ý, cứ thế đi cùng nhau thôi chứ cũng có nói gì đâu.

Nghĩ lại ấm ức nha, Tây Thu thân với Cún như này mà Cún cũng chưa bao giờ thốt nửa lời với Thu, bực bực ấy nhỉ?

-“Khôi, Thu thích Khôi.”

Tớ quay sang, nghiêm chỉnh tuyên bố, cậu ấy sững người luôn, như bị đơ ý.

-“Khôi có thích Thu hay không thì Khôi phải nói ra, hôm nay Khôi không nói thì coi như Khôi nhận lời.”

Buồn đời lắm, hình như Khôi biết Thu đùa rồi hay sao ý, biết Tây Thu cố tình ép, thế là chẳng nói gì cả, chỉ gõ đầu Thu một cái rồi đi thẳng ra chỗ bác lái xe đang đợi.

-“Thế là Thu coi như Khôi thích Thu đấy nhé.”

Tớ cố tình công kích, với hi vọng nhỏ nhoi cậu ấy sẽ trả lời. Chẳng rõ nữa, chỉ là muốn nghe giọng Khôi thôi.

Mà cậu ấy gan lắm, chỉ quay lại nhìn tớ. Hình như có hơi tủm tỉm cười, mà hình như không phải, tớ chả biết nữa.

…

Sáng hôm sau trả bài kiểm tra Toán, lần này có hai bài khó tớ không làm được, mỗi bài hai điểm. Khó vậy tớ nghĩ cả lớp chắc cũng thế, chỉ chờ xem điểm của Khôi như nào thôi.

Ôi mà nhận được kết quả tý chết sốc.

Bạn nào bạn nấy tầm tám chín hết à. Khôi mười. Tớ thấp nhất lớp, sáu điểm.

Thật là vi diệu. Thật không thể tin nổi.

Tớ thắc mắc nhiều lắm, cũng tự trách mình không ít, quá chủ quan rồi. Mà tới lúc cô chữa bài tớ thấy nó lằng nhằng lắm cơ, bao nhiêu bước ý, không hiểu cớ làm sao mà đợt này lớp lại toàn thần đồng.

http://tieulun.hopto.org

Hai hôm sau thêm một bài kiểm tra lý nữa, kết quả tương tự luôn.

Tây Thu phải nói, khóc không ra nước mắt. Cứ thế này thì rốt cuộc kiểu gì tổng kết cũng xếp cuối cơm mẹ nấu rồi.

Đau đớn xót xa lắm ý.

Thế nào mà một ngày trời phật thương xót, để tớ tình cờ nghe được câu chuyện của hai bạn cùng lớp, biết được một điều vô cùng, vô cùng choáng váng, mấy bài đó, ở lớp học thêm các thầy cô chữa rồi.

Ôi mừng cuống, năn nỉ các bạn cho mượn vở.

Khổ nỗi, chẳng đứa nào chịu cả.

Mặc dù đã áp dụng đủ thể loại, từ thâm kế sâu xa tới mưu hèn kế bẩn, tác động từ tâm lý tới dạ dày mà các tình yêu vẫn không hề lay chuyển, ngược lại còn phán câu xanh rờn.

-"Thu mặt dày thế, bọn tớ mất tiền mất thời gian đi học, cho cậu mượn sao được? Như thế là rất không công bằng, rồi điểm Thu lại cao hơn điểm tụi này, ai dại gì?"

Không biết nói gì luôn, nhà tớ mà có tiền thì đã chẳng phiền tới mọi người nhé!

-"Thu đừng viện cớ nữa, chẳng qua do bản thân cậu kém cỏi chứ Khôi cũng đâu có đi học thêm, điểm vẫn cao đấy thôi."

Khôi à?

Khôi thì đú được à?

http://tieulun.hopto.org

Tớ về chỗ, mất hết cả tinh thần. Chán quá mà chưa vào lớp, lê mông sang bàn bên cạnh xả nỗi lòng.

-“Khôi làm sao mà ai quy cao thế?”

-“…”

-“Khôi được di truyền từ ba mẹ hay là sản phẩm của đột biến gen?”

-“…”

-“Thu đang nẫu hết cả ruột đây này, Khôi có nghe Thu nói không thế? Cứ tình hình này Thu xếp cuối mất thôi, học bổng mất là chuyện nhỏ, nhưng rank cứ thấp thế này thì chẳng ai thèm nhìn hồ sơ nộp đi du học của Thu cả ý.”

-“…”

-“Chết rồi tương lai không biết đi về đâu đây…”

-“…”

Tớ lèo nhèo khổ sở thế mà cậu ấy chẳng cho một lời an ủi gì cả, còn vẽ cái mặt tớ nhăn nhó xấu muốn chết.

-“Ghét Khôi bỏ xử đi được.”

Giật lấy bức tranh của bạn xé toạc, giận lây luôn.

…

Thứ năm tuần sau đó tớ tới lớp thì thấy tập photo đặt trong ngăn bàn, mở ra xem thì hình như là bài của mấy lớp học thêm. Nhìn sướng hết cả người, mãi một lúc định thần mới sực nhớ ra đây là nét chữ Cún thối thân yêu.

http://tieulun.hopto.org

Rồi nghe dân tình đồn, Khôi mới đi học thêm.

Ừ cũng phải đi học đi chứ còn gì nữa, con người thông minh mãi được à, giả như lần sau có bài khó vượt quá tầm không làm được thì sao? Khôi chắc cũng không muốn bị mất vị trí số một nhỉ.

Cậu ấy làm thế là sáng suốt đấy, Tây Thu cũng được thơm lây luôn.

Tốt quá, quá tốt rồi.

Quay sang cảm ơn rối rít, bạn thì lạnh lùng khỏi nói đi.

Buổi đó tớ về nhà một lượt, đi đưa tào phớ hai lượt, lượt thứ ba ship cho một chị ở gần trường, thế nào mà thấy Khôi vẫn đứng ở cổng, hình như lái xe nhà cậu ấy bận hay sao ý, tớ liền rẽ vào hỏi thăm.

-“Sao muộn rồi mà Khôi chưa về?”

-“…”

-“Khôi đói không?”

-“…”

-“Hay lên đây Thu đèo Khôi về, nhà Khôi ở đâu?”

-“…”

-“Không thích thì Khôi đèo Thu cũng được…”

Tớ chần chừ đứng đấy mãi bạn mới gật đầu, lúc sau mới phát hiện bạn không biết đi xe đạp, mặt đỏ như cà chua luôn. Chuyện bình thường mà, tớ vỗ vỗ vai nói cậu ấy không phải ngại, cả lớp mình có khi chỉ có tớ biết đi.

http://tieulun.hopto.org

Thế là tớ đèo Khôi về.

Nhà cậu ấy cũng cách trường có hai cây thôi mà, nhà to lắm, đẹp ơi là đẹp, nằm trong ngách nhưng mà đồ sộ kinh khủng.

-“Khôi vào nhà đi Thu về đây.”

Tớ đi rồi lại thấy không yên tâm ngó lại, thấy bạn không vào nhà mà ngồi trước cổng, tớ tò mò tiến lại gần, bên trong tiếng thút tha thút thít và tiếng người lớn nói chuyện kiểu gì căng thẳng lắm.

-“Chị thương em, giờ em trót mang bầu rồi.”

-“Tôi cảnh cáo cô lại không nghe? Cô tưởng cô mang bầu thì giỏi à? Tưởng lão cưới cô chắc?”

-“Chị à, cứu em với.”

-“Giờ phá đứa nhỏ đi còn kịp.”

-“Không được đâu ạ, hay chị bảo anh chu cấp cho em sang Mỹ đẻ, em thề sẽ không làm phiền anh chị nữa…”

…

Khôi đang nghe nhạc, gương mặt thản nhiên như trải qua chuyện này nhiều lần rồi ý, tớ thì chẳng hiểu nội dung đoạn đối thoại lắm nhưng thấy cậu ấy lườm lườm nên biết điều chuồn về.

Sáng ra không khí lớp học u ám lạ kì, mọi người cứ thì thà thì thụt cái gì ý.

Thế rồi tớ tò mò, Hưng bảo Thu đọc báo chưa? Hưng đưa điện thoại tớ xem, tít giật ầm ầm, lộ bằng chứng nữ ca sĩ Hương Linh cặp với đại gia kim

đá, rò rỉ thông tin cô đã mang thai ba tháng, hiện tại người trong cuộc chưa hề lên tiếng.

Ai chả biết đại gia kim đá là kim cương đá quý, ba của Khôi. Vấn đề là người ta thắc mắc vì sao lại bị lộ, theo các anh chị nhà báo nói thì chị ca sĩ kia nổi tiếng sống ngoan hiền kín tiếng.

Khôi lầm lì hơn hẳn, tranh vẽ sấm chớp mưa dông đen tối mù mịt lắm. Tớ vỗ vai muốn an ủi, mà bạn quay sang nhìn lại như muốn giết người ý, còn đập cái điện thoại đang mở mục tin giật gân đấy trước mặt tớ chứ.

Gì thế?

Ánh mắt đó là gì?

Đừng có bảo Khôi nghi ngờ Thu là người bán tin nhé? Tớ đâu có giỏi đến vậy, thậm chí hôm qua đứng ở nhà Khôi tớ còn chưa rõ sự tình cơ mà?

-“Nghe nói những tin hot như này mà bán cho báo thì được nhiều tiền lắm.”

Bọn trong lớp xì xào, Khôi càng lườm tớ dữ hơn.

Một lát thầy vào nên mọi chuyện tạm lắng. Tớ đợi tới lúc về mới dám kéo áo cậu ấy định giải thích hoặc nói gì đó, chẳng ngờ bạn vô tình hất tay một cái, người tớ lúc đó đang không chú ý, thành ra mất đà ngã dúi, đập trán vào cạnh bàn.

Trời đất quỷ thần ơi, máu!!!

Trí thông minh của tôi, đã khiêm tốn thì chớ. Tớ từ trước tới nay luôn bảo vệ cái đầu này rất chi là tốt, thế nào mà lại ra nông nỗi này cơ chứ.

Bực điên hết cả người.

-“Từ nay Thu không chơi với Khôi nữa.”

Chỉ kịp bỏ lại cho bạn câu đấy thôi, tớ giờ còn phải ba chân bốn cẳng chạy xuống phòng y tế gấp, có gì chắc phải nhờ các cô khám cẩn thận xem sao, đầu của Thu, tương lai của cả nhà Thu, khổ quá đi chứ nị!!!

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hưng Thích Thu

Cô bác sĩ của trường tớ tên là Lan. Cô Lan xinh đẹp dễ sương lắm, chỉ có điều cô hơi chậm chạp nên người ta thường gọi cô là Lan Rùa.

Cô băng cho tớ xong rồi, mà tớ vẫn chưa yên tâm, hỏi đi hỏi lại.

-"Cô ơi xem kĩ giúp con với cô ơi, xin cô đấy."

-"Gớm cái con bé này, có sượt chút da chảy tý máu thôi mà nó làm như là chết người không bằng…"

-"Thật mà, cái đầu của con là quan trọng lắm, cô làm ơn làm phước đi cô."

-"Đầu ai mà không quan trọng?"

Cô trêu, xong vẫn cho xuống chụp chiếu các thể loại. Tớ nằm ở giường y tế, ngủ một giấc đợi tới lúc có kết quả ô xờ kê hết mới yên tâm chuẩn bị đi về.

-"Thu có lấy thuốc về uống không?"

-"Thuốc đắt lắm không ạ?"

-"Bình thường thôi, mười triệu một viên…"

Hả?

Cái gì thế? Mười triệu á? Năm ngàn thanh đậu phụ?

Thuốc tiên à? Tớ vội vã cuống quít xua tay múa chân.

-“Thôi thôi cô ạ, không cần đâu ạ.”

-“Đùa mi đấy, miễn phí.”

-“Ơ thế à, thế cô kê cho con đi, kê loại tốt và sịn nhất đấy cô nhá.”

Toàn thuốc bổ ý mà, uống tối nay với ngày mai, tránh sưng tránh sốt.

Lúc tớ ra khỏi phòng y tế thì cũng tầm chiều chiều ý, may mà lúc nãy cô cho ăn tạm cái bánh mì thịt nướng rồi nên không thấy đói. Thế nào mà vừa bước được mấy bước đã thấy cái người đáng ghét nào đó đang đứng ở cây bàng đối diện.

Tan học bao lâu rồi ở lại làm gì không biết?

Mà thôi bỏ đi, chẳng phải việc của mình.

Xong thấy vai áo bị gõ gõ, gõ thì kệ gõ, việc đi thì vẫn đi.

Khổ, tay áo bị kéo nữa này, bực thế cơ chứ.

-“Sao? Khôi muốn gì?”

Tớ quay lại, cậu ấy nhìn nhìn ngó ngó, dò xét một lượt, còn chạm nhẹ vào vết băng trắng trên trán tớ nữa chứ, mặt mày hơi tội tội.

Hối hận rồi à?

Hối hận thì xin lỗi đi, Tây Thu tha cho!

-“Đau lắm ý, chảy cả chậu thau máu nha…”

http://tieulun.hopto.org

Thấy tay bạn run run, tớ liền hứng chí nhăn mặt nhăn mũi, cố nặn ra nước mắt u uất.

-“Cô Lan bảo vết thương này nguy hiểm lắm, không chữa trị cẩn thận mấy hôm nữa là bị mất trí nhớ như chơi, thế là Thu chẳng nhớ ai cả, chẳng nhớ Khôi luôn ý…”

Mặt Khôi tái mét luôn.

Mở miệng đi nào, nói xin lỗi Thu đi.

Năm phút, bạn yên lặng.

Phút thứ sáu, vội vã chạy mất hút. Thế có buồn đời không cơ chứ?

Buồn hơn là, tớ vừa về tới nhà thì đã thấy bạn cùng mẹ, cô áy náy bảo đưa tớ đi khám, rốt cuộc đành phải thú nhận tội lỗi.

Khôi nghe được thì giận Thu.

Ba mẹ mắng Thu một trận vì dám chọc Khôi, có mỗi mẹ Khôi cười xuề xoà, mẹ Khôi còn mua cho nhà Thu rất nhiều hoa quả bánh kẹo sịn, bảo Thu về sau cứ thế phát huy.

Chẳng hiểu phát huy cái gì nữa?

…

Đó, tự dưng đen đủi đổ tới, đi tong mất thằng bạn thân.

Mà có khi trước giờ chỉ mình tớ coi trọng người ta chứ người ta thì, ai biết được?

-“Khôi vẫn bực Thu à?”

-“…”

-“Khôi quá buồn cười luôn, Khôi nghi oan cho Thu, đẩy thu chảy máu, Thu chưa bực Khôi thì thôi…”

-“…”

-“Rồi nhá, Khôi đừng tưởng Khôi cao giá đi, không chơi thì không chơi, chẳng sao hết cả ý.”

Bạn thì vẫn lặng thinh như thường rồi.

Tớ giờ có chỗ khó nghĩ đây này, không biết có nên mặt dày mượn vở học thêm không nữa?

Đang buồn nẫu cả ruột thì sếp Hưng từ đâu đi tới, sếp chào tớ lớn lắm. Còn toe toe toét toét, hỏi ngồi với Tây Thu được không?

Gì vậy? Mặt trời mọc phía Bắc hả?

Ừ, ngồi thì ngồi, bàn rộng mà.

Chuyện kể rằng, từ đấy, Thu và Hưng trở thành đôi bạn cùng tiến. Chơi với Hưng tất nhiên là vui hơn chơi với Khôi rồi, Hưng biết pha trò cười nhé, nếu thích bảo sếp nhảy sếp cũng sẽ nhảy cho mà xem.

Đẹp lắm!

Hưng cũng có vở học thêm nữa, tớ chẳng phải lăn tăn gì cả.

Mỗi lần trả bài kiểm tra, điểm của Thu thường cao hơn lớp trưởng, được sếp khen lấy khen để, cũng có cảm giác thích thích. Ngày trước so điểm với Khôi chán bỏ xừ, có bao giờ hơn được đâu?

Nhưng đó chỉ là cảm giác ban đầu thôi.

Về sau, tớ cứ thấy không đúng kiểu gì ý. Hưng mau mồm mau miệng, nói nhiều lắm, nói chuyện với Hưng mình chưa nói hết ý cậu ấy đã chen ngang rồi.

Những lúc như thế lại bất chợt liếc sang bàn bên cạnh, tình cờ thế nào bắt gặp Khôi cũng đang nhìn về phía này, định cười với bạn một cái mà thế nào bạn ngay lập tức lạnh mặt lại rồi quay ngay đi, kiêu lém.

Điểm số cũng vậy, hơn điểm Hưng thấy bình thường, nhưng nếu được bằng điểm Khôi thì hôm đó sướng cả ngày.

Trong lớp bắt đầu lan truyền tin đồn, Hưng thích Thu.

Dần dần, tin toả ra cả khối, tới cả trường luôn. Hưng hót boi mà, tớ ngay lập tức bị vào danh sách đen của đám con gái. Bảo lớp trưởng đính chính mà nhất định cậu ấy nói không cần.

Rồi một ngày nọ, đùng một cái Hưng bảo Hưng thích Thu thật.

Không có 99 đoá hồng rực rỡ như Chi, không ầm ĩ bằng, căn bản lúc đó mọi người hầu hết ra ngoài xem ca nhạc, hình như có nhóm nhảy nổi tiếng nào đó về biểu diễn thì phải. Trong lớp chỉ có Thu, Khôi và Hưng thôi.

Nhưng cũng đủ làm Tây Thu choáng gần chết.

Hưng mắc bệnh đúng không?

Hội chứng cuồng yêu à?

-“Nếu thấy khó nghĩ quá thì chưa cần trả lời vội đâu Thu ạ.”

Có gì mà khó nghĩ, tớ vỗ vai an ủi Hưng, cho cậu ấy đáp án luôn và ngay.

-“Tớ không thích Hưng đâu, tớ phải đi du học.”

-“Liên quan à?”

Sếp thắc mắc, bị nhân viên giáo huấn thêm câu nữa.

-“Con nít ranh, cậu không lo học hành cho tốt vào, yêu đương vớ va vớ vẩn.”

Lớp trưởng sau đó bị đơ.

Còn bạn Cún thân yêu nữa, cái mặt vừa đen như đít vịt thế mà giờ lại kiểu hơi cười cười mới hãi chứ. Tớ hơi bực, đập tay xuống bàn quát.

-“Khôi, không được nghe lén chuyện của Thu.”

Khôi thì hay rồi, khinh đời khinh người lắm, có thèm bổ sung thêm câu gì đâu mà.

Nói chung sau đó thì bạn Hưng vẫn quan tâm đến tớ nhiều lắm, bạn Khôi thì ngày càng căm thù tớ hay sao ý, liếc sang thấy cái mặt bạn lúc nào cũng cau có như giấu dao găm vậy.

Một ngày đẹp trời nọ, thật tình cờ và thật bất ngờ, nhân lúc đi giặt giẻ lau bảng, Tây Thu nghe được một câu chuyện, rất chi là hay.

-“Mày bỏ cuộc đi thôi, nó từ chối mày còn gì nữa…”

-“Xem ra hót boi Hưng kém cỏi nhỉ, có cái con đen đen bẩn bẩn cũng không tán được.”

-“Chi không thích mày thì nó cũng chẳng ghen đâu, mày mất công làm gì.”

-“Bọn mày im mồm đi, cứ đợi đấy, nhất định đến buổi Prom tao sẽ kiss được nó.”

-“Nếu không thì mày mất bọn tao năm triệu, và đi bộ quanh trường sủa ba tiếng gâu gâu nhé!”

-“Được, quân tử nói lời giữ lời. Nhưng nếu tao kiss được con Thu thì sao? Bọn mày mất gì?”

-“Năm triệu, cộng bọn tao sẽ vừa cõng mày vừa sủa. OK chưa?”

-“Deal!”

…

Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy, lồng ngực tớ đau đớn khôn nguôi. Trái tim như có bàn tay nào đó thâu tóm vò nát.

Sao có thể?

Sao có thể đem người ta ra đùa cợt như vậy? Chẳng phải tất cả đều là con người, tất cả cùng bình đẳng?

Đùa đấy.

Đau buồn quái gì.

Cái lũ con nhà giàu này, sướng quá rửng mỡ hết rồi. Các bạn tay bắt mặt mừng, giao kèo oai thế không biết. Tiếc cho mấy chiến hữu, dây vào Tây Thu là cứ xác định đi ạ.

Vấn đề đồng chí nào sủa quanh trường, Tây Thu còn phải suy nghĩ thêm đã nhé.

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Giải Pháp Vẹn Toàn

Chuyện đó, tớ mất tận mười phút xem xét mới có được giải pháp tối ưu nhất.

Hôm sau, Thu tìm Khỉ, là cái người cá cược với Hưng. Mà quên mất, cậu này cũng chính là cậu bắt nạt Khôi đợt trước.

Chẳng biết bạn tên là gì nữa, thấy cái mặt cười cứ nhăn nhở như con khỉ thì gọi tạm thế thôi.

Sau một hồi thương lượng, để cho đồng chí thời gian suy tính thiệt hơn, rốt cuộc cuối giờ máy báo tin nhắn OK. Thế là xong rồi đó, bạn đã nghe theo, dụ Hưng tiền cá cược tăng lên bảy triệu, sau khi thắng hai triệu kia là của Tây Thu.

Không đồng ý cũng không được cơ, Khỉ ý, lựa chọn giữa bản thân sủa và Hưng sủa, chắc chắn phải chọn Hưng rồi, cậu ấy có bị đụt đâu mà.

Buổi chiều được nghỉ, tớ đang làm bài tập thì có khách gọi điện đặt hai chục túi tào phớ.

-“Thu ở nhà học để ba đưa cho.”

-“Thôi cũng gần mà ba, con đi lát là xong, ba ở nhà với mẹ đi ạ.”

Mẹ tớ đợt này lại hơi ôm ốm, thương lắm. Nên ba ở nhà vẫn hơn, nhỡ có làm sao thì ba còn ẵm mẹ gọi xe vào viện, tốc độ nhất định nhanh hơn tớ.

Thu mang đồ tới, người mở cửa, không ngờ là Hưng.

Nhà Hưng cũng to đấy, nhưng so với nhà Khôi thì giống như so muỗi với ruồi ý. Hưng thì có ăn tào phớ đâu mà làm màu, kiểu này mua để lấy lòng Thu thôi chứ gì, rồi lại vứt hết vào sọt rác đây mà, khổ công ba Thu ngâm đậu xay đậu các kiểu, cẩn thận tỷ mỷ sạch sẽ mới được túi tào phớ thơm phức.

Nghĩ mà cứ thấy bực bực, chẳng muốn bán cho lớp trưởng nữa, mang về từ giờ đến tối thể nào chả có khách mua hết.

-"Quên không nói cho sếp biết, giá cả giờ tăng hai mươi ngàn một túi rồi. Sếp không mua được đâu. Tớ về đây, chào!"

-"Ê, từ đã…"

Hưng giật lấy tào phớ rồi vội vàng nhét năm trăm vào tay tớ. Các bạn đúng là con nhà có điều kiện, năm trăm mà cứ làm như năm ngàn không bằng.

-"Thu ở đây đợi Hưng một lát."

Bạn quay vào cất đồ, thay bộ áo quần, dắt ra cái xe đạp địa hình đẹp lắm, rồi rủ tớ đi chơi. Ôi giời, đi thì đi, sợ gì mà không đi.

Đi xem Hưng còn những trò gì nữa, lợi hại ra sao.

Cảm giác đứng với Hưng cũng chẳng khá khẩm hơn với Khôi là mấy. Sếp nhuộm tóc vàng hoe, mặc đồ hip hop, tai còn bấm khuyên nữa, nói chung là đi đến đâu nổi bần bật đến đấy, một lần nữa, dìm Tây Thu không thương tiếc.

Xem xem vài thứ, cũng thấy vui.

Ở trong trung tâm thương mại họ bày hàng gấu bông đẹp lắm, nhìn sướng

hết cả mắt. Tớ dừng ở đó ngắm hơi lâu, chợt sếp hỏi.

-“Thu thích à? Hưng tặng Thu nhé.”

-“Hả? Không cần đâu, không thích…”

-“Rõ là cậu thích mà?”

-“Tốn tiền lắm, cũng chẳng có ích gì, đi thôi, đi ăn kem, Thu đãi.”

Tớ có tiền bán tào phớ mà, dù sao lời lãi hơi bị nhiều, khao Hưng cây kem ốc quế cũng được. Thế nào mà tớ cứ lôi còn cậu ấy cứ nhất định phải mua, mà đắt quá cơ, cái con to to màu hồng đó gì mà gần một triệu, chắc chị kia thấy lớp trưởng ngây thơ nên nói thách rồi.

Cuối cùng tớ đành thở dài thương lượng.

-“Có một thứ Thu thích hơn, nếu Hưng cứ quyết phải mua con gấu này, chi bằng để tiền đó mua thứ đấy, Thu sẽ cực vui ý.”

Sếp gật đầu lia lịa luôn, tớ kéo cậu ấy đến siêu thị, hai đứa vòng vèo mãi mới tới hàng hải sản.

Thu chỉ chỉ.

Hưng thì ngơ ngác.

-“Cua á?”

-“Ừ, Hưng mua cua cho Thu đi, một con thôi cũng được.”

Trời, mắt cậu ấy trố đến nỗi sắp long ra rồi ý.

-“Hả? Mua làm gì?”

-“Để ăn chứ còn làm gì nữa.”

-“Thu thích ăn cua à?”

Không, là mẹ Thu thích. Mà nhà Thu nghèo lắm, cua thường còn hiếm khi ăn nữa là cua biển. Nhưng giải thích thì lòng vòng nên tớ chỉ ậm ừ thôi.

Hưng cười, rồi Hưng mua cua cho Thu thật, mua hẳn năm con. Sau đó lúc về sếp kêu sếp đi vệ sinh, loáng một cái lúc ra đã cầm con gấu bông trên tay. Cậu ấy bảo mua rồi không trả lại được, nếu tớ không cầm thì vứt đi.

Thôi thì thương em ấy nên Thu đành mang em về, cho em một mái nhà. Tây Thu từ bé tới lớn chưa bao giờ được ôm gấu bông to như này cả, cho nên thích chết đi được ý.

Buổi tối còn được ăn cua sốt me nữa, đúng là một ngày vui vẻ.

…

Dạo này tớ đang chuẩn bị cho vòng thi chọn đội học sinh giỏi Toán cấp thành phố nên hơi bị nhọc. Thực ra sang đầu học kì hai mới thi cơ, nhưng cứ phải lên kế hoạch ôn từ giờ cho chắc.

Nhưng có khi từ mai phải thay đổi chiến lược chứ cứ cố quá thành quá cố thì nhục, điển hình là hôm nay, mệt đến nỗi người nóng nóng sốt sốt, bỏ cả tiết thể dục.

Cũng may có giải chạy rồi, không được nhất nhưng thầy vẫn hứa thầy sẽ cho mười phẩy. Thế cho nên yên tâm ngủ trên lớp. Đến lúc trống điểm, các bạn dần dần đi lên mới tỉnh.

Trên bàn tự dưng có một hộp nước ngọt và một hộp sữa, lại đúng lúc Thu đang khát chứ.

-“Thu uống chút đi cho khoẻ.”

-“Hưng mua cho tớ à? Cả hai hộp?”

-“Không, tớ mua nước ngọt thôi.”

Vậy hộp sữa ở đâu ra? Thôi, nhọc cũng chẳng quan tâm được nhiều, kệ nó đi.

-“Buổi hẹn hò hôm qua vui quá, tớ biết một quán hải sản rất ngon, hôm nào hai đứa mình đi ăn nhé.”

Gì vậy sếp?

Choáng quá, suýt sặc luôn.

Bạn rêu rao khá to, không chỉ mình tớ muốn sặc mà các bạn cũng sốc chẳng kém. Nếu mục đích của bạn là làm Chi ghen thì chúc mừng nhé, mặt Chi có vẻ hơi nhăn nhăn kia kìa.

-“Cái gì, lớp trưởng và Tây Thu…”

-“Tin đồn thế mà lại thật à?”

-“Nhanh vậy?”

…

Bọn trẻ con này, có tý mà đã nhao nhao cả lên.

Tớ giờ thành siêu sao rồi, tâm điểm của xã hội, có chối như nào thì các bạn cũng không tin, biện minh khản cả cổ mà mấy chế cứ quay xuống ngây ngốc ngưỡng mộ.

Có mỗi bạn bàn bên cạnh quay sang lườm, thực ra nói thì có khi người ta nghĩ Thu làm lớn chuyện, bởi vì Khôi liếc qua rất nhanh, nhưng không hiểu sao tớ cứ có cảm giác cậu ấy lườm tớ ý.

Xong rồi bạn giật lấy hộp sữa trên bàn ném vào balô.

Mặt đen rồi kìa, lại giận hay sao ấy, bạn dạo này tính khí thất thường, hay bực tức lắm. Thôi mình người lớn không chấp, tớ đành làm hoà trước.

-"Hôm trước lừa Khôi là Thu sai, Thu xin lỗi Khôi, mua rồi thì đưa Thu uống cho."

-"…"

-"Ê…"

-"Hay Thu tự lấy nhé?"

-"…"

-"Khôi không nói gì là đồng ý đấy."

Đang định với sang thì tay bị sếp Hưng kéo lại, giọng sếp hùng hùng hổ hổ.

-"Thu thích uống sữa thì Hưng mua cho Thu."

Khổ, vấn đề không phải là hộp sữa. Vấn đề là Thu không muốn thấy Khôi buồn, chẳng hiểu gì sất. Túm lại buổi đó ngoài một hộp nước ngọt thì Tây Thu uống thêm một hộp sữa của Khôi, cộng hai hộp mới Hưng mang lên, mấy tiết sau đó cứ phải xin ra ngoài liên tùng tục.

Rồi buổi Prom cũng tới, An Chi khoe được tặng hai vé, ý tứ không biết rủ ai đi cùng. Con trai trong lớp nhao nhao, biết đâu rằng bạn cứ lén lút nhìn bàn

cuối cùng, tiếc là Cún chẳng có động tĩnh gì cả.

Qua tiếp xúc lâu ngày Thu thấy lớp trưởng bản chất là người tốt, chẳng qua hiếu thắng quá thôi. Thu cũng bày tỏ quan điểm rõ ràng rồi, rằng Thu còn phải học chưa yêu, rằng Thu xấu xí đi bẽ mặt bạn lắm, bóng gió là Thu phải giữ first kiss cho chồng tương lai của Thu.

Khổ, nước đổ lá khoai.

Hưng ngang lắm, hoặc là Hưng quá tự tin. Suốt ngày năn nỉ ỉ ôi. Cậu ấy dai đến nỗi mà đến Khôi cũng thấy nóng người, chẳng biết vô tình hay cố ý, đập cái bàn đánh cạch một phát.

Thu cũng nhức đầu quá cơ, đồng ý cho xong chuyện.

Y như kế hoạch mà, đến giờ hoàng đạo, sếp xin kiss, nói là chỉ hôn phớt nhẹ thôi, giữa những người bạn, không có ý gì đâu. Tớ đã lắc đầu nguầy ngậy rồi mà cậu ấy còn cứ tiến tới, tay bạn kiềm tay tớ quá chắc, người cũng khoẻ nữa.

Rất là bực mình mà.

Thôi sếp ạ, có gì thì xin sếp đừng trách em.

Dùng hết sức, tớ đá vào chân cậu ấy một phát rồi hồn nhiên hét.

-“Ối giồi ôi, Hưng ăn gì mà mồm thối quá đi mất thôi.”

Hình như âm lượng có hơi to thì phải. Toàn thể bạn bè thầy cô, anh chị và các bạn, tất cả mọi ánh nhìn đều đổ về sếp rồi.

Hot quá, càng ngày sếp càng hót nha.

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cô Rùa Hay Khôi?

Mặt Hưng trông kinh lắm, tớ mà không chuồn nhanh thì chắc cậu ấy vả cho vài phát rồi ý chứ.

Sau đó cũng may mấy bạn xúm vào trêu sếp, Tây Thu vì thế mà thoát êm đẹp. Đang tung tăng ra cổng trường thì nghe tiếng gọi giật.

-"Thu, có phải Tây Thu không?"

Quay lại, thì ra là mẹ Cún.

-"Dạ, con chào cô."

-"May quá, ra cô bảo."

Cô kéo tớ vào một chỗ, thủ tha thủ thỉ hồi lâu. Túm gọn lại vấn đề là như này, chẳng biết cô lừa kiểu gì mà tóm được Cún Khôi tới đây rồi, mẹ bạn muốn bạn vào tham dự Prom để hoà đồng hơn với mọi người, mỗi tội bạn nhất định không chịu, đang ngồi lì trong xe.

Mẹ Khôi bó chiếu luôn rồi.

Giờ cô nhờ Thu ra khuyên răn.

Tớ là con ngoan trò giỏi đấy nha, người lớn trông cậy làm gì có chuyện từ chối, thế là liền một mạch ra đập cửa ô tô. Bạn kiêu lắm, không mở, nhưng cũng may là còn hạ tấm kính chắn xuống.

-“Khôi ơi vào trong kia chơi không?”

-“…”

-“Thu chẳng có ai đi cùng cả, coi như Khôi giúp Thu đi…”

Bạn có vẻ băn khoăn, tớ đành bồi thêm.

-“Hưng xấu xa bị Thu dạy cho một bài học rồi, giờ chắc còn tức Thu lắm, Khôi cặp với Thu nhé?”

Cậu ấy chẳng thèm phản ứng, tớ năn nỉ ỉ ôi mãi mà không ăn thua, tự dưng Khỉ từ đâu chạy tới vỗ vai.

-“Tìm Thu mãi, Thu hôm nay bờ rồ lắm nha, tôi lấy được tiền rồi, vào kia chúng ta ăn chia.”

Ớ, hay quá.

Nhanh thía chứ nị, có tiền rồi đấy, Tây Thu mà, nghe thấy tiền mắt sáng như sao.

-“Thôi vậy nếu Khôi không đi thì Thu đi với Khỉ đây, bye Khôi.”

Tớ toe toe toét toét, chẳng hiểu cơ sự thế nào mà cửa ô tô bật mở, có người đột nhiên kéo ống tay áo mình, còn liên tục gật đầu.

-“Sao vậy?”

-“…”

-“Khôi vào cùng à?”

Bạn chưa kịp phản ứng mẹ bạn đã chen ngang.

http://tieulun.hopto.org

-“Cún nhà cô ngại mấy chỗ đông người, hai con cứ đi chơi với nhau đi, vui vẻ nhé, hai đứa đẹp đôi lắm.”

Cô hiểu lầm nha, nhưng kệ, cô bảo thế thì tớ cũng yên tâm rồi, đang định theo Khỉ thì nghe tiếng lí nhí.

-“Tôi đi.”

Ôi trời đất!

Khôi đấy, một trăm phần trăm là Khôi nhé.

Khôi nói chuyện với Thu hẳn hoi nha, sướng không chịu được. Mẹ Khôi thì tủm tỉm, sau rồi tớ đành bảo Khỉ lúc khác giải quyết việc đó, bạn có vẻ bực bực nhưng vẫn cười hẹn ngày mai xuống căng tin uống nước.

Hôm đấy cô cho Thu đi trang điểm nha, mặc váy lộng lẫy này, bôi tý son, trát tý phấn, còn làm tóc xoăn xoăn rồi búi lên, để hai lọn hững hờ bên má nhé.

Lúc soi gương, tớ kiểu bị đơ ý.

Không nhận ra chính mình luôn, cuộc đời tớ xưa giờ ít khi rơi lệ, có lúc ấy dở hơi thế nào lại thút tha thút thít như con rồ ý, thấy mình đẹp quá, tớ cảm động, tớ mừng, mừng phát khóc luôn.

Rồi nhoè nhoẹt hết cả, chị kia lại phải make up lại.

Nhưng mà đấy, tớ đã nghĩ rồi mà, chỉ cần có tiền là đẹp hết, ôi dồi ôi, động lực học hành càng mạnh mẽ, nhất định phải học giỏi, phải đi du học, rồi sau này kiếm được nhiều tiền, tha hồ mà làm công chúa, diêm diêm dúa dúa.

Xong buồn cười lắm cơ, thấy tớ đến gần Khôi còn tự động tránh xa xa mới sợ chứ, người thì cứ ngó quanh như tìm kiếm cái gì ý.

-“Khôi, Thu đây mà?”

Cậu ấy cũng bị sốc hay sao, nhìn tớ chằm chằm mười phút, sau rồi mặt với tai đỏ ửng lên, quay ngoắt vào trước, tớ cũng vui vẻ chạy theo cậu ấy đằng sau.

Bọn tớ không phải những người năng hoạt động văn nghệ, nên là vào cũng chỉ chọn chút đồ ăn rồi kiếm một chỗ ngồi nói chuyện với nhau, mà là tớ nói chứ Khôi có nói gì đâu, Khôi cứ nhìn tớ hoài, nhìn đến nỗi tớ ngại hết cả người.

-“Tớ xinh không?”

Hỏi vui thôi, chẳng ngờ bạn gật đầu.

-“Xinh cái gì mà xinh, phấn son trát đầy cả mặt.”

An Chi đi qua phán câu xanh rờn, ghét thế, cậu ấy cũng đánh phấn còn gì nữa. Đang nhảy với hot boy khối 11 cơ mà, ra đây làm cái gì không biết.

Quay lên, chẳng phải mình Chi chú ý, mà rất, rất nhiều người cũng để tâm tới chốn này. Đúng là có một số người, sinh ra đã sáng chói, ngồi không cũng khiến bao con mắt liếc ngang liếc dọc mới hoành tráng chứ.

Nẫu hết cả ruột luôn à.

-“Không đánh phấn cũng xinh.”

Có phải mơ không thế?

Hôm nay, tổng cộng bạn Cún đáng yêu đã nói với tớ bảy chữ liền, quay cuồng choáng váng quá thể đáng.

http://tieulun.hopto.org

Bạn Chi tức xì khói quay đi. Bạn Thu thì mát hết cả lòng cả dạ.

-“Vậy à? Khôi cũng đẹp trai lắm, đẹp nhất trong số các bạn nam ở đây.”

Khôi cười, xong rồi cậu ấy hơi ngả đầu ra ghế, hiền lành nghe tớ kể chuyện. Tớ thì có nhiều thứ thích nói với Khôi lắm, từ quán nhà tớ hôm qua bán được bao nhiêu thanh đậu phụ, bao nhiêu túi tào phớ cũng đem kể hết.

Lâu lắm giận dỗi Cún có chơi với Thu đâu mà, giờ vui ơi là vui ý.

Đột nhiên tay Khôi chạm tay tớ, tất cả các cặp đi Prom đều nắm tay nhau, nhưng mà chẳng hiểu sao tớ thấy khó ở quá đi mất. Thực ra cũng rất nhanh thôi, vì cậu ấy chỉ cầm tay tớ để viết ba chữ.

“Xin lỗi Thu.”

Thu sau đó kiểu bị khớp, không sao mở miệng được. Cả Thu và Khôi cứ ngồi yên lặng như thế cho tới lúc tiệc tan. Tối về, Thu còn hâm tới mức không dám rửa tay gì cả, tại rửa thì trôi mất, tiếc lắm.

Sau đó thì tớ cũng được sống cuộc đời của hot girl trong một đêm đấy. Có bạn up clip đêm Prom lên group, thế là cả trường tò mò về tớ. Tiếc là lúc mọi người xuống lớp nhìn nhìn ngó ngó, ai nấy đều lắc đầu, có bạn còn chẹp miệng, đúng là công nghệ make up đã đạt đến đỉnh cao rồi.

Khỉ cho Thu hẳn ba triệu, Hưng thì phải sủa một vòng quanh trường rồi. Chẳng hiểu sao không hề giận Thu mà vẫn tươi cười vui vẻ, bảo chúng mình làm hoà, còn mua nước cho tớ nữa cơ.

Sáng hôm ấy năm tiết, chiều lại học phụ đạo từ một rưỡi nên tớ mang cơm đậu phụ rán đi, ăn qua loa rồi làm bài, thi thoảng khát quá cũng có sữa đậu để uống. Mà uống lắm thì chán, nên đổi sang tu cốc nước cam Hưng mua.

Xong rồi cũng tranh thủ học.

Được một lúc thì bị đau bụng. Mới đầu hơi nhoi nhói thôi, sau thì quặn thắt luôn, chân tay rụng rời lạnh toát, muốn lết xuống phòng y tế cũng là một vấn đề lớn ý chứ.

Cũng may, Khôi bên cạnh vỗ vỗ vai, còn ra hiệu như để cậu ấy cõng.

Ừ, trước kia tớ từng bảo vậy, nhưng giờ lại thấy ngại ngại kiểu gì ý. Có nên gọi điện thoại cho cô Lan lên đón tớ không?

Cô Rùa thì hiển nhiên tốt bụng nhiệt huyết, mỗi tội người cô xác xơ như con cá mắm ấy, liệu có vác được Thu xuống dưới đó?

Nhưng mà để Cún cõng nó cứ xấu hổ kiểu gì ý.

Ôi trời đất, bụng thì đau gần chết rồi đây này, Thu phải làm sao? Phải làm sao đây?

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Dì Không Lấy Ơ Rô

~~~Thu chúc các bạn nữ mồng 8/3 vui vẻ, nhận được nhiều hoa và quà nhé!~~~

Ơ nhưng mà cũng buồn cười.

Không biết các cậu đã bao giờ bị đau bụng kiểu này chưa nhỉ? Nó cứ đau từng cơn từng cơn ý, lúc thì nhoi nhói khổ hết cả người, lúc lại nguôi nguôi.

Ngại bạn Cún.

Ngại cô Rùa.

Rốt cuộc tớ quyết định đợi qua cơn, dìu dịu rồi đi. Khổ, đi được nửa đường lại đau, thế là phải ngồi xổm xuống nghỉ một chút.

Khôi đi ngay sát tớ, thấy thế cũng ngồi thụp xuống cùng, bạn cũng dở hơi lắm, tớ đau bụng mà bạn cứ nhăn nhó như bạn đau không bằng?

Lại còn cứ dí sát cái mặt vào xem xét nữa chứ, ghét ghê.

-"Khôi lùi lùi ra một chút cho Thu thở cái nào…"

Ai đó nghe lời, lùi ra thật.

Rồi hình như người ta lo lắng, lấy giấy bút viết vội, đại loại ý bảo lên bạn cõng.
~~~

-“Không sao, Thu đi được, bao giờ trường hợp bất đắc dĩ lắm mới nhờ.”

Hít thở lấy vài cái rồi tớ đứng dậy, cắn răng một phát chạy thẳng một mạch xuống phòng y tế. Lúc tới nơi thở hổn hển, cuống qua cuống quít.

-“Cô ơi con đau bụng quá cô ơi, cô ơi cứu con với…”

Cả cái cô này nữa, thấy học sinh đau bụng còn cười mới đểu chứ.

Chẳng chữa cho Thu gì sất, cứ mải nhìn Khôi thôi.

-“Cún…”

Hả?

Sao cô biết biệt danh của bạn?

Tớ đau xoắn cả quẩy, gọi cô í ới hết cả. Khôi cũng lay cô chỉ chỉ vào tớ, sốt ruột không kém.

-“Gặp dì không chào hả? Bất hiếu thế?”

Dì? Cô Lan? Dì Khôi?

-“Không chào không khám.”

A, tớ đi chết đây!

Tắc trách, tắc trách quá cô ơi. Việc khám bệnh của con thì liên quan gì tới việc Khôi chào cô? Cô muốn giết con à?

Bạn Cún nữa, đâu phải lúc nào bạn cũng mở miệng đâu.

Thôi, số Thu hôm nay tận rồi!

http://tieulun.hopto.org

-“Con chào dì.”

Khôi lí nhí, cô bấy giờ mới xoa xoa đầu cháu trai, đoạn điềm nhiên đi về phía tớ. Ôi, thở phào, may quá đi mất!

Nói chung bác sĩ ra tay có khác, tầm nửa tiếng sau là gần như ô xờ kê rồi. Thấy người khoẻ khoẻ, tớ hỏi cô đã được về chưa thì nghe lệnh rất bá đạo.

-“Nằm yên đấy.”

-“Dạ.”

Lim dim trên giường, nghe cô trêu Cún kể cũng hay.

-“Giờ có hai loại thuốc, loại xanh năm triệu một vỉ, loại đỏ mười triệu nhưng công hiệu hơn, con lấy loại nào?”

Cứ tưởng bạn lắc đầu cơ, ai ngờ tay chỉ vào loại đỏ.

-“Thế à? Ờ nhưng muốn mua thuốc phải đưa tiền mặt, Cún có đủ không?”

Khôi này, thông minh đâu đâu ấy, nghe thế rồi mà vẫn ngoan ngoãn rút ví dốc hết toàn bộ tài sản ra mới sợ chứ. Hai dì cháu nhà bạn ấy ngồi đếm tiền, đếm đi đếm lại được có bảy triệu hai.

-“Thôi tiếc quá, không xuất thuốc được rồi, kiểu này bạn Thu giỏi lắm sống được tới sáng mai.”

Sặc.

Cún bị doạ toát cả mồ hôi, bạn ấy đăm chiêu lắm, xong rồi tự dưng mắt hơi sáng, mở ngăn cặp cuối cùng, lấy ra hai tờ 100 euro vội vã đưa cho dì rồi chỉ chỉ đòi thuốc.

-“Không, dì không lấy ơ rô, đâu có tiêu được đâu, dì chỉ lấy tiền Việt thôi.”

Các cậu biết kết quả là gì không?

Khôi đáng thương khổ sở bắt xe đi đổi tiền, dì bạn thì cười lăn cười bò. Dì bạn gọi cho mẹ bạn buôn dưa, mẹ bạn cũng nắc nẻ như trúng số.

Tớ thì hèn, biết cô đùa rồi, thương bạn lắm mà bị lườm nên không dám mở miệng. Dù sao cũng còn học cái trường này gần ba năm nữa, còn nhờ vả cô dài dài, ngu gì đâu mà đắc tội.

Khôi ơi là Khôi, trên đời có người trong sáng đáng yêu như bạn không hả?

…

Sáng hôm sau Hưng thấy tớ thì cười khẩy, suýt chút nữa còn tưởng vụ đau bụng là do ăn phải đồ lạ đấy. Muốn nhảy lên vả cho vài cái quá đi mất.

Tội cho bạn cũng không cười được lâu, chẳng biết đứa nào to gan dám bôi keo dính lên bàn ghế của sếp lớn. Sếp từ đầu tới cuối buổi ngồi ngoan như một con chuột nhắt.

Lúc về mới đau ruột, cắt ống tay áo thì thoát được phần trên rồi, nhưng phần dưới, chả nhẽ lại cắt quần?

Thực ra tớ nghĩ mặc nguyên quần sịp rồi chạy về nhà cũng hay mà, càng nổi tiếng chứ sao? Nhưng sếp chẳng nghĩ thế.

Sếp thà rằng vừa đi vừa tha lôi cái ghế ấy còn hơn, quyết không lộ cơ đùi sẹc xi.

Ôi dồi ôi bọn lớp tớ, một lũ máu lạnh à, không giúp đỡ thì thôi lại còn giơ

máy lên nháy liên hồi. Thu cũng không ngoại lệ, vội vàng xin một kiểu làm kỉ niệm.

Group trường chưa khi nào sôi nổi như thế.

Xong nhục là lớp trưởng nghi tớ chứ, dù tớ có giải thích rát cổ bỏng họng.

Bạn trả thù bằng cách đổ rất nhiều sơn lên bàn học của Thu. Tớ lúc nhìn thấy tức điên, suýt chút nữa là lao ra đánh nhau.

Mà bình tĩnh ngẫm nghĩ, chẳng hay chút nào.

Việc quan trọng nhất là học, là điểm cao, là đi du học. Ngôi trường này, chính là nơi nuôi dưỡng ước mơ của tớ.

Cứ ân ân oán oán kéo dài bao giờ cho hết?

Méc thầy cô thì lại lôi bao nhiêu chuyện tích tụ từ đời tám hoánh nào ra, rồi nhỡ may cả hai cùng phải viết bản kiểm điểm thì ăn cám, căn bản tớ cũng có tội mà.

Không được, hạ sách.

Mệt người lắm, thôi một lùi chín tiến, hôm nay, kết thúc đi.

Tớ cố ý đập cái balô của mình xuống mặt bàn cho dính sơn be bét, đoạn gào khóc inh ỏi.

-"Trời ơi là trời, cái balô duy nhất của Thu, trời đất ơi, khổ Thu quá…"

Liếc lên thấy sếp đắc chí rồi, tớ giả bộ đau đau đớn đớn, nước mắt nước mũi toé loe.

-"Là Hưng làm phải không?"

-“Sao? Cho Thu chừa.”

-“Hưng nghi oan Thu rồi, nhà tớ làm gì thừa tiền mà mua keo dính chất lượng cao như thế, tớ đã bảo không phải tớ làm mà nị, giờ Hưng không thèm suy xét, còn hại túi của tớ nhem nhuốc thế này, Hưng có biết tớ nghèo lắm không…”

-“…”

-“Nhà Hưng giàu Hưng làm sao mà thấu, muốn bao nhiêu cái cặp sách chả được? Còn Thu, biết phải bán bao nhiêu thanh đậu phụ mới mua được không?”

-“…”

-“Hưng là hot boy số một, đẹp trai học giỏi, Hưng chính là soái ca ngôn tình trong lòng các bạn nữ…”

Trong giao chiến ý à, chiêu hiểm nhất không phải là chửi đối phương thật đau đâu, mà là nịnh nọt, đưa người ta lên chín tầng mây xanh ấy, rồi nhân lúc họ lơ là, lợi dụng mà đạt mục đích.

-“Đấy, vậy mà Hưng lại hành xử như nam phụ vậy hả? Mà không, nam phụ cũng không xứng, giống như nhân vật phản diện ý.”

-“…”

-“Khổ công Thu luôn coi Hưng là bạn tốt, còn thần tượng Hưng nữa chứ…”

-“…”

Tớ diễn sâu quá, có người đơ luôn rồi. Mãi một lúc lớp trưởng mới hoàn hồn hay sao ý, sếp tự dưng thừa nhận sếp có hơi quá tay rồi bỏ về chỗ.

Thế là thành công rồi, tớ cũng chẳng cần lời xin lỗi làm gì. Cái tớ cần là đình chiến để tập trung học hành.

Bàn bẩn hết rồi, đành phải quay sang bên cạnh ngọt nhạt.

-“Khôi đẹp trai cho Thu ngồi với.”

Khôi hôm nay lại không lì như mọi khi, rất nhanh nhẹn mà bê sách vở gọn gàng chừa chỗ cho tớ.

Bạn còn đưa ra cái khăn mùi xoa. Nhưng mà đã mất công rồi, tớ cứ phải nức nở cho trót, cho Hưng thấy được sự đáng thương yếu đuối của tớ, khiến cậu ấy áy náy khôn nguôi.

Nên tớ không nhận khăn.

Khổ, Khôi lại tưởng Thu vẫn còn đang buồn bã, vội vã vỗ vỗ lưng rồi lau nước mắt cho tớ mới sốc chứ.

Tự dưng đang tức tưởi mà đứng tim luôn.

Sau đó thì má đỏ ửng.

Để xoá tan cái không khí kì quái ấy tớ đành ghé sát tai bạn thì thầm, phân tích cho bạn là kế hoạch cả thôi. Bạn nghe xong cười cười, đẹp trai cư tê quá, hại tớ choáng váng ngây ngốc, nóng bừng hết cả người.

Ngẩng lên thì bị Chi lườm cho một cái, sợ quá đi mất. Vừa hoà giải với bạn này xong đã đắc tội với bạn kia rồi, đúng là số nhọ.

Thôi, nước đến đâu ta tát đến đấy vậy.

Tiết cuối có bài kiểm tra Toán.

Bốn bài đầu dễ như ăn cháo, bài thứ năm ba điểm, sáu ý, nghĩ mãi mới làm được ba ý, ba ý còn lại chịu chết luôn. Ngó sang đã thấy Khôi bỏ bút, tớ càng thêm áp lực.

Khó thật.

Còn hơn chục phút nữa là thu bài rồi. Lại một lần kém điểm Khôi nữa hay sao?

Thế này khoảng cách giữa tớ và cậu ấy, khéo tiến tới vô cùng mất.

Có một điều rất khó nghĩ nữa, bài làm của Khôi để rất gần tớ, chỉ cần liếc là có thể chép được lời giải rồi ý.

Mặt khác, lời giải ba con đó hình như cũng rất ngắn. Bọn tớ ngồi bàn cuối, cô thì đang chấm bài cho lớp khác, cũng chẳng để ý trò bên dưới.

Ba phút, chép trộm chỗ đó chỉ mất ba phút thôi, và lần này một mặt sẽ bằng điểm Khôi, mặt khác sẽ kéo xa khoảng cách với những bạn khác.

Trời ơi, phân vân quá đi mất.

Cún hình như phát hiện được thái độ lạ lẫm của tớ, bình thản đẩy đẩy bài cho sát tớ hơn, giờ thì chẳng cần liếc nữa luôn, nếu thích thì cứ thế đường hoàng mà chép. Mỡ dâng tới miệng mèo thế này, không ăn thì ngu quá à?

Nhưng mà ăn thì là gian lận.

Ôi, Thu khổ thế chứ nị.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lý Tưởng Sống Của Một Thằng Đàn Ông

Đấy, tớ cứ suy nghĩ đắn đo mãi cuối cùng hết giờ xừ nó mất.

Không kịp chép.

Nhìn lớp trưởng đi thu bài mà rầu hết cả đời, hôm đó trống tan rồi mà còn chán nằm thừ xuống bàn, mém khóc.

Đã thế Khôi lấy đồ bất cẩn còn làm rơi balô của tớ nữa chứ. Buồn bực chẳng thể tả nổi, cáu nhặng ầm ĩ.

-"Cậu vụng về quá đấy, GHÉT."

Thực ra tớ biết bạn chỉ vô tình thôi, hoàn toàn không cố ý.

Tự thấy mình thật xấu tính, mang vụ kiểm tra trút giận lên bạn luôn. Khôi chẳng tỏ thái độ gì cả, cậu ấy chỉ cúi xuống lúi húi nhặt đồ thôi, bạn càng vậy, càng làm tớ cảm thấy tội lỗi ghê gớm.

-"Thu xin lỗi, là Thu không tốt."

-"…"

-"Khôi đừng giận Thu nha…"

-"…"

Chẳng hiểu sao nhé, trước mặt ba mẹ mọi người tớ đều đè nén rất tốt, rất

kiên cường, mà trước mặt Khôi, tâm sự trong lòng cứ rủ rê nhau mà đi ra hết.

-“Thu buồn kinh khủng luôn ấy, Thu muốn được đi du học lắm, muốn điểm thật cao, Thu cố gắng bao nhiêu, bao nhiêu ý, cuối cùng vẫn không thể nào vượt mặt Khôi được, Thu thấy mình rất vô tích sự.”

-“Mỗi môn Khôi cứ cao hơn một hai điểm thôi nhưng tổng vào Thu có xách dép lên cũng không đuổi kịp…”

-“Nghe nói xếp thứ nhất sẽ có cơ hội nhận được suất học bổng cao hơn, tớ tính toán đâu vào đấy cả rồi, lúc nào được sẽ gửi hết tiền về cho ba mẹ, còn tớ tìm việc làm thêm thôi, thấy đồn bên đó trả lương cho người lao động chân tay cũng cao nữa…”

Khôi nhìn tớ, lạ kì lắm, rồi lại không nói không rằng xếp đồ, tớ cũng xếp cùng bạn, khổ nỗi, cái balô cũ quá rồi, tớ khâu chằng khâu chịt mà. Đến hôm nay thì bị sứt chỉ hết ra ý, cho sách vào một đầu, sách rơi ra đầu kia.

Ôi, phải nói ngượng chín mặt chín mày.

-“Thôi Khôi về trước đi, kệ Thu.”

Bạn chẳng nghe lời gì sất, một lúc không giải quyết được vấn đề liền lôi balô của bạn xuống đổ hết đồ ra, bỏ đồ của tớ vào rồi kéo khoá, đẩy trước mặt.

Gì vậy?

-“Thu…Thu…”

Tớ ấp a ấp úng, Khôi thì lấy túi bóng đựng sách còn viết viết ra vở là ở nhà có rất nhiều túi đẹp, nên cho Thu túi này.

Thu thẹn nào có dám nhận.

Khôi vòng ra đằng sau, giúp tớ đeo. Tim tớ kiểu cứ thình thịch thình thịch ý, ừ thì đồ của bạn ấy rất đẹp, ừ thì từ hồi cắp sách tới trường, tớ chưa được dùng chiếc cặp nào đẹp như thế, nhưng mà lí do tớ thấy khó ở hình như không đơn giản là vậy.

Nói chung giải thích không nổi, chỉ biết lí nhí mở lời.

-"Cảm ơn Khôi, đừng ghét Thu nha!"

Cậu ấy cười, ra điều không có chi, xong còn nằng nặc đòi lại cái móc khoá hình đậu phụ nữa chứ.

-"Cái móc này của Thu mà, thôi giờ vật lại về với chủ nha."

Khôi nhất quyết lắc đầu, tớ thấy bạn căng thẳng quá, lại càng thích trêu, lủi lủi chạy trước nhe răng lè lưỡi. Cún cũng chẳng vừa, chưa gì đã đuổi được tớ rồi, lần này thì không khoan nhượng mà giật lấy.

-"Khai mau, là món đồ này quan trọng hay là Khôi thương thầm tớ thế?"

Chọc bạn, hại bạn đỏ mặt mà bản thân mình cũng đỏ không kém mới sợ chứ, không khí cứ ngượng ngùng phát ghét luôn.

Từ đó, Thu chẳng bao giờ dám lộng ngôn nữa.

Tớ vẫn giữ ước mơ của mình, học tập tốt để đạt kết quả cao thật là cao, để được đi du học, nhưng từ nay cũng sẽ chẳng ăn thua so đo với Khôi nữa. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tớ học cách chấp nhận, có những việc, không phải cứ cố gắng là sẽ đạt được.

Hôm sau Hưng nhờ người lau bàn ghế sạch sẽ, mua đền Thu một cái balô hồng rực rỡ luôn. Tớ cảm ơn lớp trưởng rối rít, thủ thỉ bạn đúng là soái ca ngôn tình đích thực rồi.

http://tieulun.hopto.org

Hưng phổng lắm, tớ được thể bồi thêm.

-“Ai lấy được sếp chắc phải tích phúc mười kiếp ấy chứ.”

Sếp sướng.

-“Thu cứ nói quá.”

Ôi dồi ôi, so về tài nịnh nọt thì không ai qua Tây Thu nhé. Hưng cứ phải gọi là sặc nước đường luôn, lâng lâng thế nào mà vấp cả vào cái ghế cạnh bàn gần cuối, ngã một phát sưng vù đầu.

Nhưng soái ca mà, có phải người bình thường đâu, dù có ngã đau vẫn phải đứng dậy “nạnh nùng” coi như tất cả chỉ là muỗi, không vấn đề chi hết.

Sếp chính xác đang thế đó.

Tớ cố mím môi nén cười, quay sang định tí tởn kể chuyện với Khôi thì bị bạn lườm, xong rồi bạn đuổi tớ về chỗ, cả buổi mặt lạnh hầm hầm, không thèm chơi với Thu nữa.

Tháng sau trả bài kiểm tra Lý, sốc không chịu được, Khôi được 5 điểm, vừa hay trên trung bình. Tớ tất nhiên cao nhất lớp rồi, 10 điểm, phởn chưa từng thấy.

Nhưng sướng được mỗi tiết đầu thôi, tiết sau ngẫm cứ có gì đó không đúng, bài dễ như thế, đến đứa kém nhất cũng được 8 nữa là dạng siêu phàm như Khôi? Hay hôm làm bài cậu ấy bị ốm?

Ừ, chắc thế rồi.

Xong cuối tháng đấy bắt đầu trả một loạt các bài khác, Sinh Hoá Địa Sử, thậm chí Toán nữa, điểm của Khôi cũng chỉ làng nhàng mức 6, 7 thôi. Đâu

chỉ có riêng tớ thấy lạ đâu, đến cô giáo cũng gọi bạn ấy ở lại nói chuyện riêng rồi. Nhưng nghe đồn cô cũng không khai thác được gì cả.

Mấy bài gần đây nhân hệ số hai nên giờ tổng vào Thu chỉ kém Khôi ba điểm rưỡi nữa thôi, sắp về nhất rồi. Mà cái cảm giác này, sao chẳng vui vẻ gì thế?

Cái hôm kiểm tra Toán đợt đầu tiên của tháng mới, tớ tò mò thắc mắc quá, được nửa giờ nhòm sang bàn bên cạnh, thấy bạn đã bỏ bút rồi.

Xong hôm đó Hưng cố kiết viết thêm mấy phút nữa nên tớ xưng phong đi thu bài, vừa hay nhìn trọn bài Cún, cậu ấy làm từ cuối lên đầu, giải mấy câu khó thôi, còn bài dễ bỏ đấy không thèm làm.

Rõ là việc có lợi cho tớ, nhưng lại khiến tớ suy nghĩ hoài luôn à, nghĩ nhiều nghĩ lắm cuối cùng cũng ra đáp án, cho dù không muốn tin…cho dù là có hơi sốc.

-“Khôi, ở lại nói chuyện với tớ, cậu nhường tớ hả? Vì thương hại?”

Cậu ấy lắc đầu liên tục.

-“Tớ không cần, cảm thấy tự ái lắm, với lại Khôi nhường Thu thế này tương lai Khôi biết tính sao?”

Cậu ấy chẳng tỏ thái độ gì hết ý.

Hôm đó tớ chất vấn bạn nhiều lắm, hỏi bạn không cần điểm cao đi du học à, bạn không. Hỏi bạn thế định thi trường gì, cũng không biết, hỏi bạn sau này làm nghề gì, chưa nghĩ tới.

Trời đất, phát choáng luôn.

Sao lại có thể loại lớn tướng rồi mà sống như thế, sống không ước mơ

không lý tưởng thì sống làm gì cơ chứ?

-“Chết thôi cậu ạ, không được đâu, giờ về nhà cậu dành một buổi tối để nghĩ đi, mai tới trả lời tớ, nhé!”

Chỉ nói vậy thôi, không ngờ Khôi rất nghe lời, sáng ra đã nộp tờ giấy A4 trên đó có dòng chữ nắn nót, muốn thành hoạ sĩ.

-“Khôi điên à, làm hoạ sĩ có mà chết đói, bán tranh cũng không đủ tiền mua sữa cho con đâu.”

Cún mặt xị như cái bị, tớ nhảy hẳn sang bàn của bạn, phân tích rạch ròi, hai đứa trao đổi kiểu gì mà xong hâm dở lên quyết định từ giờ Khôi dạy Thu học cho Thu càng giỏi thêm, còn tớ sẽ bồi dưỡng cho cậu ấy về lý tưởng sống.

Nghiêm túc đó nha, cực kì nghiêm túc.

Bọn tớ chọn những buổi bốn tiết để ở lại, hôm nay tới lượt tớ nói trước. Cả lớp về hết rồi, còn mỗi Khôi và Thu. Khôi mang vở mới, chuẩn bị bút mực chép bài như đúng rồi ý, còn Thu, tư cách cũng không kém giáo viên nha.

-“E, hèm…”

-“Cậu nghe cho rõ đây, theo cậu thế nào được định nghĩa là một người đàn ông tốt?”

-“…”

-“Soái ca? Đẹp trai? Lắm tiền? Hào hoa phong độ?”

Tớ đang đặt câu hỏi cho học sinh mà, nên bạn phải trả lời thì tớ mới tiếp tục bài giảng được chứ. Bị ép quá nên Khôi suy tư mãi rồi cũng gật đầu. Tớ

liền chắp tay sau mông, đi qua đi lại đúng như bà giáo già.

-“No no no…sai lầm, sai lầm…”

-“Đàn ông tốt ý, một là phải hiếu thuận với cha mẹ, hai là không được để vợ con chịu khổ.”

Nói chung đã là giảng dạy mà lý thuyết suông thì chán lắm, nên Thu phải lấy ngay ví dụ thực tế bổ sung.

-“Tớ thấy Khôi chưa có vợ thì thôi đi, nhưng vế cha mẹ thì cậu chỉ được 5 điểm. Cuộc sống này đâu chỉ là sống cho riêng mình đâu, ba mẹ vất vả sinh mình ra, nuôi mình lớn, chí ít cũng phải hoàn thành nghĩa vụ của một người con chứ…”

-“…”

-“Đã được cho đi học, dù tư chất không tốt thì cũng phải cố chăm để mà đạt được kết quả gọi là tạm nhìn được, cho ba mẹ đỡ mất mặt, đằng này Khôi lại rất thông minh nữa…”

Ôi dồi, Khôi nghe Thu chăm chú lắm. Khôi càng tròn mắt càng khiến Thu thấy hứng, càng nói hăng. Thực ra nói nhỏ nhé, tớ biết đếch gì đâu, nhà gần chợ, thỉnh thoảng học bài ngẩng đầu lên đã nghe lọt mấy bác bán thịt chém gió đấy chứ, giờ nhớ được cái gì truyền hết lại cho bạn.

Kệ đi, cũng tại một phần tớ muốn được Khôi dạy cho giỏi ra ý, mà chẳng có gì trả cậu ấy cả nên làm thế cho hoà thôi.

Kết thúc bài học, ngó xuống thấy Khôi đẹp trai chép kín bốn trang giấy, Thu sốc suýt chút nữa sặc máu. Nhưng cũng không dám ý kiến ý cò gì cả, ngoan ngoãn mở vở ra, giờ tới lượt Khôi giảng bài.

A, nghĩa là Khôi sẽ nói phải không? Sướng!

Ơ nhưng mà thất vọng rồi, Khôi dạy Thu bài học tổng quan về trí thông minh, cậu ấy không giống như tớ, có giáo trình nước ngoài hẳn hoi, thầy Khôi bắt đầu nghiêm chỉnh chép lên bảng.

“Các phương pháp kích thích trí thông minh.

Vận động hàng ngày.”

Ừ cái này nghe có lý, thấy bảo tâm trí và cơ thể có mối liên quan mật thiết, mà nói chung cũng phải khoẻ mạnh mới học hành tốt được chứ.

“2. Ngủ sâu từ 10h tối tới 2h giờ sáng.”

Tớ làm sai cái này này, toàn thức đến ba giờ, cứ nghĩ càng học nhiều càng giỏi, ai ngờ phản khoa học rồi.

Khôi đang định viết dòng thứ ba thì tự dưng nghe tiếng xì xào ngoài lớp, tiếng cười nói rúc rích nữa chứ, rồi chẳng hiểu sao cửa bị mở, có hai bậc phụ huynh…suýt ngã chổng vó.

Một là cô Rùa.

Hai là mẹ Khôi.

-“Hey cháu trai bé nhỏ, cho dì học với, dì vốn cũng ngu lắm…”

Mẹ bạn thì hiền dịu hơn, chỉ nhỏ nhẹ.

-“Mẹ cũng ngồi đây được không Cún?”

Tớ cười hì hì, vội vã thu dọn bàn ghế cho hai người, càng đông càng vui chứ sao. Ai ngờ bạn lườm tớ rõ ghê gớm, viết lên bảng bốn chữ, Thu không

giữ lời rồi bực tức vác sách vở bỏ về.

Hả? Lại bị nghi oan rồi! Đâu phải tớ báo đâu? Đâu có biết vì sao người nhà của bạn lại tự dưng mò lên lớp đâu? Oan ức thế chứ nị.

Cún từ đó ghét tớ luôn, tớ biết cậu ấy hiền, không gây sự như Hưng nên cũng chẳng thèm nịnh nọt. Mặc xác bạn, muốn lạnh bao nhiêu thì lạnh.

Đợt sau đấy, bạn có làm một việc mà khiến tớ vô cùng, vô cùng giận dữ. Tớ cũng chẳng rõ sao mình lại hậm hực nữa, chỉ là bạn đồng ý cho Chi ngồi cùng bàn thôi mà, bạn bè cùng lớp với nhau, có gì mà tớ phải râm ran khó chịu đến thế không biết?

Uầy, nói chung là ghét.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Làm Điều Xấu Ắt Gặp Quả Báo

Nếu coi dãy bàn cuối là một đường thẳng, tớ và Cún là hai điểm thì Chi chính là điểm nằm giữa ấy, tiếc là không phải trung điểm.

Cũng đúng, trung điểm sao được.

Lực hút của Thu đâu có lớn như Khôi đâu.

Bạn Chi lớp tớ xinh xắn lắm, da trắng y hệt trứng gà bóc, môi đỏ như tiết canh vịt, tóc đen hơn cả than hoạt tính, càng ngắm càng thích, càng nhìn càng yêu. Con trai theo đuổi đếm không xuể.

Người bạn xem chừng cũng chẳng khác động vật không xương là mấy, lúc nào cũng mềm oặt lăn lóc ra bàn, ngắm Khôi đắm đuối như cá chuối trông con vậy.

Cái giọng thì ngọt lịm sánh ngang với nước mía siêu sạch.

Tóm lại là chướng tai.

Gai mắt.

Nào ai có muốn khổ thế đâu, tớ tự lên án bản thân lắm ấy chứ, phải học, nghĩ cái gì mà nghĩ, cố mà học. Khổ nỗi trống cứ điểm, hết tiết một cái nghe bạn cất lời mà tớ cứ giật hết cả mình, không thể không liếc sang.

-“Khôi nhọc không?”

-“Khôi uống nước cam hay nước me hay nước sấu, Chi mua cho?”

-“…”

-“Oa, Khôi vẽ đẹp ghê ta…”

Khiếp bạn Khôi được khen chắc sướng lắm đấy, còn giả bộ mặt lạnh cái gì không biết, nhe nhởn ra một phát thì chết ai?

Sếp ghen lắm. Cứ luẩn quẩn dưới này gây sự chú ý của Chi thôi, hết nhảy lại múa, khổ cho bạn, dù có loăng qua loăng quăng suốt ngày cũng không bằng ai đó chẳng thèm mở lời.

Cún thích Chi rồi ý sao ý. Tớ nói chuyện với Hưng chút là bị cậu ấy lườm rồi, trong khi Chi với Hưng thi thoảng thân bạn có dám thái độ ngang dọc gì đâu. Đấy, thấy thiên vị chưa?

Quá thiên vị Chi luôn.

Thôi yêu nhau đi cho thiên hạ được nhờ, yêu rồi là học hành sa sút, lúc đó thì không cần nhường, Thu này chễm trệ vị trí số một nha.

Uầy, đang bực dọc nghĩ tới lại sướng.

Xong thế nào lại vẫn bực.

Tớ được nhà trường miễn phí cho cả vé ăn trưa đó, nhưng mà cái vé đó khá đắt, tớ bán lại cho bạn khác rồi, mang tiền đưa ba, còn tớ hôm nào ít tiết thì về, nhiều tiết thì ở lại ăn cơm đậu phụ rán.

Mọi khi có Cún ở lại nữa, thỉnh thoảng hay nói chuyện với cậu ấy cũng thích thích. Hôm nay thì Cún vẫn ở lại, nhưng còn thêm một người nữa. Rõ là ba mà chẳng vui hơn hai gì sất.

-“Khôi ăn nè, đầu bếp nhà Chi làm đó, ăn thử xem, cá ngừ đấy…”

-“…”

-“Không à, buồn nhỉ. Hay thôi, Khôi ăn thử bào ngư nha.”

-“Uống chút canh yến cho bổ…”

…

Cún đúng là, ngu như con lợn. Thu bên này nuốt nước miếng ừng ực, Khôi bên đó lắc đầu nguầy nguậy.

-“Nhiều quá cậu không ăn vứt đi thì phí lắm…”

Tớ thấy Chi lo lắng nên nhanh nhẹn nghĩ giải pháp hộ bạn.

-“Không sợ đâu, đừng bỏ, Chi mang sang đây Thu ăn hộ cho.”

Nói đùa, chẳng ngờ mình thì tốt bụng mà bị bạn lườm cho một quả rõ đau, lúc ấy không biết điều vội vàng bê đồ ra hành lang ăn chắc bị Chi nhảy lên vả cho vài phát mất.

Mọi việc nó cứ như thế đấy, cho tới ngày thi Hoa Nắng. Thi Hoa Nắng là thi “cắp bồ” mà, ngày xưa ở trường cũ của tớ cũng tổ chức, năm nào tớ cũng đại diện lớp đi cả.

Ở trường mới này thì không vậy, không phải mỗi lớp cử một cặp đâu mà là mỗi lớp được cử mười cặp rồi làm bài trắc nghiệm tổng hợp cả khối, chọn ra bảy đội xuất sắc nhất vào chung kết.

Bài kiểm tra ở lớp thì qua rồi, rất tự hào mà nói, so với đống con gái, điểm tớ cao nhất. Tuy nhiên thì nếu tính tổng vẫn thua một người, khỏi phải nói, chính là cái người mà ai cũng biết là ai đó.

Rồi, mười nam mười nữ, cặp đội như nào cô cho bọn tớ tuỳ ý chọn.

Tớ thì không thân với ai ngoại trừ Cún cả, nhưng cậu ấy giận tớ rồi, không biết có nên mở lời đề nghị không nữa.

Có thằng bé về đội thì ăn chắc phần thắng rồi.

Nhưng mà kể ra hơi ngại ngại, nhỡ mình rủ mà bạn ngúng nguẩy từ chối thì cũng ê mặt. Thực lòng trong thâm tâm mong cậu ấy ra chỗ tớ lắm ý, Khôi không cần nói gì hết, Khôi chỉ cần đi ra đây, thế giới còn lại, cứ để Thu lo.

Ớ, Khôi đi thật kìa.

Eo, tớ hồi hộp kinh khủng khiếp.

Tiếc là, chưa sướng được hết cơn, Chi từ đâu chui ra nhõng nhẹo ngọt ngào.

-"Khôi ơi thi với Chi đi nha, nha, nha…"

Khôi vẫn còn đang lưỡng lự, mà Chi kiễng lên thì thầm cái gì đó, tớ nghe không rõ nữa, đột nhiên Khôi đồng ý luôn.

Đám con trai còn lại tiếc đứt ruột, thế rồi các bạn cũng dần dần tìm được đôi được cặp, còn chừa ra Béo, vì chung kết có phần thi thể lực nữa mà, nên chẳng bạn nữ nào dám chọn Béo, cuối cùng thì Tây Thu vinh hạnh mang được bạn về đội, thật là, quá bi thảm đi.

Nói chung thì vòng thi trắc nghiệm không tệ lắm, Béo thần đồng mà, nổi tiếng trên mạng lắm, cũng khá được đấy.

Nếu không có Khôi chắc tổng điểm của bọn tớ cũng được xếp thứ nhất rồi đấy, thực là, chán không chịu được. Lúc xem điểm Chi thấp cực, suýt cười phá lên, thế nào mà Khôi khủng quá, vẫn kéo được, Chi sướng tít hết cả mắt.

Thế đó, lớp tớ là lớp duy nhất của khối được hai đội vào chung kết. Khiếp không khí cứ phải gọi là náo nhiệt ghê gớm.

Quên không kể, sếp Hưng đợt vừa rồi chắc mải nhảy nhót nên học hành hơi sa sút, trượt top nhé, nhưng với sếp cũng không quan trọng ý sao ý, vác hẳn bộ trống to bự đi cổ vũ, trên đầu còn có băng rôn Chi yêu cố lên, lãng mợn lắm.

Đại loại bài tế văn của sếp như này này.

-"Tùng…tùng…tùng…CHENG…Chi năm bờ oăn, Chi cố lên …tùng… cheng…Thu cũng cố lên, nhưng mà cố xếp sau Chi nhé …tùng…cheng…"

Bọn lớp tớ thấy thế cũng ùa theo, ôi dồi ôi, bị các lớp khác ném đá ghê cực, mà Hưng ấy, mặt dày như thớt, không thèm quan tâm luôn, tay khua miệng múa liên hồi.

Vòng một, thi trả lời nhanh, cứ bấm chuông trước là nhận được quyền trả lời. Đùa, bực không chịu được, cái đội một phân công đúng là buồn cười, Chi chẳng cần nghe câu hỏi gì sất, tín hiệu một phát là bấm chuông thôi, còn việc trả lời mặc Khôi.

Sợ cả Khôi, câu nào cũng hoành tá tràng, mà có phải đề dễ đâu, toàn bài dài ơi là dài, tớ còn chưa nhập hết dữ kiện vào đầu, một số bài tính toán có khi cậu ấy nói ra kết quả rồi tớ thật còn chẳng mường tượng được cách làm cơ.

Tóm lại sáu đội chúng tớ không sơ múi được gì hết.

Vòng hai, vòng thể lực xen giữa, thi chạy, tớ nhất trong đám con gái rồi nhưng Béo yếu quá, đi bộ về đích thôi mà cũng tưởng như sắp chết đến nơi rồi ý, sau vòng này đội tớ xếp thứ năm trên bảy, đau cả lòng.

Vào vòng ba thì cũng đỡ hơn, cùng là bài đưa ra nhưng không tranh nhau nữa, mà dài lắm, đua nhau ra làm, thỉnh thoảng ngẩng qua xem giờ thấy đội bên đó có mình Khôi làm bài thôi à, Chi ngồi phe phẩy quạt quạt.

Tớ quay lại làm tiếp, mà cũng hơi mừng thầm, sức một đâu thể thắng nổi hai.

Ôi, nhầm. Nhầm to.

Siêu nhân chứ chẳng phải người nữa. Một cái đầu của Khôi vẫn hơn đầu Thu cộng đầu Béo ba điểm, buồn đời thế chứ nị. Điều đáng mừng duy nhất là đội tớ đã được ngoi lên thứ ba rồi.

Vòng cuối, thi kết hợp, nghĩa là phải giải câu đố, giải được sẽ có mẩu giấy cho thí sinh tới tìm câu đố tiếp theo, chín câu nhỏ mỗi câu mười điểm, riêng câu đích một trăm điểm chỉ cộng cho người đưa đáp án đầu tiên. Thế nên đội nào cũng có cơ hội vùng lên về nhất cả.

Đại diện thi của các đội đều là con trai, con gái ở lại cắm hoa, riêng đội tớ thì ngược lại. Tớ xin mãi đấy, may thầy tổng phụ trách đồng ý, không cho Béo ra trận có mà chạy bằng răng.

Câu 1: Tổng giai thừa các số từ một tới một tỷ có tận cùng bằng bao nhiêu?

Uầy, dễ ợt, tớ vội đưa đáp án cho cô giáo rồi lấy địa điểm, nhìn thấy chữ “sân vận động” một phát ba chân bốn cẳng chạy.

Câu hai tới câu năm thiên về xã hội học, tớ học thuộc rồi nên khá ngon. Câu sáu bảy tám thì phải nghĩ chút nhưng cũng tạm, tới câu chín thì tớ đã bỏ cách năm đội kia xa lắm rồi. Câu này hơi oái oăm, cả tớ và Cún hiện đang phải dừng ở trạm “văn phòng đoàn” đây.

Câu 9:Bạn thuê một người giúp việc trong 7 ngày và trả lương một thỏi vàng. Vào cuối mỗi ngày, bạn đều phải trả lương chính xác cho 1 ngày công của họ. Tuy nhiên, bạn chỉ được phép cắt miếng vàng 2 lần. Hỏi làm cách nào nhằm đáp ứng những điều kiện trên?

Kiểu này là đố mẹo đây mà, nhưng toát mồ hôi luôn rồi, kinh thật đấy. Một lát ngẩng lên thấy Khôi đã viết đáp án đổi điểm đích làm tớ áp lực không chịu được.

Nghĩ mãi, nát cả óc mà không ra, luống cuống kinh khủng. Lúc đi qua tớ, Khôi vô tình đánh rơi một mẩu giấy, thế nào mà lại trúng vào tay tớ, trong đó ghi đại loại là, nếu bán đậu phụ hai ngàn một thanh nhưng khách lại đưa năm ngàn thì sao?

Phải trả lại chứ sao?

Ừ, đúng rồi.

Trời, ngu quá, mẹo chính là ở chỗ đó, thế mà không nghĩ ra.

Tớ vội vàng viết đáp án cho cô, nhận địa điểm cuối cùng, chính là điểm tập kích ban đầu. Nhưng lúc ra thấy Khôi đã đi xa xa rồi ý, kiểu này cậu ấy chắc chắn thắng rồi, Thu tự dưng buồn bực quá vô thức hét lên một tiếng.

Đâu có ngờ Khôi dừng lại đâu, còn ngó ngó nhìn nhìn, mừng huýnh.

Được thể Tây Thu bắt đầu nước mắt nước mũi tèm nhem, ôi trời, cưng không chịu được, Khôi bắt đầu lo lo hay sao ý, đi về phía này. Còn tớ thì, hết sức, hết sức bình tĩnh, lúc tiến được bằng vị trí của Cún rồi thì nhỏ giọng chào.

-“Bye bye Khôi nha.”

Sau đó vụt chạy về đích.

Hơi ăn gian chút, kệ đi. Mà đúng là ba mẹ dạy cấm có sai, làm điều xấu ắt gặp quả báo, ba phút sau, Tây Thu vội vã phởn phởn quá, vấp phải hòn đá giữa đường, trẹo cả chân, đau tới méo mặt.

Lần này là khóc thật.

Thu khóc, còn Khôi cười.

Thề từ ngày quen biết Khôi chưa bao giờ thấy bạn cười tươi như thế, cười không dừng được luôn ý. Ồ ôi, giờ Tây Thu chỉ muốn có cái lỗ nào mà chui ngay xuống thôi.

Ồ ôi, xấu hết cả hổ.

Khôi đủng đỉnh qua tớ, sau thì ngồi xuống vỗ vai tớ, rồi lại vỗ lưng bạn.

Không biết làm sao mà tớ hiểu Khôi thế chứ nị, hoặc cứ cho là tớ tự đề cao bản thân đi, liền mừng rỡ hỏi lại.

-“Khôi cõng Thu về đích á?”

Bạn gật đầu.

Uầy, sướng. Thu cũng gật đầu. Thế là bạn cõng Thu.

Tóc dùng dầu gội gì mà thơm thế? Áo quần nữa, nhãn hiệu nước xả vải nào đây ta?

Cũng chẳng rõ người Khôi có xung điện không nhỉ? Tim Thu sắp rơi ra ngoài rồi. Khổ Thu quá.

-“Khôi ơi bỏ Thu xuống để Chi đưa Thu xuống phòng y tế.”

-“…”

-“Nhanh lên, chân Thu bị thương thế kia tội lắm, Khôi về đích giải nốt bài đi rồi thăm Thu sau cũng được mà.”

Gì thế?

Chi ở đâu chui ra thế?

Khôi nữa, chẳng biết có nghe Chi không nữa?

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thu Lo Cho Khôi Lắm Ý

-“Nhanh lên kìa, Thu mà không xuống phòng y tế bây giờ là mai sau cái chân của Thu có khi không dùng nữa đâu.”

Tớ thì vẫn đang ham hố thi cử, tạm thời có thể nhịn đau, muốn về đích trước, tò mò câu hỏi như nào mà.

Với lại dù xác suất thắng Khôi là rất thấp, nhưng vẫn mong thử sức ý, biết đâu đấy. Biết đâu có người khôn ba năm lại dại một giờ thì sao, giải nhất, ngon quá đi chứ nị, cứ nghĩ đến lại phởn hết cả người.

Khổ nỗi nghe Chi nói xong tự dưng thấy lành lạnh.

Cái chân này mà làm sao thì chết à?

Nhỡ có mệnh hệ gì thì bước lên máy bay để đi du học kiểu gì đây? Không được, quá nguy hiểm.

Người không nhịn việc nhỏ, việc lớn tất không thành. Thôi thì bảy triệu trước mắt so với tương lai cả đời, chỉ là con muỗi thôi.

Đúng, muỗi!

-“Khôi ơi cho tớ xuống để tớ đi khám trước.”

Cún nghe vậy, chẳng thèm suy nghĩ gì sất, cứ thế quay đầu định lao về phía phòng dì Cún. Quả thật bó chiếu với cậu này luôn mà, điểm chác bất cần, giải thưởng cũng mặc kệ, xem ra một buổi học về lý tưởng sống là vẫn

chưa đủ rồi.

-“Không được, Khôi cứ đi thi đi, kệ Thu.”

May Chi bên cạnh cũng nói đỡ.

-“Đúng vậy có tớ đây mà, cậu đừng lo.”

Không biết bạn ăn nhầm cái gì rồi, còn suy tư lưỡng lự mới ngu chứ. Tớ sốt hết cả ruột, phải đập đập vào lưng cậu ấy đồng thời giảng giải liên hồi.

-“Nghe Thu nói này, Khôi bây giờ đi thi không phải là kết quả của mình Khôi nữa, mà Khôi đại diện cho lớp, cậu chịu trách nhiệm về sự thắng thua vinh nhục và danh dự của cả lớp mình, trong đó có cả tớ nữa, cậu phải quay lại thi ngay…”

-“…”

-“Không thể để lớp khác thắng được, nhanh lên…”

May mà trò Khôi vẫn còn nể mặt “cô giáo” Tây Thu, rốt cuộc cũng nghe lời. Tớ vịn vào người Chi, hét to cổ vũ.

-“Cố lên Khôi nhé, cố mang giải nhất về nhé!”

Khôi ngó về phía tớ, gật đầu, sau đó rất nhanh lại lao về đích. Cậu ấy đẹp trai và đáng yêu thật đấy, tớ vui vui kiểu gì ý, cười tíu tít, đoạn quay sang bảo Chi.

-“Mình đi thôi.”

-“Đi cái gì mà đi, Thu tự đi đi.”

Bạn bĩu môi cái môi mà dài ơi là dài, phán câu xanh rờn rồi lạnh lùng bỏ

tớ lại mới sợ chứ.

Điên hết cả người!

Người thi thì mải thi, người không thi thì dồn hết về điểm tập kết rồi.

Tóm lại chẳng có ai để bấu víu cả, giờ phút này, chỉ còn lại đất trời và Tây Thu lẻ loi. Ôi có cái nỗi nhục nào hơn cái nỗi nhục này không?

Ghét Chi quá thể đáng luôn ấy, hot girl gì chứ, hot dog thì có.

Chả nhẽ lại ngồi mãi ở đây, thế sao được, cái chân này cần phải khám. Khổ, Tây Thu quá khổ luôn, như một con thằn lằn cố lết về bờ tường, sau đó có chỗ bám rồi thì đứng dậy, nhảy lò cò xuống phòng y tế.

Theo tính toán của tớ thì suôn sẻ lắm cơ, nhưng khi thực hành mới biết, nhảy so với chạy quả thật khác nhau một trời một vực, mệt gần xỉu xừ nó rồi mà mới được có nửa đường.

Đã nhọc thì chớ, tự dưng lại có cái thằng điên nào xông vào chắn đường nữa chứ, muốn ăn đấm chắc. Cáu thế chứ nị.

Thằng bé ngồi xổm xuống.

Thu bình tĩnh lại, mới nhận ra nó là ai, chợt thấy nhẹ nhõm hết cả, chẳng câu nệ gì nữa, ngả rạp vào lưng bạn luôn.

-“Xong rồi à?”

Bạn gật đầu, vừa cõng tớ vừa chạy. Thi xong rồi mà cũng không ở lại nhận giải gì hết, cứ thế ra tìm Thu, tự dưng cảm động quá à. Cũng có lúc ghét và bực Khôi lắm, tại Khôi hay giận tớ, nhưng xem xét cho kĩ, cả cái lớp này có mỗi cậu ấy thật lòng tốt với tớ thôi.

-“Khôi có thể nào không cáu giận Thu vô lý nữa được không? Thu là Thu quý Khôi nhất cái trường này luôn ý.”

Tớ thủ thỉ, chẳng hiểu sao tai bạn đỏ rực, đột nhiên sững lại kiểu thất thần lắm. Mất một hồi sau lại đi tiếp, làm như lời nói của Thu là không khí vậy đó.

Vừa tới phòng y tế đã thấy có người nhanh nhẹn con chào dì rồi, làm dì bạn bị đơ mất một hồi. Tớ cũng choáng, chắc bạn vẫn sợ không chào không khám à, Khôi ơi là Khôi, ngây thơ quá đi.

Xong cũng có gì đâu, chỉ trẹo chân tý thôi mà, cô vặn vặn bóp bóp, sức thuốc cho tớ rồi bó lại, bảo đau mấy hôm là khỏi thôi. Cô còn quay sang dặn Cún chứ, dặn là Thu đi lại bất tiện, có gì con đưa bạn về.

Cún đích thị là một đứa cháu ngoan, cả Thu lẫn cái xe đạp đều được đi ké về luôn. Thế là tớ đã cảm tạ lắm rồi, có ngờ đâu sáng sớm hôm sau Khôi qua đón tớ đi học nữa mới hoành tráng chứ.

Ối dồi ôi, bà con cô bác đầu chợ tới cuối chợ cứ phải gọi là xôn xao nháo nhào, mặc cho ba mẹ tớ giải thích rát cổ bỏng họng, con Thu nhà em bị đau chân, bạn thương bạn cho đi nhờ mà mọi người vẫn cứ xuyên tạc đâu đâu ấy.

Nào là cô chú không phải giấu, sắp không phải bán đậu nữa rồi, sắp được lên tiên rồi, nào là con Thu trông đen đen bẩn bẩn thế mà nguy hiểm, chưa gì đã tóm cổ được thằng con đại gia thế.

Mỗi lần bạn Cún thò ra đón hay đưa tớ vào nhà thì nhá, cả chợ, từ già trẻ lớn bé, đang cân đang bán gì cũng mặc kệ luôn nhá, vứt đó, ra ngó bạn một cái rồi mới vào, hơn cả siêu sao, khiếp ngại không để đâu cho hết ngại.

Sau mấy ngày chân lành lành rồi thì không dám nữa, cảm giác tự mình đi học vẫn là sướng nhất, không phiền tới ai cả, cũng không bị ai nhòm ngó hết.

Đợt thi vừa rồi Khôi Chi nhất nhé, đội tớ xếp thứ ba, dù sao thành tích thế cũng cao rồi, cũng có tiền thưởng nữa, ít nhưng có tiền là thích rồi.

Chi vẫn ngồi với Khôi, có cái hôm gì tới sớm tớ tình cờ nghe được, thì ra Chi bảo Khôi là lớp nhiều bạn thích Chi quá, ngồi đâu cũng bị trêu chọc, mệt mỏi lắm, mong Khôi rủ lòng thương cho ngồi tiếp cùng.

Gớm bạn năn nỉ phải gọi là ngọt xơn xớt luôn.

Chi còn bảo hôm nọ Chi muốn đưa Thu xuống phòng y tế lắm ý chứ nhưng Thu không đồng ý. Điêu toa không chớp mắt, chả nhẽ tớ lại nhảy ra cãi nhau tay đôi với bạn ấy.

Thôi, bỏ qua, Thu không chấp Chi trẻ con, chưa kể đang say Khôi như điếu đổ, suy cho cùng tất cả hành động dại dột lầm lỡ cũng chỉ vì thích quá, muốn có cơ hội bên Khôi, muốn Khôi cũng thích lại bạn ấy mà thôi.

Mới cả Thu còn đang vắt chân lên cổ lo thi cuối kì đây này, bao nhiêu môn, bài vở, điểm số, xếp hạng, căng hết cả óc.

Thi mấy môn đầu nói chung là tạm hài lòng, chỉ có điều không hiểu môn Toán cuối cùng lúc đó đầu tớ bị làm sao nữa, cái ý a con số hai ấy, tìm toạ độ trọng tâm của tam giác, đó dễ như thế mà lúc cộng toạ độ tớ lại quên chia ba mới nhục chứ.

Đau đớn hơn nữa là bài này nhân hệ số năm. Đùa, buồn thối ruột thối gan.

Tóm lại là giờ tâm trạng thê thảm lắm, ngồi thu lu ở cái ghế đá dưới gốc cây bàng phía sau nhà để xe, cứ ngồi thế thôi, kiểu bực kinh khủng khiếp, giận bản thân mình lắm, chán không tả nổi.

Về nhà không biết ăn nói ra sao đây, ba mẹ thì hôm nào cũng vất vả dậy từ bốn giờ sáng kiếm tiền nuôi tớ ăn học, vậy mà tớ, có làm phép tính cũng

không xong. Trời ơi là trời, đất ơi là đất, ước gì thời gian quay lại thì tốt biết mấy.

Xong kiểu ngồi một mình nghĩ quẩn ấy, nghĩ chẳng ai ngu như thế cả, kiểu này xếp bét rồi, học bổng cũng nằm mơ mà được, tự dưng thấy khổ sở quá, thu chân lên ghế, ôm đầu gối khóc tu tu ý.

Đang khóc thấy tai với má lành lạnh á, ngẩng lên gặp người nào đó đang cầm chai nước cam dí vào mặt mình. Khôi đây mà, thi cử trộn học sinh cả khối, Thu với Khôi không cùng phòng, mấy hôm nay mới gặp đó.

Ngượng quá, tớ dụi dụi mắt rồi nhận lấy nước, tu một hồi. Khổ thân bạn, tới đúng lúc Tây Thu có tâm sự, phải ngồi nghe Thu càm nhàm suốt một tiếng đồng hồ.

-"Tóm lại Thu thấy mình kém cỏi ngu dốt quá à, cứ như này làm ăn gì cơ chứ? Theo Khôi thì Thu có được đi du học không?"

Bạn gật đầu, vừa gật vừa vỗ vỗ lưng an ủi, lòng tớ cũng khuây khoả đi chút chút.

-"Ừ, nếu mai sau Thu được ra nước ngoài mà làm lắm tiền ý, thì Khôi cứ làm hoạ sĩ đi cũng được, nếu nghèo quá có thể tới tìm Thu, Thu cho Khôi tiền."

Cậu ấy cười, những lúc cậu ấy cười, tớ cảm thấy còn sáng chói hơn cả nắng ý, mình ngồi cạnh cứ có cảm giác tươi vui kiểu gì ấy, nói chung không lý giải nổi.

Mải vui suýt quên phải về sớm phụ ba. Tớ cuống quít chào Khôi, nào có ngờ đâu, về tới nhà, vừa đi chuyến thứ nhất đã bắt gặp cậu ấy đứng đầu ngõ.

Ừ, nói chung hình như thi xong không có việc gì làm nên Khôi chán hay

sao ý, xin đi ship hàng chung với tớ. Khôi biết đi xe đạp rồi nhé, chẳng biết học từ bao giờ nữa. Khôi đèo tớ, hai đứa vẫn mặc đồng phục trường đi rong ruổi khắp phố.

Cuộc đời tớ, chưa bao giờ đi ship nước đậu với xoài dầm mà thấy hứng khởi như thế, vui thật là vui nhé. Thỉnh thoảng ship cho mấy nhà giàu họ còn xoa đầu Khôi, khen thằng bé con nhà ai mà vừa sáng sủa đẹp trai vừa ngoan ngoãn, tip cho nhiều ơi là nhiều.

Lại có người tò mò hỏi ba mẹ cháu làm sao mà đẻ được hai anh em lệch thế, con bé này có phải em ruột cháu không? Khiếp tớ chẳng biết chui vào đâu cho bớt ngượng cả, đấy, Thu đi một mình có sao đâu, đi với Khôi thành xấu tệ luôn.

Thu xị như cái bị, khổ là Khôi lấy được tiền tip là chẳng nể nang gì cả, cứ đập thẳng vào mặt tớ cơ, ôi trụi ui, tiền ơi là tiền, sáng cả mắt, sướng cả người, chẳng có thời gian nghĩ linh tinh nữa.

Hôm ấy tưởng vui vẻ lắm cơ, vì ba nói ship nốt chuyến nữa thì nghỉ, cho hai đứa đi chơi, ai ngờ chuyến cuối rồi, lúc rẽ vào cái phố đó lại gặp được người nổi tiếng nha, gặp chị ca sĩ Hằng Huệ, Thu đang tí tởn định chạy ra xin chữ kí thì thấy mặt Khôi đã đanh lại, nhìn chằm chằm vào cái chú bước ra xe sau chị ấy.

Sao chú này quen vậy nhỉ?

Thật sự đó.

Đến lúc Khôi cầm ba túi nước đậu ném thẳng vào họ tớ mới ngồ ngộ ra, chú đó, chú đó mấy lần đọc báo thấy rồi, chính là đại gia kim đá…là…ba… Khôi.

-“Thằng mất dạy, chị là bạn ba, xin lỗi chị mau.”

Giọng ba cậu ấy ra lệnh đanh thép lắm. Tớ tự dưng thấy chú buồn cười ghê gớm, chú tưởng bọn tớ trẻ con lắm à, tay chú còn đặt trên mông chị thế kia mà bảo bạn, đồ nói dối.

Đã ngoại tình rồi còn mắng Khôi, đáng ghét.

Tớ đang có sẵn cốc tào phớ trên tay, cũng muốn ném lắm, mà chưa kịp thì bạn đã giật mất, một phát bay trúng giữa hai quả bưởi của chị.

Hôm ấy Khôi mất bình tĩnh cực ý, suýt nữa nhảy vào đánh nhau, tớ hãi hết cả người. Xong chị thì khóc lóc thảm thiết, chú kim đá ngọt nhạt dỗ dành, Thu mải dựng lại xe, lúc dựng xong chẳng thấy Khôi đâu cả, gọi điện cũng không nghe máy.

Tớ đợi mãi không được đành đạp về nhà, đến tầm mười một rưỡi tối thì mẹ bạn qua nhà tớ, mắt cô sưng húp, cô khóc nhiều lắm, cô hỏi có thấy Khôi đâu không, cậu ấy chưa bao giờ biến mất như vậy.

Cô cho bao nhiêu người đi tìm rồi mà chưa có tin tức gì. Cứ mỗi lần nghe đài nói chỗ này va chạm chỗ kia tai nạn là chân tay tớ lại run run, lạnh ơi là lạnh, sợ lắm ý, tất cả là lỗi của tớ, giá như tớ không cho bạn đi ship hàng cùng, giá như tớ để ý tới bạn một chút.

Khôi ơi là Khôi, Khôi ở đâu mau mau về đi, Thu lo cho Khôi lắm ý.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cười Một Cái Cho Đời Nó Tươi

Hôm ấy mẹ Khôi bị sốt ý, xong ba bảo cô ở lại nhà tớ, ba sẽ thay cô đi cùng mấy người khác tìm Khôi.

Trước khi đi ba kiếm cái áo khoác cho mẹ, dặn đủ thứ trên trời dưới đất. Ba tớ là vậy đó, ra khỏi nhà tý thôi nhưng lúc nào cũng làm như chia xa cả thế kỉ ý, lúc nào cũng bị mẹ trêu lắm mồm hơn đàn bà.

Tớ thì quen rồi, thấy bình thường, chỉ có điều cô lạ hay sao ấy, nhìn ba mẹ tớ vậy lại rơi nước mắt. Một lát chỉ còn ba người, tự dưng cô bảo.

-"Mẹ Thu có phúc thật đấy."

-"Chị xem cái nhà nát này có gì giá trị bằng cái túi của chị không?"

Mẹ tớ vỗ tay cô đùa đùa, cô thì cười khổ thở dài.

-"Túi trăm ngàn hay trăm triệu, rốt cuộc cũng chỉ là cái túi, cũng chỉ để đựng đồ, còn tình cảm…mà này, sao em nhìn ra, có vẻ trước nhà em cũng khá giả…"

-"Đâu có, em xem trên tivi thôi."

Mẹ tớ ngại nên nói thế đấy. Thực ra nhà ông ngoại tớ giàu lắm đó, mà tại mẹ lấy ba nên ông từ mặt mẹ lâu rồi, ông cũng không nhận tớ luôn mà.

Thỉnh thoảng nếu đi đường nhỡ gặp ông thì tớ có chào, nhưng ông làm như không nghe thấy. Tớ hỏi ba mẹ lần sau có phải chào nữa không, ba tớ

bảo thôi mất gì câu nói, mình cứ sống phải phép là được.

Mẹ tớ hồi trẻ cũng xinh đẹp khủng khiếp luôn nha, chẳng qua giờ bệnh tật với lại nhà không có điều kiện nên không được như xưa nữa, nhưng nhìn kĩ vẫn có nét.

Tớ rảnh rỗi hay phàn nàn ba, hỏi con là con nuôi à mà xấu hoắc, chẳng được giống mẹ chút nào cả. Ba động viên ghê lắm, ba bảo bao giờ lớn, hết đen thì xinh. Khiếp, bao giờ cho hết đen?

-"Cún nhà chị ngày xưa cũng lanh lợi đáng yêu không kém Thu đâu, chỉ tại anh chị gây gổ nhiều quá, thằng bé bị ảnh hưởng…dần dần…"

-"Mẹ Khôi đừng buồn, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi."

-"Chị gắng gượng đến ngày hôm nay cũng vì thằng bé, nó mà xảy ra cơ sự gì chị chắc không sống nổi mất."

Mẹ và cô nằm trên giường, tâm sự lâu lắm. Tớ ngồi gian trong học bài, thỉnh thoảng nghe câu được câu mất, trước giờ đôi khi tớ bi quan lắm, thấy nhà mình nghèo nhất quả đất, khổ nhất hành tinh.

Lúc nhìn nhà các bạn giàu cũng thấy thèm thuồng ghen tỵ đó, nhưng giờ mới vỡ lẽ, giàu chưa chắc đã sướng.

Thương Khôi quá, Khôi đi đâu không biết, rạng sáng tớ thức giấc thấy mọi người ngồi kín nhà, cả đêm qua lùng sục mà không thấy bạn. Tình hình có vẻ nghiêm trọng rồi, người lớn đang bàn tới phương án phải đăng tin trên báo đài và các phương tiện truyền thông.

Mẹ bạn ấy khóc ngất, nhìn tội ơi là tội ý.

Tự dưng tớ cũng muốn giúp sức. Xin phép ba mẹ mà xong chẳng biết đi

đâu cả nên lượn lờ quanh trường. Hôm nay khối 12 thi nên khối 10 và 11 được nghỉ, sân trường cũng vắng tanh im phăng phắc luôn à.

Vòng vèo mãi đột nhiên thấy cái dáng quen quen ngồi ở cái ghế đá dưới gốc cây bàng phía sau nhà để xe.

Tây Thu sững sờ luôn, phải chớp mắt liên tục ý.

Sợ mơ.

Tối qua cũng mơ mấy lần nhìn thấy Cún mà.

Không, là thật.

Sướng lắm ý, quăng luôn cả cái xe xuống dưới đất, lao vụt về phía bạn.

-"Cậu trốn ở đâu vậy, các cô các chú ra trường mấy lần không thấy?"

-"…"

-"Ai cũng lo lắng cho cậu lắm."

-"Ê, có nghe tớ nói không?"

Khôi cứ như người mất hồn ý, tớ gọi tớ hỏi mà bạn chẳng có phản ứng gì sất. Tay thì lạnh cóng, tưởng chừng vừa ngâm dưới hồ băng không bằng, tớ sợ cậu ấy làm sao, vội vàng xoa xoa thổi thổi, mãi mới ấm ấm lên được một chút.

-"Đi về nhà với Thu nha, mẹ Khôi đang ở nhà Thu đó."

-"Nha, nhà Thu có tào phớ ngon cực nha, ngồi đây một mình làm gì, buồn lắm, rồi tối bác bảo vệ đuổi đấy."

-“…”

-“Không ăn tào phớ à, vậy thì Khôi thích ăn gì Thu bảo mẹ Khôi đưa tiền, rồi Thu đi mua cho.”

-“Đừng buồn nữa nha, về thôi.”

Tớ phải mang hết kĩ năng bán hàng ra dụ đó, ngọt nhạt mỏi hết cả mồm bạn mới chịu. Nhìn người Khôi phờ phạc lắm, nên Thu cho ngồi đằng sau, Thu đèo Khôi.

Đi được một đoạn, không kiềm được, tớ khẽ gọi.

-“Khôi à, cậu như này là không được đâu.”

Thực ra tớ cũng không phải là một con bé lắm chuyện đến vậy, chẳng qua tớ coi Khôi là bạn thân, tớ quý Khôi, chính vì thế mới muốn tốt cho cậu ấy thôi.

-“Nghĩ mà xem, người có lỗi là ba cậu, mẹ cậu đã khổ lắm rồi, giờ cậu lại bỏ đi như thế hại mẹ cậu cả hôm qua khổ sở kinh khủng khiếp, cô bị sốt đấy, Khôi lần sau đừng hành động như thế nữa, bất hiếu lắm…”

Bạn chẳng có thái độ gì cả, tớ hơi sợ sợ. Đúng rồi, sao lại quên xừ mất bạn bị bệnh nhỉ? Thế giới của người tự kỉ và người bình thường, hình như có vài chỗ khác nhau thì phải?

Chẳng biết tớ có làm cậu ấy tổn thương không nữa?

-“Coi như Thu chưa nói gì nhé, cho Thu xin lỗi…”

Tớ vòng tay ra đằng sau vỗ về Khôi, cũng muốn chạm một phát cho yên tâm, tại bạn cứ yên lặng làm mình cũng sốt ruột mà.

Rồi bất chợt, không hiểu sao thấy Khôi tựa đầu vào lưng tớ. Tớ biết cậu ấy nhọc, cậu ấy buồn nên kệ không nói gì. Nhưng mà, quả thật, Thu bủn rủn hết cả người rồi đây này Khôi ơi.

Về đến nhà, bạn lí nhí xin lỗi mẹ. Cô thì như từ cõi chết trở về ấy, mừng mừng tủi tủi, khóc khóc cười cười. Sau đó mấy người kia về, còn Khôi với cô ở lại nhà tớ ăn cơm với đậu phụ kho tương, đậu phụ sốt cà chua, đậu chiên giòn và rau muống xào.

Ba định sai tớ đi mua thêm tý thịt mà cô ngăn không cho, nói ăn gì cũng được. Xong vào mâm cơm hai cụ kiểu ngại lắm ý, luôn mồm nói chị thông cảm.

Tớ kệ, chén miếng nào tiện thể gắp cho Khôi miếng ấy. Một lát ba tớ để ý thấy thì nhắc nhỏ.

-“Con phải giở đầu đũa chứ?”

Ừ nhỉ, quên khuấy mất, định quay sang xin lỗi Cún lại thấy bạn đang ăn rồi. Đúng là con người lịch sự, ăn uống cũng lịch sự. Thôi, nhỡ rồi thì thôi vậy, chắc do bạn thích ăn đậu đấy, mọi khi tớ mang cơm trưa tới lớp mời bạn cũng ăn mà.

Bạn bè, có sao đâu?

Chẳng thấy sao hết cả ý, thế mà người lớn lại cứ nhìn bọn tớ cười tủm, cười cái gì không biết?

…

Ba ngày sau là tổng kết cuối kì, tớ tưởng Khôi ở nhà cơ, không ngờ bạn vẫn đi như thường, thái độ thản nhiên kiểu như chưa từng có chuyện gì xảy ra ý.

Mà cậu ấy đi cũng đúng thôi, khiếp lên sân khấu nhận giải mà chẳng khác gì đi chợ cả.

Nhất giải chạy, thành tích nhất lớp, nhất khối, nhất hội thi Hoa Nắng, học sinh tiêu biểu của kì.

Năm lần, cả trường làm gì có người thứ hai được xướng tên nhiều như thế. Ối dồi ôi, sau quả đó ý, Khôi cứ phải gọi là nổi như cồn luôn. Hót hòn họt, khổ thân Hưng bị soán ngôi.

-"Thu, Thu nói công bằng xem, tôi có chỗ nào không bằng Khôi?"

Có chỗ nào không bằng hả?

Đâu, làm gì có mấy đâu, chỉ xấu hơn và ngu hơn thôi mà.

Ừ, chỉ vậy thôi.

-"THU!"

Sếp giận, quát rõ to. Tớ đành cười hiền hoà.

-"Ôi dào Hưng để ý làm gì, đã nghe các cụ bảo phong độ là nhất thời, đẳng cấp là mãi mãi chưa? Hưng ấy, cậu thực sự mới là soái ca chân chính, thần tượng số một trong lòng các bạn nữ nha."

Sếp cười phớ lớ, còn cái mặt Khôi nhăn như cái bị rách. Dở hơi mà, chẳng hiểu bị con gì cắn nữa, tay ôm một đống tiền thế mà cũng xị ra được.

Tây Thu thì cũng có tiền, nhưng không được gọi lên bục danh dự thôi. Vấn đề là người ta chỉ gọi người đứng thứ nhất, còn Thu thì mãi mãi cao lắm cũng chỉ ở thứ nhì. Tớ được nhì lớp còn toàn khối thì xếp thứ năm thôi.

Buồn nhỉ?

Ừ, buồn lắm chứ, kết quả thầy cô gửi về nhà từ chiều qua rồi ý, rơm rớm cả tối. Xong ba mẹ phải đóng cả cửa hàng, nhảy vào động viên, bảo việc gì bản thân đã cố gắng hết sức rồi thì nên tự hào vui vẻ, hai đồng chí ấy cứ mặt dày ngồi trên giường trêu tớ mãi đó, hết đùa lại cù, không thể nào mà chịu nổi.

-"Sao, Khôi lại làm sao?"

Mặc kệ tớ mới sợ chứ.

-"Như trẻ con ấy, sướng cũng không biết đường sướng, vừa nhất vừa lắm tiền nhiều của, không cười được một cái cho đời nó tươi à, nhìn Khôi mà Thu cũng mệt theo đó."

Lần này thì bạn không mặc kệ nữa, tức tối đi vào ném hết cái đống trong tay xuống trước mặt tớ, phán xanh rờn.

-"Đấy, cho Thu hết. Giờ Thu có giải thưởng, có tiền, Thu sướng không?"

WTF?

Không chỉ Tây Thu mà cả lớp cũng sắp chết vì sốc rồi.

Uầy, Khôi…Cún…vừa…mở miệng, bao nhiêu chữ liền ý, Thu phởn quá quên cả đếm. Quên cả bực luôn, vừa thấy Khôi đáng ghét mà giờ lại cưng thế chứ nị. Vội vàng chạy tíu tít theo bạn nịnh nọt.

-"Thu sai, Thu sai, có gì thì nói ra xem nào?"

-"…"

-"Cười mới đẹp trai, giận thế xấu lắm."

-"…"

-“Thôi, nói thật nhé, giận cũng đẹp trai, đi ăn gì đi, Thu khao.”

-“Không thích thì Khôi khao vậy?”

Nịnh đến thế rồi mà vẫn lạnh lùng phăng phăng đi trước có đểu không cơ chứ?

-“Ê, cậu cứ đi nhanh thế à, cái đống bằng khen của cậu nặng bỏ xừ đi được ý, tớ mỏi sắp chết rồi đây này…”

Đó, nói xong câu đó bạn mới thèm quay lại lấy đồ đưa chú lái xe, xong thì kéo Thu đi vào trung tâm thương mại chơi.

Khôi cao hơn tớ nhiều lắm, nên ở cạnh cậu ấy tớ thấy mình rất bé nhỏ, các cậu xem phim Tom và Jerry chưa, nhiều khi cứ cảm giác cậu ấy giống con mèo Tom, chỉ cần hẩy tay một cái cũng xách cổ tớ lên được rồi.

Bạn dắt Thu đi ăn BBQ nướng, ngon ơi là ngon ý. Thôi người ta đã mời thì mình cũng phải biết điều, tớ lấy rau cuốn thịt rồi chấm cho Khôi, cười cười hỏi.

-“Ngon không?”

Bạn gật đầu.

-“Thu cuốn có ngon hơn Khôi tự cuốn không?”

Trêu tý thôi, ai làm chả như nhau, thế mà cậu ấy vẫn gật tiếp chứ.

-“Này, tớ quý cậu nhất trường đó, cậu có quý tớ nhất trường không? Thôi chẳng cần, nhất lớp cũng được?”

-“…”

-“Thế nhì lớp?”

-“…”

-“Thế thứ ba?”

-“…”

Hỏi mãi mà bạn không trả lời, chỉ búng trán Thu một cái, rõ đau. Thôi đi, chẳng thèm quan tâm nha, đôi khi tình cảm cho đi, đâu cần người ta phải đáp lại mới hạnh phúc nhỉ, thấy mấy chị ca sĩ hát thế đó.

Hôm ấy chơi vui ghê lắm, Khôi dạy Thu đua xe với cả bắn súng nhé, chơi game ý, trình độ của tớ suýt bằng bạn rồi. Lúc về Khôi đèo tớ rồi bác lái xe đón cậu ấy từ nhà tớ.

Xe vừa đi thì gặp Chi, tớ cũng chẳng giấu làm gì, tớ không thích Chi. Không thích thì thẳng thắn thôi, đâu cần phải giả bộ ôn hoà làm gì, tớ đâu phải tiên nữ đâu.

-“Đừng đi theo Khôi nữa, hai mươi triệu này là của Thu.”

Ặc.

Nghe nhầm không vậy?

Không, không nhầm đâu.

Túi tiền còn sừng sững trước mặt đây này, toàn tờ năm trăm ngàn mới cứng. Đúng là bọn con nhà giàu dửng mỡ, coi tiền như rác luôn.

Hai mươi triệu!

Là hai mươi triệu đó, ôi trời đất ơi! Sổ tiết kiệm của cả nhà Thu có lúc

cũng chẳng được nhiều như thế, kiểu cứ dồn dồn được chút chút mà mẹ Thu vào viện một cái là hết sạch sành sanh.

Chỉ là không theo Khôi, và được hưởng trọn số tiền này ư? Lời lãi quá đi mất, ôi khiếp đang định nhận luôn ấy, mà chẳng hiểu sao trong lòng áy náy kiểu gì ý, không biết làm sao cho phải đây?

Ôi dồi ôi.

Khổ quá!

Khổ Thu quá!!!

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thu Bán Khôi Rồi Khôi Ơi

Thôi, Khôi ơi, cho Thu xin lỗi nha.

Thu muốn có số tiền này quá à, thực sự rất muốn.

Tớ đồng ý, còn kí kết văn bản đàng hoàng với Chi, cứ như vụ làm ăn giao dịch lớn lắm vậy. Mọi lần ngửi thấy mùi polyme là vui lắm cơ, không hiểu sao hôm đó hơi buồn buồn.

Cũng chưa dám đưa cho ba vội, phải hỏi dò trước.

Thu hỏi ba rằng, nếu không chơi với một bạn mà được rất nhiều tiền, thì lấy tiền cũng chẳng sai ba nhỉ?

-"Ai lại bán bạn bè thế hả con?"

Ba ngạc nhiên, mẹ cũng lắc đầu không đồng ý.

Tớ chẳng biết nữa, tự dưng thành một mối tơ vò trong lòng ý, lúc rửa bát băn khoăn, lúc học bài nghĩ ngợi, lên giường cũng trằn trọc không yên.

Sao đây?

Lần này ba mẹ sai rồi, tớ nghĩ mình đúng chứ.

Đã nghèo thì cứ kệ đi, đằng nào cũng có hại đến ai đâu? Những lúc chạy vạy vay mượn khổ sở, hai đồng chí chả nhẽ quên hết rồi sao? Thôi được, cứ cất đi vậy, nhỡ có hôm nào mẹ tớ ngã bệnh, nhà hết sạch tiền, lúc đó cho ba

sáng mắt ra.

Thế thôi, cứ thế đi.

Sáng hôm sau, mẹ Khôi gọi điện xin phép cho tớ đi du lịch. Là thế này, tổng kết xong thì được nghỉ một tuần ý, lớp nhất trí đi du lịch, mà toàn bạn nhà giàu, đi chơi cuối kì thôi mà cũng góp bảy triệu, sang chảnh quá, Thu không đú được.

Giờ cô bảo cô góp luôn cho Thu rồi, tự dưng sướng thế chứ nị. Tiếc là ba mẹ tớ từ chối, ừ, thôi kể cũng ngại thật. Xong cô lại nài nỉ nhờ ba mẹ giúp đỡ, bảo Cún nhà chị sợ cứ như thế mãi sau này thành trầm cảm, mong cô chú nể tình cho Thu đi giúp bé hoà đồng hơn.

Tóm lại cô cũng tài ơi là tài nha, hai cụ lúc đầu thái độ đanh thép là thế mà một lát kiểu lòng mềm nhũn hết cả, bảo tớ vào chuẩn bị đồ đi chơi.

Trời đất, vui quá đi mất thôi!

Chưa bao giờ được đi chơi xa nha, thích cực kì đi ý.

Tí ta tí tớn xong lúc xe nhà bạn Cún đón thì mới nhớ ra, suýt nữa quên xừ mất hôm qua mình vừa bán bạn lấy hai mươi triệu.

Ôi, đời còn gì rầu hơn?

Còn gì đau khổ hơn đứng đối diện với cái nụ cười toả nắng kia mà không được hé răng nửa lời? Bạn thì cứ hết chọc vai lại vỗ má, hết đưa sữa đến đưa cam, ngó qua ngó lại, bạn lo Thu mệt à?

Không, tớ đâu có mệt đâu.

Đừng tốt với Thu như thế, Thu áy náy lắm. Thu vừa phản bội Khôi xong đó.

Cậu ấy đẹp trai kinh khủng khiếp ý, đáng yêu không tả nổi. Tự dưng tớ thấy hình như cậu ấy quý giá hơn đống tiền kia thì phải? Hình như là thế?

Uầy, hơi bị hối hận nha.

Mà khổ quá, biên bản kí hết rồi, giấy trắng mực đen rõ ràng, nuốt lời à, Thu hèn thế hả?

Vò đầu bứt tai mãi mới nghĩ ra. Ôi dồi ôi, thở phào, nhẹ hết cả người.

-"Khôi, tớ bảo này, từ bây giờ trở đi lúc nào cậu cũng phải đi sau tớ hiểu chưa? Cấm đi ngang hàng, cấm đi đằng trước!"

-"…"

-"Không cần thắc mắc, Khôi không làm như thế là Thu nghỉ chơi với Khôi đó."

Bạn tỏ vẻ băn khoăn lắm, nhưng vẫn gật đầu, ngoan cực ý, thực hiện đúng lời Tây Thu luôn.

Chú lái xe đưa bọn tớ ra địa điểm tập kết, từ đó tất cả sẽ đi xe lớn về Lạc Tâm. Tớ với Cún ngồi chung một hàng mà, nên là, Chi thỉnh thoảng quay xuống, kiểu như muốn giết tớ đến nơi rồi ý.

Thu thậm chí còn không dám ngẩng cao đầu, làm Khôi tưởng Thu say xe, cứ kéo đầu tớ tựa vai bạn, vỗ về an ủi. Còn chuẩn bị sẵn túi nôn nữa chứ, chu đáo quá thể đáng. Sao mà cứ mong cái xe này nó chạy mãi mãi thế nhỉ, cứ chạy hết cả mấy ngày nghỉ cũng hay.

Ờ, nhưng mà cũng phải có lúc dừng chứ. Ôi, đau đớn, giờ chết của tớ đến rồi đây.

-“Thu, nói chuyện với Chi.”

Lẽo đẽo tội lỗi theo bạn.

-“Thu hứa Thu không theo Khôi nữa rồi cơ mà? Thu không giữ lời.”

-“Ừ, Thu có theo Khôi đâu, là Khôi theo Thu mà, Chi không thấy à?”

Xin lỗi Chi, tớ biết Chi tức, tớ biết tớ khôn lỏi.

-“Nếu Chi đổi ý thì trả tớ cái văn bản kí kết, tớ trả cậu tiền, nha, xem như chưa có chuyện gì xảy ra cả.”

-“Thôi đi, coi như tôi bố thí cho bạn đó.”

Chi giận phừng phừng bỏ vào, bố thí cơ à? Ừ thôi, bố thí thì đây xin nhé!

Mọi chuyện chẳng dừng lại ở đó, tớ cũng linh cảm thế mà. Ngay lúc cả lớp dùng cơm trưa xong, Chi lại gọi Thu ra, tay cầm một đống tiền. Chẳng biết cậu ấy đổi được ở đâu mà nhanh và nhiều thế, toàn năm ngàn mười ngàn lẻ tẻ ném tung toé trước mặt tớ.

-“Nếu Thu nhặt thì là của Thu.”

Suýt nghẹn.

Nhưng phải cố nhịn, dù sao cũng không nhất thiết phải nhảy dựng lên cãi nhau hoặc làm to chuyện giữ sĩ diện làm gì.

Tớ khẽ cảm ơn cậu ấy rồi cúi xuống lượm từng tờ. Cả lớp bu lại nhìn, thích thú cười đùa chế giễu.

Cũng chỉ là cười thôi, phải không?

-“Thu thích tiền đến thế cơ à?”

Hưng hỏi to, tớ cũng đáp lại, ừ, thích lắm.

Kệ đi.

Một khi người ta đã định kiến với mình thì giải thích gì cũng thành sai, càng biện minh càng to chuyện. Thôi, ai muốn hiểu thế nào thì hiểu, tuỳ họ.

Hơn nữa, Chi muốn làm bẽ mặt tớ mà, giờ cậu ấy đạt được mục đích rồi, sướng rồi, hi vọng sau đó sẽ không ngứa mắt với tớ nữa.

Có tờ mười ngàn bị rơi vào đúng chỗ bùn ý, tớ phải lau mãi mới sạch. Đang lau thì tự dưng người bị nhấc ngược lên. Ai đó, vác tớ đi, và…rất giận dữ.

-“Khôi, làm gì vậy, thả Thu xuống.”

-“…”

-“Khôi, hâm à?”

-“…”

-“Ê, cậu sao thế?”

-“…”

Hỏi mãi à, cậu ấy như ăn phải bả gì không biết, đi được một đoạn không có ai, vứt Thu lên phiến đá gần đó, hậm hức rút ví ném cho Thu. Ý là gì đây? Là tớ không phải nhặt đống kia, cậu ấy sẽ bù cho chỗ này phải không?

Đột nhiên sống mũi cay xè à, lúc nãy mạnh mẽ bao nhiêu, bây giờ yếu đuối bấy nhiêu. Một lát, chẳng kiềm được nữa, tớ sụt sịt.

-“Khôi khinh Thu lắm hả?”

-“…”

-“Ừ, chắc vậy rồi, Thu cũng không giận đâu, chỉ là…Khôi đã bao giờ phải ăn cơm với đậu luộc cả tháng chưa? Vì nhà hết dầu ăn ý, đến miếng đậu cũng không rán lên được? Đã bao giờ mua một chai nước mắm nhưng phải bỏ thật nhiều muối và nước loãng vào đun sôi lên cho thành mười chai chưa? Đã bao giờ thấy mẹ nằm viện chật hẹp, ba thì trốn trong phòng khóc mà lực bất tòng tâm chưa…”

Tớ nói nhiều, nhiều lắm, càng nói nước mắt càng ứa ra. Khôi ngồi bần thần hồi lâu rồi với cái gậy khô viết nguệch ngoạc trên cát, cậu ấy viết…Xin lỗi Thu nhiều, Khôi sai rồi.

Lúc nãy tớ khóc vì ấm ức, giờ thì khóc vì cảm động, có một người thông cảm cho mình, thật tốt, nức nở dâng trào hết cả luôn à.

-“Mọi người cứ chê Thu xấu ý rồi chê Thu bà già, mới có tý tuổi mà như cụ non, nói Thu đen bẩn hám của hám tiền, Thu buồn lắm chứ, Thu đâu có muốn thế đâu…ai mà chả muốn trắng muốn xinh, muốn vô tư trong sáng…”

Tủi quá à, trút hết lên bạn. Thế mà Khôi chẳng mắng Thu lắm mồm đâu ý, cậu ấy còn quay sang lau nước mắt cho tớ, xong nói thì thầm bên tai.

-“Thu không già, Thu đáng yêu lắm.”

Khiếp, đang tức tưởi mè nheo mà bị đơ luôn đó. Hai má hây hây nóng đỏ, nóng cực luôn ý. Khôi hơi ngượng hay sao, bạn đứng dậy bỏ đi, tớ đuổi theo năn nỉ thế nào cũng không lặp lại lần nữa.

Chán chết luôn.

Buổi tối cả lớp rủ nhau đi đốt pháo bông, cái pháo que nhỏ nhỏ ấy, Thu chỉ ra xem thôi chứ không tham gia cùng. Khôi đứng ngay sau Thu, tay cậu ấy để hờ hững trên vai tớ, thỉnh thoảng hơi nghịch tóc nữa chứ.

Có mấy cái tóc người ta nuôi mãi mới dài, Khôi hay ghê đó!

Eo tớ cứ thấy xao xuyến làm sao ý, tim đập nhanh ơi là nhanh, thỉnh thoảng ngọ nguậy ngoái ra đằng sau là đập ngay đầu lên cằm cậu ấy, xong Khôi cúi xuống kiểu như muốn hỏi Thu làm sao, Thu chẳng biết trả lời như nào, đành quay câm nín quay lại.

Mà càng lúc càng run ý, tưởng như không vững nữa luôn, tớ đành lấy hết tốc lực lao lên phía trước. Ừ, nói chung phải cách cách Khôi một chút không là ngạt thở phải đi cấp cứu ý chứ.

Thế nào mà vừa chạy được một đoạn thì thấy một cục sáng bay về phía mình, rồi rất nhanh thôi, ngửi thấy mùi khét. Ôi dồi ôi, không thể tin được, CHÁY.

Cảm giác nhìn thấy tóc của mình bị cháy, áo quần của mình bén lửa, là như thế nào?

Kinh khủng khiếp.

Cực kì kinh khủng khiếp!

Lúc ấy tớ chẳng kịp nghĩ nhiều nữa luôn, hoảng quá nhảy bùm luôn xuống con suối gần đó. May dập được lửa, mà nhảy vội quá nên hơi đau, đầu gối bị sưng, tay chân cũng bầm dập. Lúc lồm ngồm bò lên thì thấy Khôi hớt hải chạy xuống, trông bạn khổ cực ý, cứ ấn Thu xuống xem xét, Thu đã bảo không sao rồi mà bạn ấy chẳng chịu tha cho gì cả.

Người tớ sau đó lạnh toát hết à, có thể là do nước suối, đành vịn vào Khôi.

Cậu ấy dìu tớ về khách sạn nghỉ ngơi. Tóc bị cháy nham nhở hết rồi, mà thôi kệ nó, số nhọ thì phải chịu chứ biết làm sao?

Tớ tìm kéo cắt xoẹt phát rồi thay áo quần đi ngủ, người nó cứ mệt mệt kiểu gì ý. Khổ chẳng được yên cơ, đang ngon giấc thì bị bọn bạn đánh thức.

-"Thu ơi dậy mau Thu ơi…"

-"Sao?"

-"Nguy rồi nguy to rồi."

Mấy đứa này, có gì mà rối rắm hết cả lên.

-"Khôi đòi cắt trọc đầu Chi kia kìa, bạn nhanh dậy đi."

Gì thế? Khôi lại làm sao thế? Mà tớ đang nhọc, mặc kệ, chỉ chẹp miệng bảo bọn nó.

-"Ờ chắc trêu thôi."

-"Không phải trêu."

-"Bọn con trai lớp mình đâu, các bạn ra bảo bọn nó ngăn Khôi lại, tớ phải nằm tý đây, mệt lắm."

-"Không được, Khôi cáu sợ lắm, cầm kéo nhọn trong tay ý, không ai dám đến gần. Bạn mau dậy đi, bạn biết Chi là hot girl rồi đó, nó mà bị cạo trọc đầu chắc nó tự tử mất."

-"Nhanh lên, chỉ có Thu may ra mới ngăn được thôi…"

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cắt Trọc Chi Cho Thu

Trời đất, Khôi ơi là Khôi, Chi ơi là Chi. Hai cái đứa này đang yên đang lành lại giở quẻ. Điên mất.

Mà kệ chứ, liên quan gì tới Thu?

Thấy đánh nhau thì tốt nhất là tránh xa ra thôi, xông vào làm gì đâu, không cẩn thận chúng nó lại đấm cho toè mỏ ý chứ.

Đúng thế!

Tớ nghĩ tớ sẽ chui vào chăn ngủ tiếp. Đấy là tớ nghĩ thế thôi, thực tế là, bọn con gái lớp tớ, cái bọn đanh đá cá cày, ghét không chịu được.

Đứa cầm chân, đứa cầm tay, bọn nó vác tớ như vác lợn sề ấy, điên thế chứ nị. Suốt từ xa đã nghe tiếng hot girl ai oán thê lương, cái gì mà Khôi nghi oan cho Chi rồi, cùng là con gái với nhau, Chi làm thế làm gì?

Chi đâu có ác như vậy?

Tóc Thu cháy chẳng qua là vô tình đấy chứ, liên quan gì tới Chi đâu?

Hả?

Khiếp, Tây Thu mắt đang lim dim mà cũng phải tỉnh cả ngủ. Nói thế nghĩa là Khôi tính cạo Chi vì trả thù cho tớ à? Khôi thông minh như vậy, nếu bạn khẳng định ai làm thì chắc chắn là người ấy rồi.

Khóc với chả lóc, còn oan ức cái nỗi gì? Lúc đó tớ mà không nhảy ngay xuống suối, nhỡ tớ bị chết cháy thì sao? Không thì cũng bị bỏng nặng ý, Chi có lớn mà chả có khôn gì cả.

Cho Khôi cạo trọc luôn đi, cho chừa!

Bực cả mềnh!

-"Khôi, cậu mà dám cắt thêm nữa tôi cũng sẽ cạo đầu Tây Thu."

Chả hiểu sao Hưng từ đâu chạy qua tuyên ngôn dõng dạc. Bọn con trai trong lớp cũng nhao nhao về phía tớ, phát biểu y hệt. Đúng là làm hot girl sướng thật đấy! Chịu tổn thất tý thôi mà bao nhiêu anh vây quanh bảo vệ thế này, không biết bạn tu mấy kiếp mà tốt số thế?

-"Dừng lại đi, bọn tôi nói là làm đấy…"

Bọn nó giữ tớ chặt ơi là chặt, một đứa đã xén mất lọn tóc mái rồi, giận run cả người luôn ý.

-"Khôi không phải sợ, tớ xấu rồi xấu thêm tý nữa cũng không sao, cứ cắt tiếp đi, đừng lo."

Tớ bốc hoả lắm rồi, kiểu tức nước vỡ bờ ấy, chẳng cần quan tâm hậu quả như nào, gây thù chút oán với ai cũng mặc kệ luôn.

-"Cắt trọc Chi cho Thu."

Eo, hôm ấy phải nói máu lửa kinh khủng khiếp, lớp bu hai bên, một bên Khôi xử Chi, một bên bọn con trai xử tớ. Tóc cứ phải gọi là bay tới bay tấp, thỉnh thoảng hai bên lại liếc nhau.

Xong Chi khóc rống lên ý. Tóc bạn thú thật giờ lởm chởm ghê lắm, mà đã ghê thế nào bằng tớ? Ít ra còn là hot girl, còn có cái mặt trắng trẻo bù lại.

Nhưng khổ, chắc trái tim lớp trưởng đau đớn xót xa lắm rồi, bạn rốt cuộc chơi hèn.

-“Khôi bỏ kéo, nếu không Hưng rạch mặt Thu.”

Rạch thì rạch chứ sợ à?

Đau một tý thôi chứ gì, mặt mũi thì cũng đâu có ảnh hưởng tới trí thông minh đâu nhỉ? Ô tô kê, chơi luôn!

Thu quyết. Mỗi tội, Khôi không quyết.

Bạn đầu hàng, chạy qua vác tớ về khách sạn. Tớ gọi thế vì quen mồm thôi chứ cũng không biết cái nơi này là gì nữa. Các vị phụ huynh đặt cho một cái nhà to ơi là to, ấm cúng lắm, vườn rộng, hai phòng ngủ cỡ lớn và đầy đủ tiện nghi.

Phòng của nữ màu hồng, nhưng vì vụ việc vừa xảy ra, bọn con gái dỗ Chi ở bên trong, cấm cửa không cho Thu vào rồi, đành phải bơ vơ ở sofa phòng khách.

Thực ra cũng không đến nỗi tệ, cái ghế này còn êm hơn cả giường ở nhà của Thu nha. Khôi đi vào phòng trong, chắc là đi ngủ đó, cũng muộn rồi mà.

Tớ nhọc quá nên mắt cũng díp lại luôn à, ngủ lúc nào không biết. Đánh một giấc ngon ơi là ngon mới tỉnh dậy.

Lúc ấy là bốn giờ sáng hay sao ý, từ ngày Khôi dạy tớ phải đi ngủ sớm mới thông minh thì tớ luôn thực hiện đúng, nên quen thức giấc tầm này rồi, cố cũng không ngủ thêm được.

Còn sớm mà, chắc mọi người vẫn đang yên giấc. Vươn qua vươn lại tự dưng phát hiện ra mình đang đắp chăn nha, đầu cũng nằm lên cái gối lạ ơi là

lạ, ở đâu ra nhỉ? Rõ là hôm qua bọn tiểu yêu kia chúng nó khoá trái cửa mà, đâu có cho Thu lấy đồ đâu.

Xong quay người một cái, trời ạ, suýt nữa đứng tim luôn.

Mặt tớ bây giờ gần mặt Khôi lắm, gần ơi là gần ý, cậu ấy ngồi dưới sàn, chỉ có đầu là hơi dựa vào ghế thôi.

Mắt nhắm mà, Thu gọi cũng không thấy thưa, Khôi đang ngủ hả?

Sao Khôi không vào phòng nhỉ, trông tội tội. Ớ, hình như chăn gối của Khôi ý sao, hoá ra là cậu ấy nhường tớ đấy. Eo, cảm động thế chứ nị, quý Khôi không để đâu cho hết.

Tớ nhoài dậy, đắp chăn trả cho bạn, rồi lại nằm xuống nhìn nhìn. Chẳng biết nữa, đột nhiên muốn nhìn Khôi thôi, đẹp trai mà, nhìn thấy thích mắt lắm ý.

Khổ chưa ngắm đã thì cậu ấy thức, Khôi nhìn lại Thu, làm tớ ngại ngại, má đỏ bừng à, đành phải đánh trống lảng.

-“Khôi vào trong ngủ thêm lát nữa đi.”

Bạn lắc đầu, xong Thu khuyên thế nào cũng không nghe ý, rốt cuộc hôm đó tớ và Khôi ngồi trên ghế nói chuyện tùm lum hết cả lên.

-“Khôi biết mai sau có tiền Thu sẽ làm gì không? Có thật nhiều tiền ý! Chuyện này tớ giữ bí mật chưa từng kể cho ai đâu, nhưng vì Khôi tốt với tớ nên tớ mới chia sẻ. Lo cho ba mẹ đầy đủ sung sướng xong tớ sẽ đi sửa răng, sau đó đi tắm trắng này, mua cả son về tô nữa, xong để tóc dài rồi làm xoăn xoăn ở đuôi ý, điệu ơi là điệu nha.”

Khôi cười chứ, chả biết cười gì?

-“Ôi dồi ôi lúc đó Thu xinh ơi là xinh rồi ý, đã xinh lại còn lắm tiền, kiểu gì cũng có nhiều người yêu, nhiều anh theo nha, thích cực kì luôn.”

-“…”

-“Bây giờ còn tập trung học chưa dám yêu, nên là tới lúc đó Thu nghĩ Thu sẽ yêu bù, yêu hai anh một lúc, à không, ba anh đi, sáng nắm tay một anh, chiều ôm một anh, tối hôn một anh nữa…”

Tự dưng đang vui vẻ thấy mặt cậu ấy sầm sì dễ sợ, tớ tự cân nhắc lời nói của mình, thấy cũng hơi quá nên vội sửa đổi.

-“Cậu đừng lo, tớ không giấu diếm mà bắt cá mấy tay đâu, trước khi bắt đầu mối quan hệ tớ sẽ nói rõ ràng, họ chấp nhận thì mới tiến tới….”

-“…”

-“Không được á? Hay mỗi tuần một anh nhỉ?”

-“…”

-“Thế phải chia tay xong mới được yêu anh mới à?”

Khôi nha, thái độ thay đổi nhanh hơn cả chong chóng quay, mới đó còn nhìn Thu trìu mến lắm cơ mà, giờ đã lấy gối đập vào đầu Tây Thu mấy phát rồi. May mà là gối đó, chứ là gạch thì chả vỡ đầu ra rồi à? Vỡ đầu thì đi du học làm sao đây?

Xong bạn lấy tập giấy vẽ vời, không thèm nghe tớ kể chuyện luôn.

-“Ớ, sao thế? Tự dưng lại ghét tớ thế?”

-“Chơi với Khôi bực mình cực ý, có gì cậu phải nói ra, đôi bên cùng tìm biện pháp giải quyết chứ, cậu cứ như thế khổ tớ bỏ xừ đi được.”

-“Ghét Khôi.”

…

Thu nhì nhèo mãi, cuối cùng bạn cũng chịu viết bút chì mờ mờ trên bản vẽ, đại loại là, Khôi cũng ghét Thu, Thu là đồ lăng nhăng.

-“Hả? Đâu có lăng nhăng đâu, yêu chơi yêu bời mà, bao giờ lấy chồng thì khác chứ, lúc đó Thu chỉ chung thuỷ với mình chồng Thu thôi…”

-“Vui vẻ tý cũng không được á?”

Eo, chán chết. Ai đó mặc xác tớ rồi, vẽ vời linh tinh. Khôi đừng có kiêu nha, tưởng Thu cần Khôi lắm chắc? Quên đi nha, tớ kệ luôn, mở tivi ngồi xem. Một lát tớ cười hơ hớ cậu ấy lại quay sang véo má mới đểu chứ.

-“Giận Thu cơ mà, chạm vào người ta làm gì? Xi…”

Thu trề cái môi rất là dài, Khôi cười, rồi đi tìm kéo, Khôi sửa lại tóc cho Thu. Cậu ấy làm việc tập trung lắm, chỉ có điều gần quá, mũi tớ với mũi Khôi sắp chạm vào nhau rồi ấy, tớ run khủng khiếp, trời đất ơi, nín thở suýt chết luôn đó.

Nói chung bạn này kiểu thiên tài ý, nhất là về những thứ liên quan tới nghệ thuật thẩm mỹ, bạn sửa có một lát thôi mà nhìn Thu phong cách lắm, hơi bị sành điệu luôn, mỗi tội hơi bị tom boy, chẳng nữ tính gì cả. Thôi thì cũng phải chịu chứ biết làm sao.

Đến lúc bảy giờ thì bọn lớp tớ cũng dậy hết rồi, ngày hôm nay đi phà ra chơi các đảo khác. Lạc Tâm này lắm đảo nhỏ mà. Chi đội một cái mũ rất là đẹp, hai mắt sưng húp như gấu trúc luôn, trông cũng thương thương.

-“Chi này, thôi thì có gì cho Thu xin lỗi, bọn mình bỏ qua nha.”

Tớ muốn làm hoà mà, không ngờ bạn vẫn còn điên lắm, lườm lườm rồi bảo Thu là đồ mặt dày, đũa mốc mà đòi chọc mâm son. Đáng ra người bạn giận phải là Khôi mới đúng, thế nào mà vẫn cứ lấm lét nhìn cậu ấy, bất công thế chứ nị.

Xong kiểu bạn trẻ con không chịu được ý, tự dưng vô duyên vô vớ cả mấy đứa đang đứng xem các bác bắt cá thì đẩy Thu xuống vũng nước, không đau nhưng ướt hết cả áo quần, rất là bực mà. Khôi điên lắm, nhưng tớ bảo thôi cho qua, không chấp nữa.

Hưng chắc sợ đánh nhau nên nhảy vào xuề xoà.

-"Thôi thôi cùng lớp mà, các bạn hoà bình chút cho tôi nhờ. Đây, chìa khoá phòng tôi đặt cho lớp mình nghỉ trưa, tại chiều còn đi mấy nơi nữa mà, Thu tạm về đó thay đồ đi, rồi quay lại đây chơi thì chơi, không thì ăn trước rồi nghỉ ngơi cũng được…"

Ừ thì phải về chứ biết làm sao, may mà túi còn sót cái áo chống nắng với quần sọc không thì giờ cởi chuồng mất. Bảo Khôi cứ ở đó tham quan cũng được mà cậu ấy lại không chịu, đòi về cùng tớ. Thế nào mà Thu vừa bước ra khỏi nhà tắm thì gặp tận mấy chú công an liền.

-"Hai đứa mất nết này, lớp mấy rồi?"

Tớ chẳng hiểu sao các chú lại nói thế, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

-"Dạ bọn cháu lớp 10 ạ."

-"Lớp 10? Học không lo học suốt ngày yêu đương bắng nhắng, mới tý tuổi đầu đã tý tởn rủ nhau vào khách sạn, mấy đứa định làm ông vương bà tướng gì? Có biết thương ba mẹ không thế?"

-"Ớ không phải đâu chú ơi, bọn cháu đi với lớp mà, đây là bọn cháu về

trước thôi…”

-“Lớp đâu? Làm gì thấy ai? Lớp gì mà thuê cái phòng có một giường thế này?”

Giờ tớ mới để ý, đúng thế thật, phòng này không phải lát gỗ rồi có đống chăn đệm như phòng cũ, phòng này nhỏ hơn rất nhiều.

-“Cái này cháu cũng không biết, chú phải hỏi lớp trưởng lớp cháu ý.”

Thu phân trần gọi điện cho các bạn, mà chẳng bạn nào nghe máy cả. Các chú thì nhìn tớ chẹp miệng.

-“Đứa nào vào đây chả có trăm ngàn lý do. Không nói nhiều, đi về đồn giải quyết, để gọi điện cho ba mẹ mi biết, rồi gọi cho nhà trường giáo dục bọn mi.”

Mặc cho tớ van xin khổ sở, các chú ấy cứ thế ép bọn tớ về đồn chứ. Từ bé tới lớn tớ lúc nào cũng ngoan ngoãn, là niềm tự hào của phố nhà tớ, cố lắm mà người cứ run cầm cập rồi lạnh toát hết cả, mắt thì rưng rưng.

Các chú giảng giải bao nhiêu thứ, nào là các cháu còn nhỏ quá, không nên như vậy. Nào là cháu gái có biết bao nhiêu trường hợp vì thiếu hiểu biết nên dính bầu phải nghỉ học, bao nhiêu trường hợp sinh non chết thảm không?

Gì vậy hả trời?

Chẳng hiểu sao tự dưng mọi việc lại tới nông nỗi này, chỉ đơn giản là cùng Khôi về khách sạn thôi mà, tớ chưa từng nghĩ lại là tội lớn đến vậy? Mẹ tớ bị tim đó, nghe tin con gái bị bắt không ngất mới là lạ đấy.

Không biết có bị đuổi học không nữa. Như thế thì chết mất.

Mà chẳng cần đuổi học, chỉ cần bị kỉ luật đã kinh khủng khiếp lắm rồi,

một vết nhơ trong hồ sơ thì làm sao mà đi du học đây?

Chưa khi nào Thu khóc nhiều như thế, khóc tới cạn nước mắt luôn. Ghét Khôi ghê gớm, bị tự kỉ thì kệ tự kỉ chứ, tình huống như này cũng nên mở miệng giải thích vài lời mới đúng, cứ thản nhiên ngồi nghịch điện thoại, tức thật đó.

Nghĩ cũng phải thôi, cậu ấy đâu có ước mơ hoài bão gì đâu, kỉ luật hay đình chỉ kiểm điểm, có khi cũng chẳng quan tâm.

Trời ơi là trời, số Thu tận rồi.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ba Con Cua Rang Me

Bọn tớ vừa tới đồn một cái thì từ đâu cũng có cái xe đen sang trọng xuất hiện. Cái bác trong xe đó mặc vest hẳn hoi, bác xuống bắt tay mấy chú cảnh sát ý, sau đó nói rất chi là trịnh trọng.

-"Chào các anh, tôi xin tự giới thiệu, tôi là luật sư của anh Nguyễn Hoàng Trọng Đăng."

Đó, tự nhiên bọn họ bận chuyện gì không biết, tớ với Khôi ở ngoài chờ, Thu chắp tay chắp chân cuống quít cầu nguyện mà bạn thì cứ dưng dửng như không ấy. Đúng là cái loại vô cảm, nói chung là bệnh hết thuốc chữa rồi các cậu ạ.

-"Hai đứa kia, cho về đi."

Một chú ra lệnh, eo, nghe mà sướng thế chứ nị, tớ nín thở hồi hộp hỏi lại cho chắc ăn.

-"Thật không ạ? Cho về mãi mãi hay là tạm về để đến tối chú lại tới bắt thế?"

-"Không bắt nữa, về đi."

Ôi dồi ôi.

Mơ hả?

Úi thở phào, nhẹ hết cả người.

Tạ trời phật phù hộ, tạ đất mẹ thương tình. Biết ngay mà, sống thiện lương ngoan ngoãn như Tây Thu thì làm gì có chuyện đi tù.

Biết mà!

Tớ tí ta tí tởn lôi Khôi đi ngay lập tức, phải đi chứ, không nhỡ mấy chú đổi ý thì chết à. Xong đi một lúc mới thấy mình ngu tợn. Nguyễn Hoàng Trọng Đăng? Nguyễn Hoàng Trọng Khôi? Làm gì có chuyện trùng hợp đến thế?

Thảo nào mặt bạn lạnh tanh không chút thái độ. Nghĩ mà bực thía.

-"Khôi này, Khôi biết vậy rồi sao không nói để Thu khóc quá trời luôn, Khôi là đồ ác độc!"

Bạn bị mắng, giật mình chạy tới gần tớ, lắc đầu xua tay, như kiểu oan lắm ý, oan khỉ mốc gì mà oan.

-"Trời ơi là trời, Thu buồn nẫu cả ruột ra rồi, Thu quý Khôi như thế, coi Khôi là bạn tốt, mà Khôi thì sao? Khôi có tý xót tý thương Thu chút nào đâu? Thấy Thu khóc chắc Khôi sướng lắm nhỉ? Không biết chừng còn cười thầm trong lòng."

-"…"

-"Ghét rồi, Thu ghét Khôi ý."

Ừ tức thật đó. Nhìn mặt bạn bây giờ xị như cái bị, trông rất là tội nhưng Thu vẫn không thể hết giận được.

Tớ với cậu ấy đi phà về đảo cũ trước, cả quãng đường không thèm nói với nhau câu nào, Khôi thỉnh thoảng có quay sang đưa nước với đồ ăn cho tớ. Thu thèm lắm nhưng lòng vẫn còn ức, cố nuốt nước bọt làm kiêu.

Tối đến các bạn về mới gọi là vui chứ, Hưng cứ phải gọi là hơi bị choáng nha.

-“Thu, sao Thu…”

-“A, Hưng à, Thu cũng đang định tìm Hưng đây, các chú công an thả tớ về rồi, nhưng các chú bảo sáng mai tới bắt cậu đấy, cậu phạm tội vu khống, hình như phải đi tù mười năm đó.”

Tây Thu đon đon đả đả, sếp ban đầu còn cứng mồm lắm, tớ phải giở hết năng lực chém gió ra mới làm bạn tin sái cổ được, nhìn kìa, đến ăn cơm mà cầm đũa cũng run.

Mãi sau không chịu nổi, sếp rốt cuộc đứng dậy xin lỗi Thu. Bạn gan thật, không khai ra Chi. Mà Chi xem chừng khá thông minh, thấy Hưng như vậy liền e hèm.

-“Cậu làm gì mà các chú ấy bắt, chứng cứ đâu? Cùng lắm thì bảo là hiểu nhầm chứ gì? Ngốc, đừng có bị Thu lừa.”

Bạn ngồi xuống, lườm tớ một cái rõ dài. Toi Thu rồi đó, không biết kì hai có được yên thân với lũ này không nữa?

Mà thôi, cứ ăn đi đã.

Ăn no cái bụng rồi muốn làm gì thì làm. Mấy khi được ăn ngon như ở trên này đâu, cua tôm mực đủ cả nha. Ớ, bát Thu toàn thịt cua này, ngon ơi là ngon. Ớ từ đã, nãy giờ đã gắp con cua nào đâu nhỉ?

Căn bản đĩa gần tớ có ba con rang me thôi, mà mỗi con to bự ý, cứ thế gắp chúng nó lại xỉa đểu thì mệt, mất ngon. Nói chung canh chừng sẵn rồi, chỉ cần có bạn tiên phong một cái là tớ bê ngay em thứ hai về bát luôn ý.

Giờ ngẩng đầu lên thấy không còn em nào mới đau lòng chứ. Ngoảnh sang thấy bên chỗ của Cún hết à, eo, nhanh thế chứ nị. Lấy cả rồi bố thí cho Thu có chút xíu à, tham thế không biết. Cái Thu muốn là ăn cả con cơ.

Tuyên bố nâng level giận Khôi thêm một cấp nha.

Năm phút sau chắc thấy áy náy nên bạn đẩy sang cho tớ ít thịt cua nữa. Tiếp đó mỗi lúc lại cho một ít một ít ý, cứ như kiểu nhử mồi không bằng, nhưng mà tớ cũng hèn lắm, vẫn ăn, ngon quá mà.

Ăn xong mới giật mình phát hiện ra là, ba em cua, Thu chén sạch, Khôi chỉ ngồi bóc thôi chứ có ăn miếng nào đâu.

Ôi dồi ôi, tội lỗi, tội lỗi quá đi mất. Lấm lét quay sang thấy bạn cười cười, còn búng vào trán Thu một cái rõ đau.

Tối hôm đó Khôi với Chi hẹn hò riêng nha, trên sân thượng, oách chưa?

Con trai lớp tớ buồn khỏi nói rồi, khổ nhất là Hưng, mặt méo xềnh xệch, lượn tới lượn lui chóng cả mặt. Rồi sếp không nhịn nổi, cũng mò lên. Tớ định ngồi xem phim mà đùa chẳng hiểu sao lòng dạ cứ thấy gai gai khó chịu mới lạ đời chứ.

Còn cứ tưởng Khôi ghét Chi cơ? Hơi bị nhầm rồi.

Hẹn hò à, hẹn hò là nói yêu nhau chứ gì, bọn này ở đó thì chắc ngắm trăng ngắm sao, xong thì ôm, ôm xong thì thơm. Thơm đâu nhỉ? Chỗ nào mà chả thơm được, tay, má, cổ, trán. Ờ mà có khi bọn nó hôn môi luôn ý chứ, toàn đứa nhà giàu nên chắc tân tiến lắm.

Học không học, hôn với chả hít. Mà kệ xừ chứ, ảnh hưởng gì tới Thu đâu nhỉ? Sao Thu thấy râm ran ngứa ngáy quá trời luôn! Sao chân Thu đã mò mẫm từng bậc cầu thang thế này?

Sốc.

Phải nói rất sốc.

Hơn cả xem phim các cậu ạ.

Khôi ngồi vắt vẻo trên lan can, tay hươ hươ điện thoại như thách thức ấy, Chi khóc miết, luôn mồm van Khôi đừng up cái đó lên mạng. Cái đó là cái gì thì Thu cũng chịu, xa quá mà.

Hưng mới đầu ngon ngọt mà không được, sau xông lên khiêu chiến, sếp điên lắm, trông không khác gì con bò tót lao về phía Khôi. Tiếc là cậu ấy phản xạ nhanh, né phát sang bên phải, thành ra sếp bị hụt, suýt chút nữa thì ngã lộn cổ xuống tầng một.

Nói chung khá khen cho đồng chí Hưng, đến thế rồi mà còn không biết trời cao đất dày là gì, quay lại đấm trộm một phát vào lưng đồng chí Khôi. Kết quả hôm ấy sếp bị dần cho te tua.

Thu đứng ngoài sợ thót cả tim, run hết cả người ý. Lúc trở lại phòng khách rồi mà vẫn run. Tớ cứ nghĩ tớ hiểu bạn lắm cơ, ai dè, thực ra, chẳng biết cái quái gì cả.

Cái lớp này, người đáng sợ nhất, thâm hiểm nhất, lại là người tớ không phòng bị nhất. Toi mất, biết làm sao đây? Lúc sáng còn nhem nhẻm mắng bạn ý, mà không chỉ lúc sáng đâu, cả kì học vừa qua, Thu toàn khinh Khôi hiền nên bắt nạt xả giận riết à.

Ôi dồi ôi chết Thu rồi.

-“Thu, cho Chi xin lỗi.”

Trời ơi là trời, tới Chi cũng phải xuống nước xin lỗi Thu đây này. Thế có

khổ không cơ chứ. Thôi, Thu xác định cơm mẹ nấu rồi!

Thấy Khôi là mặt mày tớ tự dưng tái mét hết à, cái ông gì ông ấy bảo nhỉ, trong ba sáu kế chuồn là thượng sách. Nhưng tình cảnh này chắc không chuồn được rồi, bây giờ hay là nịnh nhỉ?

Đúng vậy, chỉ có nịnh thôi.

-"Uầy, Khôi hôm nay đẹp trai thế nhờ? Ôi vào đây ngồi cùng Thu…Khôi khát không, Thu lấy nước Khôi uống nha…"

-"…"

-"Lúc sáng là Thu trẻ người non dạ, nói năng ba lăng nhăng, Khôi đừng có để trong lòng, đừng có giận Thu nha. Thu lắm mồm nhưng Thu thật lòng quan tâm yêu quý Khôi đó…Ăn xoài không? Tớ xuống tủ lạnh lấy rồi bổ cho Khôi nha…"

Cậu ấy cười chứ, rực rỡ chói chang. Như kiểu Khôi bây giờ và Khôi trên sân thượng là hai con người khác nhau vậy. Rốt cuộc đâu là Khôi thật Thu cũng không biết nữa, chỉ biết người ta vừa cười Thu đã ngẩn ngơ hết cả.

Xong cậu ấy véo má tớ, xong lần nào cũng vậy, trước khi gặp Cún tớ luôn tự nhắc nhở mình phải hết sức cẩn thận, hết sức biết điều. Nhưng cứ được một lát lại quên quên, đâu lại vào đó. Cũng lạ là cậu ấy chưa xử tớ, hay là do tớ dễ thương nhỉ? Nên bạn bỏ qua ý?

…

Vào kì hai tớ mang tiền trả Chi, cũng hơi tiếc nhưng thôi kệ, cho nó đỡ rách việc.

Chuyện nổi bật nhất là thi chọn đội học sinh giỏi Toán cấp thành phố. Đội

trường tớ có mười bạn. Lớp tớ được hai nha, Khôi thì tất nhiên rồi, điểm cao nhất mà. Người còn lại đứng thứ tư trên mười, là ai?

Là ai ý nhỉ?

Là Thu đó.

Bao nhiêu công ôn tập, bõ thật đấy, sướng thía chứ nị!

Nhưng học nâng cao khó với nhanh lắm, cuối giờ toàn phải ngồi thêm một hai tiếng xem bài, mà mình tớ xem đâu có ích gì đâu, ngu mà, Khôi ngồi cùng viết lại từng bước chi tiết hơn giảng cho Thu. Giá kể cậu ấy nói nữa thì tuyệt, mà thôi, thế này đã là tốt lắm rồi.

Bọn tớ hẹn nhau học nhóm thêm sáng thứ bảy nữa. Hôm đó trước khi đi học thì có đơn ship cóc với tào phớ nhiều phết, mà lại cách trường có mấy trăm mét nên Thu bảo ba để Thu đi luôn.

Giá kể đừng đi có phải hay không?

Mấy đứa thối tha, chúng nó ăn gì mà ăn, gọi chỉ là cái cớ thôi. Năm thằng con trai mà bắt nạt một đứa con gái. Hèn!

Mà chỗ này vắng người quá ý, chẳng kêu được ai nên tớ không dám vọng ngôn, hết mực mềm mỏng.

-“Có gì từ từ giải quyết, tớ làm sai cái gì các cậu cũng phải cho tớ biết chứ. Các cậu học trường nào thế?”

-“Mịa con ranh, mày né thằng Khôi ra nghe con.”

Bốp.

Còn chưa kịp nói gì đã thấy má mình đau quá à, trời đất ạ, thằng khốn nạn

đó chứ, nó vừa đánh tớ đấy. Ái chà chà cái bọn này, ba mẹ Thu còn chưa bao giờ đánh Thu nhá, mấy đứa chán sống rồi à?

Điên thì điên thật, mà đùa bế tắc rồi, một mình tớ không thể nào mà đấu được năm đứa, còn là năm đứa con trai to cao lực lưỡng.

Sao đây? Rốt cuộc Thu phải làm sao để bảo toàn tính mạng đây? Tức quá đi mất thôi, ối dồi ôi!

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Vẻ Đẹp Tâm Hồn

Bọn nó bảo tớ tránh Khôi? Lẽ nào bọn này yêu thầm Khôi nên ghen? Năm thằng yêu Khôi? Một lũ Bi Di hả?

Móc đâu ra lắm thế?

Hay là toàn fan ruột của chị Chi đây? Đúng, có khả năng lắm chứ!

-"Được rồi, tớ tránh Khôi là được chứ gì?"

BỐP.

Lại một bên má nữa sưng vù, điên mất. Cái bọn điên, dám cậy đông bắt nạt tớ, dám đánh con gái, hèn, hèn lắm.

Một lũ hèn.

Tính ra không nói lý được rồi, lâu la kề cà là mình chỉ có thiệt thôi. Tớ đành phải lấy hết sức kêu lớn, các chú công an tới kìa rồi nhân lúc bọn nó lớ ngớ quay ra thì nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy thục mạng.

Mấy đứa cũng có đuổi theo, nhưng tội nghiệp các đồng chí bị cắt đuôi hết. Thu đây giải ba cấp thành phố đấy nhé, nếu đội hình đấy có Khôi hay cái bạn trường Việt Pháp thì may ra mới bắt được tớ thôi.

Về đến lớp mà thở hổn hà hổn hển, tu hết sạch chai nước khoáng của Cún.

-"Xin lỗi…Thu…đến…muộn…bài…tập…làm…hết….chưa…Thu…

còn…”

-“…”

-“Bài…ba…khó…quá…”

Đang định với vở Khôi xem bài thì tay bị cậu ấy giật chứ, xong lại cứ lôi hết má này tới má kia của tớ ra xem xét. Xem chán thì lườm tớ mới hãi hùng chứ, tớ chưa lườm cậu ấy thì thôi nhé, bực cả mềnh luôn ý.

-“Đừng có mà nhìn Thu như vậy, tất cả là tại Khôi còn gì?”

Eo, mắt ngây thơ chưa kìa, đừng tưởng tớ không biết nha, cậu cũng ghê gớm lắm chứ đâu có hiền lành vô tội như vẻ thường thấy.

-“Tớ vừa bị chúng nó vả cho hai phát đấy, vì tội gì Khôi biết không? Tội chơi với cậu ý, thôi Thu sợ lắm rồi, sợ tới tốt nghiệp luôn à, hết hôm nay không dám gần Khôi nữa…”

-“…”

-“ May mà Thu chạy nhanh không thì hôm nay gãy răng cũng không biết chừng…có mỗi mấy cái răng, cái sứt cái gãy, chán đời không tả nổi…”

-“…”

Cằn nhằn một thôi một hồi mới nhớ chứ, lúc nãy vội vã quá, quên cả em xe đạp ở đó, tài sản lớn nhất của Thu, ôi dồi ôi, chết tôi. Lúc lao xuống thì em nó đã bị hội fan cuồng của Chi cô nương ăn hiếp đến tơi tả rồi.

Khổ thân em, bánh một đằng, khung một nẻo. Khổ thân chị, buồn thối hết cả người, Khôi ngồi cạnh vỗ về dỗ dành cũng không ăn thua.

Xong thì khóc, mới đầu chỉ sụt sịt thôi, nhưng lúc mang ra ông sửa xe ông

bảo chịu thì tớ không kiềm nổi, nức nở luôn. Hỏng xe rồi lấy gì mà đi học? Lấy gì mà đi ship hàng? Mua xe mới thì tiền đâu? Vừa bán lại xe cũ tính theo giá sắt vụn được có gần bốn chục ngàn thôi à.

Hôm ấy đúng là phải mất một lúc mới trấn tĩnh tinh thần để tiếp tục ôn thi ý, nhưng mà vẫn buồn, xót lòng xót ruột. Đã vô sản thì chớ, lúc về lại bị chặn lần hai. Lần này, không phải bọn kia, mà là Khôi.

Bạn đạp con xe hồng rực sến súa, bấm cái chuông bính boong rõ ngứa tai. Tự dưng xuống giật lấy balô Thu vứt lên giỏ, tống Thu lên yên sau, không nói không rằng đèo về nhà.

Eo, cậu ấy còn cười mỉm, đẹp trai ơi là đẹp trai, đáng yêu không đỡ nổi luôn, tớ chả thấy rầu rĩ nữa ý, thế mới tài chứ!

Vừa hay tới cổng chợ thì thấy cái ôtô màu đen quen thuộc, Khôi nhét vào tay Thu một mẩu giấy. Giấy viết, tại Khôi nên Khôi đền Thu xe mới.

Với tớ, là cả gia tài.

Nhưng với cậu ấy, lại dễ dàng cứ như mua một thanh đậu phụ.

Thế giới của bọn tớ, cách xa thật là xa.

Tớ tất nhiên thích xe mới, khổ nỗi biết chắc ba mẹ không đồng ý nhận thế đâu nên từ chối. Khôi cũng chẳng ép, cậu ấy mang xe về nhà, mỗi tội là từ hôm ấy, ngày nào cũng qua chở Thu đi học.

Mới đầu hơi ngại nha, nhưng sau tớ thừa nhận là cứ thích thích, thậm chí sáu rưỡi sáng đã mong mong ngóng ngóng rồi ấy.

Từ lúc đi cùng Khôi chẳng có ma nào chặn đánh cả, thỉnh thoảng tiện thể ship tào phớ thì các chú các cô luôn tip cho nhiều nhiều. Quả thật, người đẹp

làm việc gì cũng thuận lợi hơn người xấu nhỉ?

Ba mẹ nghe chuyện con xe cũ cũng không trách mắng gì cả, nói chung đột nhiên tớ thấy mọi thứ chẳng hề tồi tệ như tớ tưởng tượng, hình như còn tuyệt vời hơn ý chứ. Cảm giác cong mông đạp xe đến trường và cảm giác ngồi "thung thướng" hưởng thụ đằng sau nó khác hẳn ý các cậu ạ.

Ngày qua tháng lại, rồi cũng tới lúc thi HSG toán cấp thành phố.

Rồi cũng tới lúc biết kết quả. Trường tớ được một giải nhất, năm giải ba. Giải nhất của ai thì chắc không cần phải nói nữa. Ba mẹ nghe tin tớ có giải thì mừng lắm ý, cười phớ lớ từ sáng tới tối, ai sang mua đậu phụ cũng khoe nha. Bà con trong phố tới chơi uống trà chúc mừng náo nhiệt cả lên.

Một lần nữa, Tây Thu lại trở thành đề tài bàn tán của cả khu, là "tấm gương sáng" để các cô các chú dạy con, thật ngại mà. Tớ cười cười lấy lệ thôi chứ trong lòng, quả thật, chẳng vui vẻ gì.

Giải ba, suốt ngày giải ba.

Số tớ nó gắn liền với cái giải ấy rồi hay sao ý.

Luôn luôn như vậy, không bao giờ bứt phá được. Sống mà chẳng tiến bộ tý gì, cứ dậm chân tại chỗ thế này thì chết, chết mất thôi.

Chưa lĩnh thưởng nhưng cô chủ nhiệm thưởng nóng cho Khôi năm trăm, cho Thu một trăm. Tiền giờ cũng chẳng làm tớ vui lên được ý, nói chung là nản, thất vọng về bản thân, chán.

Đã thế có người còn suốt ngày huých tay đá chân mới đểu chứ, sầu đời mà cũng không được yên là thế nào? Tớ não nề thở dài thườn thượt.

-"Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, cậu cứ như đỉnh Everest vậy, tớ mãi mãi,

chẳng bao giờ chạm đến được.”

Khôi cười hiền, khẽ đặt tay tớ vào lòng bàn tay của cậu ấy, sau đó dùng bút bi viết lên vài chữ.

“Đang chạm rồi đây này.”

Hả?

Ăn gì mà tự dưng ngu thế? Không phân biệt được đâu là nghĩa đen, đâu là nghĩa bóng hả?

Chán Khôi luôn nha.

Cậu ấy ngồi chơi với tớ một lúc thì đi đâu mất ý. Rồi lát sau không hiểu có vụ gì mà cả lớp rủ nhau kéo hết xuống chỗ cây phượng khu nhà B, rồi dần dần nháo nhác cả khối, sau đó là cả trường.

Ôi dồi ôi, không thể tin được, Khôi bán xe. Trai đẹp đeo biển 99K bán xe hồng rực, hót hòn họt luôn. Các bạn, các chị tranh nhau mua nha, ồn ào cả một khu. Khổ là cậu này oái oăm, 99K thì ai cũng có, nhưng điều kiện của cậu ấy là, phải trả bằng tiền có bốn số seri cuối là 4372. Cả lũ nháo nhác luôn à, Chi kìa, gọi hẳn cho fan club luôn kìa.

Thu thấy giá “hạt dẻ”, cũng thử vận may. Trời đất quỷ thần ơi, cứ như là mơ ấy, chính cái tờ 100K cô chủ nhiệm cho lúc nãy có seri như thế chứ. Khiếp, tớ sướng phát rồ luôn, ra sức đẩy đám đông, mồm năm miệng mười gọi bạn.

-“Tớ có nè, có nè, bán cho tớ đi, Khôi ơi, 100K tính không Khôi?”

Bạn gật đầu cái rụp, nhận tiền thành giao xe, trả tớ một ngàn tiền thừa. Ví của bạn mà cũng có tờ một ngàn ư? Khôi còn nhúng cái bút vẽ vào sơn trắng,

điệu nghệ viết lên khung hồng mấy chữ “Tay Thu – Little Princess”. Mọi chuyện suôn sẻ quá à, cảm giác cứ như mơ ý nhỉ?

Mà thôi, kệ xừ đi. Mua được hàng đại hạ giá thế là sướng rồi.

-“Khôi muốn sưu tập tiền à? Số 4372 ấy, có ý nghĩa gì đặc biệt lắm phải không? Nếu cậu thích thì cứ bảo, tớ đi bán hàng hay có tiền khách trả lắm, tớ sẽ chú tâm rồi đổi cho cậu?”

Có người giật nảy, sau đó nhìn tớ lắc đầu, ra điều không cần nữa.

Xe này cũ rồi, nhưng cũng tính là xe mới, Thu đèo Khôi nha, lượn ra lượn vào rất là phởn mà, toe toét cả buổi luôn.

Chuyện hai người cao điểm nhất được thành phố chọn đi thi HSG Bắc Bộ thì tớ biết rồi, nhưng có điều không ngờ được bạn kia là nữ, tên Thu Minh. Phục thật đấy, con gái mà học giỏi ơi là giỏi.

Các buổi chiều Minh sang trường tớ học đội tuyển với Khôi, thầy dạy riêng hai bạn thôi. Thỉnh thoảng có hôm bạn ấy cũng lên lớp tớ chơi, bọn con trai phải gọi là xoắn hết cả quẩy.

Xinh thì không bằng Chi đâu, nhưng “bạn mới” mà, bao giờ chả gây sự chú ý hơn. Với lại nhìn có thiện cảm lắm ý, không trang điểm son phấn gì cả, nói chuyện dịu dàng đáng yêu lắm.

Đặc biệt theo đuôi Khôi suốt luôn, hại bọn con gái tức gần chết. Sự thù ghét của bọn nó bây giờ chuyển hết từ tớ sang Minh rồi. Tớ nghĩ cũng có gì nghiêm trọng lắm đâu, bạn ấy quen mỗi Cún, hai người còn trao đổi bài vở, hay đi với nhau là đúng rồi.

Đấy là tớ nghĩ thôi.

Tiếc rằng, cảm xúc của tớ, nó lại không được hào phóng như thế. Tim gan bức bối, ruột rà ngứa ngáy, tưng tức kiểu gì ấy, không rõ nữa.

Chẳng biết Khôi có thích Minh không nhỉ? Xinh như thế cơ mà? Vừa xinh vừa giỏi nha, dễ thương nữa.

Eo, chỉ có thằng ngu mới không thích thôi.

Có hôm tớ đi ship tào phớ qua trường thấy hai người đó còn đứng trước cổng thảo luận hăng say lắm cơ. Ờ nhưng Khôi mà, chủ yếu Minh nói, còn Khôi thì gật đầu viết viết thôi. Đúng là bạn cùng tiến, đẹp đôi thật đó.

Xem kìa, bàn bài thì cứ thế mà bàn, vẫy vẫy tay cái gì? Thu không nhìn thấy Khôi đâu nhá, tớ lơ cậu ấy luôn.

Đạp được một lúc ngẫm lại cũng không hiểu chính mình nữa, sao cái thái độ nó lại méo mó như vậy nhỉ?

Chẳng biết nữa, Thu bực bực tức tức từ đó tới tối luôn, làm ba mẹ cứ hỏi han hoài không dứt. Tớ lúc đầu còn giấu, sau thì tích tụ lâu quá thế là vừa cắn miếng đậu sốt vừa nhỡ mồm than thở.

-“Con đã xấu còn kém cỏi, chả bù cho bạn ý, vừa xinh vừa giỏi.”

Ba tớ phì cười chứ.

-“Cuộc sống mà, lúc nào chả có người ưu tú, con chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi, không nhất thiết phải trông vào người khác mà thòm thèm ghen tỵ…”

-“Nhưng con…”

-“Tây Thu biết tướng mạo đẹp hay xấu là phụ thuộc vào đâu không?”

-“Do trời cho chứ còn gì ạ, trời cho xấu thì xấu, cho đẹp thì đẹp…”

-“Không hẳn đâu con, vẻ đẹp của con người còn toát lên từ nội tâm. Người ác độc hay càu nhàu thì vẻ mặt thường nhăn nhó dữ dằn, người thiện lương vui vẻ thì có khuôn mặt phúc hậu…”

Lý thuyết suông, không tin.

Tớ liền tranh luận lại với hai cụ, tại Thu thấy đâu có đúng đâu, đầy người xấu tính mà vẫn xinh đấy thôi, cái chị gì ngoại tình với ba Khôi đó, đẹp ngất ngây đi à.

-“Đó chỉ là chút hào nhoáng bên ngoài thôi, trông mãi cũng nhàm. Ngược lại nếu một người sống có tâm có đức, vui vẻ khoáng đạt thì sẽ khiến cho người xung quanh cảm thấy yêu thương thoải mái khi ở cùng. Ở họ toát ra khí chất riêng biệt, với phụ nữ người ta hay gọi là duyên ngầm đó, càng ngắm càng thích, càng nhìn càng yêu…”

Ừm, cũng có lý nhỉ? Mẹ giỏi ghê ta, ai dạy mẹ không biết? Ba mẹ nói chuyện linh tinh nhiều lắm. Mặc dù tớ chưa hiểu hết được những gì các đồng chí truyền đạt, cũng chưa đồng tình một trăm phần trăm, nhưng dù sao bây giờ lòng dạ nhẹ nhõm đi nhiều lắm ý.

Đúng vậy, Tây Thu có thể không phải cô gái xinh đẹp nhất.

Nhưng Tây Thu, nhất định sẽ là cô gái có nụ cười rạng rỡ ấm áp nhất.

Hôm chủ nhật tuần đấy, vừa chuẩn bị đi ship hàng chuyến đầu tiên đã gặp Khôi đứng đợi ngoài cổng. Cậu ấy mặc chiếc quần ngố màu ghi và áo phông xanh. Chẳng biết do áo quần đẹp hay do Khôi đẹp nữa, nhìn choáng váng quá à. Thu ngất ngây con gà tây luôn.

Tớ cười ngượng, Khôi cười tủm. Rốt cuộc bạn đèo tớ đi nha. Vẫn như mọi

lần, ai đó ngoan ơi là ngoan, có tiền khách tip là cho Thu hết, thỉnh thoảng đi mệt mệt còn mua kem cho tớ nữa, thích lắm.

Tớ luyên thuyên vài chuyện linh tinh với cậu ấy, hỏi han vớ vẩn, xong không hiểu sao chẳng kiềm được ý, buột miệng bâng quơ.

-"Minh xinh hiền giỏi như vậy, chơi cùng chắc sướng lắm nhỉ? Khôi… Khôi…thích Minh không?"

Bạn vẫn đạp xe như thường, chẳng tỏ thái độ gì cả. Mà cái bạn Minh này, mai sau chắc thắp nhang muỗi cũng lên mất, thiêng không chịu được, vừa nhắc tới người đã thấy mặt kìa.

-"Ớ, tình cờ thế, Khôi, Thu, đi đâu đấy? Minh đang định đi mua sách nâng cao, thấy thầy bảo quyển này có vài dạng bài hay lắm, Khôi đi cùng không?"

Ặc, thế đấy!

Câu trước là Khôi và Thu.

Câu sau rút gọn còn mỗi Khôi. Mà cũng phải, tớ có chuẩn bị thi đâu mà phải sách với chả vở. Thôi chẳng muốn làm kì đà cản mũi đâu, Thu đành vỗ vỗ lưng Khôi, ngậm ngùi lên tiếng.

-"Khôi vào mua sách với Minh nha, Thu về trước cũng được."

Cậu ấy dừng xe, quay lại búng vào tai tớ, rõ là đau. Xong còn hơi lườm lườm, lườm xong lại véo má thêm phát nữa rồi cười cười. Nói đùa biểu cảm thay đổi cứ như thời tiết vậy, nhiều lúc thật chịu chẳng hiểu bạn nghĩ gì luôn?

Đừng có nói là gặp người thương nên ngại ngùng nhé. Hình như là thế, kiểu này Khôi thích Minh hay sao ấy?

Phải, chắc chắn là trúng tiếng sét ái tình với Minh rồi, tin này mà lan ra

không biết hot như thế nào đây?

-“Đi đi còn gì, không phải thẹn, chắc bạn ấy cũng thích Khôi đó, có gì thắc mắc cứ nhắn tin, Thu sẽ làm quân sư tình cảm cho. Dù sao tớ cũng hiểu tâm lý con gái hơn…”

Rõ là có lòng tốt mà, đáng nhẽ phải được báo ân chứ? Đấy, thế nào mà Tây Thu nhọ quá, rõ là lương thiện như thế, nhiệt tình đến vậy, cớ làm sao mà Khôi cứ như muốn giết Thu ý.

Kiểu này Khôi băm vằm tớ mất thôi, nói thật đấy. Mặt cậu ấy trông ghê lắm, số phận tớ lát nữa chắc cũng chẳng khá khẩm hơn Chi và Hưng mấy đâu. Có nên giở chiêu cũ không? Chuồn là thượng sách ý?

Nhưng mà Khôi chạy giỏi lắm, giải nhất đó, Thu sợ không thoát. Trời ơi cái mặt tớ mỏng manh thế này mà bị Khôi đấm cho một quả chắc nát luôn ý à. Khổ quá là khổ luôn.

Nói chung cũng chẳng biết mình sai ở đâu nữa, chỉ biết số sắp tận rồi.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thu Đừng Hiểu Nhầm Nữa

Kiểu cuộc đời nhiều khi rất là buồn cười. Có những việc lo nớp nớp, cuối cùng lại chẳng xảy ra. Khôi không đánh tớ đâu nhá, chỉ bấu một cái rõ đau nơi cổ tay thôi.

-"Người Thu toàn xương xẩu đó, Khôi chẳng thương tớ gì cả."

Nếu là Minh xem Khôi có bắt nạt thế không? Cứ thấy tớ xấu là trêu hoài thôi à. Đúng rồi, người xấu thì đâu được thương hoa tiếc ngọc đâu! Thu ưng ức nhưng hèn nên chỉ càu nhàu nho nhỏ thôi chứ không dám thái độ.

Kể cả việc bị cậu ấy lôi vào hiệu sách cũng câm nín chịu đựng luôn. Ban đầu hơi lo Minh giận, may mà bạn tốt tính, cười vui vẻ lắm, còn kể chuyện với Thu nhiều ơi là nhiều.

Những hiệu sách "hạng sang" như này tớ ít khi vào, bởi vì không có thiện cảm. Tại thấy họ bán cao hơn ghi trên bìa và các nơi khác tới mấy phần trăm lận á, ghét.

Nhưng mà nói cho cùng thì cái gì cũng có giá của nó, ở đây gần như thế giới nhỏ dành cho học sinh luôn ý. Không chỉ có sách đâu, còn bán đầy đủ dụng cụ học tập các loại, lung thị linh lun.

Hai bạn kia đi chọn sách, Thu thì ngắm hết cái này tới cái kia. Ngó qua thấy Khôi ưng quyển nào đều lấy hai bản, kể cả bút thước hay vở cũng cầm cả đôi giống hệt nhau luôn. Cho người yêu chứ gì, biết thừa nha.

Hình như Minh cũng đoán ra rồi, thấy cậu ấy không chọn gì cả, chỉ bẽn lẽn đi theo thôi. Uầy, lãng mạn thế chứ nị, Thu được xem phim cô dê an miễn phí nha.

Eo, ga lăng quá trời quá đất!

Chưa đâu vào đâu đã soái không chịu được thế này, em nào chả chết. Bé tý bé tẹo đã yêu đương nhặng xị ngậu, hỏng. Quá hỏng!

Ớ, liên quan gì tới Thu nhỉ? Sao cứ để ý người khác chứ, hâm thật rồi, tớ hâm nặng rồi. Bỏ đi, đi ra chỗ khác xem, lên hẳn tầng hai đi cho nó hoành tráng. Tầng hai bán hộp quà, gấu bông, thiệp với mấy cái mô hình sáng tạo lặt vặt, nhìn cái gì cũng thấy mê không à, tiếc là chẳng có tiền thui.

Có cái hộp bút giả gấu bông ý, tớ thích tít hết cả mắt, xem ra xem vào luôn. Tới lúc xem giá méo cả mặt, vứt vào không thèm ngó nữa. Vừa ngoảnh ra đằng sau thì giật cả mình, bạn lù lù như ma chơi á, hãi cả hồn.

Bạn ra hiệu đi về, Thu lẽo đẽo theo sau. Tớ ra ngoài đợi trước, thanh toán xong thấy đôi bạn rất là tình củm, bạn nữ nhẹ nhàng yểu điệu, bạn nam hai tay hai túi to.

Lái xe nhà Minh vẫy vẫy từ xa, cậu ấy chào bọn tớ rồi mà Khôi cũng chẳng phản ứng gì cả, hại bạn bối ra bối rối.

Thế là thế nào? Khôi yêu quá hoá đơ rồi hả?

-“Nhanh lên, tặng đồ cho Minh đi để cậu ấy còn về…hay Khôi ngại…cố lên…”

Tớ tốt bụng ghé tai thì thầm mà người ta chẳng hề cảm động vì có một con bạn tâm lý gì cả, chỉ nhìn tớ như kiểu chán đời lắm ý. Bạn vứt cả hai túi lên giỏ xe, kéo Thu về. Nói chung cái người này tự kỉ mà, nhiều khi mình

không hiểu được tính khí của người ta đâu.

Tớ vẫy chào Minh rồi quay lại an ủi.

-“Thôi đừng buồn, Thu biết Khôi gặp khó khăn, Thu biết mỗi lần nói với Khôi là cả một sự nỗ lực lớn…”

Thật đấy, lần nào cậu ấy nói là lần ấy trán lấm tấm mồ hôi, tay cũng hơi run, nhưng Khôi che giấu rất giỏi, mặt vẫn thản nhiên như không có gì, mà chắc cũng vì đẹp trai quá nên mọi người không để ý.

-“Nhưng Khôi cũng phải cố lên chứ, chả nhẽ cả đời cậu cứ sống mãi như này à? Thích người ta mà không dám mở miệng ra tặng quà? Rồi mai sau có người yêu thì sao? Con gái ai chả thích nịnh ngọt, Khôi không nói được nhỡ người ta bỏ Khôi đó…”

-“…”

-“Thu là Thu quý Khôi nên mới lắm mồm vậy đấy, đừng có ghét Thu nha…”

…

Bạn lặng thinh như điếc, chẳng hiểu có nghe hết những gì Thu nói, có hiểu hết tâm ý lòng tốt của Thu không nữa?

Sáng hôm sau đi học, trong hộc bàn của tớ có một cái túi rất đẹp nha. Tò mò kéo ra mà tý sốc ngã ngửa. Có sách nâng cao nè, trên mỗi quyển đều dán nhãn ghi đầy đủ thông tin trường lớp năm học, có mỗi cái tên thì ghi “Litte Princess Tay Thu” thôi.

Bên cạnh là hộp bút thú bông, cái hộp bút mà tớ trúng tiếng sét ái tình từ hôm qua đấy. Mà không phải hộp rỗng đâu, bên trong còn bao nhiêu bút đủ

màu đủ kiểu, tẩy chì thước đo độ nho nhỏ có cả.

Khiếp, quay sang bàn bên cạnh mà nghẹn ngào suýt rơi nước mắt.

-"Khôi tốt với Thu quá à."

Bạn hơi cười, tớ thì vẫn chưa hết cảm động, vội vàng nói thêm.

-"Thực ra nếu Khôi không tặng được cho Minh thì có thể nhờ tớ, tớ sẽ tặng hộ, không cần phải làm thế này đâu…xem này…cậu dán nhãn vở lên thế này thì biết làm sao…A, nghĩ ra rồi, hay dán đè cái khác lên nhá…rồi chiều nay lúc Minh sang tớ giúp Khôi…"

Đúng là sớm nắng chiều mưa, vừa hiền thế mà giờ mặt đã lạnh tanh rồi, còn lườm Thu một cái rõ là đau đớn rồi đùng đùng bỏ xuống căng tin. Tớ hơi bực nhưng ngẫm nghĩ lại thấy thương bạn, dù sao cũng bị bệnh mà, thiệt thòi hơn người thường.

Thế là đành lấy mấy cái nhãn vở còn dư từ đầu kì nắn nót viết lại tên Minh và trường của cậu ấy lên. Vừa viết xong đang định dán thì bạn vào, hầm hầm giật lấy, ra sức vò nhàu nát. Không hiểu nữa, tự dưng cậu ấy giận kinh khủng khiếp ý, giận nghỉ chơi với Thu luôn.

Cái túi đó chưa biết giải quyết ra sao nên tớ mang về nhà cất cẩn thận, giờ mới để ý thấy ba lô hơi bẩn rồi nên xẩm tối đem đi giặt, ai ngờ sáng hôm sau vẫn chưa khô, bất đắc dĩ đành phải mang cái hồng sến súa Hưng mua.

Đến lớp bị cậu ấy trêu phát mệt luôn, nào là Tây Thu tiếc đồ, nào là Tây Thu là đệ nhất tiết kiệm, tặng từ lâu lẩu lầu lâu rồi mà giờ mới dám dùng. Ôi cho nói cho sướng mồm, tớ mặc kệ, chẳng thèm biện minh, quay sang bàn bên cạnh làm hoà.

-"Khôi này, Thu mượn vở Toán học thêm với."

-“…”

-“Ê, sao vậy?”

-“…”

-“Có cho mượn không thế?”

-“…”

-“Vẫn giận à? Khổ, chuyện từ hôm qua rồi mà, đã tám mươi sáu ngàn bốn trăm giây trôi qua mà Khôi vẫn ghét Thu à? Tội Thu lắm…người đâu mà dai thế?”

-“…”

-“Có gì tớ không phải thì chỉ giáo để sửa sai chứ, “nàm thao” mà phũ phàng với nhau thế hả Khôi ới, Khôi ơi…Khôi…”

…

Khiếp đứt cả hơi bạn mới lôi vở cho mượn. Đã vậy còn “khuyến mại” thêm mẩu giấy nhắn mới đểu chứ.

“Thu đeo ba lô màu hồng trông xấu như ma.”

Ừ, tớ cũng biết thế mà, da đã đen rồi kết hợp hồng hồng trông bẩn bỏ xừ. Tớ thích cái của Khôi hơn nhiều ý, nhưng tại nó đã khô đâu. Thu viết nguyên văn như vậy rồi nhét vào tay bạn, bạn vẽ mặt cười rồi đưa lại cho tớ, cái trò này kể cũng hay hay nhỉ?

Xong hôm đó xuống nhà để xe, tớ mới giật mình phát hiện, á, cái xe của mình cũng màu hồng nha. Sao trước giờ không để ý nhỉ? Chắc mua được giá rẻ nên sướng quá quên béng mất. Chiều rỗi rãi nhắn tin hỏi bạn thân, cậu thấy

tớ đi xe hồng có kinh lắm không?

Hỏi cho vui ý mà, kinh thì cũng biết làm sao, làm gì có sự lựa chọn nào khác?

Bạn nhắn tin lại ngay nha, bắt quả tang đang học đội tuyển mà dám lén lút chat trong giờ, chết thôi, tôi mà đưa cái này cho thầy thì ông no đòn ông Khôi ạ.

Đùa chút thui, ai lại làm thế.

“Không, trông xinh mà.”

Eo, có bốn từ thôi mà đọc xong người nó cứ nóng nóng kiểu gì ý, má hồng có khi còn hơn con xe này rồi chứ. Nhưng mà quan niệm thẩm mĩ của Khôi nó lạ lạ nhờ, đeo cặp hồng thì xấu nhưng đi xe hồng lại xinh?

Mà thôi, cậu ấy là người có năng khiếu nghệ thuật nên Tây Thu tin tưởng tuyệt đối, từ đó lúc nào đi xe tớ cũng thấy hơi bị tự tin nha, nhưng mà ghét cái ba lô của Hưng cực. Tính ra em nó chẳng có tội tình gì cả, chỉ là làm sụt giảm nhan sắc vốn ít ỏi của chị nên chị tẩy chay thui.

Chiều thứ sáu đi ship nem chua rán cách nhà ba cây rưỡi. Đường tắt thì gần hơn nhưng tớ từ khi bị bắt nạt không dám đi mấy cái ngõ ngách vắng vắng ấy nữa, cứ đường chính mà chiến thôi.

Lúc qua trường thì gặp Minh và Khôi bước ra, hình như các cậu ấy học xong rồi ý, thường thì thỉnh thoảng tớ hay thấy bọn họ bàn bài với nhau ngoài cái ghế đá trước cổng kìa.

Tớ cười cười với các bạn rồi đạp tiếp, đạp một lúc thì thấy xe rùng một cái. Ối dồi ôi, Khôi bị rồ rồi mà, tự dưng chạy theo nhảy lên yên sau. Tay lái bản cô nương mà không vững chắc hai đứa dập mặt rồi. Tớ dừng lại, quay

sau hỏi.

-“Sao lại thế?”

-“…”

-“Sao Khôi không ở lại với Minh?”

-“…”

-“Thu tưởng Khôi thích Minh chứ?”

Cậu ấy véo má tớ rồi chỉ về phía trước. Tớ chơi với bạn quen rồi nên biết, động tác này ý là bảo đi tiếp đấy.

-“Cậu không phải về nhà à? Lại đi ship hàng cùng tớ á?”

Bạn gật đầu. Đi được một lát thì có người gõ gõ vai tớ, giọng trầm trầm.

-“Khôi không thích Minh, Thu đừng hiểu nhầm nữa. Sách với hộp bút, là mua để tặng cho Thu đấy.”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Có Ai Đánh Thuế Giấc Mơ Đâu?

Hả?

Cái gì thế?

Đang mơ à?

Thu nhìn tới nhìn lui, này nhé, bà con cô bác vẫn đi qua đi lại, mấy chỗ ngã ba đèn xanh đèn đỏ vẫn nhấp nháy đều đều mà, đâu nhỉ, đâu có mơ đâu nhỉ.

-"Mắt mày mọc sau gáy hả con ranh? Bố lại đập chết bây giờ!"

Có tiếng quát làm giật cả mình. Khôi cáu định nhảy khỏi xe, may tớ kịp thời ngăn lại không thì phiền, dù sao cũng là lỗi của mình mà.

-"Con xin lỗi chú ạ."

Chú lườm cái rồi bỏ qua, chẳng hiểu sao chú đi lâu lẩu lầu lâu rồi mà tay lái của Thu nó cứ loạng choạng xiên vẹo kiểu gì ý. Từ ngày bé xíu tớ đã biết đi xe đạp rồi nha, nhưng chưa bao giờ bị như này luôn. Xong rốt cuộc không thể nào mà tiếp tục được, phải bảo là Thu hơi nhức đầu, Khôi lên đèo đi.

Ngồi sau xe rồi mà vẫn chưa hết choáng váng các cậu ạ.

Lúc nãy là bao nhiêu từ không biết? Sốc quá quên xừ cả đếm. Có chắc là phát ngôn của Cún hay tớ tự ảo tưởng thế nhờ?

-“Khôi ơi, Khôi vừa nói với Thu đó à?”

Trông thấy bạn gật đầu Tây Thu mới yên tâm phần nào. Trời đất ơi, tai đỏ quá à, người cứ lâng lâng như trên mây á, đầu óc mụ mị hết cả rồi.

Từ từ để phân tích cái nào.

Khôi không thích Minh, ừ, xong, nghĩa là Khôi không thích Minh đó.

Ớ Thu hâm, không như thế thì còn thế nào?

Vế sau, sách là mua cho Thu, Thu đừng hiểu lầm. Là Khôi thích Thu hả? Eo, kiểu cái suy nghĩ nó vừa xẹt qua đầu chút thôi mà nóng bừng bừng luôn, khiếp, Thu ăn dưa bở rồi.

Không đời nào, xấu như Thu đến Béo thần đồng cũng chê ý chứ, nói gì tới Khôi. Chết, ngại quá đi mất, bạn mà biết mình suy đoán tầm bậy tầm bạ thế chắc cười cho thối mũi ý chứ.

Oa oa, sao đây ta?

Sao giờ?

Cảm ơn chứ còn sao nữa, bạn mua đồ cho mình mà một lời cảm ơn cũng không thèm nói, sao ngu dữ zợ?

Đùa chứ giây phút này đây, thốt ra một từ thôi cũng cứ bối ra bối rối, khó quá đi mất, giờ mới hiểu cảm giác của Cún nha, thương bạn quá à.

-“Khôi này…thì là…haiza…thì…”

-“…”

Tớ e hèm, cố hết sức để bình tĩnh tuôn một hồi.

-“Trước tiên cho Thu xin lỗi nha, vì hiểu nhầm Khôi ý, còn suýt nữa dán lại nhãn vở. Sau là tâm ý của Khôi khiến cho Thu rất cảm động. Từ bé tới giờ Thu chưa bao giờ có bạn thân như vậy. Không phải vì Khôi giàu hơn các bạn khác mà Thu từng chơi đâu, mà là…”

-“…”

-“Chưa ai từng vì tớ mà gây sự…à không, quên mất, có bạn Long thanh mai trúc mã của tớ, từ hồi mẫu giáo cơ, nhưng mấy năm trước chuyển vào miền Nam rồi…nhưng mà sự thật thì chưa ai bất chấp mà nhường Thu như Khôi, còn hi sinh cả điểm số nữa, nên tớ nghĩ rồi…Khôi không chỉ là bạn thân nhất trường nữa đâu, Khôi là bạn thân nhất hệ mặt trời của Thu luôn ý…”

-“…”

-“Khôi thì sao? Có coi Thu là bạn thân nhất không?”

Bạn mà trả lời thì chắc hôm ấy tớ chết vì sốc mất. Không nói gì cả, chỉ một tay lái xe một tay đưa xuống véo má thôi.

-“Khôi ơi nhức lắm, lần sau véo nhẹ hơn nha.”

Tớ lấy hết sức can đảm mới dám ý kiến đó, không ngờ cậu ấy nghe lời thật, đổi tay kia véo má còn lại, dịu dàng hơn rất nhiều. Lần này chẳng đau gì sất, còn thấy hơi run run mới lạ chứ nị.

Xong Khôi mua kem cho Thu ăn nha, từ ngày chơi với bạn các loại kem ngon Tây Thu được thưởng thức gần hết rồi ý. Mỗi tội hôm nay chắc cậu ấy hết tiền, mua có một que thui, cắn một miếng rồi cho Thu ăn chỗ còn lại. No bờ rốp bờ lầm, vẫn ngon lắm.

-“Nhìn gì? Khôi ăn nữa không?”

Bạn cười cười xong cúi xuống ăn thêm miếng nữa nha, vui ơi là vui ý.

Tối hôm đó Thu lôi sách ra ngắm mãi không chán, mùi đồ mới á, thơm ơi là thơm, chữ Khôi cũng đẹp vô bờ bến luôn. Rồi cả cái hộp bút nữa, thích quá đi mất, của Thu, của Thu hết đó, không phải của Minh đâu nhá, là Khôi mua cho Thu đấy.

Eo, phởn.

Không sao mà hoãn được cái sự sung sướng ấy chứ, cứ ngồi ngẩn ngơ như con hâm cả tiếng đồng hồ, mãi cho tới khi facebook báo Minh Add Friend mới cầm điện thoại accept. Minh với Thu chat linh tinh loạn xạ, Minh bảo muốn kết bạn lâu dài với Thu á.

Ngày gì không biết? Ngày gì mà lắm bạn yêu quý Tây Thu thế chứ nị.

Sáng thứ hai ngay sau phần chào cờ là tiết học giáo dục tâm lý sức khoẻ với bác sĩ. Lớp tớ hình như có "con em trong nhà" ý sao mà được cô ưu tiên hơn nhé, giảng xong vấn đề chính còn bảo mỗi bạn viết ra ước mơ sau khi tốt nghiệp vào một mẩu giấy rồi nộp.

Thu tất nhiên mơ đi du học Mỹ rồi, nhưng sợ bọn nó dè bỉu chê ảo tưởng sức mạnh ý, nên viết dối là muốn thi vào kinh tế quốc dân.

Cô đọc qua nguyện vọng của cả lớp rồi chầm chậm nói.

-"Một nửa muốn thi Bách Khoa, số còn lại muốn vào Kinh Tế và Ngoại Thương. Kết quả có hơi fake thì phải? Thôi được, để cô kể mấy đứa nghe một câu chuyện có thật nhé!"

-"…"

-"Có một cô bạn nọ năm lớp mười ước mơ được vào đội tuyển toán quốc

tế. Dựa trên học lực của bạn đó lúc bấy giờ, tất cả mọi người xung quanh đều nói đó là giấc mơ điên khùng. Nhưng bạn không để tâm, vẫn chăm chỉ từng ngày, nỗ lực từng giờ. Sau ba năm cố gắng, kết quả là cô bé trượt trong vòng thi lần thứ hai. Vậy theo mấy đứa, cô bạn đó có quá ảo tưởng sức mạnh không? Có nên chọn một ước mơ vừa tầm với hơn không?"

Chuyện này nghe quen quen, hình như có lần mẹ Cún tám với ba mẹ, tớ nghe qua rồi thì phải? Là của họ hàng bên nội nhà Khôi hay của chính cô nhỉ? Chẳng nhớ rõ nữa, thôi kệ đi, cũng đâu có quan trọng đâu.

Một nửa lớp tớ biểu tình là bạn gái đó nên nhìn vào thực tế, lựa cái gì vừa sức mình. Một nửa lại cho rằng bạn ấy làm vậy là đúng. Tớ thuộc phe thứ hai, Tây Thu mà, háo chiến háo thắng lắm, làm gì có chuyện bỏ cuộc.

-"Cô kể tiếp nhé. Tuy không đủ giỏi để được vào đội tuyển quốc tế, nhưng vì những cố gắng của mình, bạn ấy chí ít cũng được giải quốc gia, nhờ vào đó được miễn thi tốt nghiệp và đặc cách trong việc xét tuyển đại học. Lớp mình thấy sao? Cũng không hẳn mọi nỗ lực đều là vô nghĩa phải không?"

Bọn nó bắt đầu lung lay, cô lại bồi thêm cho câu nữa.

-"Mấy đứa tư chất còn giỏi hơn bạn gái đó rất nhiều. Vậy cho nên là, cứ mơ đi chứ. Có ai đánh thuế giấc mơ đâu? Cho dù đích quá xa mà không chạy tới nổi, vẫn lượm được trái ngọt ven đường cơ mà, phải không? Ngược lại, tuổi còn trẻ, nếu bỏ lỡ, sau này hối hận thì biết làm sao?"

Uầy, Tây Thu thấy thấm quá cơ. Đúng đó, mình cứ cố gắng hết sức mình là được, về già đỡ phải lăn tăn. Cô một lần nữa bảo bọn tớ lắng nghe trái tim thật kĩ, xem mình muốn điều gì nhất rồi viết lại, cái kia coi như không tính.

Lần hai này, kết quả thật bất ngờ!

Cô không nói ra ai muốn thế này, ai muốn thế kia, chỉ công bố chung thui.

Thì ra các bạn lớp Thu cũng giống Thu, ai cũng có chí hướng cả. Ba phần tư lớp thích đi Mỹ du học, năm bạn muốn ở lại trong nước trở thành diễn viên, ca sĩ nổi tiếng với mở cửa hàng thức ăn nhanh, số còn lại muốn sang châu Âu.

Dì Khôi chúc cả lớp công thành danh toại, đoạn dặn Thu sau tiết ba xuống gặp riêng. Tớ tất nhiên ngoan ngoãn nghe lời rồi, mà xuống tới phòng y tế thấy cô đang khám bệnh cho thầy Việt lùn nên đành như cún lủi thủi chờ một góc.

-"Bạn cứ làm như mình dặn nhé, uống theo toa, sau bữa ăn, có gì không ổn thì xuống gặp mình ngay nhé."

Thầy Việt dạy ngoại ngữ trường tớ, dạy được ba thứ tiếng Anh, Pháp, Đức. Nghe bảo hồi nhỏ thầy suy dinh dưỡng nên chiều cao bị ảnh hưởng, nhưng nói chung rất là vui tính, học sinh quý lắm ý, Thu cũng không ngoại lệ.

Thầy đi xa ơi là xa rồi mà mắt cô vẫn cứ tít hết cả lên.

-"Thầy đẹp trai nhỉ Thu nhỉ?"

Hả?

-"Đâu có đẹp đâu cô, thầy xấu mù à!"

Eo, nhỡ mồm có một câu mà bị cô cốc cho phát rõ đau, còn mắng tớ là trẻ con không biết thưởng thức nữa chứ! Ghét ghê đó!

Cô nhét cho mẩu giấy rồi đuổi, Thu cũng kệ luôn, có người chắc chắn trúng tiếng sét ái tình á, tim rung trí mờ không chữa nổi nữa rồi. Đi được nửa đường tớ tò mò quá, mở luôn giấy cô đưa.

Nét chữ, rất phóng khoáng, rất quen.

Mà nội dung…lại rất chi là sốc.

“Họ và tên: Nguyễn Hoàng Trọng Khôi.

Nguyện vọng sau khi tốt nghiệp: Học cùng đại học với Thu.”

Kiểu Thu mà không vịn vào hành lang thì chắc đột quỵ mất. Có vài chữ thôi mà đọc đi đọc lại đến mấy chục lần. Tự dưng cảm giác xao xuyến bối rối lạ lùng lắm ý.

Mãi mới hít thở thật sâu để đi về lớp được, xa xa đã thấy bóng dáng bạn hiền, chắc xuống căng tin. Thu giơ giơ vật chứng cười mỉm, Khôi hình như nhận ra, mặt đỏ lựng, sau đó thì lập tức lao về phía này.

Bạn đuổi, tớ chạy, phản xạ tự nhiên thôi.

Khổ nỗi, giải nhất nó khác giải ba, vừa chạy được ra bãi cỏ cạnh khu nhà C đã bị bắt rồi. Khôi cương quyết đòi lại tờ giấy, Thu nhất định giữ không đưa, thế rồi trong lúc giằng co thảm khốc, hai tay tớ bị cậu ấy bao trọn.

Sao đột nhiên nóng thế cơ chứ? Cái luồng khí từ tay chạy loanh quanh lung tung rồi xộc thẳng vào tim ý, cả người Thu cứ run cầm cập à, ối dồi ôi, cần cấp cứu gấp. Bác sĩ ơi là bác sĩ, cô rốt cuộc chữa bệnh hay truyền bệnh vậy hả?

Không thở được nữa.

Sợ quá thôi!

Thu phải chịu thua, trả Khôi giấy của cậu ấy, ba chân bốn cẳng vọt một phát lên lớp. Cả ngày hôm đấy của tớ khốn khổ vô cùng, lúc nghe giảng thì không nói làm gì, cứ lúc ra chơi hay nghỉ trưa là đầu óc lung tung mộng mị

hết cả.

Chiều nay lớp Thu học phụ đạo Hoá, tan sớm hơn Khôi học đội tuyển ba mươi phút. Tớ có nhiều chuyện băn khoăn muốn nói rõ ràng với bạn lắm ý, thế cho nên học xong liền ngồi đợi cậu ấy ở chỗ ghế đá.

Ba mươi phút mà nó dài như cả thế kỉ ấy, mòn mỏi luôn à.

Chuông kêu.

Thời khắc mà Thu mong đợi nhất cũng tới, Khôi bước ra, Thu đứng dậy vẫy vẫy. Khôi khinh không thèm nhìn, ôm Minh hớt ha hớt hải chạy vụt qua.

Uầy, tình cảm thế nhỉ?

Anh chị ấy thì trai tài gái sắc xứng đôi rồi. Thôi, Thu chẳng thèm nói chuyện với Khôi nữa, bực bực à, về luôn đây, bái bai.

-"Tây Thu ơi mang vở tôi mượn không thế?"

Á, Khỉ gọi Thu. Quên không kể, bạn này khôn lỏi lắm, vì lớp tớ học trước tiết ý, nên bạn ấy thích mượn vở về đọc để hôm sau xưng phong trả lời bài lấy điểm cao đó.

-"Ừ, nhưng sáng mai phải trả Thu đấy nhé!"

-"Nhất trí, Thu giảng cho tôi cái ý hôm trước với, tôi không hiểu."

Cậu ấy nhờ vả chân thành nên tớ cũng nhiệt tình lắm. Bạn bè mà, cùng giúp nhau tiến bộ chứ. Xong đang giảng hăng say thì tự nhiên thấy eo đau điếng nhá, quay sang, Khôi lù lù bên cạnh từ lúc nào ý.

Mặt cậu ấy khó đăm đăm, hại Khỉ luống ca luống cuống.

-“Ớ hai người hẹn hò à, thế thôi không làm phiền nha, hôm khác gặp.”

Hâm à? Hẹn hò cái gì mà hẹn hò? Chưa kịp giải thích thì bạn lủi mất rồi, Thu tức thế không biết, quay sang cáu nhặng xì ngậu.

-“Khôi doạ người ta chạy mất dép luôn, sướng chưa? Khôi được quyền đắm đuối Minh nhưng Thu thì không được nói chuyện với Khỉ à? Sao Khôi vô lý ích kỉ thế nhỉ? Còn nữa, Khôi còn nói dối tớ nhé, rõ ràng cậu thích Minh còn chối…”

-“…”

-“Đừng có lắc đầu nữa đi, làm màu làm mè, không thích mà ôm nhau thế à? À quên, không phải ôm, bế nha. Lãng mạn ghê ta, bạn bè bình thường có ai bế ai bao giờ đâu? Như Thu với Khôi đó, có bao giờ Khôi bế Thu đâu mà!”

Eo, trút một thôi một hồi xong mới phát hiện hố. Ối dồi ôi, Thu như con thần kinh dẫm phải đinh ấy. Khôi cười chứ, nói đùa Thu không còn chút thể diện nào luôn ý, nhắm mắt nhắm mũi lao một mạch ra nhà để xe.

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nuốt Nước Cháo Sống Qua Ngày

Nói chung là không nên chơi với người chạy nhanh hơn mình làm gì các cậu ạ, thiệt thòi lắm ý. Mình thì chạy bán sống bán chết, chạy đến thở không ra hơi, thế nào mà ngẩng mặt lên đã thấy người ta lù lù trước mắt rồi.

Bảo thế có đểu không cơ chứ?

Đó, xong thì hai tay đột nhiên giữ eo tớ, nhấc bổng đặt lên yên sau xe. Á, chết mất. Tự dưng tai đỏ má hồng, tim thì đập nhanh tưởng nghẻo tới nơi rồi ý.

Á, nhấc thôi mà, chỉ là nhấc thôi mà, đâu có phải bế đâu? Sao tim gan ruột rà cảm giác như sắp lộn hết cả ra rồi thế? Khổ quá, quá khổ luôn.

Cậu ấy chẳng nói gì, đèo Thu như đúng rồi ấy.

Eo, ghét nhỉ? Buồn cười thế chứ, xe của Thu chứ xe của Khôi à? Rõ ràng Thu trả tiền sòng phẳng rồi mà, sao Khôi cứ làm như tài sản của mình vậy?

Ấm ức à, mà chẳng dám ý kiến.

Cũng không hẳn là thế đâu, người nó cứ lâng lâng ý, kiểu như có xương mắc ở họng, không làm sao mà mở miệng được, nói gì cũng thấy sai sai à.

Tối đó Khôi nhắn tin, bảo Minh ôn thi vất vả quá bị ngất nên cậu ấy đưa xuống phòng y tế.

Tớ ừ.

Thế thôi thì chẳng nói làm gì, ai ngờ cái kẻ quỷ quái nào đó còn bồi thêm tin nữa.

“Nếu Thu còn giận thì ngày mai Thu đứng ở cửa lớp, Khôi sẽ bế Thu chạy quay trường. :X”

Khuyến mại thêm hai mặt cười nữa nhá.

Uầy, quá đáng!

Đã biết người ta xấu hổ còn trêu, đểu đểu á, đúng là trông mặt không bắt hình dong được. Tớ xong phải lấy sách Toán ra làm, làm hết bài chương này thì làm trước bài chương sau, hì hục hì hục mãi mới quên được cái cảm giác ngượng ngùng khó chịu đó.

Chuẩn bị tinh thần cả đêm, sáng hôm sau Tây Thu rốt cuộc có buổi nói chuyện quan trọng với Cún đại ca.

-“Ê, nhỡ mai sau tớ chỉ đỗ đại học trong nước thì sao? Nếu Khôi được đi du học, cậu cũng vì tớ mà từ bỏ hả?”

Bạn gật đầu.

-“Thế nhỡ Thu trượt luôn ý, xong phải đi bán đậu, Khôi tính cả đời đi ship cùng Thu à?”

Khôi cười, cậu ấy đang cầm cái bút bi, tiện thể viết luôn lên tay tớ.

“Không bao giờ có chuyện đó đâu, Thu giỏi mà.”

Uầy, thật à? Thu giỏi thật á?

Trước giờ Thu chỉ nghĩ là mình chăm thôi, hôm nay được khen giỏi, khiếp, sướng run hết cả người. Tớ thẫn thờ luôn ý, thỉnh thoảng trong giờ cứ

mở lòng bàn tay ra xem trộm chứ, eo ôi, thích ơi là thích.

Ừ nhỉ, nghĩ đi nghĩ lại thì Thu cũng giỏi đấy chứ. Đỗ học bổng trường này nè, tuy được Khôi nhường, nhưng thế là bờ rồ rồi còn gì. Dồi ôi, ai đó phát biểu có một câu mà khiến Thu tự tin ghê gớm luôn, hít một hơi thật sâu, quay sang đập bàn hùng hồn tuyên bố.

-"Được, Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, cậu nghe cho rõ đây. Tớ sẽ quyết tâm nỗ lực hết mình, chắc chắn sẽ đi du học Mỹ. Thu nhất định không để Khôi chịu thiệt thòi."

Cậu ấy cười cười, xoa đầu tớ, hai tay xỏ túi quần đủng đỉnh đi xuống căng tin. Ôi nhìn cái dáng đi kìa, eo, có người nào mà chỉ sải bước thôi cũng khiến con gái cả lớp bò rạp ra bàn tíu tít hết cả lên thế kia không?

Tâm trạng kiểu rất phấn khởi ý, mà về nhà nhìn ba lầm lũi trong bếp đếm tiền thấy buồn nẫu ruột à. Tính ra tháng này thu nhập khá đấy chứ, nhưng mà tiền thuốc của mẹ đắt lắm, mua xong thì dư ra được chút xíu à, chắc là cũng chẳng có tiền mua thịt đâu.

Tớ thì không sao, ăn đậu quen rồi, chỉ là trong lòng sôi sùng sục ý chí phấn đấu. Ba mẹ đợi Tây Thu nhá, đợi Thu đi du học về Thu xây nhà đẹp, mua thịt ngon cho ba mẹ ăn nha.

Ba thấy tớ đơ đơ ở ngoài thì gọi vào, thở dài dặn dò.

-"Thu mai sau chọn chồng thì nhớ đừng lấy người như ba."

Phận làm con chưa kịp an ủi thì ma ma đại nhân từ đâu đã lù lù đi vào, thị uy rõ kinh.

-"Đúng rồi, người tốt như ba con tuyệt chủng hết rồi lấy làm sao được nữa…"

-“Mình…đang nhọc mà…vào nghỉ đi…”

-“Mẹ nói Thu nghe nè, chỉ cần lấy được người bằng một nửa ba là mẹ đã yên tâm rồi, nhưng phải cố gắng giữ gìn sức khoẻ nhé, đừng để ốm đau quanh năm như mẹ, thành gánh nặng của người ta…”

Ôi dồi ôi, hai đồng chí, cưng quá cơ. Ngần này tuổi đầu rồi còn làm màu làm mè. Từ hồi tớ lên năm tuổi đã được cô bán rau chỉ điểm, ba mẹ mà cãi nhau tốt nhất đừng khuyên, cứ lẳng lặng đi ra rồi nhốt hai ông bà ấy trong phòng là được, phòng càng bé càng tốt, vứt cho thêm chút đồ ăn thì xem như quá có hiếu.

Thu chưa hiểu nguyên do nhưng cách đấy rất là có hiệu quả nha. Lần nào cũng thế, có khi tưởng nát nhà tới nơi rồi mà chỉ cần ba bốn tiếng sau giọng ba lại trầm ấm thấy rõ, giọng mẹ thì ỏn ẻn khỏi nói luôn, không hiểu giảng hoà thế nào mà thần kì thế.

Lại nói chuyện hai cậu kia đi thi học sinh giỏi đều có thành tích cao, Minh được khuyến khích. Còn Khôi, điểm tuyệt đối, cao nhất hội thi luôn, còn giải gì nữa?

Tớ tóm lại cũng chẳng có gì bất ngờ cả. Điều choáng váng là hai bạn cùng đến rủ Thu đi ăn liên hoan mới máu chứ! Mà Thu thì chỉ có một Thu thôi, đâu có phân thân được đâu? Thôi đành, ba đứa đi chung.

Ăn đồ nướng với lang thang xem hàng chán chê thì Minh rủ vào trượt băng. Nhiều lúc tớ cũng thấy mình nai tơ thật đấy, nhìn người ta trượt cứ tưởng là dễ, đang nghĩ đi cái giày đó vào là lượn qua lượn lại sành điệu được ngay.

Ai dè, khó thế.

Suýt hôn đất mấy lần đó. Minh cũng tốt, cậu ấy đỡ tớ hoài à, còn chỉ dạy

vài kĩ thuật nữa, hai đứa cười nói liên thiên luôn. Xong Minh trượt mẫu cho tớ xem nhá, cậu ấy mặc váy hoa rực rỡ, biểu diễn y như vận động viên thực thụ ý, thích hết cả con mắt.

-"Thu, tới đây."

Ừ, đợi Thu với.

Tới ngay đây!

Kiểu tớ phởn quá quên béng mất trượt khác chạy, ối dồi ôi, cái này trơn quá cơ, không điều khiển nổi nữa rồi. Nó cứ đi băng băng ý, không thể nào mà kiểm soát được.

Cứ theo đà này chắc chưa đầy ba phút nữa đâu, Tây Thu sẽ đâm thẳng vào bờ tường kia mất.

-"Minh ơi cứu Thu với Minh ơi…"

Minh nghe tiếng tớ gọi cũng đang đi tới rồi, nhưng từ chỗ Minh ra đây xa lắm, tình hình này Thu tiêu rồi. Trời ơi là trời, biết thế cẩn thận hơn, hối hận quá đi mất. Làm thế nào đây? Nên giữ như này hay cứ thế nghiêng người để ngã luôn xuống?

Một là vỡ mặt, hai là sái chân. Chọn phương án nào đây?

Mặt thì xấu rồi, xấu thêm tý nữa chắc cũng không sao, nhưng chân đau là không đi ship hàng được. Thôi đành, hi sinh vậy, sau này có tiền phẫu thuật thẩm mỹ, lấy lý do bị tai nạn trượt băng cũng đỡ xấu hổ.

Tớ nhắm mắt chờ chết, thế nào mà lại không chết!

Như kiểu phép màu ý, tự dưng bụng có cái gì đó ngáng, rồi kéo giật trở lại. Qua cơn khủng hoảng mới ngộ ra không phải phép màu, mà là Khôi.

Cả người tớ ép sát vào người cậu ấy. Hình như đang có đà hay như nào cũng không rõ nữa, bọn tớ trượt một đoạn khá xa mới dừng lại được. Xong nhìn lên, chẳng phải mình Thu thấy nóng, mặt Khôi cũng đỏ quá à.

Tớ hơi lách người ra nhưng vẫn phải vịn vào bạn, sợ ngã mà. Mãi mới e hèm được vài từ.

-"Cảm ơn Khôi nha."

Khôi cười mỉm, chỉnh đốn Thu đứng nghiêm trang rồi sau đó lượn ra phía sau. Tay bạn đặt khẽ lên hông tớ, có vẻ như cậu ấy hơi đẩy thì phải, Thu thấy người mình tiến về phía trước.

Ý, đang trượt này.

Cảm giác thích kinh khủng khiếp luôn ý, có Khôi giữ nên chẳng sợ bị ngã gì cả. Thỉnh thoảng quay lại bảo Khôi thử bỏ ra xem Thu có tự lực được không mà cậu ấy lắc đầu nguầy nguậy.

Chắc bạn sợ mình bị ngã, đáng yêu quá à. Mà tớ thấy thế này cũng tuyệt vời hơn đi một mình ý, nên kệ không đòi hỏi, thỉnh thoảng cười toe toét. Khôi với Thu chơi vui ơi là vui, lúc đi về mới ớ người ra, chẳng biết Minh giờ ở trốn nào nữa?

Xong từ hôm đó Minh nghỉ chơi với Thu, nhắn bao nhiêu tin cũng không thèm rep luôn. Thế là lại mất toi một con bạn nữ, lý do vì sao thì chưa thấu. Buồn đời quá à! Thôi, có một thằng bạn thân như Khôi là rất tốt rồi mà, đủ lắm rồi, không cần người khác nữa.

Thỉnh thoảng vẫn xin tớ đi ship hàng chung nhá, hẹn nhau ở cái ngách gần trường. Thu không ngần ngại ừ luôn, khổ nỗi hai mươi phút sau lại có tin nhắn, bạn bảo về luôn đi đừng qua chỗ đó nữa.

Chắc Khôi bận à? Chẳng hiểu sao thấy buồn ghê cơ. Người ta dặn thế rồi mà chân cứ vô tình đạp qua chỗ đó chứ, ngó ngó nghiêng nghiêng, tự dưng nghe tiếng đấm đá rồi tiếng rên tiếng xin rờn rợn.

Tớ sợ sợ à, nhưng chả nhẽ thấy người gặp nạn mà không cứu? Tội là sức hèn lực mọn vào đấy nhỡ bị đánh chết thì toi, đời còn đang đẹp ý! Thôi, chạy ra báo các chú công an vậy.

Thu định quay đầu xe mà thế nào lại thấy cái balô quen quen, cái mũ lưỡi trai cũng thế…trời đất ơi…Khôi mà…chắc chắn là Khôi…Khôi bạn thân nhất hệ mặt trời của Thu bị chúng nó bắt nạt.

Thu run hết cả người ý, vứt xe đấy chạy một mạch theo phía có tiếng kêu. Cuộc đời tớ, thề chưa từng chứng kiến cảnh nào kinh hoàng hơn thế. Máu me be bét, đứa nào đứa nấy bầm dập tím tái. Ngay cả tớ lúc này sống lưng cũng thấy lạnh toát luôn.

Tớ nhận ra bọn nó chính là mấy đứa chặn đánh tớ hôm nọ. Hai cái tát Thu đây vẫn còn nhớ, nhưng mà…vẫn không làm sao cho hết run được.

Khôi à, tớ biết bạn không giống như vẻ bề ngoài, tớ biết cậu ấy thuộc dạng không dễ bắt nạt. Tiếc là tớ thực sự không biết, bản tính cậu ấy lại máu lạnh man rợ tới vậy.

Cún điếc phải không? Điếc nên mới không nghe thấy tiếng van nài của người ta?

Không phải đâu, bạn không điếc, mà là ác, cực kì độc ác.

Tớ hoảng lắm, cố gắng lê đi, đầu nghĩ phải trốn thật nhanh, khổ nỗi chân cứng đơ, không sao mà chạy nổi. Suy cho cùng cũng không thoát khỏi tầm mắt của cậu ấy. Khôi càng tiến gần, mồ hôi của tớ càng đổ ra như nước. Rốt cuộc, cuống quá nói linh tinh hết cả.

-“Đừng…Thu xin lỗi….tớ…không cố ý đâu…chỉ là…vô tình…đi qua…”

-“Van Khôi….đừng giận…đừng đánh Thu…”

Cậu ấy không trả lời, nhưng ánh mắt buồn buồn kiểu gì ý, chẳng nhẽ tớ vừa nói sai cái gì sao? Làm bạn giận rồi?

-“Sao thế…không đồng ý à…nếu vậy…hay là đánh vào mông nhé…đừng đánh đầu đánh chân…nha…nể tình cùng lớp…”

Chẳng biết do cậu ấy đánh nhau chán rồi hay do Thu dẻo miệng mà hôm đó bạn tha không xử. Đêm về tớ gặp ác mộng nhé, cả mấy đêm sau cũng thế. Có lúc còn mơ bị Khôi đập cho một trận gẫy hết cả hàm răng xong phải nuốt nước cháo sống qua ngày ý.

Thế nên dạo đó tớ trông thấy bạn là sợ lắm, trốn miết à, xin xỏ bọn bên trên cho chuyển chỗ mà không đứa nào nhận. Một ngày đẹp trời đi học tự dưng có tin tốt, Khôi chuyển lên ngồi cùng với Chi và Huệ, ngồi giữa luôn.

Hot boy mà, chỗ trên đó rộn ràng hẳn lên. Lúc đầu tớ thoải mái lắm, kiểu nguy hiểm đi rồi thì nhẹ lòng thôi, không có gì phải căng thẳng nữa. Nhưng sau một thời gian lại thấy bơ vơ trống trải kinh khủng khiếp.

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nhà Tôi Cũng Bán Than Tổ Ong Nhé

Hình như không phải mình Thu khổ sở thì phải, Hưng cũng đau đớn không kém. Mấy ngày liền Khôi làm cái rốn của vụ trụ vô tình đã đẩy bạn lệch khỏi vị trí trung tâm, châm ngòi nổ to đùng đoàng trong lòng sếp.

Mà tội, có dám khiêu khích Khôi đâu, chỉ giỏi xuống bắt nạt Thu à, đập bàn đập ghế rõ oai.

-"Thu xem thế mà được à? Hai người lại làm sao rồi?"

-"Lên khuyên Khôi về chỗ đi chứ…"

-"Thu…nghe tôi nói không thế?"

Sếp phẫn nộ quá thì cũng không hay, tớ đành nhẹ nhàng.

-"Ôi dồi ôi, cậu ấy thích thế ai mà ngăn cản nổi, Hưng thông cảm đi."

Bạn tức mà không làm gì được, rốt cuộc lấy hết can đảm ý sao, thấy hít thở dồn dập lắm, tuyên chiến bá đạo kinh khủng khiếp.

-"Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, hôm nay cậu nói cho rõ đi. Cậu thích Thu hay thích Chi? Thích Thu thì về chỗ ngay, còn thích Chi thì được, ngồi nguyên trên đó, tôi chuyển xuống đây, từ giờ Tây Thu là của tôi, cấm tranh!"

Ặc, ấu trĩ thế chứ nị.

Lại còn đi xe mô kích tốc độ cao nữa. Buồn cười thế mà bọn lớp tớ cũng

hào hứng ghê lắm, tụ tập hết cả lại, mặt đứa nào đứa đó ngẩng rõ cao hóng hớt. Chết mất thôi ạ, rỗi hơi quá ạ.

Thu hiểu tính Khôi mà, lạnh lùng lém, nên Thu mặc kệ, cúi xuống làm bài. Hưng thì không kiềm nổi, hấp tấp quá thể đáng.

-"Khôi không nói gì là bây giờ tôi hôn Tây Thu ngay đấy! Xác định mối quan hệ luôn."

Mệt quá à, tiếng hò tiếng reo ầm ĩ luôn, không ngờ Khôi cũng đẩy ghế đánh cạch một cái, hầm hầm đi xuống mới máu chứ. Mọi ánh mắt đều hướng về phía bạn, cứ như siêu sao đi catwalk ý.

Định làm gì đây ta?

Á, điên mất.

Hưng bị ăn đòn vẫn chưa đủ hả? Thu thì sợ lắm nha, ôi dồi ôi, Thu còn ba mẹ phải lo, còn tương lai phải đi du học, Thu rất cần sống mạnh khoẻ ý.

Khiếp lo thắt tim thắt ruột, thế nào mà bạn lại không ra tay mới mừng chứ! Cún vòng qua bàn tớ, rẽ sang bàn cũ của cậu ấy, hơi ghé người cúi xuống lấy đồ, à, thì ra để quên thước dưới này.

Phù, nhẹ người.

Bạn đi qua Hưng, hơi đập đập đầu thước vào lớp trưởng, năm phát, hai phát hai bên má, ba phát sống lưng, gõ yêu thôi ý, mà tớ thấy tay sếp run cầm cập. Phải, không run sao được, đổi lại là Thu chắc đêm cũng mất ngủ luôn á.

Hưng từ đấy chỉ thấy nắm tay đầy giận dữ, không thấy thái độ ngang dọc gì nữa. Thầy vào, mọi chuyện tạm lắng xuống.

Hôm nay trả bài kiểm tra Giáo Dục Công Dân, Thu được 7 điểm rưỡi,

choáng. Cứ nghĩ được 9 hay 10 cơ, nói chung cũng đứng thứ hai lớp đấy nhưng bực! Toán Lý Hoá kém đã đành, đất trời ơi, sao buồn đời thế hả?

Câu cuối ba điểm mà thầy cho Thu có 0.5, môn này bọn tớ học bằng tiếng anh, đại loại nếu dịch ra thì câu hỏi là như này, kiểu như ở Lyon, Pháp vừa qua có ba con chim bồ câu bị mắc kẹt, cảnh sát ở vùng đó đã được huy động tối đa để giải cứu mấy con chim. Nếu em là cục trưởng cục cảnh sát, em có ra lệnh cho họ làm điều ấy không? Giải thích hành động của mình.

Không, tất nhiên là không rồi. Có ba con chim, tốn bao nhiêu tiền của ngân sách, vớ vẩn thừa thãi. Với lại nhỡ có nguy hiểm nơi khác thì sao? Lúc đó họ mải cứu chim mà không kịp đến thì chết à?

Thu thấy mình đúng lắm ý, nên là không phục, cuối giờ bám theo thầy xuống phòng hội đồng hỏi cho rõ. Thầy cười chứ, xong thầy cho đọc bài của Khôi. Ban đầu tớ cầm tờ giấy với thái độ ấm ức lắm, mà càng đọc càng thấy mình nông cạn.

Cậu ấy sẽ giữ lại đủ người để phòng các trường hợp bất trắc, nhưng vẫn cho lực lượng cứu chim. Theo như bạn phân tích thì làm những điều tử tế không bao giờ là thừa. Thứ nhất, niềm tin của bà con cô bác vào đội cảnh sát sẽ càng được củng cố vững chắc, đến con chim còn cứu nhiệt tình nữa là con người.

Thứ hai, nghĩ xa hơn, việc này sau lên báo khiến hình ảnh đất nước họ rất đẹp trong mắt bạn bè năm châu.

Cuối cùng, cậu ấy phán đoán, ý là thường thường đang yên bình khả năng xảy ra bất trắc là rất ít, cộng thêm người dân rất yêu quý động vật, chính vì vậy việc cứu chim là chuyện hiển nhiên sẽ làm.

Eo, phục!

-“Hiểu chưa bé con? Không phải buồn, Khôi có tố chất nhưng em lại rất thẳng thắn đáng yêu.”

A, được khen mà chẳng vui gì sất.

Đáng yêu gì chứ, tớ thấy cái đầu tớ nó là cái đầu đất, ở dưới người ta vài bậc ý à, tầm nhìn hạn hẹp lắm. Nghĩ mà buồn cả buổi luôn, tự phát hiện ra thỉnh thoảng ngồi trong lớp bản thân cứ không kiềm được là nhìn qua chỗ bạn.

Tớ từng tự bao biện rằng mình nhìn lên bảng, tiếc là không phải thế đâu ý. Một bên Chi đắm say, một bên Huệ ngọt ngào, eo người đẹp với giỏi nó sướng nhỉ?

-“Exercise 2a, Nam! Exercise 2b, Thu! Exercise 2c, Khôi!”

Cô gọi đó, lên chữa bài, chia bảng ba phần. Thu đứng giữa. Bài 2a dễ nhất, bài 2b thì ngắn. Có con 2c của Khôi thì vừa dài vừa khó. Chuyện, ý dễ thì cô đã chẳng gọi bạn.

Tớ với Khôi lâu lắm rồi mới đứng sát nhau thế này, tự nhiên trống ngực đập thình thịch ý, khổ thế cơ chứ. Con 2b đáng nhẽ xong lâu lắm rồi mà cái tâm lại cứ muốn viết thật chậm để được ở lại thêm chút nữa. Đùa, xong kiểu suy nghĩ linh tinh quá đơ cả người, đánh rơi cả viên phấn.

Khôi thấy vậy, cúi xuống nhặt lên đặt vào tay Thu rồi lẳng lặng làm tiếp.

Eo, tim nhảy xừ ra ngoài mất á!

Tớ thấy mình hay thật đấy.

Tớ thấy mình hết thuốc chữa rồi. Viết nhanh vài chữ xong chạy vụt xuống dưới. Hấp tấp vội vàng quá, lúc ngẩng mặt lên chỉ biết kêu trời. Cái kết quả

cuối cùng, khổ tôi không, bảy nhân ba là hai mốt mà, chập cheng kiểu gì mà viết mười hai thế kia?

Về chỗ rồi thì biết làm sao đây?

Sai mỗi ý đó chắc bị trừ ít điểm thôi nhỉ? Ôi dồi ôi, đau khổ quá đi ợ, xót thương cho từng khúc ruột. Khôi viết sắp xong rồi, thời khắc cậu ấy về chỗ cũng là lúc chết nhục của tớ đây, nhân cũng không nổi mà còn đòi học lớp mười hả? Quá mất mặt luôn ý.

Ớ, bạn làm gì thế kia? Đứng như trời chồng rồi ngoảnh sang bên phải nhìn cô giáo? Cô đang xem vở của bọn tớ mà? Cậu ấy ngay lập tức quay đầu lại, rất nhanh xoá rồi sửa số cuối cùng trong bài của Thu trước khi về chỗ.

Á, gian lận!

Tớ lấm lét nhìn xung quanh, có đứa không biết, có đứa biết nhưng cũng lắc đầu cho qua. Thu thì chẳng còn cách nào khác ngoài câm nín cúi gằm. Tiết đó nhận được con 10 oan trái nhất trong lịch sử đi học.

Ra chơi tớ lên chỗ bạn lí nhí cảm ơn, mà người ta mải vẽ vời chẳng thèm nghe mình, đành lủi thủi vào phòng thay đồ chuẩn bị học thể dục. Hôm nay cái thầy phụ trách lớp bên cạnh đi họp hành gì trên bộ ý, nên gom hai lớp lại luôn cho thầy tớ dạy. Bọn nó vui lắm, làm quen nhau tới tấp, Khỉ thấy Thu vồ vập xởi lởi.

-“Cảm ơn Thu nhé, nhờ Thu cho mượn vở mà điểm tôi tăng hẳn, ba mẹ tôi bỏ lệnh cấm online khuya cho tôi rồi.”

-“Ừ, không có gì đâu.”

-“Ớ, Thu chia tay với Khôi rồi à, dạo này không thấy đi cùng nhau nữa.”

-“Đâu có chia tay đâu.”

-“Thế vẫn yêu nhau hả?”

Ặc, nghe bạn hỏi mới phát hiện mình nói hớ, tớ cuống cuồng giải thích á, bã bọt mép người ta mới chịu hiểu cho.

-“Ừm có lý đấy, Thu xấu thế làm sao mà Khôi yêu cho được, không có chỗ nào xứng cả. Thôi đừng buồn, từ giờ chuyển sang làm bạn gái tôi đi.”

Hả? Sốt à?

-“Nhà tôi thì không giàu bằng nhà Khôi đâu nhưng cũng có của ăn của để đấy. Ba Khôi bán kim cương chứ gì? Nhà tôi cũng bán than tổ ong nhé.”

Tớ trố hết cả mắt luôn, liên quan á?

-“Thu đơ cái gì mà đơ, cô giáo bảo than với kim cương giống nhau, đều cấu tạo từ cái nguyên tố gì ý nhỉ…tôi quên xừ nó rồi…mà kệ đi, nói chung là về làm dâu nhà tôi mai sau không phải đi làm vất vả gì sất, chỉ cần ở nhà cân than với mẹ tôi thôi…”

Khiếp, đã đen rồi còn suốt ngày cân than thì thành cái gì cơ chứ?

-“Nhưng mà tớ thích đi du học cơ.”

-“Đàn bà con gái biết đẻ là được rồi, học lắm làm gì cho mụ người.”

-“Kệ tớ.”

-“Đừng khinh nhau nha, nhà tôi có hẳn đại lý buôn đấy chứ không phải bán lẻ đâu, Thu giờ không giành lấy tôi mai sau tôi thích người khác lại hối hận không kịp đó…”

Eo, chưa từng thấy cái cậu nào dai như cậu này, đeo bám mãi đến lúc thầy tuýt còi báo vào giờ mới chịu tha cho Thu.

Lớp tớ có hot boy thì lớp bạn cũng có hot girl. Cao hẳn mét bảy nha, xinh lung linh rực rỡ, học giỏi xếp thứ hai của khối đó, giỏi toàn diện luôn. Nhìn kìa, ngay đến nhảy xa cũng kém Khôi có năm chục phân thôi.

Ối dồi ôi bọn nó hò với rú ầm hết cả lên, nào là xứng đôi vừa lứa, nào là trai tài gái sắc, nào là hay hai lớp mình kết thông gia đi. Chi tức ra mặt luôn ấy, Thu thì thực sự cũng hơi băn khoăn, vì sao Khôi lạnh lùng với Chi như vậy mà bạn vẫn cứ bám riết không buông?

Kiểu như bị bỏ bùa ý à!

Nhưng mà băn khoăn là một chuyện, ngứa ngáy lại là chuyện khác. Mặc dù hơi xấu hổ nhưng tớ phải thú nhận rằng cứ thấy ức ức kiểu gì ý, lúc đầu hơi âm ỉ thôi, sau khì ngùn ngụt muốn phát điên.

Thế nên tới lượt nhảy của mình, Thu quyết tâm cao ngất trời, ý chí chiến đấu nhen nhóm phừng phừng. Rốt cuộc điềm nhiên hạ cánh ở vị trí xa hơn bạn kia hẳn hai chục phân, cực kì vượt trội so với thành tích mọi khi của chính mình. Eo, thầy tớ choáng quá phải đứng hẳn dạy cơ mà.

-“Tây Thu giỏi ghê ta!”

Bạn Khỉ hét ầm ĩ, mấy bạn khác lớp cậu ấy cũng nhìn tớ ngưỡng mộ lắm ý, trong lòng thực tình có chút sung sướng, xong sợ mất thể diện nên mặc dù chân đau đến tái tê nhưng vẫn cố mỉm cười lê lết về chỗ.

Đau thật đó, hình như lúc nãy cuống nên bị sai kĩ thuật rồi hay sao á. May mà thể dục tiết cuối chứ không thì trễ giờ mất. Tớ chắc ngồi nghỉ tý cho hồi sức rồi lát mới lên lớp lấy balô.

Giờ mới thấm câu các cụ dạy, không có thành công nào là không phải trả giá đắt. Đang tiu ngỉu nghĩ ngợi vớ vẩn thì bị đứa nào vỗ một cái giật cả mình.

Còn đứa nào nữa, làm gì còn ai khác vỗ kiểu đấy đâu chứ?

Bạn không nói không rằng, cúi xuống xem xem xét xét. Ghét ghê ta, chân của Thu chứ chân của Khôi hả? Khôi làm như mình có quyền lắm ý. Bực nhưng hèn, không dám ý kiến, nhỡ làm bạn điên bạn vặn cho một cái thì khổ.

Thái độ cậu ấy cũng méo mó kiểu gì ý, tay cầm miếng cao dán mà tức tối lắm cơ. Cái cao nè thấy quảng cáo trên tivi ấy, đắt lắm ý nên tớ theo phản xạ hơi rụt chân lại.

Eo, khiếp, bị lườm á. Thu vừa nói mà vừa run cầm cập, ấp úng mãi mới thốt được hết câu.

-"Không sao…không cần đâu…Khôi về trước…đi…Thu lát xoa tý dầu gió là khỏi…"

-"…"

Khiêm nhường nhún mình đến thế rồi mà bạn chẳng tha cho gì cả, bóc miếng cao xong đập bốp một phát xuống chỗ bầm chứ.

Á, giết người à, cái đồ ác độc tàn nhẫn vô lương tâm này, ghét!

Tớ đau tái cả mặt, ứa nước mắt, suýt chút nữa thì nức nở rồi ý, phải cố gắng lắm mới nén được. Không hiểu sao mà mình càng ngoan thì bạn lại càng cáu, cậu ấy bực bội nhìn nhìn, xong tự dưng đang yên đang lành mắng người ta rõ to.

-"Thu điên à, sao lại sợ Khôi? Thu bị bắt nạt một chút thôi Khôi đã khó

chịu lắm rồi, hỏi làm sao mà Khôi đánh Thu được?”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Khôi Chẳng Bao Giờ Ghét Thu Cả

Xem kìa, có ai như thế không?

Quát người ta xong lạnh lùng bỏ đi.

Đi được một lát thì quay lại, kít cái xe rõ to, chỉ trỏ ra lệnh cho Thu lên chứ. Lên thì lên, sợ à mà không lên?

Đang đau chân, có người đèo càng tốt nhá.

To mồm chút thôi, sợ thật ý, nhưng bây giờ, ngay tại thời điểm này lại thấy bạn dễ thương gì đâu à?

Nhá, còn biết quay lên lớp lấy balô hộ tớ nhá.

Rồi thì là vé xe tớ để hẳn trong cái hộp bút đẹp đó, thế nào mà cậu ấy cũng biết để tìm, công nhận đầu óc quan sát tốt nhỉ?

-"Khôi, lúc nãy nói thế là sao?"

-"…"

-"Khôi thích Thu hả?"

-"Ê, khinh nhau à? Trả lời đi chứ?"

-"…"

-"Hay là coi Thu là bạn thân nhất? Hay quý Thu hơn người khác?"

-“Quý thì được chứ thích thì không được đâu, tớ là tớ phải tập trung học để đi du học đấy.”

-“…”

Bực thật đó, lúc nãy còn máu thế cơ mà, bây giờ đã im thin thít rồi, cứ thế đạp thôi, chẳng thèm trả lời tớ gì sất, coi thường nhau quá thể đáng á.

Làm mình ăn dưa bở nè, tưởng người ta thương mình. Làm mình hố nặng nè.

Thu ấm ức ghê cơ, nói một thôi một hồi.

-“Này nha, ở cạnh nhà tớ có cái chị gì xinh lắm ý, xong cũng được anh nhà giàu tán, mấy ngày đầu anh ấy còn xách cả dép cho đi cơ, một bước cưng hai bước nựng, mua cho bao nhiêu là đồ đẹp ý. Rồi sao Khôi biết không? Được mấy tháng chơi chán anh ấy đi với chị khác nhé, chị này hỏi thì bị anh ấy tát với đánh cho bầm tím luôn cơ…”

-“…”

-“Có thể Khôi chối là sẽ không xấu xa như anh đó, nhưng Khôi nghe câu này bao giờ chưa, gần vua như gần cọp ấy, lúc vui vẻ thì không sao, như giờ nè, tớ tự dưng thấy không lo lắng lắm đâu. Nhưng tới lúc giận nhau cãi nhau xảy ra xô xát ý, cuộc đời này làm sao mà nói trước được cái gì?”

-“…”

-“Ý Thu muốn nói là Thu không có bị ĐIÊN. Luận điểm luận chứng Thu đưa ra rõ ràng rồi đấy, giờ đến lượt Khôi, phản biện gì thì phản biện đi.”

-“Ê, điếc à? Nói chuyện với Khôi ức ức ý, thà nói chuyện với cái đầu gối còn sướng hơn á!”

…

Thu nói khản cả cổ mà Khôi không có phản ứng gì hết, đưa tớ về rồi nhảy xuống, véo má một phát xong chạy ra chỗ bác lái xe nhà cậu ấy đang đợi.

Ba mẹ trông thấy liền trêu chứ.

-“Ái chà chà, con gái hôm nay có người đưa về cơ à.”

Tớ ngượng đỏ cả má ý, người nóng nóng ngại ngại, nhỡ miệng bảo.

-“Không, chỉ hôm nay con bị đau chân thôi. Chứ con quyết định không chơi với bạn ấy rồi. Khôi thực chất là một con quỷ ác độc đó.”

-“THU!”

Ớ, đang định đi cất đồ thì ba quát giật cả mình.

-“Đứng đó, con gái con lứa, nói năng thế à? Con gọi bạn là quỷ thế con là gì? Thiên thần hay tiên nữ? Ba mẹ cho con ăn học đàng hoàng mà con như thế à?”

Eo, ba tớ trợn mắt trừng trừng kìa, run hết cả người. May mà mẹ kịp thời nhảy vào không thì hôm nay Thu toi.

-“Mình bình tĩnh, con còn nhỏ mà. Thu à, nếu con thân thiết với bạn thì bông đùa còn được, chứ những từ ngữ miệt thị về người con ghét như chửi họ là quỷ, ngu, khuyết não, rắn độc, rác rưởi…con đừng bao giờ dùng nữa. Việc mạt sát người khác chính là tự hạ nhục mình đó. Nếu con muốn tranh luận thì dùng lời lẽ nhẹ nhàng, thái độ chân thành giải thích cho họ hiểu.”

-“Mẹ con nói đúng đấy. Ai quý thì giải thích, ai lạ thì bỏ đi, đừng quan tâm nữa. Con gái lớn rồi, không được thốt ra những lời khó nghe.”

Tớ ngẫm nghĩ một lúc, có chỗ hiểu, có chỗ không nên phải hỏi lại ngay lập tức.

-“Các bác ngoài chợ vẫn nói đấy thôi, ba bảo các bác là người tốt mà.”

-“Ngốc ạ, điều hay không học lại đi học điều dở? Tuỳ hoàn cảnh thôi, con xem các bác bán hàng có dám nói thế với khách không? Với lại họ đã bao giờ dạy con cái chửi bậy chưa?”

Ba cáu, mẹ hiền hoà phân tích.

-“Các cô già rồi quen miệng khó sửa. Nóng giận đôi khi làm người ta mất tự chủ thôi chứ không phải họ là người xấu, nhưng Tây Thu chả nhẽ không muốn trở thành cô bé dễ thương được nhiều người yêu quý sao? Nếu con học được cách nhịn và kiềm chế bản thân thì là tốt…”

Rồi, thầy u phân tích thế thì Thu ngấm rồi. Không ngờ được lăng mạ ai đó lại khiến bản thân trở nên tầm thường á. Ô tô kê, tớ phải ghi vào giấy nhớ để lưu ý giữ mồm giữ miệng vậy. Hai đồng chí còn nói nhiều chuyện lắm, giờ mới ngộ ra, học làm người cũng khó không kém học văn hoá đâu nhá, hơi bị phức tạp đấy.

Đẹp người có khi lại dễ, nhiều tiền phẫu thuật son phấn trát cái là xong.

Nhưng mà đẹp hồn, tâm sạch sẽ, cũng tốn công rèn giũa ra phết. Thôi tháng ngày còn dài, ba mẹ bảo Thu cứ từ từ mà trau dồi, hai người luôn ở bên.

Còn về Khôi tớ cũng chẳng biết nữa, tại sau đợt đấy bận lắm ý. Trường các cậu có thế không nhỉ? Cứ kiểm tra một cái là các môn ồ ạt hết cả, liên miên luôn, học đến bù hết cả đầu, không còn thời gian mà nghĩ ngợi lung tung.

Khiếp, gần hai tuần liền não bộ quay như chong chóng, Thu nhọc quá sổ mũi cứ sụt sịt hoài. Hôm nay còn nốt môn Toán nữa thui ý, cố lên, sắp xong rồi, đề lần này chẳng biết do dễ hay do Thu học khá lên nữa, làm được hết nhá.

Thường thì Hưng đi thu bài, nhưng một số thầy cô hay thích sai học trò cưng đi hơn, nên là đợt này là Khôi. Lúc cậu ấy đi gần tới chẳng hiểu sao tim tớ cứ đập mạnh mạnh kiểu gì ý, run ơi là run.

Hai tay ngay ngắn khoanh trên bàn, chỉ đợi người ta cầm bài thui. Thế nào mà không thấy bạn lấy, ngón trỏ của cậu ấy chỉ vào ý c ngay bài số một của tớ. Thu cũng ngó theo, ối dồi ôi, chết toi.

Đề yêu cầu tìm giá trị của tham số để bất phương trình lớn hơn 0 nghiệm đúng mà tớ lại đọc thành nhỏ hơn 0. Sao nhầm lẫn tai hại vậy cơ chứ? Học nhiều quá mụ người xừ nó rồi.

Khôi bỏ sang dãy bên kia, tớ lấm lét ngó quanh, thấy mấy đứa khác vẫn còn cố viết liền tranh thủ gạch đi làm lại, trời đất quỷ thần ơi, số hên không chịu được, may mà ý ngắn ngoáy lại có chưa đầy hai phút là xong.

Cậu ấy thu hết bài của cả lớp rồi mới quay lại chỗ tớ, sau đó thì chạy xuống phòng hội đồng nộp.

Hú hồn.

Khôi siêu nhỉ? Não chứa gì không biết, liếc qua tý mà đã biết mình sai rồi. Ngẫm nghĩ linh tinh tự nhiên thấy bạn đứng trước mặt mình chứ, áp chai nước lạnh lơi là lạnh vào má tớ, mấy đứa con gái bên trên nhìn xuống thì lườm Thu rõ đau.

-“Cảm ơn Khôi.”

Cậu ấy chẳng nói gì cả, bỏ về chỗ ngồi vẽ. Từ ngày bạn chuyển lên đấy hình như Chi với Huệ chẳng bao giờ ra chơi nữa thì phải, cả buổi ngồi ngắm tranh, hạnh phúc ghê ta.

Thu cũng khổ, bớt sợ đi một chút lại muốn gần gần, chơi với bạn nhiều hơn một chút. Mà ngại, chẳng biết mở lời ra sao cả.

Chiều học phụ đạo xong trời đổ mưa rào à, Tây Thu để áo mưa ngoài xe nên chắc đợi trời ngớt ngớt mới ra lấy. Đang đứng thẩn thơ thì có người vỗ vai, bạn vứt cho cái ô đen rồi không nói không rằng đi thẳng.

Thu bị đơ một lát rồi thấy Khôi dầm mưa thương thương á nên gọi bạn, vừa gọi vừa chạy theo. Cậu ấy cũng dừng lại đợi tớ, xong là hai đứa che chung ô luôn ý. Mưa lạnh mà cứ thấy ấm ấm lòng sao á, vui không tả nổi.

Mà quãng đường từ lớp ra tới cổng trường ngắn thật đó, tý đã hết rồi. Tớ định quay lại lấy xe đạp thì bạn giật giật, xong kéo vào ghế sau ô tô cùng. Bác tài xế biết tên tớ nha, bác bảo.

-“Mưa thế này thì thôi đi về cùng bác với Khôi, đưa vé lát bác nhờ người mang xe Thu về.”

Bạn gật gật.

Tớ ngại ngại.

Bạn kéo ô, đóng cửa sầm, bác khởi động. Tớ hết đường từ chối.

Khôi đưa cho cái khăn lau tóc rồi ngồi dựa vào cửa kính nhá, tớ thì nói chuyện linh tinh với bác, thỉnh thoảng cậu ấy nhìn qua cười cười. Xong xe chật hay sao ý, có đôi lúc tay Khôi với tay Thu bị chạm vào nhau, vô tình thôi, chút chút thôi mà sao run quá trời quá đất luôn.

Mặt đỏ phừng phừng á, ngượng suốt cả quãng đường.

Tối đó về tớ xao xuyến thổn thức lạ lắm ý, nghĩ lại mọi thứ thấy Khôi tốt ghê gớm luôn, hay là tớ lo thừa rồi nhỉ, chắc bạn chẳng bao giờ bắt nạt mình đâu nhỉ?

“Ê, Khôi còn ghét Thu vụ đó không?”

Tớ nhắn tin. Phải ba mươi phút sau mới thấy rep á, không hiểu suy nghĩ lâu hay là bận nữa.

“Vụ gì? Khôi chẳng bao giờ ghét Thu cả.”

“Thì vụ Thu sợ Khôi đó, Khôi bảo Thu điên á?”

“Điên nhưng đáng yêu mà. <3”

Á, có phải cậu ấy nhắn không thế?

Hay bị trộm vào nhà cướp điện thoại hả? Tim tớ đập dữ lắm, mãi mới bình tĩnh được để soạn tiếp.

“Bây giờ Thu cảm thấy hết sợ Khôi rồi, cho Thu chơi lại với Khôi được không?”

Nín thở đợi bạn trả lời, mà đợi hoài không thấy. Đến sáng hôm sau cũng không có luôn, buồn hết cả người.

Định đến trường hỏi, mà tới lớp thì không thấy Khôi đi học. Sáng nghỉ chiều cũng nghỉ luôn á. Rồi hết tiết đột nhiên Hưng lên bục giảng thông báo rõ to.

-“Lớp mình mỗi người nộp ba triệu lát thăm đồng chí Khôi đang nằm viện, còn thừa đi ăn liên hoan.”

Cả lớp hoang mang, tớ thì cảm giác cứ như là vừa nghe tin vịt trên báo lá cải ý, ấp úng hỏi lại.

-“Khôi…Khôi bị sao…hả Hưng?”

-“Ung thư giai đoạn cuối, sắp chết rồi nhưng thôi nhà Thu nghèo thì nộp tiền thăm nom làm gì, dù sao hai người cũng đang ghét nhau mà.”

Gì vậy? Đùa à?

Tớ đã cố nhịn lắm rồi ý, tại sợ bọn nó nhìn thấy lại cười nhạo, mà sau bị bộc phát. Nước mắt nó cứ chảy ra không à, càng lau càng chảy nhiều. Sao Khôi lại chết cơ chứ, dù Khôi có đánh người mạnh tay thật nhưng suy đi tính lại thì vẫn là người tốt mà.

Người tốt như vậy chết thì uổng lắm.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ghét Một Tỷ Lần Luôn Á

Ờ, kiểu hôm đấy Thu cũng hơi bị ngu một lát ý.

Xong mãi sau mới ngớ cái người ra, ôi dồi ôi, ung thư cái khỉ mốc gì chứ? Bao nhiêu ngày tháng năm chẳng có biểu hiện gì mà kêu giai đoạn cuối, rõ xạo.

Xi, ghét!

-"Hưng đừng có mà lừa Thu đi."

-"Ớ, hết khóc rồi à…"

Eo, cả lớp cười ha hả.

Hoá ra là Khôi bị cảm nhẹ, như mình cảm tý uống mấy viên thuốc vớ vẩn ăn bát cháo là xong, nhưng mà kiểu người ta là con đại gia mà, cảm cũng phải nhập viện đàng hoàng.

Lúc sáng tớ đi giặt giẻ lau bảng chúng nó chả biết hết rồi đó, giờ ùa lại trêu mình mới bực chứ nị. Hậm hực tý thôi nhưng mà người cứ nôn nao sao sao ý, thèm được nhìn thấy Cún kinh khủng, thèm được đi thăm bạn nữa.

Giá kể có ba triệu thì tốt.

Giá kể nhà giàu nhỉ?

Hưng cho tớ địa chỉ bệnh viện nè nhưng mà băn khoăn ghê gớm. Tại giờ

đi thăm chay ngượng bỏ xừ, nhỡ Khôi lại trách bạn thân mà không đem cho được tý quà nào thì khổ. Thu đạp xe về nhà mà lòng khó chịu rấm rứt lắm á.

Mẹ thấy liền hỏi dò.

Tây Thu đang tâm trạng, tuôn hết một tràng luôn, mẹ chẳng an ủi thì thôi còn cười to ơi là to.

-"Con tôi…con gái tôi…ngốc quá con ơi…"

-"Sao mẹ chê Thu ngốc? Khôi khen Thu giỏi nha, ba cũng bảo con tính tiền nhanh nữa."

Tớ phụng phịu dỗi dỗi, mẹ xoa đầu tớ thở dài, nói vọng ra với ba.

-"Cái con bé nhà mình não nó chỉ nhạy tiền hay sao ý mình ạ, mọi việc khác cứ lơ nga lơ ngơ."

-"Ừ thì con người làm sao mà giỏi hết mọi thứ được hả mẹ nó, não to chỗ này thì phải teo chỗ khác chứ."

Gì vậy?

Tớ là con gái cưng, con gái vàng. Con gái rượu độc nhất đó nha, hai cụ làm gì mà dìm ghê thía?

-"Thu ơi là Thu, làm gì có cái xe nào giá 99k hả con? Bạn cố tình cho con đó, cả việc đi học thêm nữa, bạn đi học là để cho con mượn vở. Kể cả Thu thấy bạn đánh người là xấu thì con phải từ từ trình bày quan điểm của mình… phân tích bạn nghe…"

-"Dạ?"

-"Bạn thân là phải cùng nhau tiến bộ con ạ, ai lại thấy bạn mắc khuyết

điểm là tránh xa chạy mất dép luôn thế hả?”

Nói chuyện lan man một hồi đột nhiên tớ nhận ra mình ngu kinh lên được, ích kỷ nữa. Mẹ cho tớ một cân xoài xanh gọt sẵn xóc muối ớt mang đi thăm người ốm. Lúc tới thấy chỗ đó sang trọng quá à, bệnh viện mà sạch đẹp như khách sạn năm sao ý, Thu ngại ngại á.

Định bụng ngó qua Khôi một lát thì về, ai ngờ vừa lò dò tới cửa đã thấy bọn lớp tớ nhao nhao, nhất là tên sếp lắm mồm.

-“Khôi nhá, ông nhìn nè, nhìn Thu khóc thương ông nè, biểu cảm không?”

-“…”

-“Tây Thu lúc đó tưởng Khôi sắp chết nên nước mắt nước mũi tùm lum hết cả, nhìn cư te vô đối.”

-“Mua lại clip không? Năm triệu nhé, chỗ thân tình Hưng để giá rẻ cho Khôi.”

WHAT?

Năm triệu mà còn thân tình hả? Mấy đứa này ép người quá đáng, thế mà Khôi ngu xuẩn gật đầu cái rụp mới sợ chứ. Đúng là bị bệnh nên đầu ẩm xừ nó rồi. Thu phải cuống cuồng chạy vào ngăn cản.

-“Ấy đừng đừng, lãng phí, quá lãng phí, Khôi thích thì Thu khóc lại cho mà xem, thoải mái quay luôn…”

-“Đừng nghe Tây Thu nịnh ngọt, đang yên đang lành khóc làm sao được?”

Hưng đi xe mô kích á, đừng có khinh thường tớ nha.

-“Không, Thu nói thật đó. Khôi thích xem khóc kiểu gì tớ cũng khóc được hết ý. Khóc hiền thục đau đớn như Hạ Tử Vi bị Dung Ma Ma hành hình nhé? Hay kiểu oa oa của em bé thiếu sữa mẹ? Ngay cả kiểu bác bán thịt rền rĩ vì ế mấy cân mỡ lợn Thu cũng bắt chước được á…Khôi tin Thu đi…”

Cậu ấy cười chứ, véo má tớ nhưng tay vẫn đưa tiền cho Hưng. Cún ra hiệu sếp sau khi gửi sang thì phải xoá video trong máy đi, sếp cũng không lấy gì làm khó khăn, còn đùa đùa.

-“Yên tâm, nhìn nè, xoá rồi. Khôi độc quyền nhá.”

Thu nhìn giao dịch mà lòng chua xót không tả nổi. Xong cũng định quay sang hỏi han sức khoẻ bạn hiền tý đó, mà bọn con gái mồm năm miệng mười, hết dặn lại dò tỉ mẩn trăm thứ bà dằn trên đời nên tớ đành câm nín.

Nói chi giờ cũng thừa hết à.

Người ta bao nhiêu người quan tâm rồi còn gì nữa.

Tầm một tiếng sau Hưng bảo tới giờ ăn liên hoan rồi, mấy bạn nam hồ hởi bao nhiêu thì các bạn nữ luyến tiếc e lệ bấy nhiêu. Sếp kể ra chỉ láu cá tý thôi nhưng cũng tốt bụng, cậu ấy còn rủ tớ đi ăn cùng, nói không phải trả tiền.

Thu hơi cảm động, nhưng vẫn lịch sự từ chối. Tớ đi gần tới nhà để xe rồi mới nhớ ra là tay vẫn cầm túi xoài, liền rón rén trở lại đặt lên bàn đối diện giường bệnh nhân, ấp úng nói.

-“Thu biết cái này cũng chẳng đáng gì so với đồ xịn các bạn mang lúc nãy, có khi Khôi cũng không ăn đâu, nhưng là tấm lòng của Thu…chúc Khôi mau khỏi bệnh nha.”

Vừa bước ra tới cửa phòng thì điện thoại kêu tít tít, mở ra có tin nhắn à.

“Khôi đau đầu quá Thu ạ.”

Tớ quay lại xem cậu ấy, mắt lim dim người mệt mệt á, trông tội kinh khủng.

-“Ba mẹ Khôi đâu rồi? Hay lúc nãy các bạn tới thăm hai bác ra ngoài chơi rồi hả?”

-“…”

-“Khôi đau lắm à? Uống thuốc gì không Thu lấy cho?”

Ôi có khi chắc tại lúc nãy mấy người nói nhiều quá làm cậu ấy phát choáng rồi, thương chết mất.

-“Sao không nói gì? Khó chịu lắm à? Hay Thu matxa cho Khôi nhá.”

Bạn hơi gật gật, tớ liền ngồi một góc giường, vừa xoa đầu cho cậu ấy vừa tâm sự, trút toàn bộ muộn phiền lúc nãy chưa kịp nói ra.

-“Khôi à, có nhiều chuyện cho Thu xin lỗi nhé, thông cảm cho tớ, ba mẹ tớ bảo rồi, đầu tớ chỉ nhạy với tiền thôi…”

-“Nhưng lần sau Khôi đừng đánh người nữa nhé, Thu không thích vậy đâu.”

-“Khôi hết đau đầu hết cảm rồi nhanh nhanh đi học á, Khôi ốm là nhiều bạn nữ trong lớp nhớ mong lắm đó, đi học không có Khôi các bạn ý buồn cực.”

Đột nhiên tay cậu ấy nắm lấy tay tớ à, sao mà run kinh khủng ý, vừa cảm thấy ấm ấm, lại vừa cảm thấy gai gai như có điện giật, tim đập nhanh lắm rồi, có khi nó sắp nhảy ra ngoài cũng nên.

Tay kia cậu ấy soạn tex, đưa tớ đọc.

“Thu xoa vậy có mỏi không?”

-“Thu…Thu…”

Có mỏi không nhỉ?

Chẳng biết nữa.

-“Khôi hết đau chưa?”

“Nếu hết rồi thì Thu đi về phải không?”

-“Tớ…à…Ừ!”

“Thế chưa hết.”

Sao nó cứ mờ mờ ám ám kiểu gì ý nhỉ? Tay cậu ấy vẫn đặt lên mu bàn tay của tớ đây này, từ nãy tới giờ mồ hôi chảy ra như tấm rồi ý, Khôi ơi Thu khổ lắm Khôi ơi.

Làm sao đây?

Kiểu lúc đấy đầu tớ loạn loạn á, rối tùm lum lên, đột nhiên ú ớ nói linh tinh, hỏi Khôi có ăn xoài dầm ớt không? Khôi gật đầu, xong mẹ Khôi với cô Lan về, thế là hôm ấy bốn người cùng ăn hết túi xoài.

Vừa thi một lô lốc các môn xong nên chiều thứ sáu tuần này của bọn tớ là buổi tự học, ai thích tới học cũng được, thích tới trường để cặp rồi xuống sân vận động chơi cũng ô tô kê, mà thích nghỉ ở nhà cũng chẳng sao, không điểm danh.

Cứ tưởng Khôi tuần sau mới đi học.

http://tieulun.hopto.org

Ai dè bạn tới lớp nhá, tớ lén lén nhìn, bắt gặp ánh mắt cậu ấy rồi ngại ngại nên cúi gằm xuống. Lúc ngẩng lên thì đã thấy bạn yên vị trên đó cùng Huệ và Chi rồi. Lòng dạ cảm giác mất mát kiểu gì ý, khó ở lắm.

Được một lát thì Khỉ huýt sáo ngoài cửa lớp, Thu rón rén đi ra.

-"Đây vở đây cậu."

-"Không, hôm nay không mượn vở, hôm nay mượn vợ cơ."

Hả?

-"Đùa đấy, Thu ngây cái gì mà ngây, tôi bảo này, băng đảng của tôi cược kéo co ăn tiền, mà đang thiếu người đứng đầu, Thu xuống giúp tý nhá."

-"Nhưng tớ phải học bài."

-"Tầm ba mươi phút thôi, coi như giải trí tý đi, thua không mất gì, thắng tôi chia Thu ba trăm."

-"Thật á?"

Eo, phấn khích, mắt sáng hơn sao.

-"Ừ, nhưng chúng nó bắt con gái cầm dây đứng đầu, nhóm tôi không có đứa nào khoẻ cả, Thu làm được không?"

-"Được được, vô tư đi, cứ tin ở tớ…"

Thế đó, hai đứa rủ nhau xuống dưới sân trường. Kéo co này là kiểu tớ phải cầm dây nhưng đồng đội của tớ chỉ được bám vào tớ chứ không được chạm dây. Bên nào kéo lệch năm mươi phân về phía mình coi như thắng.

Ôi, tưởng dễ ăn đâu.

Cái bạn nữ đầu bên kia béo gấp đôi Thu nha. Nhìn mà choáng. Khỉ đứng ngay sau Thu, bám eo Thu, bạn Hồng bám eo Khỉ, cứ như thế rồng rắn đến hết đội.

Giằng qua co lại, ôi dồi ôi, mệt lả cả người mà vẫn chưa ăn thua. Má tớ đỏ rực ý à, sân trường bắt đầu đông nhá, các lớp khác rủ nhau xuống xem, cả lớp Thu cũng bắt đầu xuống gần hết rồi.

Khôi kìa.

Ặc, có Khôi đứng cạnh không khí nó khác hẳn, tự dưng Thu thấy nhiệt huyết thế chứ nị. Bây giờ không chỉ kéo co vì tiền và vì Khỉ nữa, kéo vì Khôi luôn à, để Khôi được nở mày nở mặt bởi con bạn thân này nhé.

-"Cố lên Thu, tôi cho Thu thêm hai trăm của tôi đó."

Á, tổng lại năm trăm!

Sướng!

Kiểu phấn khích phừng phừng cả lên ý, cứ như được tiếp thêm sức mạnh vô hình, một, hai, ba, hít một hơi thật sâu, giật một phát dứt điểm, bên tớ thắng!

Là lá la.

Tiếc là lực bật hơi mạnh, cả đội bị ngã nháo nhào. Riêng đầu Thu đập lên người Khỉ nên an toàn tuyệt đối, chỉ có điều, cậu ấy yếu ớt đến đáng thương.

Thở khó nhọc cứ như sắp chết ý.

-"Thu Thu, ta…ta sợ ta không xong rồi…ta một đời anh hùng bất khuất, chết cũng không tiếc…chỉ có điều…có một chuyện không can tâm…kiếp này chỉ xin nàng một ân huệ…xin nàng…thơm ta một cái…"

Nói rồi môi chu má chìa, eo, nhìn ghét thế chứ nị.

Điên xừ nó rồi! Linh ta linh tinh, trẻ con với nhà cậu chắc. Biết thừa mếch ca lờ rồi nhá. Thu đứng dậy, phủi áo phủi quần đi thẳng.

Có người lập tức hết bệnh, lẽo đẽo theo sau.

-"Uầy, sao Thu biết, tôi diễn giỏi thế cơ mà?"

-"Biết gì cơ, Thu đâu biết gì đâu? Nhớ trả Thu tiền đấy nhá."

-"Yên tâm, ta không quỵt xu nào của nàng đâu."

Khỉ cười cười, eo, cái mặt nhăn đúng như mặt khỉ. Vừa hay mấy đứa lớp cậu ấy gọi đi đá bóng, bạn chào tạm biệt tớ, vừa nhảy chân sáo vừa hớn ha hớn hở hét vọng lại.

-"Nghĩ kĩ chuyện hôm trước đi đó, Thu mà đồng ý thì bao giờ kỉ niệm 100 ngày yêu nhau tôi sẽ tặng Thu hẳn mười công ten nơ than tổ ong nhé, ba vợ tha hồ nấu nước đậu."

Trời ạ, không biết nên khóc hay nên cười đây?

Nghiệt ngã không cơ chứ?

Người ta được tặng hoa hồng tặng nến thơm, còn Thu thì được tặng hẳn than.

Tớ mặc kệ đi về lớp, ngày hôm nay là ngày gì mà lắm sự kiện. Chi đang đứng tạo dáng chữ S trên bục giảng nhé, vênh váo lắm.

Khôi đang vẽ Chi, thảo nào.

-“Khôi ơi, xong vẽ chân dung tớ nhé!”

Huệ rụt rè xin xỏ, chắc chỉ liều mình thế thôi, ai ngờ bạn đồng ý, Huệ sướng la làng cả lên. Con gái trong lớp bắt đầu nhao nhao rối rít, đứa vồ vập đứa bẽn lẽn. Khôi ăn phải bả gì không biết, ô tô kê hết.

Ớ, cũng hay nhỉ? Tớ cũng thích có bức vẽ đẹp đẹp treo ở nhà nhé, liền đề nghị luôn.

-“Xong mọi người thì đến lượt Thu nhá.”

Bạn lạnh lùng lắc đầu.

Tin được không?

Uầy, choáng! Bọn con gái nhìn tớ cười đểu chứ. Không hiểu sao mà Thu tức vô cùng là tức luôn ý. Bực bội từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong.

Cố kìm nén lắm rồi mà người nó phát hoả như ngồi trên đống lửa ấy, cầm sách quạt túi bụi mà cũng không hết. Đi xuống chỗ mình ngồi làm bài rồi lại không cầm được lòng liếc lên bàn trên.

Khôi à, tớ ghét Khôi.

Ghét, ghét, ghét, ghét, ghét.

Ghét một tỷ lần luôn á.

Bỏ đi, Thu thề từ giờ Thu mà chơi với Khôi nữa Thu là con chó nhé!

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tại Thu Trước

Ức chứ.

Không ức sao được. Thế mà cứ tưởng là bạn thân nhất hệ mặt trời cơ đấy. À, thì ra là tưởng bở, chỉ có Thu mới trân trọng Khôi thôi, còn trong lòng Khôi á, Thu xếp thứ bét của cái lớp này luôn.

Đau lòng quá ta.

Mà việc gì phải thế?

Đây không cần nhá, có một bức vẽ thôi chứ gì, làm gì mà ghê gớm, chụp ảnh còn sống động chân thật hơn ý.

Thu an ủi mình mãi mà tâm trạng tệ vô cùng luôn. Phải lấy vở ra viết viết liên tục mới đỡ đỡ đó. Làm trước cả bài tập của ba tuần sau, lúc ngẩng mặt lên chẳng còn đứa nào cả, trống điểm từ lúc nào không biết?

Tớ đang định thu sách vở thì có điện thoại của con khỉ đột nào đó.

-"Thu Thu ơi tiền về rồi nhé, ra sân vận động ta đưa cho nàng."

Eo, nhanh thế, phởn hết cả người đi ý, tớ trong phút chốc dửng mỡ cái giọng cũng ngọt xơn xớt.

-"Ô tô kê, chàng đợi thiếp nha, thiếp ra liền."

Đó, đang vui vẻ nhảy nhót líu lo thì vừa bước tới cửa lớp liền bị chặn lại,

cổ tay bị ai đó cầm chặt đau ơi là đau á.

Đứng đây từ lúc nào cơ chứ, như ma ý.

Nhìn cái mặt kìa, ghét.

-“Bỏ Thu ra…”

-“Nhanh lên, Thu cáu đấy, Khôi bỏ Thu ra, mau.”

-“Ê…”

Bạn không nói không rằng để hai tờ năm trăm vào tay tớ chứ, còn viết mẩu giấy đừng đi, tiền này cho Thu. Tức thật đó, tức ghê gớm luôn.

-“Khôi nghĩ Thu là gì hả? Thu nghèo thật ý nhưng Thu không ăn xin của ai cả…trả này…tiền kia là tiền vất vả kéo co mới được, là mồ hôi công sức của tớ, nhất định tớ phải lấy.”

-“Bỏ tớ ra…đi mà…”

Cậu ấy nhất định không chịu, sao trên đời có người cứng đầu cứng cổ vậy nhỉ?

-“Khôi ích kỉ quá trời luôn. Cậu vẽ cho toàn bộ con gái của lớp mình trừ tớ thì được, còn tớ không được đi ra gặp Khỉ á? Đời có cái lý đấy cơ à? Cậu là gì của tớ mà cấm đoán? Đến ba mẹ Thu cũng chẳng như vậy đâu ý…”

Bạn kéo tớ vào lớp, lấy phấn viết rõ to.

“TẠI THU TRƯỚC.”

-“Tại cái gì mà tại? Tớ làm gì sai nào? Khôi có giỏi Khôi nói ra đi? Giỏi thì nói luôn ra ấy, đừng có viết nữa…”

Thu người nóng hầm hập luôn, gào ầm cả lên. Có người nào đó định mở miệng, mà rồi lại thôi, xong từ từ nhấn từng chữ trên bảng.

“Thu thích bạn ấy à?”

Gì chứ?

Bực bực ý à, đang tự dưng hỏi đi đâu thế, linh ta linh tinh. Bọn trẻ con cái lớp này giờ hay thật đó, học hành không học, đến cả cái thằng giỏi nhất lớp cũng hỏi chuyện yêu đương nè.

Tớ chán cả người, lấy hẳn viên phấn màu hồng đáp trả từng chữ đậm thật là đậm.

“Phải, thích lắm. Thu thương Khỉ hơn Khôi, được chưa?”

Định trêu bạn chút thôi, trả thù vụ vẽ tranh. Thế nào mà mặt cậu ấy tối đen nha, cảm giác suýt nữa là đấm tớ rụng răng rồi ý. Suýt thôi, xong bạn cầm balô đi thẳng, tớ cũng hậm hực ra gặp Khỉ, vừa tới nơi đã thấy có người nhăn nhăn nhở nhở.

-“Các anh em, chào đại tẩu đi…”

-“Dạ, đại ca, đại tẩu.”

-“Thu đại tẩu, nghe danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt.”

Ối dồi ôi, ngại không có chỗ nào mà chui nữa á.

-“Tiền của nàng đây.”

Tớ cầm lấy, nắm chắc trong tay rồi mới dám ý kiến.

-“Eo, lần sau mà xưng hô thế là Thu không chơi với Khỉ đâu, nghe chối

chối à.”

-“Đùa mà, Thu này, hôm chung kết giải bóng rổ đi cổ vũ cho tôi nhé, kiểu gì lớp tôi cũng giải nhất, đảm bảo không làm Thu mất mặt.”

À cái giải này cũng nghe phong phanh bọn nó tám chuyện đó. Nhưng mà lớp tớ toàn mỹ nhân á, Thu lấy đâu vé mà được vào đội cổ vũ, chúng nó sợ xấu đội hình đấy. Nghe cũng thích thích nhỉ, tớ đồng ý luôn.

Khổ, thời buổi bây giờ thông tin nhanh thật đấy, vừa mới đó mà sáng hôm sau sếp Hưng đã làm ầm ầm cả lên.

-“Thu nhé, nghe nói cậu vào đội cổ vũ của lớp bên cạnh nhé, phản quốc.”

-“Ơ Hưng hay nhỉ, đâu phải tại tớ đâu, các cậu chê tớ bẩn mà…”

-“Thôi sếp ơi, người ta có người thương bên đó sếp phải thông cảm chứ, có khi Thu sắp chuyển lớp rồi cũng nên.”

-“Đúng nha, hôm qua còn thấy hai người kéo co ôm eo nhau tình cảm lắm, lúc ngã còn dựa vào nhau mắt âu mày yếm cơ.”

-“À, nhắc mới nhớ, chiều tối qua đi đá bóng về tôi thấy Thu ra đó nhé, tay lau mồ hôi cho người yêu tình cảm kinh khủng, sau đó còn rót nước cho chàng, hôn nhau say đắm cả tiếng đồng hồ…”

-“Uầy, vậy á…”

Eo, điêu thế chứ nị, bịa chuyện không chớp mắt.

Mà cái bọn này càng chối chúng nó càng trêu thôi. Tớ mặc kệ luôn, cho nói chán thì thôi. Qua hai ngày mọi thứ cũng tạm lắng xuống, tưởng được yên bình rồi nào ngờ Khỉ hồng hộc chạy sang gọi tới tấp làm các bạn lại có dịp xuyên tạc.

-“Thu ơi vào web của trường xem chưa? Sao tự nhiên có tên Nguyễn Hoàng Trọng Khôi trên đó vậy? Đùa nhau à, cả giải không tham dự đột nhiên chung kết nhảy vào làm chi?”

Cậu ấy vừa thở vừa nói, cứ như tin động trời ý.

-“Thu nói tôi nghe, động cơ của Khôi là gì?”

Hả?

Thu biết sao được? Thích thì chơi thôi chứ sao? Luật cũng đâu có cấm đâu. Bạn làm gì mà lo lắng quá vậy? Tớ đành an ủi.

-“Khỉ sợ à? Sợ thua ý? Cứ thoải mái đi, giải nhì cũng tốt mà…”

-“Tôi đếch sợ bố con thằng nào hết cả nhé, được, Khôi chứ Khú cũng chấp hết.”

Đấy, mình thì nhẹ nhàng thế mà bạn hùng hùng hổ hổ tuyên bố rồi bỏ về. Tự nhiên tớ thấy phì cả cười ấy, lắc đầu về chỗ.

Không lâu sau thì ai đó cầm chồng vở học thêm đập xuống mặt bàn đến rầm một cái ý. Người đâu mà, mặt cau mày có, khó tính khó chiều.

Nhưng Thu cũng hèn, ghét là việc của ghét, không chơi là việc của không chơi, nhưng mượn vở thì vẫn phải mượn.

Cho nên là, câm nín nhận lấy.

Lúc mở ra định chép bài thì thấy mảnh giấy nhỏ, nét chữ quen thuộc nắn nót, mà sao tớ càng đọc, càng cảm thấy không tiêu hoá nổi.

“Thu biết gì không? Càng ngày Khôi càng cảm thấy Chi rất dễ thương và

xinh đẹp.”

Uầy, điên!

Xinh thì ai chả biết là xinh, mắt Thu cũng chưa cận, không phải nhắc Thu nha.

Nhìn kìa, cười cười cợt cợt với nhau vui chưa kìa?

Vui thế thì sao không yêu nhau luôn đi? Đi học về không cầm tay nhau dung dăng dung dẻ đi, còn nhảy lên xe Thu làm gì không biết? Còn nhắn tin cho Thu nữa nè, màu mè vẽ chuyện thế cơ chứ?

“Bác lái xe nhà Khôi bận rồi, Thu đèo Khôi về đi.”

Đâu có cái lý đấy hả trời?

-“Đi nhờ xe Chi ý, Chi xinh với dễ thương thế cơ mà?”

“Chẳng liên quan.”

Ba từ, rõ hâm á.

-“Thu không thích.”

“Kệ Thu.”

Đó, chơi lầy thế chứ nị. Còn gục cái đầu vào lưng Thu nữa, nóng nóng hay sao ấy, người tớ thấy run run kiểu gì không biết, nói năng ấp a ấp úng.

-“Khôi…chưa khỏi ốm à?”

Thấy bạn gật đầu. Thôi, Thu không thèm chấp Khôi nữa, ai bảo đang bệnh cơ, đèo cái tên đáng ghét này về vậy.

Số nhọ, đi được nửa đường thì xe thủng săm. Mà nhiều xe xếp hàng chờ quá nên ông bảo hai đứa sang quán nước bên đường ngồi đợi cho mát. Tớ định bảo thôi không cần mà có người cứ kéo tay lôi đi xềnh xệch ý.

Gọi hai cốc sinh tố bơ, xong Thu lấy bài tập ra làm, Khôi thì vẽ vời linh tinh. Xe sửa xong thấy cậu ấy kẹp tờ giấy vào trong tấm bìa cứng nhét vào balô tớ. Mãi tới khi về nhà Thu mới dám mở ra.

Oa, tranh vẽ Thu nha.

Xinh lắm, cảm nhận khách quan còn lung linh tỉ mẩn hơn cả tranh vẽ Chi hôm nọ ý.

Bên dưới còn có dòng chữ phóng khoáng.

“Khôi xin lỗi, Khôi sai rồi. Thu muốn thương ai thì thương, miễn là đừng lạnh nhạt với Khôi nữa có được không?”

Á, má đỏ phừng phừng.

Tim gan mềm nhũn ý.

Ôi, ước chi, ước chi chưa thề độc. Nếu vậy giờ lấy máy nhắn tin ngay cho bạn đó. Ối dồi ôi, cái mồm làm hại cái thân mà. Không được, Thu không thể thành chó được.

Eo, sao xao xuyến thế này chứ? Tự trọng để ở đâu, danh dự bản thân quăng ra chỗ nào? Phải giữ lời chứ?

Khổ quá, Thu khổ quá.

Thấm thoát đến hôm thi chung kết, cái Chi hô tên Khôi to một thì tớ hô tên Khỉ to gấp mười. Hai con ra sức gào, thỉnh thoảng còn quay sang lườm nhau rõ ghê gớm.

http://tieulun.hopto.org

Mà chẳng biết là thi bóng hay thi đánh nữa.

Thực cổ vũ cho cái đội lớp này mà tớ cũng thấy xấu hổ thay. Hình như chiến thuật là chèn ép Khôi hay sao ý. Mấy thằng cứ theo sát cậu ấy cố tình gây sự. Hầu như là bạn lách được, nhưng thỉnh thoảng không để ý vẫn cứ bị đẩy ngã đó.

Chắc là đau lắm đấy. Tớ không đành lòng, len lén xuống hàng ghế dưới phô thầy, biết nhận được câu trả lời là gì không?

-"Ôi dào, mấy khi xem trò vui, cứ để chúng nó tự sinh tự diệt đi Thu ạ."

Choáng!

Hết nói nổi.

Khiếp, giằng co nhau mãi cuối cùng đội Khỉ vẫn thua. Nhưng tỉ số sát nhau lắm nên có vẻ bạn không phục hay sao ý, thầy tuýt còi rồi mà vẫn cố gào thét.

-"Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, đừng vội đắc thắng."

-"…"

-"Có giỏi thì ra kia đấu vật, một chọi một."

-"Ê, tôi gọi cậu đó, khinh người quá đáng…"

-"…"

Khôi cứ đi, Khỉ cứ gọi. Thế rồi Khỉ không nhịn được, lấy bóng ném vào Khôi. Ối dồi ôi, dại rồi, quá dại rồi.

Có người ngay lập tức dừng lại, ánh mắt sắc nhọn nhìn về phía này. Cậu ấy chầm chậm nhặt quả bóng lên.

Và rồi…

Khôi mà, ra tay cực kì dứt điểm và vô tình.

Tớ cứ chắc chắn rằng quả này Khỉ nát mặt rồi cơ chứ.

Thế nào mà bạn tránh cực nhanh.

Thế nào mà con mụ Chi đá chân Thu.

Thế nào mà đời buồn thế đó. Bóng với chả bánh, chuẩn xác trúng giữa trán Tây Thu, bộp một phát xong chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc vù vù như có tổ ong bay quanh ý.

Trời đất quỷ thần ơi, đầu Thu, tương lai tươi sáng của Thu…nước Mỹ ơi…cớ sao xa vời?

Đau quá, đau chảy cả nước mắt, đau chả biết gì hết luôn, chỉ nghe tiếng Khỉ léo nhéo thảm thiết, đại loại là xin lỗi Thu, tôi không biết Thu đứng sau tôi, Thu ơi Thu đừng chết.

Chẳng rõ có phải não hỏng rồi không mà còn mơ màng thấy Khôi nữa đấy, mặt cậu ấy làm sao mà cứ tội tội ấy. Hình như cậu ấy kéo tớ lên rồi bế nữa hay sao ý.

Là tưởng tượng hay là thật chẳng phân biệt nổi á. Tớ nghĩ ngợi, hoang mang lo lắng một lúc thì nghẻo xừ nó mất, chẳng biết gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thanh Mai Trúc Mã

Lúc tỉnh dậy việc đầu tiên của tớ là sờ trán á, sưng sưng nè, nhấn vào hơi đau đau nha, gọi cô Lan tới tấp luôn mà cô chẳng thèm nghe gì sất, cứ ngồi ỏn à ỏn ẻn với thầy Việt không à.

-"Cô ơi, thương con với, cô khám lại cho con đi mà…"

-"Ơ hay cái con bé này, có cái gì đâu mà phải khám, sưng tím mấy ngày là khỏi thôi."

Eo, cô mải trai nói linh tinh ý.

-"Cô cứ khám kĩ lại đi cô, nhỡ làm sao thì con chết mất cô ạ, nhỡ may có cục máu đông trong đầu con ý cô…"

-"Đấy bạn xem, có quả bóng nhỏ không mà nó cứ làm như bị gạch rơi vào đầu không bằng…"

Thầy cười tớ.

Hình như không phải một mình thầy cười thì phải, còn một người nữa cũng tủm tỉm.

Thu quay ngoắt sang bên phải, à, Cún à. Nhìn cái mặt kìa, cứ như kiểu quan tâm tới Thu lắm ý. Mà tự dưng thấy bạn sốt sắng quan sát nghịch ngợm cái chỗ sưng Thu lại nổi lòng tà dâm, mở mắt tròn xoe ngây thơ.

-"Cậu là ai vậy?"

-“…”

-“Tôi không biết cậu…”

Khôi luống ca luống cuống, sờ trán véo má, còn lay lay tớ nữa. Mà xong không có kết quả liền gọi dì.

Cô thậm chí còn chẳng thèm liếc qua, chỉ phán cho câu xanh rờn.

-“Con này nó chắc bị mất trí nhớ cục bộ, nghĩa là nó nhớ mọi thứ, nhớ cả thế giới nhưng quên mình con đó.”

Eo nhìn Khôi lo lắng khổ sở kìa, hay thế chứ nị.

-“Ca này dì cũng chịu thôi Cún ạ, trình độ dì có hạn, chắc xưa con làm gì có lỗi, bóp nát trái tim người ta nên giờ người ta mới không nhớ con…con gây hoạ thì phải gánh vác trách nhiệm thôi…”

Cô cười trộm xong dắt thầy ra ngoài, giọng ngọt xơn xớn luôn á.

-“Trường mình có trồng ngải cứu đó, ra đây mình hái cho bạn một nắm, về rán với trứng gà.”

Thầy gãi đầu bảo thôi không cần phiền bạn lắm. Cô tươi cười nhiệt tình.

-“Có gì mà phiền, chỗ quen biết cả mà, hay Việt không biết rán? Hay để tối mình tới nhà mình rán cho Việt ăn nha.”

Ựa.

Đon đon đả đả, trình độ đưa đẩy của cô đẳng cấp quá thể đáng. Thầy Việt ơi thầy chạy đâu cho thoát đây?

Đó, lại quên có người còn đang kéo tay Thu nè.

-“Ơ hay cái cậu này, cứ ở đây làm gì nhờ, cậu quen tớ á?”

Bạn gật đầu.

-“Thế cậu tên là gì? Quen lúc nào? Sao Thu không nhớ hết?”

Tớ nghĩ nếu mai sau tớ trượt đại học thì thi vào cao đẳng sân khấu nghệ thuật cũng được á, Khôi bị lừa không thương tiếc, vội vàng lấy giấy hí hoáy. Bạn viết dài lắm, mà xong Thu lại bảo tạm thời đầu còn choáng quá không đọc nổi chữ.

Nhìn mặt Khôi kìa, méo xềnh xệch luôn.

Người cậu ấy lấm tấm mồ hôi, môi mấp máy hình như là cố nói điều gì đó, mà xong kiểu khó khăn lắm ấy, rốt cuộc không thốt ra được từ gì hết, bạn ngồi thẫn thờ ở cạnh giường tớ nằm.

Không khí yên lặng quá à.

Một lát ngó ra thấy mắt Khôi đỏ hoe.

Ôi trời đất ạ, gì thế? Đùa à? Có nghiêm trọng vậy không chứ? Tớ đành bò dậy vỗ vai cậu ấy, nhỏ nhẹ hỏi han.

-“Ê, sao thế?”

-“…”

-“Thu trêu chút thôi mà…Khôi đừng buồn nha…”

Á, đúng là không cái dại này như cái dại này mà. Tự dưng chuốc nhục vào thân làm gì cơ chứ, người ta ngay lập tức quay lại lườm tớ, chắc muốn đấm lắm đấy.

Nhưng có lẽ vì Thu quá dễ thương chăng, nên Khôi không nỡ mạnh tay mà chỉ lấy gối đập túi bụi vào người Thu thôi.

-“Xin mà, đau lắm…mất trí nhớ là giả nhưng đau đầu là thật đó…đau quá à…như có búa bổ ý…”

Ôi dồi ôi, cũng may là nước mắt chảy dạt dào không thì còn bị xử dài dài. Lúc nãy chắc Khôi đứng xa nên không rõ, nhưng tớ quyết định không nói chuyện Chi ngáng chân.

Thứ nhất vì tớ vừa nhận được tin nhắn của nó, nói việc Thu im miệng đồng nghĩa với việc ngày mai Thu có ba triệu.

Thứ hai vì muốn cái người nào đó thấy ăn năn hối lỗi nha.

-“Khôi thật, ném Thu như thế à, bây giờ không có vấn đề gì nhưng nhỡ may mấy hôm nữa trái gió trở trời não Thu bị hỏng mất thì sao? Không học được rồi mai sau không xin được việc làm, lấy cám mà ăn à? Phần đời còn lại của Thu coi như bị huỷ hoại rồi còn gì?”

Thu làm bộ thở dài não nề lắm ấy. Khôi xoa trán vỗ má an ủi chứ, xong lại còn mở nắp bút, vội vàng viết vài chữ lên tập giấy vẽ cạnh đó.

“Đừng lo, Khôi nuôi Thu.”

Eo, ngọt thế. Tim tớ đập cứ thình thà thình thịch ý, xong bối rối xao xuyến quá nên đánh trống lảng luôn.

-“Nuôi một hai ngày chứ nuôi cả đời được à? Nhỡ vợ Khôi không đồng ý thì sao?”

“Nếu vợ Khôi không đồng ý thì Khôi bỏ vợ.”

Ặc. Ai dạy bạn cái tư tưởng lệch lạc thế không biết? Thu phải chấn chỉnh

lại ngay.

-“Không được, trót lấy con gái nhà người ta rồi thì phải cố mà thương, đang yên đang lành đi bỏ vợ là xấu xa.”

Thế mà cậu ấy cũng gật đầu chứ. Bạn suy nghĩ một lát rồi cúi xuống vẽ vời. Khôi tài thật đấy, mới chỉ mười phút mà đã phác thảo cái hình cô dâu chú rể đẹp ơi là đẹp. Tớ nhìn mê lắm, ngất ngây luôn, sau đó ngó xuống dưới mới giật cả mình.

“Hay Thu cưới Khôi, đó là giải pháp tốt nhất rồi.”

Kiểu tớ bị đơ luôn, ngại ngại ngượng ngượng, má nóng rừng rực luôn á. Dì Khôi vào khám lại, cô cho lọ thuốc xoa xong bảo về được rồi đấy. Khôi hai tay hai balô, một của tớ một của bạn.

Thu lững thững theo sau, ngẫm nghĩ một lúc mới sực nhớ ra, liền hớt hải chạy theo ai đó phân trần.

-“Chết rồi Khôi ơi, tớ thề là nếu chơi với Khôi thì tớ làm chó rồi…”

Mình thì nghiêm túc thế mà người ta nhắn tin rõ phũ phàng.

“Không sao cả, dù gì đi chăng nữa Thu cũng vẫn là một con chó đáng yêu.”

Xi, ghét á.

Khôi không nói không rằng bắt Thu ra xe rồi đèo về. Hôm sau bạn chuyển xuống chỗ cũ nha, không thể phủ nhận được là tớ cảm thấy lòng mình rộn ràng kiểu gì ấy.

Cũng không thể phủ nhận được là tớ đã chấp nhận thành cẩu từ tối qua rồi.

Ngồi học giờ thoải mái thật, chẳng phải liếc lên bàn trên gì sất, thỉnh thoảng có người quay sang nhìn mình cười cười mới vui chứ.

Nắng sớm sao mà đẹp thế nhỉ?

Ra chơi bọn nó bảo bạn Đào lớp bên tìm mới lạ chứ, có bao giờ chơi với bạn ấy đâu? Thu vừa chào cái đã thấy bạn ngó ngang ngó dọc lấm lét rồi lôi đi một mạch xa ơi là xa xuống cái hẻm giữa nhà A2 và A3.

-"Thu…"

-"Khỉ, sao thế?"

-"Nhỏ miệng thôi, tôi nhờ Đào gọi Thu ra đấy. Thu đỡ chưa, còn đau không? Cho tôi xem một tý nào…"

-"Ớ, đỡ rồi…làm gì mà phải lén lút thế…"

-"Đừng nói cho ai biết nhé, Thu thông cảm cho tôi, không phải là tôi hết thích Thu rồi đâu mà là tôi bị kẻ xấu chèn ép, tôi bất đắc dĩ phải thề từ giờ cho tới khi khai giảng năm học mới không được gặp riêng Thu nữa."

Tớ vui vẻ đồng ý, đang định quay đi thì bạn kéo ống tay áo nói rõ thảm thương.

-"Thu Thu, gần ngay trước mặt mà ngỡ như xa tận chân trời, mấy tháng xa cách, mong nàng đừng quên trẫm…"

WTF?

Bạn Khỉ mới lên làm vua nước nào thế?

Ôi dồi ôi. Na thinh tu xây ợ!

Lúc lên lớp mới khổ, cái mặt Khôi cứ khó đăm đăm ý. Mà tớ đã hứa với Khỉ nên chỉ nói là thích cái kẹp tóc của bạn Đào mà năn nỉ mãi không được nên lâu thôi. Gớm dỗ bạn thân mà cứ như dỗ con nít không bằng, mệt hết cả người.

…

Học sinh trường Thu là bắt buộc phải học hai khoá quân sự. Hầu hết bọn nó đăng ký học lớp 11 và lớp 12. Riêng Thu thì đăng ký học năm lớp 10 và lớp 11. Tại tớ sợ lớp 12 bận ôn thi ý.

Những tưởng lớp hôm nay chỉ có mình Thu, ai dè thấy Khôi đùng đùng xuất hiện. Công nhận đẹp trai thì đội mũ cối cũng vẫn đẹp trai. Không những thế, bạn đi học y như rằng kéo theo một lô một lốc bọn con gái đi cùng, thế mới ảo diệu chứ.

Chưa vào giờ đâu nên mọi người vẫn ngồi ở bãi cỏ dưới tán cây bàng ý, Thu với Khôi cũng ngồi một góc nói chuyện. Thực ra là Thu nói Khôi nghe. Rồi Khôi đưa tớ hộp sữa nha, nhưng hơi xấu hổ nên lắc đầu từ chối. Ai ngờ bạn bóc vỏ ống hút rồi cắm vào, đàng hoàng dâng tới tận miệng.

Thông cảm, nhỡ thế rồi không uống thì phí của trời. Thế là tu chùn chụt á, ngon chết đi được. Xong còn được người ta cho dâu tây to mọng cực, eo ăn vào mà ngọt lịm hết cả người.

Từ lúc Thu bị bóng trúng Khôi chăm Thu kinh cực, nghĩ cũng khá lời lãi ấy chứ. Tội là cảm giác mỗi giây mỗi phút đều bị bọn con gái ghét thêm một chút thì phải.

Một lát bạn Nga lớp bên sang đưa Cún một cái hộp gì đẹp lắm, Cún cũng lấy trong balô bức tranh sơn thuỷ đưa cho bạn ấy. Hai người chẳng những trao vật đổi đồ mà ánh mắt cũng tình tứ kinh khủng khiếp.

Eo, chẳng thèm ăn dâu nữa, chán rồi. Không biết vì sao tớ thấy bực bội khó chịu nên về hàng luôn. Khôi cao nhất nên phải đứng cuối cùng rồi, chỗ bên dưới trò chuyện ríu rít cả lên, vui vẻ gớm.

Thu đang ngẩn ngơ thì có người ú oà á, giật cả mình.

-"Thu."

-"Ớ…ớ…cậu…"

-"Sao, không nhận ra à?"

Làm sao mà không nhận ra được? Thanh mai trúc mã một đời của Thu, chỉ là bất ngờ quá thôi.

-"Trường tôi cho nghỉ vài ngày nên tôi và ba mẹ ra Bắc chơi, hôm nay tới tìm Thu xong mai phải về quê rồi chủ nhật vào Nam…"

-"Ớ nhưng mà sao Long ở đây?"

-"Thầy Chiến là bác ruột tôi đó, tôi xin bác cho tới học một hôm, Thu giỏi ghê, thi được vào trường tốt vậy. Tôi trong đó chỉ đỗ trường bình thường…"

Tớ ngại, bao biện bảo rằng do may mắn thôi, bạn tiếp tục hồ hởi.

-"Thu thấy tôi như nào? Thay đổi gì không?"

-"Hì, Long cao lên này, vạm vỡ nữa, nhưng cái mặt vẫn vẩu như vậy, thậm chí có khi còn hơn."

Người bình thường nói thế hơi vô duyên nhưng do tớ và Long thân nhau nên vô sờ tư nha. Cậu ấy cũng bựa không kém, quan sát Thu một hồi rồi phán.

-“Người ta bảo con gái lúc nhỏ xấu thì sau này sẽ xinh, thế nào mà tôi thấy Tây Thu là ngoại lệ.”

Ghét nha.

Nhưng thôi, sự thật nó là vậy mà.

Bọn tớ nói chuyện luyên thuyên cả lên, lúc vào giờ khi giảng bài xong thầy có gọi người lên tập mẫu. Thu thì hăng hái có thừa, lại muốn thầy cô giáo quý mình nên hay xưng phong nhiệt tình lắm. Mà có mỗi tớ giơ tay nên thầy gọi ngay.

-“Một bạn nam tập với Thu nữa…được rồi, bé Cẩu lên đi.”

Cả trường cười ầm mà cậu ấy vẫn nhe nhởn được chứ. Xin đính chính Cẩu ở đây là cần cẩu nhé, ngày Long còn nhỏ được ba cho ra công trường nhìn thấy cái cần cẩu thích lắm, từ đó liền bắt ép mọi người gọi mình như vậy.

Tiếc là người nhà Cẩu kiệm lời, toàn tiện gọi âm cuối mà bỏ qua từ đầu, riết rồi cũng thành quen.

-“Thu gây thù trút oán gì với thằng ngồi hàng cuối cùng à?”

-“Đâu, đâu có đâu.”

-“Sao nó nhìn tụi mình cứ như muốn giết thế, làm tôi sởn cả gai ốc…hay mắt nó lác…”

Long ghé tai thì thầm, Thu cũng vô thức liếc xuống dưới.

Ối dồi ôi, quả này toi thật rồi.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ăn Hay Không?

Thu hôm đó tập với Cẩu mà cứ run run ý. Xong tan học một cái là biết thân biết phận dắt bạn xuống ra mắt Cún liền á.

-"Khôi ơi đây là Long, thanh mai trúc mã của Thu, Thu kể Khôi nghe một lần rồi đó."

Cậu ấy mải chơi với bọn con gái không thèm để ý tớ gì sất.

-"Khôi có giận tớ không vậy?"

Vẫn phải hỏi lại cho an toàn chứ, ai dè cái con mẹ Chi xỉa xói rõ đểu.

-"Ai thèm quan tâm mà giận dỗi vớ vẩn, Thu cứ làm như mình quan trọng lắm ấy."

-"Đúng vậy, Thu đi ra chỗ khác chơi đi…"

Tớ thì bình thường, quen rồi mà. Có bạn Cẩu tay nắm thành quyền. Một phần thấy Khôi vẻ thản nhiên như không, một phần sợ xảy ra xung đột vì Cẩu khá cục tính nên tớ kéo cậu ấy đi chỗ khác.

-"Thu ơi đi ăn gì đi, tôi mời."

Nghe hay đấy, không cần người ta đãi nha, Thu cũng có ba triệu của Chi, trích ra một chút cũng được. Thế là hai đứa tung tăng vui vẻ ra quán ốc vỉa hè ngay cạnh trường.

Ôi dồi ôi mùi ốc với lá sả lá chanh nó thơm ngào ngạt cả mũi ấy. Cả khoai tây chiên, nem chua rán, phô mai que nè, thèm thế chứ nị. Căn bản tập cả buổi cũng đói lắm ấy.

Cẩu gọi bao nhiêu là đồ, vừa ăn vừa cười hớn hở.

-"Bạn thân của tôi này, biết mục đích tôi gặp bạn để làm gì không?"

Ớ hỏi gì lạ thế? Thu mà vào Nam thì Thu cũng đến thăm Long thôi, có gì mà phải xoắn chứ?

-"Thu có bạn trai chưa?"

Trời đất, thế giới đảo điên rồi!

Xung quanh mình, đứa nào cũng nói tới chuyện yêu đương vậy hả? Cẩu thấy tớ lắc đầu liền vui vẻ bảo.

-"Tốt, vậy thì làm bạn gái tôi đi. Tôi biết yêu xa là khó khăn nhưng chúng mình hãy cứ cố gắng."

Ặc, suýt nghẹn.

Tý nữa thì sặc ốc.

-"Rồ à? Chẳng phải Long bảo hai đứa mình không nên yêu nhau là gì? Chính cậu hồi ấy còn lo sợ chúng ta xấu như nhau mà tiến tới nhỡ may đẻ ra quái thai thì sao? Phải đi tìm người đẹp để mà phối gen chứ…Thu nhớ sau tiết sinh học Long có nói thế đó…"

-"Ôi dào, Thu vẫn còn trẻ con ghê đó. Xã hội giờ nó nghiệt ngã kinh khủng khiếp lắm, mình xấu thích lấy bọn đẹp, nhưng bọn đẹp thì nó cũng thích lấy bọn đẹp ngang nó hoặc hơn nó chứ. Mà nói chung tôi chán mấy đứa con gái điệu đà rồi, tôi nghĩ tôi chỉ hợp tính với Thu thôi."

Bạn tuyên bố rõ hùng hồn, còn đập bàn cái rầm mới sợ chứ.

Mọi người trong quán đều nhìn về phía này, tớ ngại hết cả người á, mãi mới lấm lét nhìn lên. Xong thế nào lại gặp cái mặt lạnh như tiền của ai đó, ngồi bên cạnh là một lô một lốc các bạn nữ đắm đuối.

Nhìn kìa, tình cảm gớm, thế mà còn tưởng không thích mấy quán vỉa hè kiểu này đó, rõ kiểu làm màu mà.

-"Thu…Thu nhìn gì vậy? Thích thằng đó à?"

-"À không có gì…hâm à mà thích…"

-"Tôi là tôi thấy Thu lạ lắm đấy…rốt cuộc Thu có thích thằng đó không Thu nói rõ ràng cho tôi nghe xem nào? Tri kỉ với nhau có gì mà phải giấu giếm."

Trời đất cái ông tướng này, cũng có gì đâu mà phải hét ầm lên vậy. Cứ thích gây sự chú ý thế. Tớ rối quá đành lắc đầu. Bạn hỏi chắc không, tớ đành phải lắc thêm mấy cái nữa hắn mới tin.

Xong thì nghe tiếng cạch bàn, có người bên kia không ăn nữa bỏ về.

Mấy nàng cũng đi theo, quán vì thế mà bớt rộn ràng hẳn. Tớ cũng chẳng hiểu tâm trạng tớ làm sao nữa, mọi khi chơi với Long vui ơi là vui cơ, hôm nay thì cũng chẳng tệ, mà trong lòng vẫn có cái gì đó gai gai, cảm giác phân tâm lắm ấy.

Sáng ra tới lớp chào bạn thân, mà mặt bạn đùa chứ, đen hơn cả nhọ xoong cháy.

-"Khôi không khoẻ chỗ nào hả?"

Ngọt ngào thế mà người ta không thèm đáp cơ đấy. Thu hỏi han một hồi mà bị khinh miệt ghê gớm nên hơi ức, chẳng quan tâm nữa.

Khổ nỗi càng lúc thái độ bạn càng lồi lõm thấy ghét, xểnh ra là thấy lườm mình mới hoành tráng chứ. Tớ chịu đựng mấy hôm, rốt cuộc chịu không nổi, kết thúc giờ sinh hoạt thứ bảy thì nhanh chóng chặn trước mặt ai đó làm cho ra nhẽ.

-"Làm sao? Khôi lại làm sao? Đang yên đang lành lại giận Thu hả?"

Bạn nhìn tớ như muốn xé xác ấy, sau thì cũng bố thí cho một tin nhắn.

"Tránh ra, Khôi không thích chơi với Thu nữa."

-"Được rồi, nhớ lời Khôi nói đó."

Thu bực bội xuống lấy cặp đi về luôn. Ô tô kê, không chơi thì không chơi, tưởng mình là hot boy thì cao giá lắm hả? Quên đi nhé, Thu đây chẳng cần.

Tưởng chấm dứt ở đấy, ai ngờ thấy chuông điện thoại báo, hôm đó tớ với Khôi, một đứa ra sức gào thét, một đứa ra sức nhắn tin, chiến tranh tưng bừng khói lửa.

"Thu là đồ lăng nhăng."

-"Cái gì? Khôi ăn nói cho cẩn thận nha, Khôi định nghĩa thế nào là lăng nhăng?"

"Thu đừng chối nữa, hết thằng này tới thằng khác còn gì?"

-"Thằng nào? Ai cho phép cậu gọi họ là thằng? Bạn tớ đó, chả nhẽ tớ không có quyền có bạn?"

"Ý Khôi không phải như thế."

-“Vậy thì sao? Khôi cũng có khác gì đâu? Thu đi ăn ốc với một đứa nhưng Khôi là đi ăn ốc với cả lũ á. Khôi nhìn lại mình trước khi nói Thu nha.”

“Nhưng chỉ là bạn bè bình thường thôi, còn Thu với người ta lại không phải như thế. Ai Thu cũng thân được hết đó. Đối với ai Thu cũng đều tươi cười toe toét cả.”

-“Ha, không cười chả nhẽ khóc à? Làm sao mà bằng Khôi với Nga liếc mắt đưa tình được, còn trao tín vật ngay trước mặt Thu kia kìa. Tớ cũng có giận Khôi vô lý như vậy không?”

“Thu hiểu nhầm rồi.”

-“Có gì mà nhầm, tóm lại ô kê luôn đi, Khôi nói thì nhờ Khôi giữ lời giùm cho nhé, đừng có mà làm hoà với Thu trước nha, thích thì từ giờ coi như không quen biết đi…”

“Được không vấn đề, dù sao Thu cũng ghét Khôi mà, Khôi cũng chẳng làm phiền Thu đâu.”

-“Tớ nói ghét Khôi bao giờ?”

“Thu đừng chối đi, chính hôm đó ở quán ốc Long hỏi Thu lắc đầu.”

Eo, tức điên cả người luôn ấy. Không thích đồng nghĩa với ghét hả?

Bực, bực, bực, bực, bực.

Bực mũ n lần luôn á.

Khôi tức giận bỏ về trước, Thu cũng bốc lửa cạch mặt luôn.

Kết thúc chiến tranh nóng là chuyển sang chiến tranh lạnh. Bạn không đổi

chỗ nhưng mấy tuần liền chẳng ai nói với ai câu nào sất, nhiều lúc tớ khó chịu kinh khủng ấy. Đợt đó cũng mệt mỏi nữa, sáng học trên lớp, chiều học quân sự, lại còn chuẩn bị ôn thi cuối kỳ nữa, nói chung đầu óc nó mụ mị cả lên.

Rồi tâm trạng cũng cứ chẳng tốt nổi. Cô đơn lắm á, có ai chơi cùng đâu, suốt ngày lủi tha lủi thủi.

Thực ra ngay từ đầu bị cô lập hoàn toàn thì đâu tới nỗi, đằng này đang thân với một người rồi giờ giận nhau, ngoảnh sang thấy người đó được bao nhiêu con gái xán vào, còn mình không có một mống bạn, thú thực cảm giác tủi thân ghê gớm.

Đợt trước tức nhưng vẫn cho Thu mượn vở, vẫn giúp Thu trong lúc kiểm tra, Thu tập thể dục mệt vẫn vứt cho chai nước.

Đợt này thì mọi quyền lợi bị cắt hết trơn à, đau lòng khôn xiết.

Dạo này mấy bác ngoài chợ kêu tớ gầy, ba mẹ cũng kêu gầy bắt phải ăn thêm thịt, tớ cũng chẳng bận tâm. Mà đột nhiên sáng nay ra khỏi cửa thấy đầu óc hơi choáng váng mới giật mình.

-“Thu ơi xin thầy ở nhà đi con, dù sao cũng là học quân sự ngoại khoá mà.”

Hôm nay chủ nhật, các thầy cho đóng quân ở hẳn công viên Duy Thanh, cách nhà tớ tận chín cây cơ. Nhưng Thu tiếc điểm chuyên cần nên bảo mẹ không sao, vẫn cố sức đạp lên đó. Ôi dồi ôi, mọi khi đi thấy bình thường mà giờ lúc xuống xe thở không ra hơi á.

Đến giờ nghỉ trưa thì cảm giác chân tay mềm nhũn, người cũng la lả kiểu gì ý. Buổi chiều các thầy cho chơi với khám phá cây cỏ, không điểm danh nên tớ ngồi ở cái ghế đá ở gốc cây xà cừ già, định ăn chỗ cơm này rồi nghỉ

một chút, xong thì về thôi. Ở thêm chắc không chịu được mất, mà về luôn thì không có sức đạp.

Cầm cái lá cây nghịch nghịch, xong đột nhiên buồn chảy nước mắt á. Nhọc nhọc mệt mệt, miệng thì đắng chẳng muốn ăn, cả người nhức mỏi khó chịu.

Đã vậy còn có người giật hộp cơm của mình mới điên chứ.

Còn chưa kịp đứng dậy cãi nhau thì cái tên đáng ghét đó đã đặt một hộp cơm khác xuống thay thế rồi.

-"Thu không cần, trả Thu cơm của Thu đây."

Sức tớ bình thường đã chẳng thắng nổi cậu ấy nữa là đang đau ốm kiệt quệ thế này. Khôi bắt tớ cầm thìa, tay kia giữ chặt cổ tay không cho chống đối, nơi đó đau ơi là đau ý.

Tự dưng ấm ức quá à, liền khổ sở tức tưởi.

-"Bảo không chơi với Thu rồi cơ mà…sao còn bắt nạt người ta nữa… tránh ra đi…"

Khôi không nói gì, chỉ lau nước mắt cho Thu thôi. Mà tớ tâm trạng đang thất thường, người cũng âm ấm vì sốt hay sao á, Khôi càng dịu dàng thì Thu càng to gan tuôn trào.

-"Đừng có nghĩ là ghê gớm mà Thu sợ đi…không sợ Khôi nữa nhé…có giỏi thì đánh Thu đi nè…Khôi mà dám đánh bạn nữ…lại còn là bạn nữ đang bị ốm thì Khôi rất là hèn…"

Không thấy bạn tức, ngược lại còn điềm nhiên gắp miếng gà hầm ép Thu ăn, mà tớ thì vừa đắng miệng vừa giận, mím môi lắc đầu nguầy nguậy luôn,

nước mắt giàn giụa hết cả.

Trong lúc Thu còn đang nức nở ăn vạ thì nghe bên tai có tiếng quát.

-“Gầy trơ xương ra rồi còn ngoan cố hả? Dễ với Thu để Thu lên nước đó à? Bây giờ Khôi chỉ muốn hỏi Thu một câu thôi, ĂN, hay là KHÔNG?”

Tự nhiên sởn cả gai ốc ý.

Ngó lên thấy người ta trừng trừng nhìn mình, run cầm cập á. Vừa mới kêu không sợ Khôi là nói oai tý đó, giờ thì sợ lắm, sợ cực kì luôn.

Thật cũng chưa sốt đến mức không biết trời cao đất dày là gì? Nhìn cái mặt đẹp trai thế thôi nhưng đã ra điên lên thì vô tình độc ác lắm, một tay có khi cũng vặn gãy cổ mình được luôn á. Lúc đó còn làm được gì, nhà nghèo rớt mùng tơi thì đừng có mơ tưởng tới việc kiện tụng.

Suy tới tính lui, rốt cuộc Thu biết điều câm nín ăn, vừa nuốt vừa nghẹn ngào à. Xong hình như Khôi ngứa mắt vì tớ quá chậm chạp hay sao ấy, giật lấy hộp cơm xúc rồi đút.

Kiểu như đang ức chế như ngồi trên đống lửa thì đột nhiên có dòng nước mát chạy qua ấy. Vừa thấy người đối diện đáng ghét lại vừa thấy dễ thương. Nói chung con người tớ giờ nó mâu thuẫn lắm các cậu ạ.

Ăn xong rồi bị ép hút thêm hai hộp sữa nữa.

Hút xong rồi thì nhận được tin nhắn.

“Từ giờ Thu mà dám léng phéng với thằng nào thì cứ liệu hồn, không chỉ Thu mà chúng nó cũng nát luôn đấy.”

Ựa.

Là chính thức đe doạ đó.

Suy cho cùng thì tớ đã làm sai những gì, đắc tội với ai, kiếp trước gây nghiệp nặng như nào mà kiếp này số nhọ vậy hả?

Bị học sinh cá biệt bắt nạt còn đỡ, phô thầy mách cô một phát là xong. Đằng này, tố cáo bạn Nguyễn Hoàng Trọng Khôi có hành vi bất chính ấy à, ma mới thèm tin Thu nha.

Thôi thì ngậm bồ hòn làm ngọt chứ biết sao đây. Bạn có vẻ hài lòng lắm, tay đưa lên chạm trán Thu nha, xong thấy thở phào ra như kiểu yên tâm á, rồi hai bàn tay ép ép véo véo hai má tớ, cứ như chơi với trẻ con không bằng.

Khôi lấy ra trong túi một cái hộp, chính là cái hôm trước trao nhau với Nga đó, định đem tín vật của anh chị ra khoe à? Gớm đâu, được, lát Thu khen cho vài câu cho nở mày nở mặt vậy.

Định là thế, mà lúc bạn lôi cái kẹp tóc rồi kẹp vào mớ tóc mái hỗn độn của mình lại câm như hến. Đơ cả người á, bình tĩnh phân tích lại thì chắc chỉ có khả năng như này thôi, kẹp tóc mà tớ nhỡ mồm khen ý là bạn Đào mua nhà bạn Nga, bạn Khôi muốn mua cho bạn Thu nhưng bạn Nga không bán, đòi đổi tranh.

Nhiều lúc tớ thấy mình như con điên ấy, chẳng thể nào mà kiểm soát được tâm lý bản thân khi ở cạnh Khôi. Hình như tớ bị rối loạn cảm xúc rồi các cậu ạ. Bây giờ tim gan xao xuyến thổn thức mới ghê chứ.

Nhìn Khôi cười thôi cũng khiến trống ngực Thu đập thình thịch. Bạn dắt tay đi chơi linh tinh trong công viên mà tay cũng đổ mồ hôi, run run á. Sao đây ta? Quan tâm tới Thu gầy hay béo nè, không cho Thu chơi với người khác nè, tuy quát với doạ Thu nhưng lại rất tốt với Thu.

Loạn, loạn thật rồi.

-“Theo phán đoán của Thu thì 99% là Khôi thích Thu rồi, phải không Khôi?”

Rối quá nên lời nói ra chẳng kịp đắn đo luôn. Giờ muốn nuốt lại cũng không kịp á.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cây Và Quạ

Mặt Khôi hồng rừng rực nha, cậu ấy nhìn tớ hồi lâu, cái kiểu mờ ám lắm ý. Bạn nở nắp bút bi rồi tủm tỉm viết vào lòng bàn tay Thu.

“Không, 100%”

Hả?

Sao mà nóng thế này? Trời ơi là trời, ngày gì mà không khí oi bức thế không biết?

Ruột gan nó cứ xao xuyến rối bời á. Má tớ chắc đỏ hơn cà chua rồi ấy. Khôi thích Thu hả? Có mơ Thu cũng chẳng dám tin đâu.

Eo ôi, đen đen bẩn bẩn như này mà cũng đào hoa ghê gớm nhỉ? Hắn ba anh thích nha. Sao đây ta? Lúc hai đứa kia dụ làm bạn gái thấy bí bách khó chịu lắm cơ mà? Từ chối thẳng thừng dứt khoát lắm á.

Sao hôm nay tên này còn chưa bày tỏ ý đồ gì mà tâm trạng mình cứ rộn ràng hết cả lên rồi. Ôi dồi ôi, tớ lại vui khi được Khôi thích mới chết chứ.

Toi mất, hay Thu cũng thích Khôi?

Có thích không nhỉ? Chẳng rõ nữa, cũng quý quý hơn bọn bạn bình thường đấy, nhưng mà đâu giống chúng nó nói về tình yêu đâu, kiểu như xa một ngày là nhớ nhung diết da, không có đối phương là không sống nổi.

Làm gì tới mức đó nhỉ?

Nghĩ ngợi linh tinh mới giật mình, ôi dồi ôi, tương lai tươi đẹp của Thu, nước Mỹ còn đang đợi Thu á. Thích thiếc cái gì, sang chảnh quá, thôi bao giờ có nhiều tiền tính sau.

-"Khôi à, nhưng Thu phải đi du học ý, bây giờ Thu không có dính vào mấy chuyện yêu đương vớ vẩn đâu. Khôi thông cảm cho Thu nhé, ngoài kia còn nhiều bạn xinh xắn xứng đáng với Khôi hơn…"

Mình thì cố dùng lời ngon tiếng ngọt nhẹ nhàng trình bày mà bị người ta lườm mới đểu chứ, xong thì bạn giật tay tớ, tiếp tục viết cạnh chỗ lúc nãy.

"…là Thu ăn dưa bở. Nghĩ vớ vẩn cái gì thế?"

Á, sặc mất.

Tớ đơ hết cả người ý, đứng sững sờ nhìn trân trân vào lòng bàn tay mình, mường tượng toàn bộ sự việc xảy ra.

Đầu tiên Thu hỏi.

-"Theo phán đoán của Thu thì 99% là Khôi thích Thu rồi, phải không Khôi?"

Sau đó Khôi viết câu trả lời.

"Không, 100%…là Thu ăn dưa bở. Nghĩ vớ vẩn cái gì thế?"

Ặc, khóc không ra nước mắt mất.

Xấu hổ kinh khủng khiếp. Mà cũng tại tớ cơ, đã xấu còn không biết thân biết phận. Đã đen còn hoang tưởng, ôi dồi ôi, má còn bị ai đó véo chứ, giờ thì như có núi lửa phun trào trong người luôn á.

-"Thu…xin lỗi…hiểu nhầm…"

Nói năng ấp a ấp úng luôn rồi, Khôi cười nữa chứ, ghét ghê ta. Từ giờ Thu không bao giờ dám nghĩ ngợi linh tinh nữa nhá.

Khôi dắt tớ đi tới chỗ vườn hoa, có một bông hồng đỏ nở chúm chím đẹp lắm, Thu hơi thích nhưng sợ bác bảo vệ nên không dám ngắt bừa. Thế là Khôi lôi đồ nghề ra vẽ lại cho Thu, bạn vẽ hẳn 3D ý, nhìn đẹp kinh khủng khiếp.

-"Eo, Khôi tài năng thật đó."

Cún cười, viết chì lên một tờ giấy khác, đại loại hỏi Thu có muốn làm bạn thân "đúng nghĩa" của Khôi không? Ý là tớ không được tí tởn với mấy đứa con trai khác nhưng đổi lại sẽ được Khôi săn sóc tận tình.

Ớ, nghe cũng hay nhỉ.

Bạn bá đạo như vậy, có bạn bảo kê khác gì cầm trong tay tấm thẻ quyền lực đâu?

Ô sờ kê, đồng ý luôn.

Tay cậu ấy bao lấy tay tớ, làm cho ngón cái của hai đứa nhúng xuống mực vẽ rồi lại chiện một phát lên văn bản giao ước. Eo, cứ như làm ăn lớn vậy, hùi hụp phấn khích thế chứ nị.

Từ giờ Thu chẳng phải nể nang ai nữa nhé, đừng có hòng mà gây khó dễ cho Thu nữa đi. Thu có Khôi rồi đó, oai ghê gớm luôn.

Việc thực hiện kí kết nói chung khá dễ dàng bởi vì ở trường tớ làm gì có bạn, tóm lại Thu ngoan kinh khủng nha, làm người ta cực kì hài lòng. Khôi thì, ôi dồi ôi, không còn gì để chê trách ợ.

Thấy các bác cạnh nhà tớ bảo thế giới của người tự kỉ rất hẹp, một khi họ

đã quý với quan tâm tới ai thì nhất định là rất chân thành, thậm chí còn hơi thái quá, giờ mới thấy đúng nè. Ngày nào cũng bị bắt ăn hoa quả với uống sữa.

-“Thôi thôi…no căng cả bụng rồi…tớ sợ béo phì lắm á…”

Dạo này Khôi hiền ơi là hiền ý, chẳng bao giờ lườm hay mắng Thu gì cả, tớ lèo nhèo như thế mà bạn cũng chỉ cười cười rồi lấy bút viết nắn nót.

“Đừng sợ, đang tuổi ăn tuổi lớn mà.”

-“Ai mà chả biết, mỗi tội nhét nhiều quá thừa chất dinh dưỡng đó Khôi ợ.”

“Ăn nhiều hoa quả cho da sáng hồng ra, sữa tăng chiều cao và trí thông minh, Thu về uống thêm nước đậu để phát triển số đo hai vòng trên dưới nữa là hoàn thiện.”

Ặc, chết với cậu này mất.

Cứ như chuyên gia dinh dưỡng ý nhỉ?

Nhưng mà ngẫm cũng khoa học phết đấy chứ. Thôi thì kệ đi, có mà nốc là tốt lắm rồi, xưa nay nhà nghèo lấy đâu ra, chảnh cái gì mà chảnh.

Ăn.

Uống.

Quyết tâm ăn và uống.

Bồi bổ cơ thể, tăng cường chất xám.

Cũng may mà sữa chua chua với mỗi hôm cậu ấy mang một vị khác nhau

chứ không thì tớ phát ngấy mất, hoa quả thì toàn loại tớ thích nên vô tư đi. Sướng nhất là nhâm nhi dâu tây, chẳng biết nhà bạn nhập dâu ở đâu mà quả to mọng, ngọt lìm lịm á.

Eo, ngon ngất ngây đi ấy, tớ vừa ăn vừa ví von linh tinh.

-"Khôi giống bác nông dân quá, còn tớ giống con lợn. Chỉ khác mỗi là bác nông dân nuôi lợn để thịt đem bán còn Khôi và tớ là bạn thân nhất quả đất thôi."

"Ai bảo Thu là Khôi sẽ không thịt Thu?"

Eo, chữ thì to đẹp phóng khoáng mà ý tứ thì vô tình lãnh đạm thế cơ chứ.

-"Ớ ăn thịt người hình như là phạm pháp đấy, cậu không biết à?"

"Thu nỡ kiện Khôi sao?"

Lúc đó tớ còn ngây thơ trong sáng, đâu có biết ý nghĩa thực sự của cuộc nói chuyện đó đâu. Bên cạnh cái bản mặt đẹp trai kia cố tình làm nũng nhăn nhó tỏ vẻ tội tội, nhìn thương thương á, Thu thấy xao xuyến bồi hồi khó tả lắm.

Eo, kiểu như máu nó dồn hết vào tim rồi ý, không chảy lên não được nữa, cứ thế vô thức lắc đầu nguầy nguậy thôi.

Kệ đi, không kiện.

Nhất định không kiện nha.

Thấm thoát đã tới thi cuối kỳ. Hai đứa ngồi khác phòng nên bạn bảo làm xong bài phải xuống chỗ ghế đá dưới gốc cây bàng đợi nhau chứ không được về trước. Lúc đầu nghe hơi ấm ức nhưng sau thì toàn Khôi đợi tớ, tại cậu ấy làm bài xong nhanh hơn á.

Thôi dù sao cũng có người đọ kết quả, nói chung so bài với người ta thì kiểu như so với đáp án ấy, câu nào chệch một cái là y như rằng mình sai mất rồi. Đợt này tớ làm bài khá tốt, không biết xếp hạng trong khối có tăng không nữa? Hồi hộp quá à.

Để chuẩn bị cho ngày tổng kết sắp tới toàn trường tổ chức thi văn nghệ nha. Lớp tớ có sếp nhảy giỏi thì đáng ra lên ngoáy mông vài phát là xong, nào đâu ngờ bạn quyết định đóng kịch mới máu chứ.

Hưng trong vai hoàng thượng.

Chi đóng hoàng hậu.

Đó, tới giờ thì các cậu đã rõ lý do rồi chứ? Chẳng hiểu sao thấy lớp trưởng tốt như vậy, trồng cây si gần chín tháng trời mà bạn Chi máu lạnh ghê gớm luôn á.

Minh, tướng quân hùng dũng.

Hương, quận chúa điệu đà.

Ngọc, thái hậu độc ác.

…

Và cuối cùng…Tây Thu trong vai…con quạ.

Đùa, nhọ thế đấy. Khổ lớp toàn người trắng, có mỗi mình là hợp thôi. Cả năm mới có dịp chả nhẽ không tham gia?

Đã vậy đất diễn còn ít. Từ đầu đến cuối ngồi trên cành cây á, tới đúng giờ hoàng đạo bay ra ị vào người cô thôn nữ. Hoàng thượng thấy vậy liền nổi giận đòi giết quạ, nhưng cô này lại mở lời van xin, chính vì nhận ra tấm lòng

nhân hậu của người con gái ấy nên chàng đem lòng thương yêu, sau đó quyết định phong nàng làm hoàng hậu.

Khiếp, phục cái đứa viết kịch bản thật đấy, sáng tạo vô bờ bến, sến sẩm phi logic không thể tả nổi.

Tới hôm diễn mới lắm chuyện để nói chứ. Lớp đặt cái cây gỗ cho con quạ mà thế nào họ nhầm lẫn kiểu gì lại thành gửi tới bộ phục trang xanh lè xanh lẹt, to khủng khiếp ý. Khôi không tham gia nên ngó đi ngó lại chắc thấy mỗi Béo là cao cao đủ tiêu chuẩn, Hưng đành chữa cháy.

-"Thôi thần đồng mặc bộ cây này rồi cõng Thu nhé."

-"Ớ làm gì phải thế, tớ đứng sát Béo là được rồi, bắt tội cậu ấy cõng cả vở kịch có mà điên à?"

Hơn ai hết, Thu hiểu Béo chỉ là béo bề ngoài thôi, nội lực bên trong quả thật yếu như sên á.

-"Trên đời làm gì con quạ nào ngồi dưới gốc cây? Thu ngốc quá à, làm như vậy phá vỡ tính chân thực của tiết mục."

-"Eo, Hưng cứ làm như vở kịch của lớp mình chân thực lắm ấy, trúng tiết sét ái tình chỉ vì một bãi phân chim?"

-"Não Thu toàn đậu phụ với tiền thì hiểu thế quái nào được? Thôi sắp tới giờ diễn rồi, Hưng không cãi nhau vô ích với Thu nữa, hỏi Béo lần cuối, có cõng hay không?"

Bạn sợ lớp trưởng hay sao ấy, gật đầu lia lịa.

Điều bất ngờ hơn là, cái tên nãy giờ ngồi yên lặng vẽ vời, coi khinh thế sự lại đột ngột đứng dậy tiến về phía này, lạnh lùng giật lấy bộ phục trang trên

tay thần đồng, không nói không rằng lẳng lặng đi vào phòng thay đồ.

Cả lũ cứ phải gọi mà mắt chữ O mồm chữ A á, mà MC kêu rồi nên không có cơ hội, cuống quít vội vã ra chào khán giả.

Nói chung tớ tự nhận thấy bản thân có năng khiếu, hoàn thành trơn tru vai diễn rồi đập cánh leo lên thân cây, ý, cũng chính là leo lên lưng Khôi đó.

Ở phía kia sếp bắt đầu hắng giọng rõ oai.

-"Trẫm nhất định giết con quạ đó trả thù cho nàng."

-"Xin người bớt giận, dù sao cũng chỉ là một cục cờ nhỏ, thiếp nhảy xuống suối gột rửa phát là sạch. Xin đừng vì vậy mà sát hại một sinh linh bé bỏng."

-"Ôi chao, nàng thật nhân từ a. Nhưng hỡi ôi nước suối lạnh lắm, chi bằng về hoàng cung trẫm chuẩn bị nước ấm rồi đôi ta cùng tắm uyên ương."

-"Đa tạ bệ hạ, nhưng thiếp chỉ sợ để lâu bốc mùi lại khiến người khó ở…"

-"Không sao, mũi ta điếc."

…

Ôi dồi ôi, õng a õng ẹo lời qua tiếng lại mệt thế chứ nị. Sến sẩm ghê cả người.

Gió thổi hiu hiu, quạ vòng tay ra ôm cây, lim da lim dim rồi ngủ lúc nào không biết. Hơi bị xấu hổ nhưng mà cho phép tớ được biện minh ợ, tại đợt vừa rồi ôn thi học kỳ vất quá, cái ám ảnh thành tích khiến cho Thu không lúc nào được yên giấc.

Mấy ngày tập kịch cũng đi từ sáng đến chiều à, rồi thì cái vở kịch nó chán

kinh khủng khiếp, rồi thì…cái cây bông bông mềm mềm, có mùi thơm thơm quen thuộc nữa, rất là dễ chịu á.

Lúc tỉnh dậy thì không phải trên sân khấu nữa rồi, xong từ bao giờ không biết? Ở dưới từ lúc nào đây ta?

Vẫn chễm chệ trên lưng Khôi nè?

Ngó lên thấy khối 11 đang diễn, vậy là tính sơ qua bạn cũng cõng tớ tầm hai ba tiếng chứ ít à? Người ta bỏ cái mũ lá cây ra rồi, nhưng trời mùa hè nóng lắm, gáy cậu ấy đổ mồ hôi nhiều nhiều á.

Mọi khi Thu rất ghét ở gần bọn con trai những ngày này, nhất là lúc chúng nó vừa đá bóng xong, eo, hui chít đi được. Thế nào mà hôm nay lạ ghê, chẳng thấy khó chịu gì cả, thậm chí còn ngửi thấy mùi dầu gội đầu thơm mát mới hoành tráng chứ.

Ặc, Thu bệnh xừ nó rồi.

Mà xong tớ không thể kiềm chế được ý, bất chợt đưa tay lau lau mồ hôi cho bạn. Khôi hơi ngoảnh lại làm Thu ngượng quá trời luôn, liền vội vã tụt xuống. Lúc đó Khôi mới có cơ hội thoát khỏi cái vỏ cây bông cồng kềnh. Trông phong độ hơn hẳn, làm mình ngây cả người á.

-“Mỏi không?”

Tớ rụt rè hỏi, nhận ra cái giọng mình bẽn lẽn ghê gớm. Khôi lắc đầu, bây giờ mới thấy rõ hai má cậu ấy đỏ bừng.

Xong Thu cũng nhận ra mình nóng quá, cái bộ con quạ này vừa đen vừa dày ý, khổ nỗi cái khoá bị mắc hay sao, với mãi không được nên đành cuống quít gọi người ta.

-“Khôi ơi cởi đồ giúp Thu với Khôi ơi.”

Khiếp, bạn bè thân thiết mà nhờ vả có chút cũng khó khăn, chẳng thèm hỗ trợ tớ gì sất. Còn đứng nhìn Thu cười cười rất là đểu chứ.

-“Sao thế? Nhanh nhanh lên Thu bức bối không thể chịu được thêm một phút giây nào nữa á. Đi mà, làm ơn giải thoát cho Thu đi Khôi ơi…”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Dễ Như Ăn Kẹo

Eo, cái người này, ghét thật đó.

Kêu mãi mà chẳng có phản ứng gì sất, còn cố nín cười mới lạ đời chứ? Cái khoá nó mắc kẹt thì có gì hay ho đâu mà như trúng tà vậy?

Trời thì nóng điên lên được, bực hết cả người á.

-"Khôi không cởi thì thôi, Thu đi nhờ người khác cởi."

Thu ngúng nguẩy định chạy qua nhờ Huy, ai dè chưa bước nổi tới bước thứ ba đã bị kéo giật lại rồi.

Cái móc nó bị dính với một ít tóc nên hơi khó tháo. Khôi đứng đằng sau gỡ rối, thỉnh thoảng tay bạn vô tình chạm vào cổ thôi mà xao xuyến rộn ràng lắm á. Bồi hồi ghê gớm, thế cho nên thoát khỏi em quạ một lát rồi mà mặt vẫn đỏ bừng luôn ý.

Đúng lúc ấy thì thấy bọn nó bắt đầu truyền tin xôn xao rồi cả lũ đổ xô chạy đi xem, tớ cũng tò mò nên nhập hội luôn.

Ra tới nơi thì suýt chết nghẹn.

Ối dồi ôi, cái ông Hưng ông ấy còn chưa thèm thay trang phục, định diễn tới bao giờ không biết đây? Leo lên tận ngọn cây phượng biểu tình các cậu ợ.

-"Chi à, Chi đồng ý thích Hưng đi Chi."

-“Cậu có xuống ngay không thì bảo?”

Hoàng hậu điên máu lắm rồi đấy, khổ nỗi hoàng thượng cứng đầu cứng cổ, một mực mè nheo.

-“Đi mà, Khôi có người trong mộng rồi, người ấy tên bắt đầu bằng chữ L cơ, chắc chắn không phải Chi đâu.”

-“Đừng có phao tin vịt, có giỏi cậu nói rõ cả họ và tên nó ra xem nào?”

-“Hưng thề danh dự luôn, hôm đó Hưng đi qua vô tình thấy Khôi vẽ tranh rồi ký bên dưới là Trọng Khôi trái tim L, Khôi đang định viết tiếp mà nhìn thấy Hưng nên cất giấy vào ngăn bàn luôn ấy.”

Ặc, thật á?

Cún con thương thầm trộm nhớ ai mà mình không biết nhỉ? L à?

Lý Linh Lan Liễu Lâm Liên? Rốt cuộc là con ranh nào ta? Tò mò kinh khủng khiếp á, ưng ức nữa, bạn thân đó, bí mật có thèm chia sẻ đâu mà.

Lại ngó qua anh chị kia, chị một mực giữ vững niềm tin sắt đá vào thần tượng, anh thì ối dồi ôi, ra sức nài nỉ.

-“Hưng thương Chi bằng cả tim phổi và ruột gan Hưng luôn á, Chi đừng ảo tưởng làm gì kẻo chết già trong cô đơn đó. Với lại trẫm có gì kém hắn đâu, nàng suy xét kỹ càng thêm được không?”

-“Trẫm trẫm cái con khỉ. Cậu làm quái gì có phong độ, xách dép cho người ta cũng không xứng chứ đừng nói đến việc so sánh nha.”

-“Hôm nay Chi mà không đồng ý thì Hưng lộn cổ từ đây xuống luôn đó.”

-“Ô kê luôn…ơ mà từ từ đã…đợi chút…”

Thấy Chi ngập ngừng Hưng sướng phải biết, nào có ngờ nó rút điện thoại ra phán câu xanh rờn.

-“Được rồi, bệ hạ nhảy đi, thiếp nguyện vì chàng lưu lại khoảnh khắc thiêng liêng ấy.”

Eo, cả lũ cười lăn cười bò.

Xã hội giờ nó là thế đấy, đôi lúc vô tình thảm khốc lắm. Cho nên là, lúc nào cũng phải mạnh mẽ và yêu thương chính bản thân mình các cậu nhé.

Thu thấy bộ dạng thất tình tội tội á, thế nên nhỏ nhẹ khuyên giải.

-“Thôi lớp trưởng đừng cố chấp nữa, trèo lên được thì cũng trèo xuống được. Hưng nghe tớ này, chuyện tình cảm nó khó nói lắm. Với lại đừng quá tự ti về bản thân, nghĩ mà xem, Khôi đâu có hát hay với nhảy sexy bằng Hưng, cũng đâu có năng khiếu nói lời ngon tiếng ngọt như vậy…ai cũng có thế mạnh mà…”

Cứ tưởng gây hoạ mới bị quả áo thôi ai dè làm phúc cũng phải tội mới hoảng chứ. Còn chưa nói hết câu thấy eo nhức nhức nhá, xong thì bị véo đau điếng luôn.

Cái người này, tưởng đang xem văn nghệ mà? Xuất hiện từ lúc nào không biết? Nhìn cái mặt kìa, như kiểu thách thức Thu dám phát biểu thêm câu nữa đấy.

-“Thu nói thật không vậy? Nếu thật thì làm ơn khuyên Chi giúp tôi với.”

Hix, sếp thông cảm ợ, sếp chết mặc sếp thôi. Giờ em phải lo thân em trước đã. Khiếp cũng hơi hèn nhưng mà Thu ngay lập tức lật lọng.

-“Không…đùa đấy…trong lòng Thu thì Khôi là số một…”

Bạn Cún có vẻ hài lòng, xoa xoa đầu bạn Chó rồi tay xỏ túi quần đủng đỉnh quay lại chỗ tập kết chứ. Ghê gớm thật đó, suốt ngày chỉ giỏi doạ Thu thôi, ghét nha.

Chi với mấy đứa con gái nữa chạy theo đi cùng Khôi, bọn nó thấy hết trò hay thì tản dần. Tớ nhặt mấy bông phượng để ép bươm bướm rồi cũng về chỗ đợi cô giáo phát phiếu ghi thành tích kỳ này.

Cái cảm giác nhận điểm đó, ai từng đi học cũng ít nhất một lần trải qua phải không? Ối dồi ôi, tim đập thình thịch, háo hức ghê gớm luôn á.

Nắm chặt tờ giấy rồi mà vẫn thấy tay run run, đọc ngấu nghiến từng chữ, rồi nhìn mấy hàng cuối cùng mà sướng phát rồ luôn.

“Grade Point Average: 8.85/10

Rank: 2/35”

Á, vui thế chứ nị.

Chắc xếp hạng trong khối sẽ tăng ý chứ nhỉ? Nếu thế là được nhiều tiền học bổng hơn đấy. Trường cấp ba này giàu lắm, thanh toán luôn hôm nay chứ không phải đợi mấy tháng sau mới tới lấy như hồi cấp hai đâu.

Phụ trách các lớp bắt đầu đi lấy ghế nhựa rồi, mọi người đang dần ổn định vị trí á, tớ thì biết mình chẳng được gọi lên khán đài lĩnh thưởng đâu nhưng thôi, nghe các thầy xướng tên tuyên dương cũng phấn khởi lắm rồi.

-“Pham Le Thu. Class 10A1. Third Prize in Hanoi Mathematical Olympiad for High School students.”

Ôi dồi ôi, em Phạm Lệ Thu lớp 10A1, giải ba thi học sinh giỏi toán cấp thành phố nha. Ruột gan là nó cứ nhảy tưng tưng hết cả lên, hạnh phúc quá xá

à.

Eo, chẳng biết cảm xúc của Khôi bây giờ thế nào nhỉ? Nhìn cậu ấy cứ lên lên xuống xuống hoài mà tới cũng thấy mừng thay á, có một chút ghen tỵ nữa, mà chút xíu thôi à.

-"Nguyen Hoang Trong Khoi. Class 10A1. Rank 1/35."

-"Nguyen Hoang Trong Khoi. Class 10A1. First Prize in Hanoi Mathematical Olympiad for High School Students."

-"Nguyen Hoang Trong Khoi. Class 10A1. First Prize in Vietnam Northern Mathematical Olympiad for High School Students."

Xong là tới danh hiệu học sinh xuất sắc nhất của khối nè.

-"Nguyen Hoang Trong Khoi. Class 10A1. Rank 1/500."

Phải thôi, tổng kết 9.87/10 mà không nhất khối mới là lạ đấy. Kiểu này cái danh hiệu "Student of the Year" chắc chắn vào tay cậu ấy rồi á.

Người đâu mà tài năng nhỉ? Như siêu nhân á.

Sướng thế mà phản ứng rất là lạnh nhạt nha, bê cái đống bằng khen mà mặt không chút cảm xúc. Thu mà có cái đống đó chắc cười từ sáng tới tối, cười tới soái quai hàm luôn ý.

Tình hình đang khá là tốt đẹp thì tự dưng nghe thầy đọc tin sốc. Ừ thì vẫn lọt vào top 10 học sinh điểm cao nhất khối 10 đấy, nhưng mà choáng không chịu nổi. Xếp thứ hai là 8.87, thứ ba là 8.86, còn ba đứa 8.85 trong đó có tớ.

Vì điểm bằng nhau nên phải xét thêm thành tích bên ngoài. Mà hai cậu ấy, một cậu được giải Nhất Văn, một cậu giải Nhì Lý cấp thành phố.

Thế là rốt cuộc rank của Thu bị tụt xuống số 6, còn kém kỳ trước hẳn một hạng, trượt khỏi top 5. Đột nhiên khoé mắt thấy cái gì đó cay cay ý, cổ họng cũng nghẹn lại.

Tớ cố gắng lắm rồi mà tâm trạng không bình thường lại được, chẳng thể nào ngồi đó mà dự hết lễ tổng kết được nên đành lủi lủi bỏ chạy ra vườn cây phía sau nhà để xe. Tốt rồi, giờ thì có một mình, tha hồ mà khóc.

Người ta thì mỗi ngày một tiến bộ, Thu thì càng lúc càng thụt lùi. Có ăn mới học mà cũng chẳng xong thì tương lai còn làm được cái trò trống gì nữa, thế mà cũng đòi đi du học à? Có 0.01 điểm thôi á, nếu mấy lần kiểm tra không mắc lỗi sai ngu thì đâu tới mức?

Giá kể đầu óc lúc nào cũng sáng suốt như Khôi có phải tốt không?

Thu hôm đó trốn trong bụi trúc rưng rức hết cả lên, tức tưởi khổ sở lắm á, đến lúc phát hiện có bóng người bên ngoài thì giật cả mình. Xấu hổ ý, tớ không thích ai nhìn thấy tớ những lúc thảm hại như này.

Là Khôi, dù sao cũng tốt hơn người lạ.

-"Sao…không…ở…ra…Thu…"

Tớ chỉ muốn hỏi là sao bạn không ở lại nhận thưởng, ra đây làm gì? Đơn giản vậy thôi mà cũng nức nở chẳng thể nào mà nói hết được. May mà Khôi không chất vấn gì cả, chỉ đơn giản vỗ vai Thu nhè nhẹ.

Thu sụt sùi hết cơn đó, khóc thêm hết mấy đợt nữa mới nguôi ngoai chút chút. Mắt sưng húp à, xong thì buồn rầu thủ thỉ tâm sự với bạn thân.

-"Thu vừa ngu vừa dốt. Thu rất sợ mai sau không kiếm được nhiều tiền, mẹ Thu đi viện cũng không được nằm phòng điều hoà á."

Khôi xoa đầu Thu rồi nhặt cái cành cây khô, viết từng chữ nguệch ngoạc trên đất.

“Đừng buồn nữa, Khôi sẽ lo cho mẹ Thu.”

-“Sao Khôi tốt với tớ vậy? Nhưng tớ còn muốn xây biệt thự to nữa cơ, tớ không muốn cả đời ba mẹ tớ phải ở cái chỗ chợ lụp xụp đó đâu!”

“Khôi xây.”

-“Nhưng Thu lớn là phải có quần áo với váy đẹp nữa ý. Tương lai nhỡ tớ nghèo thì Khôi cũng tính mua luôn cho tớ à?”

“Ừ, Khôi mua.”

Eo, tự dưng cứ thấy ấm áp ngọt ngào lắm á. Cảm động kinh khủng khiếp luôn, sự chân thành của cậu ấy khiến nhiệt huyết trong tớ sôi sục hẳn lên. Thôi, chẳng thèm buồn nữa.

Chuyện đã như vậy rồi, có khổ sở cũng giải quyết được gì đâu?

Chi bằng từ hôm nay tiếp tục nỗ lực cố gắng. Thu thực sự rất hạnh phúc vì có một người bạn tuyệt vời, nhưng dù kém cỏi hơn cậu ấy thì tớ vẫn muốn có thành tựu của riêng mình nha.

-“Cảm ơn Khôi, tuy nhiên Thu rất thích cảm giác bản thân có thể tự kiếm nhiều tiền mà không phải dựa dẫm ai cả…”

Thu rất sợ Cún hiểu lầm rằng tớ không cần cậu ấy nên vội vã nói thêm.

-“Tuy nhiên nếu thất bại mà rơi vào bước đường cùng thì cũng có Khôi lo cho tớ á, nên tớ rất yên tâm. Thu cũng xin thề rằng nếu mai sau Khôi làm hoạ sĩ nghèo rớt mùng tơi mà Thu giàu nứt đố đổ vách thì Khôi cứ tới tìm tớ, tớ nhất định lo cho Khôi cơm ba bữa đầy đủ luôn.”

http://tieulun.hopto.org

Cậu ấy cười tủm tỉm chứ, rồi cúi xuống viết viết.

“Có lo quần áo mặc cả ngày nữa không?”

Xời, đơn giản. Đã giàu rồi còn bấn làm gì nữa, thoải mái đi.

-“Ô kê luôn.”

“Nhưng ăn cơm hàng nhiều không tốt.”

-“Ơ Khôi hâm à, sao phải ăn cơm hàng? Thu đâu phải lá ngọc cành vàng như mọi người đâu. Thu biết thổi cơm từ năm lên lớp một cơ.”

Nói thật lòng luôn đó, năm lớp hai là tớ đã biết nhóm than tổ ong luôn rồi ý.

“Thu giỏi vậy à? Thế đã biết giặt đồ chưa?”

Hỏi thừa, đơn giản như đan rổ á. Tớ khoe người ta một loạt sở trường của mình luôn, giặt giũ đã là cái gì, đây còn biết may gấu quần với cả đan mây tre nữa nha. Khôi nhìn Thu ngưỡng mộ lắm ấy, làm Thu thích chí kinh khủng, mát hết cả lòng cả dạ.

-“Khôi biết món nem chua rán thỉnh thoảng Thu hay mang chứ? Là Thu làm đó nha, đơn giản lắm, chỉ cần trộn giò sống với bì thái mỏng nè, thêm mắm muối tiêu tỏi thính với một số gia vị khác nếu có, sau đó lăm bột chiên xù, thích ăn ngọt thì rán luôn, còn thích ăn hơi chua chua thì để lâu lâu một chút á.”

“Thu tuyệt thật!”

Khiếp, được khen mà cái lỗ tai nó sướng rơn rơn á. Khôi trầm ngâm một lúc rồi kết luận.

“Thực ra mình cũng không tham vọng nhiều, chỉ cần cơm đằng ấy nấu đồ đằng ấy giặt là được rồi.”

Á, từ nãy thấy thái độ Khôi đã hơi nghi nghi rồi. Eo, nhiều lúc mình cứ ngu ngơ tin người bị cậu ấy troll cho mãi sau mới biết ý. Càng ngày càng lộ cái bản chất đểu cáng á. Bực quá đi mất thôi, Thu phủi quần, đứng dậy gào to.

-“Xi, đừng tưởng đây ngốc mà lừa nhé! Quan hệ gì mà nấu cơm giặt giũ? Thu chỉ phục vụ chồng Thu thôi, còn Khôi có nghèo tới tìm thì xin mời ra quán nhá.”

Khôi cười, hai đứa tớ sau đó quay trở lại sân trường, tổng kết xong lâu rồi ý. Đi qua khán đài thì có bà chị nhờ Khôi bê hộ cái bàn chứ. Ngẫm cứ sai sai thế nào ý nhỉ?

Bao nhiêu anh trai ở đó cơ mừ, dù sao cũng là lớp chị ấy trực tuần chứ có phải lớp tớ đâu? Chắc chắn là thích Khôi rồi á, kệ đi, chị đó nổi tiếng côn đồ máu mặt của khoá trên ý, dây vào làm gì.

-“Ui trụi, nặng quá cơ…”

Eo, make color chính hiệu! Còn õng ẹo liếc mắt đưa tình với Khôi kìa, không thể chấp nhận được nhá.

Ghét thật đó!

Mà việc gì phải nhịn nhỉ? Có người hứa bảo kê tớ cơ mà? Thu nghĩ ngợi thấy yên tâm liền nhảy vào làm kì đà cản mũi luôn.

-“Chị, để em khiêng với chị, mỗi chị em mình bê một đầu nha.”

Á, bị bà ấy lườm mới sợ chứ. Xong nghe tiếng thì thầm nho nhỏ.

-“Bà không nhờ mày con ạ, biết điều thì biến.”

Ghê không? Trước mặt Cún thì hiền lành dịu dàng là thế, trước mặt Thu lộ nguyên cái đuôi chuột. Tớ cũng nóng cả máu, đáp luôn chẳng nể nang gì sất.

-“Tốt, cụ đây cũng không rảnh.”

Suýt chút nữa thì bị tát vỡ mặt vì cái tội vênh đó. May mà Cún ra tay tương trợ kịp thời. Bạn mới chỉ lườm thôi mà khiến bà chị tái cả mặt, Thu thì vụng trộm bĩu môi khiêu khích.

Đúng kiểu cáo mượn oai hùm ý, Thu tự thấy bản thân có chút khốn nạn. Mà Khôi không bực đâu, cậu ấy chỉ véo má tớ rồi dắt ra trung tâm thương mại gần trường chơi thôi.

Cho Thu ăn kem ngon ơi là ngon á.

Từ nãy tới giờ cứ nắm tay nhau mới sợ chứ. Ở trường tớ thỉnh thoảng giáo viên dạy tiếng anh cho xem phim sitcom Mỹ để luyện giao tiếp ấy, ví như xem Friends thấy Pheobe và Joey là bạn mà ôm nhau bình thường như cơm bữa luôn. Đằng này tớ chẳng hiểu sao mà bản thân lạ thế chứ nị, cứ lần nào chạm vào tay cậu này là y như rằng đổ mồ hôi, xong thấy âm ấm thổn thức lắm á.

Hơi xấu hổ nhưng phải thừa nhận cái cảm giác đó có chút thích thích, với cả một phần vì tớ sợ cậu ấy hiểu nhầm nên không dám nói ra, cứ kệ thôi ý. Nhỡ bạn suy luận linh tinh thành tớ thầm thương trộm nhớ bạn thì sao? Quá là mất mặt đi!

Đang ngẫm nghĩ thì thấy có cái nhãn kẹo dẻo mới ra đang PR. Họ còn tổ chức trò chơi hẳn hoi nha, theo đôi một nam một nữ, giải nhất được thưởng một bộ xoong chảo mới cứng ý.

Mấy cái chảo nhà tớ cũng mất cả lớp chống dính từ lâu rồi á, nên là thích tham gia cái này lắm. Rủ rê mãi mà bạn thân có vẻ không đồng ý, chán hết cả người ấy.

Nhưng tớ là ai? Tây Thu mà, sao có thể bỏ cuộc sớm vậy chứ? Nằn nì ngọt xơn xớt luôn, rốt cuộc có người chịu nhắn tin thoả hiệp.

“Nếu muốn Khôi chơi thì Thu phải đồng ý làm một việc.”

-“Việc gì?”

“Ăn một cái kẹo.”

Xời, tưởng gì. Đơn giản, một cái chứ một trăm cái cũng ăn được nha. Chơi luôn!

Luật là chỉ được dùng miệng thôi à, tớ ngậm một đầu thanh kẹo rồi chạy tới vạch đỏ đưa cho Khôi để bạn chạy về đích lấy điểm. Cái thanh này mặc dù dài dài nhưng mà nhiều lúc mặt giáp mặt gần ơi là gần, ngượng lắm á.

Chắc do hai đứa cùng được giải chạy thành phố chăng? Chiến thắng áp đảo luôn nhá. Thu mừng hết cả người, nhận thưởng xong liền tíu tít gọi bạn hiền.

-“Cảm ơn Khôi nhiều nhiều nha, kẹo đâu mang tớ ăn.”

Bạn hơi cười, nhặt một viên tròn tròn hồng hồng bỏ vào miệng. Sau đó thì hai tay ép chặt hai má tớ, môi chạm môi.

Thu kể thì dài dòng thế thôi nhưng sự việc nó xảy ra nhanh lắm á, chỉ mất mấy giây thui là người ta đã đẩy được kẹo sang cho tớ rồi ý. Eo, chẳng biết diễn tả cảm xúc lúc ấy ra sao nữa, như kiểu bị đứng tim luôn đó.

Má, tai, mặt mũi đỏ bừng như cà chua cuối vụ ấy.

Thấy khó thở quá à, bối rối tới mức chân tay hình như cũng run run không trụ vững nữa á. Đấy, đã khổ sắp chết rồi còn nghe tiếng đe doạ nho nhỏ bên tai mới hãi chứ.

-“Thu mà dám nhè ra thì Khôi dám vặn gãy răng Thu.”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chị Chị Em Em

Láo thật, dám dùng bạo lực thao túng Thu cơ đấy.

Ngày xưa hồi mới nhập học còn tưởng ngây thơ khờ dại, hại Thu ra sức thương xót cảm thông.

Giờ thì đúng là, cháy nhà mới ra mặt chuột nha.

Khuất phục lần một ắt sẽ có lần hai, không thể nào mà để chuyện đó xảy ra được. Nhất định phải xoay chuyển tình hình, nhất định phải đấu tranh đòi quyền bình đẳng á.

Xem nào, đối với loại người máu lạnh như Khôi thì không thể cứ sửng cồ lên được, tốt nhất là bình tĩnh khuyên bảo, tuy nhiên chất giọng phải thể hiện rõ thái độ cương quyết ấy.

-"Khôi…bạn thân…a…"

Thế nào mà số nhọ, lên sẵn đường dây kịch bản rồi mà chưa nói được đến từ tiếp theo thì viên kẹo đáng chết rơi tọt xuống họng. Khổ nỗi là dù tớ có cố nuốt thế nào thì nó cũng chỉ kẹt ở đó chứ không thèm lăn xuống bụng á.

Trời đất ơi, nhục thế chứ nị.

Đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười mà, mới có ban sáng trên đường đi học còn bĩu môi chê con chó nhà bác bán thịt nhằn cục xương thôi mà cũng hóc. Giờ đến lượt mình thảm có khác nào nó đâu.

Mới đầu là không nói được.

Một lát bắt đầu thấy ngạt thở.

Sau nữa thì mặt mũi tím tái, người ngợm cứ lạnh toát ý, hoảng quá phải bấu víu ngay vào Khôi, chân tay khua múa loạn xạ ra hiệu này nọ. May mà bạn thông minh, vừa nhìn phát đã hiểu vấn đề, lập tức vòng ra sau tớ, hai tay ôm xung quanh eo.

Lúc đấy Thu kiểu đầu óc tớ nó cứ ngơ ngơ rồi, chỉ nhớ mang máng là cậu ấy dùng lực đẩy bụng liên tục, hình như theo hướng vào trong với lên trên hay sao á. Mãi lâu sau cái viên kẹo tròn tròn ấy mới bị bật ra.

Ối dồi ôi tớ thở hổn hển, thở như chưa từng được thở ấy, nước mắt giàn giụa luôn á. Khôi nhấc Thu lên đặt ra cái ghế gỗ gần đó. Biết thế cứ nhai xong rồi nuốt xừ đi có phải hay không, suýt nữa thì chết toi nó mất.

Ai đó ngồi yên lặng cạnh tớ, mắt bạn cũng đỏ hoe hết à, một tay cậu ấy bao trọn hai tay đang run của tớ, tay kia thì nhè nhẹ vỗ lưng.

Hai đứa cứ như thế, mãi sau tớ nghe giọng người ta trầm trầm.

-“Thu hết khó chịu chưa? Cho Khôi xin lỗi, còn Thu tha thứ hay không thì Khôi cũng không dám hi vọng.”

Sao tự dưng Khôi nói nhiều quá vậy?

Nhưng mà Thu cũng chẳng có hứng để tâm nữa, Thu chỉ sụt sà sụt sịt thôi, tại nghĩ lại vẫn thấy sợ à.

-“Hay Thu vặn răng Khôi đi này…”

Đùa, đang khúc uỷ mị đau thương tự nhiên phát ngôn làm buồn cả cười á. Chịu không nổi với cái người này ý.

-“Mất hết răng rồi thì ăn cơm làm sao được?”

Bạn thở dài, gục đầu vào vai tớ tâm sự.

-“Không sao, Khôi húp nước cháo sống qua ngày cũng được, Thu cứ yên tâm mà vặn.”

-“Nhà đại gia lấy đâu nước cháo?”

-“Thu nấu giúp Khôi.”

-“Không nấu, tớ ghét Khôi rồi.”

Khiếp người đâu mà, quát Thu mãi thì không sao, Thu quát cho một câu thì rầu rĩ hẳn đi, trán cũng lấm tấm mồ hôi à. Cái này hiện tượng bình thường tớ quen rồi, tại lúc nào cậu ấy cố gắng nói thì đều bị như vậy.

Chỉ trái ngang là cứ một mực phủ định mình không khóc nhưng mà lại chảy nước mắt ợ, làm người đi qua lại người ta nhìn tớ kì thị lắm ý.

Thu lúc về đúng chuẩn dân tỵ nạn, bằng khen xếp đầy giỏ, xoong chảo treo lủng lẳng hai bên tay lái, đằng sau yên xe là “thằng con” to xác muộn phiền mãi không ngớt.

-“Thôi mà, Thu hết giận rồi, Khôi đừng tự trách mình nữa.”

-“…”

-“Trời ơi mấy tháng nghỉ hè đâu có gặp nhau đâu, không cười bố thí cho tớ được một phát à?”

-“…”

-“Sao cuộc đời lại trái ngang oái oăm thế hả trời, đáng nhẽ Thu mới là người dỗi còn Khôi phải dỗ dành á…”

-“…”

-“Úm ba la xì bùa hết buồn đi mà, vui lên thì Thu mới yên tâm đèo Khôi về được chứ?”

-“…”

Gào khản cả cổ người ta mới chịu phản ứng lại, kéo tay tớ ra đằng sau bấm bút viết mấy chữ nguệch ngoạc.

“Khôi sợ Thu chết.”

Eo, ruột gan xao xuyến ấm áp quá à. Cứ ngọt ngào sao sao á, tớ quay lại lau mồ hôi cho bạn rồi cũng bẹo yêu cái má ấy một phát.

-“Ui trụi ui chị biết rồi, thương em bé của chị quá cơ. Thôi không khóc nhè nữa nha, ngồi cho cẩn thận, bám chắc vào dạng chân xa ra kẻo kẹt nan hoa, chị đưa nhóc về nha.”

“Em bé” bị trêu mà không hề tức giận, ngược lại gật đầu khá ngoan ngoãn.

Đi được một đoạn đột nhiên bé vòng tay qua siết eo chị á. Chị đỏ ửng cả mặt luôn ấy, hết nịnh ngọt rồi tới quát nạt mà bé chẳng sợ gì sất, ngược lại còn hơi gục đầu vào lưng chị phán câu xanh rờn.

-“Em đâu có muốn đâu, tại chị Thu dặn phải bám chắc mà.”

Ặc, hết nói nổi.

Đúng là thỏ thì đừng bao giờ vênh với cáo làm gì.

Lúc về nhà ba mẹ tớ vẫn giữ nguyên phong trào như kỳ trước. Học bổng trích một phần nhỏ ra ăn liên hoan, giấy khen thì mang đi khoe cả chợ. Ba đàn ông còn đỡ, mẹ á, ối dồi ôi, Tây Thu nhà em đấy, Tây Thu em mang thai chín tháng mười ngày đấy các bác ợ, xếp hẳn thứ hai trong lớp nhé.

Đã thế mấy bác hàng xóm còn cứ thích phụ hoạ tâng hai đồng chí ấy lên mây mới sợ chứ.

-"Nhất cô chú nhé, mình khổ mấy cũng được nhưng mà con cái nó thành đạt là mở mày mở mặt lắm rồi, ăn cơm nguội thôi cũng mừng."

-"Dạ, em cũng nghĩ thế ạ."

-"Nghe đâu cái thằng nhất lớp là con đại gia nhỉ? Ôi dào, thế thì chấp làm gì, có khi mua điểm cũng nên."

Á, nâng cháu mình thì cũng không đến nỗi dìm hàng con nhà người ta chứ? Chẳng phe bờ lây gì cả, tớ đành phải lên tiếng.

-"Không trường nghiêm lắm không mua được điểm đâu ạ."

-"Mày trẻ ranh biết thế quái nào được? Xã hội nó phức tạp lắm chứ đùa à."

-"Mua điểm hay không thì em không biết nhưng Lệ Thu của em mà không phải ăn đậu suốt ngày thì còn thông minh lắm ấy. Não con bé đặc biệt nhạy về những vấn đề liên quan tới tài chính."

-"Tôi nghĩ có khi mai sau cô chú cho nó học kinh tế là hợp nhất đó."

-"Ôi bọn em ngu dốt biết gì đâu, con nó thích cái gì thì nó đăng ký thôi."

-"Ừ cũng phải, cô chú vào đây uống chén trà nào, nhân thể vừa tám chuyện vừa xem Ơ Rô chung cho noá vui…gớm có được con học giỏi mát

lòng mát dạ nhỉ…chẳng như cái thằng Tuất nhà tôi, mỗi lần đi họp phụ huynh mà tôi cứ phải trốn xuống bàn cuối cùng ấy…”

-“Dạ, được cái con Thu nhà em cũng chăm chỉ lắm bác ạ…”

Khiếp chớt mất, hai cụ mắc bệnh nặng lắm rồi ợ. Bệnh khoe con á.

Vui vui vẻ vẻ, rôm rôm rả rả mặc xác tớ luôn à. Thu đành lủi thủi đi bộ về nhà, cả kỳ vừa rồi học vất vả quá nên tắm giặt xong rồi tớ cũng lên giường mắc màn luôn chứ chẳng còn sức mà xem phim giải trí nữa.

Vào trong rồi, đập mấy con muỗi bồm bộp, thỉnh thoảng mở tay ra nhìn thấy dòng chữ mờ mờ, trống ngực đập thình thịch á.

Xong tự nhiên nhớ lại nhiều chuyện lắm ý, chuyện môi chạm môi nè, chuyện ăn kẹo, chuyện bị nghẹn, chuyện bạn ấy ôm Thu. Cũng không rõ nữa, cứ vô thức cười tủm tỉm thôi. Thậm chí tớ đã phải tự vả mấy phát vào má mình á, tự chửi mình hâm nặng, thế nào mà lát sau lại khúc kha khúc khích.

Điên rồi.

Điên thật rồi.

Cao Đà chuẩn bị mở cửa đón Thu cũng nên. Eo, nghĩ ngợi doạ dẫm thế mà xong cái miệng nó cứ toe toét cả ra thôi. Cứ thao thức rộn ràng vui vui kiểu gì ấy, không tài nào mà diễn tả nổi.

Bị cái người nào đó ám đến sáng hôm sau luôn, đi ship hàng mà ngó ngang ngó dọc, rốt cuộc không thấy ai thì hơi thất vọng á. Sao lại mong chờ nhỉ? Mong chờ cái gì đây?

Người ta đâu có giống mình, con nhà giàu nghỉ hè ắt phải đi du lịch nơi nọ nơi kia, khám phá thế giới ý. Tớ thấy mình lạ ghê cơ, tự an ủi thế rồi mà vẫn

rất hay ngó điện thoại nhé.

Rõ ràng rất muốn liên lạc, nhưng lại tham lam mong người ta chủ động trước cơ. Cảm giác này có cậu nào từng trải qua thì sang đây chia sẻ với tớ chút cho nguôi ngoai cái nào.

Thế nào mà xong nhận được điện thoại nha, nhưng không phải của Khôi, mà là của…mẹ Khôi.

Cô hỏi Thu hè làm gì, tớ bảo hôm nào có khách đặt hàng thì con đi ship, bây giờ lúc rỗi rãi con cho phép mình chơi, một tuần nữa thì quay lại học hành chuẩn bị cho lớp 11.

-"Thế Thu có muốn có công việc khác kiếm được nhiều tiền hơn không? Thu đến gia sư cho Khôi về lý tưởng sống như xưa ấy, sau đó Thu và Khôi cũng có thể cùng học kiến thức khác, cô trả Thu ba trăm ngàn một giờ…"

Thật á? Béo bở thế? Nhưng tại cô là người tốt á, Thu chẳng nỡ lừa.

-"Cô ơi con chém đó, con thấy bác bán thịt nói thế nào con nói thế đó chứ con có biết gì đâu."

-"Không sao, tới không dạy cũng được, chỉ cần chơi với Khôi thôi. Hè cô chú bận quá mà Cún lại không thích đi đâu cứ ru rú ở nhà cô sợ vào năm bệnh bạn lại trầm trọng hơn. Con tới nói chuyện cho bạn nghe nhé, hàng ngày từ 8 giờ sáng tới 5 giờ chiều được không Thu? Cô sẽ cho lái xe tới đón con, trưa ăn cơm cùng Khôi luôn…"

Eo, thế trừ thời gian nghỉ trưa ra là ngày Thu đi làm 8 tiếng đó nha. Được hai triệu tư một ngày á? Ôi dồi ôi, sướng thế chứ nị, cứ có tiền vào là đầu óc hưng phấn hết cả lên.

Đồng ý, đồng ý ngay lập tức à.

Mỗi tội ba mẹ tớ phản đối ấy, chẳng hiểu sao nữa. Bảo là thỉnh thoảng sang chơi thì được thôi chứ bạn bè không được phép tính toán làm ăn như thế. Mà thầy u nói không thì Thu đâu dám cãi đâu.

Mãi sau cô Vân phải sang nhà tớ, cô ấy đúng là người có năng khiếu thuyết phục nha. Cô tâm sự Khôi không phải bị tự kỷ bẩm sinh, tại gia đình không hạnh phúc với cả hồi nhỏ cứ hễ đùa chút là có người đánh bầm tím nên bạn lì dần, mà ngày đó cô chú mới khởi nghiệp làm ăn nên không để ý con, giờ nghĩ lại cô hối hận lắm.

Ặc, ai mà dám đánh Khôi nhỉ?

Lớn đẹp trai thế này chắc ngày nhỏ cũng mũm mĩm đáng yêu lắm đó. Ai lại ác độc tàn nhẫn thía không biết?

Wuây sờ ma?

-"Từ ngày lên lớp 10 chị thấy Khôi tiến bộ hẳn lên, chắc là do hợp tính với Thu, thôi thì hai em thương cái thân già này, thằng chồng thì khốn nạn khỏi nói rồi đó, giờ chỉ có trông chờ vào mỗi một mụn con thôi à…"

Đó, thế nào mà cô giỏi, năn nỉ ỉ ôi một hồi ba mẹ tớ không những gật đầu lia lịa mà mắt mũi cũng rơm rớm hết cả ra. Ôi dào, đúng là không hiểu được mấy người lớn á.

Sáng hôm sau Thu hồi hộp ghê gớm. Hè rồi nên cũng mặc quần ngố áo phông thôi á, trên đường đi tim gan cứ rộn ràng hết cả, tại lần đầu tiên tới nhà Khôi mà, cũng ngượng ngượng chứ bộ.

Đến nơi không như tưởng tượng của tớ, là hai chị giúp việc ra đón.

-"Em tìm Khôi à, vậy em đợi chút nhá, mười hai rưỡi Khôi dậy."

Á, gì vậy hả?

-“Ớ em tưởng Khôi đi ngủ từ mười giờ ạ?”

-“Ừ, bé Cún những hôm nào không phải đi đâu thì ngủ từ mười giờ tối tới mười hai rưỡi hôm sau. Không ai gọi dậy được và cũng không ai dám gọi dậy.”

What?

Sao mẹ Khôi không nói sớm, để Thu “đi làm” buổi chiều thôi.

Thế này thì chán chết à!

-“ Phòng Khôi tầng ba rẽ trái em nhé. Giờ bọn chị phải đi chợ, mình em chơi ở nhà được không?”

Thu dạ ngoan ngoãn rồi đi bộ lang thang linh tinh á. Nhà gì mà nhà, cung điện mới đúng. Eo như kiểu lạc vào mấy bộ phim của châu Âu ý, đồ đạc sang trọng mà sịn lắm, làm tớ cứ tự thấy mình quê quê kiểu gì à.

Chơi chán thì quyết định vào phòng Khôi ngồi chờ.

Khiếp, cái này gọi là cái phòng hả? To gấp mấy lần cái nhà ở chợ của tớ luôn á, trong phòng có nhà vệ sinh riêng của cậu ấy nè, góp học tập cũng sang chảnh lắm, cách bộ sofa không xa là cả một hệ thống màn hình chiếu phim cực kỳ hiện đại.

Giường cho một người gì mà rộng như giường của vua vậy. Nhìn cái đứa lười biếng đáng ghét đó kìa, eo, ngoan thế. Tớ mà ngủ là nhiều khi láo lắm ấy, đạp chăn đạp chiếu lung tung cả lên, có hôm thức giấc còn thấy mình lăn xừ xuống đất rồi cơ.

Thế mà nhìn bạn nè, giường thì to nhưng gọn gàng một góc luôn.

Cứ như…cứ như…hoàng tử ngủ trong rừng vậy.

Được thôi, Lọ Lem sẽ đánh thức chàng bằng…một cái ngoáy mũi ngọt ngào. Hehe, nghĩ mà phấn khích. Thu liền rón rén đến gần, lấy lọn tóc mình chọc chọc vào mũi cậu ấy.

Khiếp, gan thế, khụt khịt vài cái thôi mà vẫn say sưa như chết vậy á. Càng tốt, đây chẳng phải cơ hội trả đũa tốt nhất của Thu hay sao? Tớ không do dự trèo lên giường, véo má véo mũi bạn, thỉnh thoảng còn cù lách cho bõ ghét.

Hix, cứ nghĩ trời không biết đất không hay, ai dè, ôi dồi ôi. Cái con quỷ đó nó thức giấc các cậu ạ, mắt nó lim da lim dim, rồi trong cơn buồn ngủ, nó ra tay thật ác độc.

Giáng cho tớ một chưởng mà bay từ bên trên bay xuống dưới.

Mặt méo, má đau, mông nhức.

Tệ thật đó, đúng là thời buổi bây giờ kiếm được đồng tiền chẳng dễ dàng gì á.

Có người rốt cuộc cũng tỉnh táo, nhìn Thu kiểu như hối hận lắm ấy, vội vã lao xuống. Thu thì đau đớn ấm ức, vừa rơi nước mắt lã chã vừa gào rõ lớn.

-“Khôi xấu xa quá đi mất ý, Khôi mà không sửa cái tính bạo lực đó đi thì mai sau chắc chỉ có con điên nó mới chịu lấy Khôi thôi á.”

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bà Chủ Vựa Than Tổ Ong

Dạo nè Thu hay khóc nhỉ?

Ấy, nhưng mà cho xin ba mươi giây bao biện, thực ra tớ không mít ướt thế đâu. Dẫn chứng là bị người khác bắt nạt hay ba mẹ mắng á, hiếm khi nhỏ nước mắt.

Đó, công nhận đời nó lạ.

Cứ trước mặt Khôi là tuyến lệ hoạt động hết công suất đi ý.

Mếu máo nhõng nhẹo nũng nịu, có những giây phút chợt giật mình phát hiện mình là con nào á chứ đâu phải Tây Thu kiên cường như xưa nữa.

Các chị hàng xóm chém rất chi là chuẩn mà, chẳng có cô gái nào quá mạnh mẽ cả, chỉ có người chưa tìm được bờ vai vững chãi để dựa dẫm thôi.

Suy tư một lúc mới thấy mình dở hơi? Nghĩ đi đâu vậy, lớn quá rồi ha? Không lo tốt cái việc của mình đi, vớ va vớ vẩn. Mẹ Khôi trả lương để Thu giúp Khôi vui chứ đến để mè nheo à?

Eo, đã làm thuê còn không biết thân biết phận. Tội lỗi, thật là tội lỗi mà.

-"Tại Thu đau quá, cho Thu xin lỗi nha, hè nên Thu tới chơi với Khôi đó, nếu Khôi bận thì thôi Thu về, chiều Thu qua."

Bạn lắc đầu.

Tớ đã trót hứa với cô Vân không được lộ vụ ba trăm một tiếng rồi nên phải giữ mồm giữ miệng á, chứ thực ra không thích nói dối Cún đâu, vì tớ coi Cún là bạn thân mà.

-“Khôi có ngủ nữa không?”

Tiếp tục lắc đầu.

Khôi dìu Thu đứng dậy đặt lên ghế sofa gần đó rồi ra hiệu ý hỏi Thu thích xem phim gì, tớ bảo xem Friends cũng được, luyện luôn tiếng anh. Bạn xoa xoá má tớ, chỗ bị đau ý, rồi mở máy chiếu với loa to ơi là to, sướng lắm á.

Thu xem phim, cậu ấy thì phải đi đánh răng rửa mặt nè, xong còn xuống nhà bê hoa quả với sữa lên cho tớ nữa ý. Eo, tâm tý thật đấy, quý Cún thế không biết.

Mỗi tội là bạn lại câm như hến ý rồi, cảm giác như thỉnh thoảng phải có một sự vụ gì rất đặc biệt tác động vào cái bộ não rối ren đó mới khiến người này mở miệng hay sao á.

Ôi dồi ôi, trả lại Khôi của ngày hôm kia cho Thu đi à.

Mà sao cái ghế dài thế cơ mà, Thu đã ngồi gọn vào một góc rồi còn gì? Đâu phải hết chỗ đâu mà ai đó cứ ngồi sát sàn sạt vào Thu thế? Phòng thì sáng mỗi cái màn hình lớn thôi, chỗ này nó cứ tối tối mập mờ kiểu gì ấy.

Tim Thu lại đập nhanh ơi là nhanh rồi á, khổ không cơ chứ?

Chẳng còn cách nào đành phải nói linh tinh đánh trống lảng.

-“Phim này hay nhưng theo tớ nhân vật nào cũng ích kỷ Khôi ạ, ở ngoài đời những người như thế không có thật đâu. Ai làm phim này nói chung tư duy logic hơi bị kém.”

Khôi quay sang Thu tủm tỉm cười. Đoạn bạn với laptop mở file note ra gõ thoăn thoắt ấy, bảo Thu ngây thơ quá, Friends luôn là một trong những bộ phim sitcom đình đám nhất của Mỹ, đội ngũ sản xuất cực kỳ đông, kịch bản viết ra đều được đưa cho diễn viên đóng thử trước, nếu chưa thấy thú vị thì tất cả mọi người sẽ phải họp để sửa đi sửa lại từng câu thoại rất cẩn thận.

-"Eo, tớ cứ tưởng…mất công vậy cơ á?"

"Một người đụt với suy nghĩ phi logic còn được chứ tất cả bọn họ cùng ảo tưởng thì hơi khó, toàn những người suất sắc hàng đầu mà. Khôi nghĩ đôi khi họ thừa biết một số vấn đề không sát với thực tế nhưng vì đó là phim giải trí, điều quan trọng nhất khơi dậy được cảm xúc của người xem, ví dụ trong phim này nhân vật Joey quá khờ khạo khiến bộ phim trở nên hài hước."

Ừ, cũng đúng nhỉ.

Cái này giống với trường hợp tiến sĩ Sheldon Cooper siêu lập dị của The Big Bang Theory á. Nhiều lúc Thu cứ tự cho rằng mình già đời và nhiều kinh nghiệm sống hơn Khôi cơ, nhưng mà thực ra đối với một vài vấn đề phải công nhận là cậu ấy có cái nhìn sâu sắc hơn tớ.

-"Nhưng nhiều người thấy khó chịu và ghét Joey ý…"

"Nghệ thuật mà, mỗi người một cảm nhận chứ. Trước giờ chưa có bộ phim nào được cả thế giới thích đâu Thu à. Chỉ cần tầm 70% người xem hài lòng đã là hạnh phúc cho nhà sản xuất rồi."

-"Ừ, giống như châu Á mình cũng có phim thần tượng phải không? Khôi thấy sến không?"

"Khôi thấy sến thật và không thích xem. Nhưng ngày xưa dì bắt Khôi ngồi xem cùng hoài. Khôi bực lắm nhưng hồi đó có mỗi dì rảnh sang chơi với Khôi thôi nên không dám nhì nhằng."

Eo, dì cháu nhà này hay thật đó.

“Dì dặn là không nên vì mình thích xem phim hành động mà khinh thường những người thích xem phim thần tượng, cũng không nên vì mình thích nhạc US hayvăn họckinh điển mà phán xét những người cuồng Kpop với mê ngôn tình là đồ bỏ đi, rác rưởi.”

-“Tớ nghĩ cô nói đúng mà, sở thích là mênh mông lắm, mỗi con người một cảm nhận một trái tim à, ai cũng có giá trị riêng, không ai là hèn kém cả.”

“Ừ hồi bé Khôi không phục nhưng giờ cũng thấy hơi đúng. Phim chiếu tuần hai tập ấy, rất nhiều người vì quá quan tâm nên gây sức ép bắt biên kịch viết theo ý họ. Thu biết dì Khôi nói gì không?”

-“Viết theo à? Được lòng mọi người thì doanh thu và ratting càng cao chứ sao?”

“Không, khi mình là người xem, sở thích của mình như này như kia thì mình thấy ức chế với biên kịch là chuyện rất bình thường. Yêu ghét hờn giận là cảm xúc tự nhiên thôi. Dì bảo giả như mình rất thông minh, xưa giờ chơi với toàn người thông minh mà gặp một con ngu trong phim được nam chính yêu, hành xử trái hoàn toàn với suy nghĩ và tính cách của mình, thử hỏi có ức chế không?”

-“Có chứ, ức chế quá đi chứ.”

“Ví dụ ở nhà ngoan ngoãn lễ phép, xem nhân vật nói bậy thấy ngứa tai là chuyện đương nhiên. Hoặc bản thân với người yêu tình cảm ngọt xớt, anh anh em em, tự dưng nghe nam chính nữ chính kia kêu nhau mày tao hoài thấy mất hết cả lãng mạn luôn nhỉ?”

-“Ừ, chính xác trăn phần trăn luôn á.”

Khôi xoa xoa đầu Thu, véo hai bên má mỗi bên một phát rồi gõ tiếp.

“Đó, là thế đó. Nhưng nếu nhìn rộng ra, trên quan điểm của nhà sản xuất hay đạo diễn thì ngoài việc không thể vừa lòng tất cả mọi người được thì mỗi một tác phẩm tạo ra là mạch cảm xúc của họ, rất khó để lái tình tiết theo ý kiến ai khác…”

-“A cái này thầy dạy giáo dục công dân cũng nói nhỉ? Đại loại là chúng ta nên cố gắng đứng trên phương diện của người khác để suy xét và cảm thông cho họ phải không?”

“Ừa. Thu cũng nên như vậy đi là vừa. Thu nên đứng trên phương diện của Khôi mà hiểu cái cảm xúc của Khôi khi Thu tuyên bố thích người khác đi.”

Ặc, gì thế?

Cún còn quay sang tớ lườm lườm như kiểu chất vấn tội phạm á. Trước mặt cậu ấy tớ đã từng tuyên bố vậy à? Lúc nào thế? Sao không nhớ gì hết thế?

Nếu mà có thì chắc là tớ chỉ đùa hay trêu bạn thôi ý, bởi vì thực lòng Thu đâu có thích ai đâu.

Hix, cảm giác chém linh ta linh tinh một thôi một hồi, dùng lời ngon tiếng ngọt để dẫn dắt tớ đồng ý với quan điểm của cậu ấy, nhưng thực chất là bẫy Thu ở câu cuối cùng á.

Người đâu mà thâm thế chứ nị.

Bấu eo Thu đau ơi là đau rồi đây nè, may mà tớ nhanh trí không có thì chớt với bạn.

-“A, vậy thì Khôi có đứng trên phương diện của Thu để hiểu cảm xúc của

Thu khi Khôi thích người khác không? Chúng ta là bạn thân mà cậu còn không thèm chia sẻ cho tớ gì hết á.”

Khiếp nhìn cái mặt ngây thơ chưa kìa?

Đã thế hôm nay cho Khôi hết đường chối cãi luôn.

-“Đừng giả nai đi sói ạ, đây biết tỏng rồi nhé, ngươi thích con L chứ gì, Lờ ơ Lơ huyền Lờ, ôi dồi ôi còn Trọng Khôi trái tim L nha, lãng mợn ghê ta…”

Eo, chưa bao giờ thấy má Khôi đỏ tới thế. Một lát tai cũng hồng rực luôn, kiểu như làm điều xấu bị bắt quả tang á, nhìn mà buồn cười kinh khủng khiếp luôn.

Mãi sau ai đó mới lấy lại phong độ được ý, búng trán Thu một phát rồi điềm tĩnh gõ câu trả lời.

“Ừ đó, Khôi thích L đó, thì sao?”

Cún thẳng thắn quá làm tớ sốc toàn tập luôn, trong lòng cứ thấy gai gai mất mát kiểu gì ý. Lúc nãy thì to mồm trêu cậu ấy, muốn ép bạn vào đường cùng mà không hiểu sao giờ người ta thừa nhận mình lại thấy buồn nẫu cả ruột.

-“Thật à? Hưng nói…là sự thật à…”

“Ừ.”

-“Khôi thích nhiều không…có tính nghiêm túc không…”

“Có.”

-“Hai người…bao lâu rồi? Nắm tay nhau chưa?”

“Rồi.”

Ặc, sao mà tớ hỏi ngu nhỉ? Mùa quýt nào rồi mà còn nắm tay nắm chân, có phải ngày xưa nam nữ thụ thụ bất thân đâu mà. Thời buổi bây giờ thấy bảo tân tiến lắm á.

-“Thế…thế…kiss chưa?”

“Chưa, nhưng cũng có thể xem là rồi.”

Hả? Trả lời cái kiểu gì vậy? Hôn hay chưa mà cũng lập lờ thế nhỉ, tính trêu tức Thu à? Mà sao tự dưng người Thu nóng hầm hập thế này, ức ức bực bực, điên hết cả máu á.

-“Tránh xa Thu ra.”

Người nó khó chịu lắm ý, quát Khôi ầm ĩ luôn. Bạn chẳng giận, ngược lại còn trêu đểu chứ.

“Thu có cảm xúc hả? Thu bảo Thu đi du học không yêu đương gì cơ mà? Hay là Thu trót thích Khôi rồi nên ghen?”

Xi, quên đi nhé. Cậu nghĩ cậu là ai? Cậu thích người khác còn tớ phải ôm mối tình đơn phương với cậu á? Không có cái mùa xuân đấy đâu cưng ạ.

Phát hoả lên mất ấy.

-“Nè nè nè, đừng có suy diễn nha. Thu bực vì mang tiếng thân mà Khôi không chia sẻ gì hết, là Khôi coi thường Thu đó, còn chuyện Thu thích Khôi à, đừng có vào rừng mơ mà bắt con tưởng bở, còn mơ đi.”

Eo, Thu ăn gì mà cứng thế chứ nị. Khôi bây giờ cũng bắt đầu cáu rồi á, lườm tớ nè, véo má tớ nè, véo tai tớ nè, cái mặt chứ có phải cục đất nặn đâu mà nghịch ngợm dữ vậy?

Xong kiểu bọn tớ giận nhau, không ai nói với ai câu nào cả, tớ ngồi xem phim còn Khôi bỏ ra góc học tập vẽ vời. Một lát ngoảnh ra thấy mặt bạn tội tội thương thương á, Thu đành bê đĩa hoa quả ra đấy rồi xuống nước mở lời trước.

-"Thế cảm giác của Khôi khi tớ nói tớ thích người khác ấy, là như thế nào?"

Khiếp khinh Thu quá cơ, coi Thu như không khí á, chẳng thèm phản ứng gì sất.

Ghét!

Trong lòng khó chịu có khác, lại vẽ mưa gió bão bùng rồi. Cả con thuyền đẹp sang trọng như thế mà vẽ đi trên cái vùng biển xanh đen ngàu, cảm giác như có thể bị nhấn chìm bất cứ lúc nào á.

Vẽ chán chê thì quay sang, tự nhiên như không cầm tay Thu chứ. Tớ giật ra mà bạn khoẻ lắm, không giằng co nổi.

Ngón trỏ của bạn mân mê trong lòng bàn tay tớ, lúc đầu tưởng cậu ấy nghịch nghịch không thôi. Mãi sau mới biết là hình như là đưa đẩy theo chữ cái hay sao ấy, hình như là…K…H…Ô…I…

Ghép lại thành Khôi, ừ, tiếp đi.

B…U…Ô…N…L…Ă…M…

Xong lúc đó tim Thu kiểu như lạc đi mất một nhịp rồi á, chẳng thể nào mà giận hay ghét người ta được nữa. Tớ đành với bút chì với tờ giấy A4, cũng nắn nót viết lên.

"Thế tớ phải làm gì để Khôi hết buồn?"

“Khôi buồn mặc Khôi chứ, Thu không thương Khôi thì quan tâm chuyện đó làm gì?”

Á, gì thế?

Có điên không hả trời? Cái tên dở hơi này, không thích người ta quan tâm sao còn làm nũng?

Mệt người quá đi mất, Thu ngồi thưởng thức hoa quả, kệ xác Khôi muốn sao thì muốn. Thế nào mà mình ăn tìn tĩn đến miếng cuối cùng có đứa mới ý kiến ý cọ.

“Thu tham thế, không phần Khôi gì cả. Ghét Thu!”

Ặc, thần kinh xừ nó rồi, đúng là tâm lý của những người tự kỉ không thể hiểu nổi được ấy.

-“Thu xin lỗi…thế dưới tủ lạnh không còn hả?”

Bạn lắc đầu, đoạn giật tay Thu cướp luôn miếng táo đang cắn dở rồi chén ngon lành chứ. Sau đó còn nhá nhá ngón tay tớ vài cái rồi cười cười à, làm má Thu đỏ hồng hết cả lên.

Tớ ngồi với Khôi một lát thì cô Vân điện thoại dặn con sắp có người qua đón tới nhà ông nội ăn liên hoan. Mẹ Khôi hỏi Thu đi luôn cùng không mà tớ ngại nên xin phép cô cho tớ về nhà, cô cũng không ép.

Lúc chuẩn bị đứng lên thì có người kéo ống tay áo, chỉ vào chữ viết rõ tròn trịa.

“Mai Thu có sang không?”

-“Ơ hay, tớ tưởng Khôi ghét tớ cơ mà?”

Thu hỏi mỉa, bạn bối rối một lát rồi thành thật trả lời.

“Ghét thì ghét nhưng thích ở cạnh Thu nhiều hơn là ghét Thu.”

Ừ, cảm giác này tớ cũng thấu đấy. Nhiều lúc rất là bực nhưng lại vẫn muốn chơi với nói chuyện cùng người ta, Thu cười toe toét đồng ý.

-“Thế chiều mai tớ sang, vì sáng Khôi còn ngủ mà.”

“Không, Thu cứ sang sáng đi, mai Khôi dậy sớm.”

Ô kê luôn, Tây Thu dễ tính mừ, thế nào cũng được hết á.

…

Buổi chiều tối tự dưng có người gửi cho mấy cái vé xem hài chú Hoài Linh. Chẳng biết ai gửi cả, nhưng sắp tới giờ công diễn rồi với lại địa điểm cũng gần nhà nên ba mẹ và tớ cũng kệ, chuẩn bị đồ rồi ba người dung dăng dung dẻ đi xem.

Đến nơi mới biết danh tính người tốt giấu mặt.

Khỉ.

Ngồi ngay cạnh ghế của tớ.

Câu đầu tiên là dặn, đừng có nói gì cho Khôi biết. Thu ngoan ngoãn gật đầu cảm ơn bạn. Trong lúc xem cậu ấy chẳng biết vô tình hay cố ý, tay chạm tay tớ à, nhưng Thu thấy khó chịu lắm nên ngay lập tức rút vội.

Vở hài Ông Ngoại Bà Nội, rất hay. Chú Hoài Linh và cô Thanh Thuỷ làm mọi người cười phớ lớ từ đầu tới cuối luôn. Cũng có chỗ xúc động suýt khóc nữa, nói chung là suất sắc.

Lúc về Khỉ rủ Thu đi tới chỗ bãi cát sau chợ với Khỉ một lát, phần vì đồng chí ấy nằn nĩ mãi, phần vì cảm động chuyện bạn tặng vé nên tớ đồng ý á.

Tới nơi mới thực sự hối hận.

Biết thế lúc nãy về cùng ba mẹ luôn.

Mấy chục viên than tổ ong cháy hồng rực, ghép lại thành ba từ TÔI YÊU THU sáng bừng bừng trong đêm.

Ừ, Thu vừa được tỏ tình đó.

Chính xác rồi.

Không phải nến hay hoa hồng, mà là than ợ. Ối dồi ôi, méo hết cả mặt đi à.

-"Thích Thu từ lâu lắm rồi nhưng chưa mở lời cho nó tử tế. Hôm nay ngày lành tháng tốt nên tôi quyết tâm hành sự. Thu làm bạn gái tôi nhé Thu?"

Sốc không thốt lên lời á, sao mà số tớ năm nay nó lại "đào hoa" thế cơ chứ.

-"Tôi biết Thu còn ước mơ đi du học. Thôi thì tôi cũng không ép Thu phải trả lời ngay, nhưng xin Thu nhớ một điều, cái chức bà chủ vựa than tổ ong lúc nào cũng để trống chờ Thu."

-"Khỉ à…cảm ơn cậu…nhưng…"

Tớ đang ấp úng ấy, đột nhiên có tiếng rắc một cái như kiểu cành cây bị bẻ ý, rồi có bóng đen đằng xa đi mất, chẳng biết là ai cả?

Chỉ biết chưa đầy năm phút sau mấy chú bảo vệ tới quát tùm lum hết cả lên.

-“Hai đứa này ai cho chúng mày đốt than thế này hả? Quanh đây chợ toàn lợp mái lá, gió một cái là hoả hoạn ngay có biết không?”

Eo, làm gì mà nghiêm trọng vậy chứ?

Tuy nhiên bị rượt đuổi nên sợ lắm, Khỉ với Thu mỗi đứa một hướng chạy toán loạn luôn. May mà thoát đẹp, tối đó bạn gọi điện nhưng tớ chẳng biết nói gì nên không nghe máy.

Sáng hôm sau đi qua thấy mấy cục than tắt ngấm rồi, cũng may chẳng có vụ cháy nào cả.

Khổ nỗi chợ không sao nhưng mà ở một nơi khác có ngọn lửa âm ỉ đáng sợ hơn rất nhiều ợ. Gõ cửa gọi khản cả cổ mà không thấy động tĩnh gì, còn khoá trong nữa ấy.

-“Thế mà hôm qua Khôi còn bảo dậy sớm đó, đúng là không nên tin lời trẻ con mà.”

-“Thôi Khôi ngủ đi nhé, chiều tớ sang vậy.”

-“Thu về nha.”

…

Vừa rẽ ra định bước xuống cầu thang thì nhận được tin nhắn mới hoành tráng chứ, khiếp, sốc suýt nữa ngã lộn cổ á.

“Ừ, về đi. Về mà làm bà chủ vựa than tổ ong đi.”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Puppy Loves Dog

Sao cậu ấy biết nhỉ? Cứ như có nhãn quang thần kì ý?

Mà ôi dồi ôi, cái ngữ điệu sặc mùi hờn dỗi ợ.

Ngày xưa hồi cấp 2 trường cũ của tớ cũng có một đôi bạn thân khác giới, mỗi lần cãi nhau là đứa con gái giận miết, thằng con trai phải dỗ dành phát mệt luôn á.

Thế nào mà số Thu chẳng được hưởng cái phước ấy gì sất. Kiểu này tớ mà về chắc bạn giận rồi cạch mặt đến Tết năm sau mất.

Các cụ dạy rồi, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời thôi.

Đành vậy, đi xuống nhà chơi với các chị, đợi một hai tiếng nữa bạn hạ hoả thì mình lên nịnh nịnh chút vậy.

-"Khôi chưa dậy hả Thu?"

-"Vâng, à em còn chưa biết tên hai chị ạ?"

Đành phải nói dối giữ thể diện cho bạn chứ lớn tướng rồi còn làm nũng người ta chả cười cho thối mũi á.

-"À, chị Na, chị kia là chị Nết. Hai đứa tối qua xem hài chú Linh vui không?"

-"Dạ? Gì cơ ạ?"

-“Ơ thấy Khôi mua vé từ lâu rồi ấy, nghe bác lái xe kể chuyện hôm qua ăn cơm nhà ông xong là đưa Khôi tới nhà Thu luôn mà.”

-“Ôi em không biết, em có đi xem hài nhưng với bạn khác cơ ạ.”

-“Tiếc nhỉ, chắc Cún muốn cho Thu bất ngờ đó, mà không nói trước lại thành dở.”

Ựa, thì ra là như thế.

Cái người này, buồn đời quá đi mất.

Tớ ở dưới tám chuyện với các chị linh tinh loạn xạ cả lên, cười phớ lớ ý chứ. Mãi tới mười hai giờ kém mới giật mình nhớ ra bạn, chạy lên xin lỗi rối rít đập cửa ầm ầm mà chẳng ăn thua nên đành gọi chị Na thủ thỉ.

-“Chị ơi chị có chìa khoá không ạ, Khôi khoá trong rồi.”

-“Hả? Khoá trong á?”

Eo, chị ấy kiểu như sốc lắm ấy, chị Nết nghe thấy cũng tái mét cả mặt, giọng run cầm cập.

-“Hay…thằng bé…phát bệnh rồi…”

-“Bệnh gì cơ chị?”

-“ Khôi bị tự kỷ mà, chẳng nhẽ em không biết? Chết rồi…mười lần Khôi khoá trái cửa thì y như rằng chín lần bị vậy…sao cả năm nay tưởng ổn rồi cơ mà…khổ quá…sao đây…trời ơi…”

Không, tớ biết mà. Nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ nó tiêu cực tới mức này.

-“Gọi cho cô Vân đi, mày còn đứng đấy làm gì?”

-“Mày bị mất trí à, đêm qua cô Vân bay sang Pháp rồi còn gì, chiều ngày kia mới về cơ.”

-“Thế gọi chú Đăng đi.”

Chị Na bấm số mãi mà không ai bắt máy, hai chị bối rối làm Thu luống cuống theo. Chị Nết bảo lần nào Khôi phát bệnh cũng rất hung dữ, chỉ có ba mẹ cậu ấy mới dám tiếp xúc, nhưng nếu bây giờ mà không có ai vào đó canh chừng chỉ sợ bạn sẽ đến giai đoạn tự hành xác thôi.

Trời ơi, tớ nghe mà bủn rủn hết cả người đi ý.

Mà đời nó lạ thật đấy, bình thường Thu sợ chết lắm cơ, chẳng hiểu lúc đó ăn phải cái bả gì mà gan thế chứ nị, cương quyết bảo hai chị đưa chìa khoá cho mình.

Eo, các bà ấy nhìn Thu ngưỡng mộ kinh khủng khiếp á, dặn dò đủ thể loại rồi còn bảo nếu có chuyện gì thì nhớ chạy thật nhanh ra ngoài.

Vâng, em biết, tất nhiên là phải thế rồi.

Khiếp nín thở luôn ấy, tớ rón rén mở cửa rồi nhẹ nhàng đóng lại, căn phòng rất rộng nên mãi mới tìm được bạn. Cậu ấy ngồi gọn lỏn trong một góc tường trông lẻ loi lắm, tự nhiên lúc nãy sợ hãi bao nhiêu thì giờ Thu lại thấy thương Khôi bấy nhiêu.

Chầm chậm tiến tới chỗ bạn.

Sách, bút vẽ, màu nước, từng thứ một từ phía đó ném vào người Thu. Tớ chuẩn bị tinh thần rồi nên không bị sốc, nghe kể đợt nặng nhất bạn còn ném dao cơ, thế này còn nhẹ chán rồi đấy.

Nói chung rất là may mắn vì xung quanh Khôi giờ không có đồ vật gì

nguy hiểm cả, bởi vậy Thu lấy hết sức can đảm lao vào cầm tay bạn.

-“Thôi mà, đừng giận Thu nữa nha.”

Cậu ấy lườm tớ rồi giật ra, viết viết vài chữ vứt cho Thu.

“Biến đi, tất cả mọi người trên đời này không ai tôn trọng Khôi cả.”

-“Gớm Thu còn tưởng Khôi chính chắn lắm, hoá ra cũng có lúc giăng bắp phơ lâu thế này đó. Nói năng tầm bậy à, ba mẹ Khôi là bận thôi chứ tất cả đều thương Khôi mà.”

“Thu thì biết cái gì mà phán xét? Ngay cả Thu cũng vậy, Thu hứa mà không giữ lời.”

Hứa gì nhỉ?

À, hình như hồi lâu rồi hứa không được léng phéng với thằng nào thì phải? Chết mất thôi, có một thằng bạn tự kỷ và trí nhớ tốt nó khổ thế đấy, nghĩ mãi mới ra được lý do xoa dịu người ta.

-“Ơ tủi cho Thu quá đi ý, nào có chơi với Khỉ đâu, hôm qua đến xem hài rồi mới gặp, lúc về cậu ấy cứ nằn nì đi theo, bạn bè với nhau thì nể mặt tý chứ.”

“Ừ thế sao giờ không nể mặt luôn một thể đi còn tới đây làm gì?”

Khiếp nói thế rồi mà có người vẫn trách móc bực tức, mình sán vào thì bạn đẩy mình ra mới sợ chứ. Đẩy cũng nhẹ thôi, nhưng mà tớ tận dụng cơ hội luôn, nước mắt nước mũi dạt dào, mếu máo bù lu bù loa cả lên.

-“Ối dồi ôi, đau quá trời ơi…chết rồi hình như gãy xương rồi hay sao ấy, đau chết mất…”

Thấy mặt Khôi hơi biến sắc, Thu liền bồi thêm bài ca ăn vạ.

-“Bạn bè thân thiết để làm gì đâu? Tấm lòng tớ bạn cũng đâu có hiểu được đâu? Còn ác độc ra tay với tớ nặng như này…”

-“…”

-“Thu nào có muốn làm bà chủ vựa than tổ ong? Đen như này còn bán than nữa thì thành cái gì cơ chứ? Hôm qua chưa kịp từ chối đã bị bảo vệ đuổi rồi, tối Khỉ gọi Thu còn chẳng nghe máy nữa cơ…không tin Khôi kiểm tra mà xem…”

-“…”

-“Oan quá trời quá đất…oan ơi là oan ý…”

Eo, tưởng xuôi xuôi rồi cơ, thế nào mà vẫn giận đuổi Thu ra ngoài á. Thôi đành xin lỗi Khôi, tớ chẳng còn cách nào tử tế nữa đâu, đành phải khốn nạn đây.

Hét lên một tiếng đầy ai oán rồi ngã phịch một phát.

Giả ngất ạ.

Ôi trời, biết nó hiệu quả thế thì mình đã áp dụng luôn từ lúc bước vào căn phòng này. Có người ngay lập tức lao ra ôm Thu, lay Thu, vỗ vỗ Thu. Ti hí mắt lươn nhìn thấy bạn hoảng hốt lắm á, phì cả cười.

Xong bị ăn một cái tát.

Tát nhẹ nhẹ yêu yêu thôi chứ cũng không đau đâu.

-“Đừng giận Thu nha, Thu biết lỗi rồi ý. Lần sau không bao giờ gặp Khỉ nữa luôn…”

Bình thường nếu ai bắt ép hay cấm đoán Thu điều gì thì Thu thấy khó chịu lắm cơ, nếu cảm thấy đối phó được người đó thì tớ sẽ chống trả đến cùng, nếu không thì sẽ ngọt nhạt giả bộ tuân lệnh.

Nhưng mà câu vừa nói ra lại là cam kết thật lòng đó.

Chẳng biết nữa, tại Thu thương Khôi lắm, cứ thấy bạn tội tội kiểu gì á. Hôm đầu tiên tới đây thì có chút ghen tỵ với căn phòng sang trọng xa hoa này, nhưng giờ thì hết rồi, chỉ cảm thấy lạnh lẽo tẻ nhạt đến chán ngắt à.

Nhà tớ nhỏ lắm, nhưng có ba có mẹ cười suốt cả ngày ý, vui ơi là vui.

“Thu nói thật không?”

-“Thật mà.”

“Chỉ không gặp một mình thằng đó thôi hả?”

Ặc, cái ông tướng này nữa, rốt cuộc ông tự kỷ thật hay làm màu đấy. Cảm giác nó cứ sai sai thế nào á, nhưng nhìn bạn trán má mồ hôi nhễ nhại, muốn nói mà cũng chẳng thốt được toàn phải dùng bút viết hí hoáy nên thôi Thu mặc kệ đời luôn á.

-“Không, tất cả luôn, chỉ chơi với một mình Khôi thôi, hài lòng chưa? Rồi lâu dần tớ cũng giống Khôi á, bị tách biệt khỏi thế giới này rồi tự kỷ ấy.”

“Có sao đâu, dù gì thì cũng có nhau mà.”

Gớm, sao tự dưng ngọt thế?

Đột nhiên trông chẳng đáng sợ như lúc nãy mà lại cứ dễ thương như con cún nhỏ ý, Thu thấy cưng quá liền trêu.

-“Ai mà nói được trước chuyện tương lai cơ chứ, nhỡ đâu mai sau Khôi có

bạn thân mới nha, hai người dung dăng dung dẻ chơi với nhau á, rồi Thu cũng giống như Khôi bây giờ nè, một mình ngồi cô đơn ở góc phòng ném đồ, ném hết đồ thì tự hành xác…”

“Không đâu, cả đời này Khôi quyết định không có ai khác nữa Thu à.”

-“Eo, phét lác. Kiểu gì tớ chả phải lấy chồng, Khôi cũng phải lấy vợ nữa, tới lúc đó rồi hai người kia thấy bọn mình thân quá thì ghen chết à.”

“Thế hay bọn mình lấy nhau đi, đó là phương án tốt nhất rồi.”

Ựa.

Tớ ngượng đỏ bừng bừng cả mặt à, giật ngay tập giấy nhớ của bạn nhét vào túi quần. Phải thế thôi chứ để cái ông tướng này viết thêm vài câu nữa chắc Thu truỵ tim xừ nó mất.

Xong hôm đó Khôi bị sốt đấy, khổ thân lắm á.

Hình như hai chị báo cho mẹ Cún rồi hay sao ý, thấy cô gọi cho tớ dặn dò nhiều thứ lắm, giọng cô nghèn nghẹn, chắc cô lại lo cho con phát khóc rồi.

-“Thu à, Khôi trông vậy thôi nhưng bệnh của bạn nặng lắm đó con ạ. Thằng bé ít thân với người khác nhưng đã thân rồi thì nó rất ích kỷ con à, thỉnh thoảng còn bị ảo giác tất cả mọi người bỏ rơi mình, sau đó rối loạn tâm lý dẫn tới không kiểm soát được hành động của bản thân. Chỉ mới một năm gần đây là bình thường thôi chứ hồi cấp hai cứ vài ba tháng lại phải nhập viện điều trị một lần. Cô đang đợi chuyến bay sớm nhất để về rồi, nhưng con thương cô thì đừng nặng lời với bạn con nhé, có gì nhường Khôi một chút.”

Thu ngoan ngoãn dạ dạ vâng vâng rồi xuống nhà bê cháo các chị nấu với thuốc mang lên cho bạn.

-“Thu đút cho Khôi nhé…nhưng nếu Khôi tự ăn được thì thôi…”

Bạn lắc đầu nguầy nguậy, thế là tớ bón cho cậu ấy, xong Thu đói quá, hỏi Khôi dùng chung thìa có sợ bẩn không thì bạn cũng lắc đầu nên tớ ăn cùng luôn cho tiện.

Ngon, công nhận cháo nhà giàu ăn ngon hơn hẳn cháo nhà nghèo.

Hai đứa chén hết nửa cái nồi.

Cho Khôi uống thuốc xong tớ định xuống nhà chơi để bạn ngủ trưa á, nhưng cậu ấy không chịu nên đành ở lại. Người ta nằm còn Thu cũng ngồi dựa lưng vào thành giường nói chuyện linh tinh cho bạn khuây khoả.

-“Khôi à, từ giờ đừng nghĩ ngợi tiêu cực nữa được không, khi nào buồn thì phải nhắn tin ngay cho Thu.”

Vừa mới nói dứt lời máy đã nhận được tin nhắn chứ, cái tên này hay quá đi mất.

“Trong số bạn khác giới của Thu thì Thu thương ai nhất?”

Eo, hỏi thế nữa?

Thôi thì cũng ngẫm nghĩ rồi trả lời thật lòng, thương Khôi nhất. Lý do thì ngoài thân với nhau ra còn ngưỡng mộ Khôi học giỏi nữa, với cả bạn bị bệnh ý nên trong lòng Thu có chút đặc biệt hơn người khác.

“Mai sau cũng thế à hay chỉ giờ thôi?”

-“Khôi đừng lo xa quá, Thu bảo rồi, tương lai chúng ta còn yêu nữa mà, đôi khi có gấu rồi thì chuyện sẽ khác đi ý.”

“Mẫu gấu lý tưởng của Thu là gì?”

Á, sao tự dưng tra hỏi lắm thế? Tớ thì đã tính tới chuyện này đâu, tại còn mải học hành mà, nhưng thôi bạn thắc mắc thì cứ trả lời bừa đi vậy.

-“Là người Thu nói một không được cãi hai nè, không cần quá đẹp trai lắm tiền nhưng phải có chí tiến thủ, biết phấn đấu lo được cho vợ cho con. Là người thương Thu nhiều thật là nhiều, cho dù Thu già nhăn nheo thì mỗi sáng ngủ dậy vẫn đều đặn thơm Thu…”

Chưa nói dứt thì đã bị tên chết bầm nào đó kéo ngã rạp xuống dưới rồi rất nhanh chụt một phát lên trán á. Chỉ mất mấy giây thôi mặt Thu đã ửng hồng lên ấy, tim thì tưởng rớt ra ngoài luôn rồi.

“Thơm như thế à?”

Đó, đã nóng nóng khó chịu rồi còn nhận được tin nhắn hỏi rất chi là đểu, hại Thu xấu hổ ngượng ngượng, ức ơi là ức ý.

-“Không, sai rồi. Hoàn toàn sai rồi.”

“Ờ, thế hay Thu chỉ dạy cho Khôi đi…”

Eo, cậu ấy còn hơi nghiêng nghiêng cái má ý, ghét không chịu được mà. Tớ bực quá véo cho bạn vài cái đau thật là đau.

Bạn cũng chẳng vừa chút nào, cấu eo tớ.

Thu lấy gối phang Cún, tưởng sau đó cậu ấy sẽ đập lại vài phát trả đũa cơ, ai ngờ nằm yên chịu trận mới choáng chứ. Tớ bắt nạt người ta chán thì đổi chủ đề.

-“Mấy hôm trước Thu đọc bài báo phỏng vấn hai anh khoá trước trường mình được Harvard nhận mà thích quá à, ngưỡng mộ nữa. Đầu Thu rất nhạy với tiền nên mai sau sẽ đăng ký học kinh tế. Thật ra biết rằng khoa kinh tế

của Harvard rất chi là tốt ấy, nhưng trường đó hơi cao nên chắc apply thử sức chứ không đặt quá nhiều áp lực cho mình. Chỉ cần trúng những trường trong top 50 hay kể cả 100 là cũng thấy sướng rồi. Thu đang tính chơi vài hôm thôi rồi quay vào ôn thi mấy cái chứng chỉ như kiểu TOEFL, IELTS, ACT với SAT…"

Khôi cầm tay tớ, rất chăm chú lắng nghe.

-"Khôi bảo mai sau thích học cùng trường đại học với Thu mà, thì Khôi cũng phải có chứng chỉ đó để apply ấy. Khôi mau khoẻ để ôn cùng Thu nha."

Thu luyên tha luyên thuyên mấy cái tip đọc được ở trên mạng á, giảng cho Khôi đủ thứ luôn, nào là không phải học giỏi kiến thức trên lớp là đã làm tốt được đâu, phải có giáo trình và kế hoạch ôn luyện riêng nha, nào là tuy hơi vất vả chút nhưng mai sau được đi du học thật thì sướng với cả bõ công.

Bạn cười cười nhìn Thu.

Chắc là cậu ấy ngưỡng mộ tớ đấy. Eo, lâu lắm mới có dịp ba hoa, phởn kinh khủng khiếp luôn á.

Khổ nỗi đời chẳng như mơ, hôm trước chém gió bao nhiêu thì hôm sau thấy hố bấy nhiêu.

Hố nặng ợ.

Có bao nhiêu cái chứng chỉ thì Khôi thi hết rồi, điểm không tuyệt đối thì cũng gần tuyệt đối, còn quái gì đâu mà ôn với chả tập. Ôi dồi ôi, cái người này không chỉ học giỏi mà tài giả nai cũng đỉnh cao đó.

Thấy Thu bĩu môi lườm đểu bạn liền kéo tớ nhét xuống ghế, cậu ấy cũng ngồi cạnh nắn nót từng chữ.

“Đừng giận, mấy cái này Khôi thi từ lâu nên cũng sắp hết hạn rồi, để apply chắc vẫn phải thi lại.”

-“Thật á? Vậy Khôi với Thu học cùng nhau nha.”

“Ừ <3”

Ban đầu là thế, mãi sau thì Thu phát hiện ra có người biết thừa đáp án đúng nhưng thi thoảng lại giả bộ làm sai để tỏ vẻ như là mình cũng cần ôn tập ấy. Thế cho nên Thu tha cho Khôi luôn, bảo bạn cứ ngồi vẽ cũng được, tớ làm bài rồi đưa cho cậu ấy chấm.

Câu nào Thu chưa hiểu thì Khôi đều giảng giải rất nhiệt tình.

Ước gì cậu ấy nói được thì tốt, tại nhiều khi tớ ngu quá ý, làm bạn viết mỏi cả tay. Đôi lúc nghĩ cũng buồn cười, vừa được học miễn phí lại vừa có lương, hên ghê gớm.

Có cái hôm tớ tham làm thử mấy đề SAT liền xong mụ hết cả người á, dụi dụi mắt quay sang thấy bạn đang vẽ hai con chó hun nhau trong vườn đào tiên. Kiểu hăng say vui vẻ lắm á, còn tủm tỉm uốn lượn ở dưới như thế này chứ.

“PUPPY LOVES DOG.”

Gì thế?

Con chó con yêu con chó già hả? Chả có nghĩa lý gì sất, đúng là trẻ tự kỷ có khác, lắm lúc rỗi hơi suy nghĩ thật phi thường.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chị Thu Không Nói Dối

Thu chẳng thèm quan tâm luôn, quay vào làm tiếp. Cái đề đợt này khó quá, nhiều từ mới nữa, mướt cả mồ hôi mới xong được á.

Ngọt ngào gọi Khôi ơi chấm bài cho Thu với.

Mà khổ, Khôi bị ngơ rồi không nghe thấy, đầu óc chắc toàn tâm toàn ý cho vẽ vời rồi à, gì thế kia, lần này là con chó con nằm ngủ trong lòng con chó già ngáy khò khò.

Tự dưng hôm nay vẽ cờ hó không à, Khôi yêu tó nhỉ?

Cũng phải thôi, biệt danh của bạn là Cún mà.

Á, từ đã.

Puppy…puppy là Cún còn gì? Puppy loves…nghĩa là Cún yêu…

Cún yêu…

Ôi Cún yêu…chó…chó là…

Uầy, Thu thông minh thế chứ nị.

Ặc, không thể nào mà tin được. Thật sao? Thật không thế hay lại ăn dưa bở thì chít đó. Má tớ nóng hây hây nha, mãi Khôi mới phát hiện ra là Thu đang nhìn mình, bạn cất đống giấy vẽ vào ngăn bàn rồi lấy bài tớ vừa soát vừa viết viết giảng giải lỗi sai.

Mà Thu bây giờ đầu óc cứ như bị đứa nào treo trên chín tầng mây á, không thể tập trung nổi, bị người ta cốc đầu mấy cái à.

Ruột gan nhảy múa loạn xạ ấy, lén lút lôi mấy bản vẽ lên, thẹn thùng chỉ vào dòng chữ đáng nghi kia rồi cũng với bút bắt chiếc Khôi nắn nót từng chữ trên giấy nhớ.

“Khôi à, Puppy = Cún = Khôi, phải không?”

Ngượng mà, nên chỉ gợi gợi ý thế thôi còn lại cho cậu ấy cơ hội tâm tình thổ lộ. Nào có ngờ được bạn một mực lắc đầu, xong còn kéo tớ xuống vườn chỉ trỏ. Vâng ợ, cạnh gốc cây vú sữa là cái nhà gỗ nho nhỏ xinh xinh, bên ngoài một chó con một chó già đang trìu mến liếm chung mẩu xương.

Buồn một nỗi hai con cờ hó hình dáng giống hệt trong tranh Khôi vẽ ợ.

Hoá ra sự việc đơn giản chỉ có vậy thôi mà trí tưởng tượng của Thu lại bay quá đà đâm ra ăn cả đống dưa miễn phí, nhục quá đi à.

Khiếp tớ chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn bạn luôn ấy, xấu hổ chạy vụt lên phòng. Cứ ngỡ mình chưa phát ngôn ra vế sau nghĩa là bạn không biết, nào có ngờ đâu, vừa ngồi xuống bàn học thì máy báo tin nhắn tít tít chứ.

“Thu nghĩ Puppy là Khôi thì Dog là ai? Không lẽ là Thu? Thu mong được Khôi thích tới thế à?”

Eo, nhìn cái mặt cười đểu kìa.

Ghét ơi là ghét á.

Thu bực hết cả người, nhắm mắt bịt tai hét lớn.

-“Quên đi, tầm bậy tầm bạ không à, ai thèm mong thế chứ? Khôi mới là đứa nghĩ lung tung ấy. Nói cho mà biết đừng có thấy Thu hiền mà bắt nạt

nhá…”

Chưa kịp cằn nhằn hết câu thì ai đó đã giật lấy hai tay Thu, người cũng ghé sát vào tớ thì thà thì thầm.

-“Được rồi, Thu bảo gì cũng đúng, đừng hét nữa không đau họng đó.”

Trời ơi có mỗi thế thôi mà tớ hết sạch muộn phiền đi à, ngược lại trống ngực rộn ràng kinh khủng khiếp. Còn nữa, Khôi…Khôi vừa mở miệng hả, bao nhiêu từ thế? Lại quên đếm rồi, chán.

-“Khôi nói tiếp với Thu đi, nghe sướng tai lắm, nói gì cũng được.”

Bạn cố cố nhưng ngắc ngứ kiểu gì ấy, làm tớ nghi ngờ ghê gớm.

-“Khôi giả bộ à, sao lúc nói được lúc không nói được thế?”

Chẳng phải Thu là dạng người hay xét nét vớ vẩn đâu, mà tại thấy lạ lạ với tò mò ý.

-“Có gì chia sẻ cho Thu biết đi mà, xin đấy. Khôi không coi Thu là bạn thân à? Tâm sự với Thu đi, nhỡ đâu Thu giúp được Khôi cũng nên…”

Năn nỉ mãi mà bạn không chịu làm tớ giận thế chứ nị. Nhưng nghĩ cái mặt lầm lì lại thấy tội tội, thế là hôm đó trước khi về quyết tâm xin gặp mẹ Khôi hỏi cho ra nhẽ.

Chị Nết bảo tớ cứ lên tầng hai tìm phòng to nhất gõ cửa. Cô đang nằm trên giường à, chắc cô đi làm về mệt đó. Cô vẫy tay gọi Thu vào nằm cùng, lúc đầu thì cô lảng tránh không trả lời câu hỏi của tớ đâu, chỉ kể vài chuyện linh tinh thôi.

Nhưng sau thấy Thu chân thành da diết quá hay sao ấy, cô vuốt tóc tớ rồi ngập ngừng.

-“Thu hứa với cô phải thông cảm và không được khinh Khôi kém cỏi đâu nhé.”

-“Dạ, con thề.”

-“Cô cho Khôi đi khám hết các nơi rồi đó chứ, hồi chuẩn bị lên lớp một hai mẹ con còn sang Mỹ cơ. Nhưng bệnh của bạn là bệnh tâm lý nên khó lắm con à. Có đợt cô làm căng bắt thằng bé giao tiếp với mình, hai mẹ con ngồi đối diện nhau cô hỏi thì Khôi phải trả lời, nó cũng ngoan ngoãn thực hiện theo nhưng được tầm ba bốn tiếng thì mồ hôi vã ra ướt đẫm cả áo ấy, rồi người nóng rẫy như bỏng…”

Cô kể tới đấy mắt rưng rưng á, thương lắm, tớ chẳng biết làm gì đành an ủi cô đừng buồn, mọi chuyện qua rồi mà.

-“Ừ đưa tới bệnh viện thì hôn mê hai ngày liền. Đợt ấy con mà làm sao thì cô đi ngay theo nó luôn. Bác sĩ dặn lần sau không được gượng ép con nữa. Cô hãi quá, từ đó năm nào trước khi vào học cũng tới nhà giáo viên dạy bạn nói khéo mong các thầy cô thông cảm có gì hạn chế gọi con lên trả lời miệng, nếu có thì cũng đừng lâu quá.”

-“Dạ.”

-“Nhiều khi bạn bè ở lớp thấy Khôi được điểm cao thì thường ganh tỵ cho rằng số bạn sướng, thông minh bẩm sinh nên chẳng cần học hành cố gắng gì cả.”

Ặc, cô nói trúng tim đen tớ luôn à, xấu hổ quá trời quá đất.

-“Cô không phủ nhận điều đấy, nhưng bạn so với các con cũng có khiếm khuyết, ví dụ kỳ thi hùng biện tiếng anh chẳng hạn, bạn bè chỉ cần tập tành hai ba tiếng, cùng lắm là một tối cho phần nói hai mươi phút thì Khôi nhà cô

phải luyện cả tháng.”

-“Là do Khôi bị đánh nên mỗi khi nói cậu ấy bị ám ảnh phải không ạ?”

-“Đúng vậy, thỉnh thoảng khi bị dồn ép quá hoặc khi tâm trạng rất phấn khởi thì nó có thể buột miệng một hai câu. Tiếc là bình thường thì bạn vẫn chưa vượt qua được nỗi sợ ngày nhỏ, cô biết không phải đứa trẻ nào bị hành hung thì mai sau đều tự kỷ nhưng khách quan mà nói lỗi cũng không phải ở bạn, con đừng cười chê nó nhé.”

Chê sao được mà chê chứ, xót còn không hết đây nè. Tớ và cô đang tâm tình thì từ đâu Khôi xông vào chứ, chẳng nói chẳng rằng cứ thế chui vào chăn hóng chuyện cùng.

Đừng nghĩ đen tối nha, mẹ Khôi nằm ở giữa mà, cậu ấy yên lặng nghe tớ và cô buôn dưa thôi. Tất nhiên có bạn rồi thì phải chuyển chủ đề gấp á, tự dưng thấy hai đứa lớn tướng rồi mà như trẻ con mẫu giáo không bằng.

Hôm đó cô cứ rủ rê ở lại ăn cơm, quý quá nên không từ chối được.

Về tới nhà mới khổ, bị ba mẹ hờn cả tối luôn ý.

-“Cô Lệ Thu cô còn quan tâm tới hai cái thân già này cơ à? Dọn sách vở áo quần rồi sang luôn bên ấy đi cho xong.”

Ba đó, mẹ thì đỏng đảnh hơn nhiều.

-“Từ giờ chẳng phải thổi cơm người ta nữa đâu mình ạ, đỡ tốn gạo. Thế nên các cụ mới bảo đừng đẻ vịt trời làm chi, sớm muộn gì cũng bay.”

Thôi đừng trách thầy u tớ trẻ con nha, căn bản Thu là con một mà, hai đồng chí có mỗi tớ là niềm vui và hi vọng thôi ấy.

Đó cũng là lý do mà tớ luôn cố gắng phấn đấu học tập hết mình, rèn giũa

bản thân để trở thành một cô bé ngoan ngoãn đáng yêu đó. Nói như nào nhỉ? Ba mẹ đã không giàu với sung sướng được bằng người ta mà lại có con hư hơn người ta thì Thu thấy thiệt thòi lắm á.

Tối đó xun xoe nịnh "anh" dỗ "chị" tới bã bọt mét mới được tha, hơi mệt nhưng lên giường ngẫm lại thấy ấm áp cực kì ý. Mọi người còn trách mình nghĩa là mọi người thương yêu mình, cũng có nghĩa là mình quan trọng, thật hạnh phúc quá đi mất.

Sáng hôm sau tới thì bạn Khôi có khách quý nha, hai em nhỏ xíu béo mũm mĩm xinh ơi là xinh, thấy chị Na bảo là con nhà chú. Mà bọn nó chưa quen Thu nên chỉ ngoảnh lại nhìn nhìn chút rồi lại bám riết lấy anh nó ấy.

Tớ bị cho ra rìa luôn à.

-"Anh ơi vẽ con trâu cho Sò đi anh…"

-"Không, anh vừa vẽ cho Sò rồi mà, giờ tới lượt chị chứ, anh vẽ con gấu trúc cho Hến đi mà."

-"Sao lúc nào chị Hến cũng đòi vẽ gấu trúc thế, bao nhiêu tranh gấu trúc rồi á, chán chết à."

-"Kệ chị."

Eo, chí cha chí choé.

Cái đứa em đanh đá lắm, nhảy lên ngồi hẳn trong lòng Khôi làm nũng cơ. Con chị thấy thế thì dỗi, bê một đống truyện định bỏ xuống dưới nhà. Tớ thấy nó lủi thủi thương quá bèn bế lại nựng yêu.

-"Ôi trội ôi con nhà ai mà xinh đáo để thế này, cưng quá cơ."

-"Em con nhà mẹ Hà ba Hậu chị à."

-“Ừ, dễ xương quá, bé có nhiều truyện hay thế, cho chị Thu xem với.”

Nó cười cười nhìn tớ, bảo để em kể chị nghe. Eo con bé này nó chưa biết đọc đâu nhé, tớ đoán thế vì nó kể không khớp với chữ trên tranh, nhưng được cái trí nhớ tốt thật đấy. Hơn chục quyển truyện mà vanh vách vanh vách từng tình tiết, diễn tả ngọt xơn xớt luôn.

Trời đất quỷ thần ơi anh em nhà này toàn hàng khủng.

-“Giỏi quá luôn ấy.”

-“Hến giỏi thật á?”

-“Ừ, giỏi thật chứ, quá tài năng luôn.”

Trẻ con mà, đứa nào chả thích được khen. Mới đó thôi mà giờ đã quý chị Thu lắm rồi, xong bé tìm mấy quyển bác Vân mới mua cho nó để nhờ tớ đọc. Em Sò thấy vui vui cũng liếc liếc qua mấy lần, sau thì chồm ra chỗ tớ luôn.

Vâng, bây giờ là Khôi bị cho ra rìa ợ.

Nhưng cậu ấy cũng chẳng giận đâu, thỉnh thoảng quay lại chút chút rồi vẫn ngồi vẽ à, mãi sau mới biết bạn vẽ ba chị em tớ.

-“Oa, đẹp quá anh Khôi à.”

-“Anh Khôi vẽ thêm cho Sò một bức đi để Sò cho bạn Mập.”

-“Mập là ai vậy Sò?”

Thu hỏi, Hến dõng dạc trả lời.

-“Mập là người yêu Sò chị Thu ạ, học lớp mẫu giáo Hoa Hồng. Hàng

ngày đều mang kẹo mút cho em Sò.”

Hả? Bọn này tuổi trẻ tài cao thế rồi ư?

-“Thế Hến có người yêu chưa?”

-“Chưa chị Thu ạ, không có ai cho em kẹo mút cả à.”

Trời đất, cứ hàng ngày cho kẹo mút là thành người yêu sao? Vậy thì chị đây cũng đầy người yêu nha. Hai đứa có lẽ bị người lớn trêu chứ chắc gì đã tường tận rõ nghĩa cái từ “người yêu”.

Thế mà tụi nó cứ làm như mình am hiểu lắm ý, ríu ra ríu rít.

-“Chị Thu có người yêu chưa? Anh Khôi nhà em có người yêu rồi đó.”

-“Đúng vậy, người yêu anh Khôi xinh lắm á, anh Khôi vẽ người yêu mặc váy cô dâu nha, còn anh Khôi mặc quần áo chú rể.”

Khiếp, lại cái con L chứ gì.

Thu bực bực sao ấy, xúi dại cái Hến tìm ngay bức tranh đấy cho chị. Nó vui vẻ đồng ý, thế nào mà đi được nửa đường bị ai đó lườm cho một phát thì sợ xanh mặt lấm lét về chỗ mặt buồn thiu lắc đầu xin lỗi chị.

Thôi cũng chẳng sao, còn ngày dài tháng rộng lo gì chứ. Buổi chiều mát Hến Sò đòi ra công viên gần nhà, lúc tới nơi Khôi rẽ vào mua kem nên tớ với hai đứa ngồi ở ghế đá cạnh gốc cây phượng đợi.

Thế nào mà có cái anh bán bóng bay đi qua, bảo chị mua cho hai cháu vài quả đi.

Câu đó Hến Sò có thể không hiểu nhưng tớ thì rõ hơn ai hết nha. Hiểu lầm Thu là mẹ của hai đứa này chứ còn gì nữa. Hơi đau buồn nhưng dẫu sao mặt

tớ cũng già đau già đớn mà, răng còn sứt nữa chứ, trách được ai đây?

Vừa hay lúc đó Khôi cầm bốn cái kem quay lại, anh bán bóng nhìn nhìn một hồi rồi không khỏi ngạc nhiên thốt lên.

-“Hả? Cháu lớn nhà chị cao thật đấy. Thằng bé năm nay lên lớp mấy rồi ạ?”

Eo, không thể nào mà chấp nhận nổi ấy.

Đùa hay thật thế?

Biết là cái mặt Khôi non choẹt ra á nhưng mà suy luận như thế hình như hơi phũ thì phải. Ức ơi là ức ý, Thu nhịn mãi không nổi đành bực mình chém luôn.

-“Đâu, chồng chị đấy.”

-“Dạ? Chị troll em à?”

-“Không, thật mà, cái người em chỉ, đó là chồng chị.”

Ai đó cố cúi xuống hỏi trẻ con.

-“Hai đứa nói cho chú có thật đây là ba mẹ cháu không?”

Có vẻ bé Sò không nghe rõ nên ngơ ngác, Hến thì giật mình rồi hình như định xua xua tay phản đối, khổ cho con bé chưa kịp nói đã bị anh nó nhét kem vô miệng.

Khôi mua hai quả bóng lớn cho bọn chúng rồi khoác tay qua eo Thu, quay sang cắn nhẹ lên vành tai tớ rồi lại thơm chụt lên má. Thu biết Khôi giúp Thu đỡ mất mặt vì nói hớ, nhưng có nhất thiết phải diễn tròn vai thế không?

Ôi dồi ôi, ông chồng fake của Thu ơi!

Có biết tim Thu lạc tới mấy nhịp rồi không? Má Thu thì ửng hết cả lên, chân tay cũng mềm nhũn ra rồi á.

Anh bán bóng bị thuyết phục hoàn toàn luôn, dắt xe bóng đi xa rồi mà thỉnh thoảng vẫn cứ ngoái đầu quay lại, chắc thấy lạ quá đây mà.

-"Anh Khôi ơi mẹ Hà dặn nói dối là không tốt mà. Hôm nay chị Thu hư rồi, cuối tuần này cô giáo không phát phiếu bé ngoan cho chị nữa đâu."

Cái giọng Hến xinh sao mà đáng yêu thế không biết, hại tớ phì cười luôn. Cún thì trái lại cực kì nghiêm túc lắc đầu.

-"Chị Thu không hư."

-"Rõ là hư mà, em biết thừa chị Thu nói dối, anh không phải chồng chị Thu á."

Con bé này lanh ghê gớm luôn, còn bắt bẻ cả người lớn nữa. Khôi cũng buồn cười, cho qua đi cho xong còn cùng một con nhóc lý sự làm gì không biết.

-"Chị Thu không nói dối, chị chỉ nói trước chuyện của tương lai thôi."

Ựa.

Cái gì vậy hả trời?

Trời đất ơi thẹn không tả nổi á, mặt tớ đỏ rừng rực như trái hồng cuối vụ luôn, cái tên khốn khiếp này nữa, hôm nay phấn khởi quá hay sao mà nói nhiều thế? Toàn những thứ ba lăng nhăng không à?

Hến rướn người lên thủ thỉ gì đó vào tai Khôi, cậu ấy véo má bé rồi cười

cười gật đầu. Nó cũng lấm lét nhìn tớ cười, nghĩ nghĩ một lúc rồi lại thì thầm tiếp, Khôi lại tiếp tục gập đầu.

Eo ôi, thề là Thu muốn biết những điều con nhóc nói đến phát điên à, tiếc là anh em người ta đồng lòng, nhất định không tiết lộ.

Sầu đời thía cơ chứ!

Tuy nhiên thì tớ cũng vẫn quý hai đứa em Khôi vì độ siêu cư te của chúng nó, thỉnh thoảng các nàng sang chơi cũng lắm điều hay ho ra phết.

Dạo này nhờ thầy giáo tốt nên tình hình học thi chứng chỉ của Thu cũng khá thuận lợi, vì vậy nên lúc Khôi rủ sáng chủ nhật qua rồi đi chơi với mấy bạn nữa liền đồng ý luôn.

Ối dồi ôi, nhiều khi em ước cho thời gian quay trở lại ợ.

Nhóm bạn thân ngày cấp hai của Khôi, năm nam, một nữ. Nữ tóc vàng hoe, vừa xuống xe đã lao vào Cún ôm ấp nhiệt tình, còn reo hò rõ sung sướng.

-“Lisa miss u…miss u…miss u…miss u…”

Tình cảm quá thể đáng luôn, Khôi không những không đẩy ra mà còn búng tai bạn ấy, nghe chừng trìu mến lắm á.

Chả nhẽ con này chính là con L trong truyền thuyết?

L này là lờ lai chứ không phải lờ việt đâu, hình như ba là người Pháp hay sao ấy. Nói về độ xinh thì thôi khỏi bàn, Chi còn xách dép nữa là Thu.

Nói chung rất là xứng với Khôi, đeo bám bạn riết luôn, đi thôi mà cũng phải dựa vào cứ như dây leo ý kìa. Mà Cún cũng hay thật đó, có với người yêu rồi còn rủ Thu làm gì không biết?

Để Thu chứng kiến hai người nồng thắm hả?

Ghét.

Tức.

Bực.

Chẳng hiểu sao đã dặn lòng nhìn đi chỗ khác rồi mà xong mắt lại cứ dán vào cặp đôi đó luôn ấy, để ý người ta tới mức trớn hết cả lên, cái hố to lù lù trước mặt cũng không nhìn thấy.

Kết quả không thể nào thảm hơn.

Người ta đào lên để thông cống mà, nên rơi xuống dưới này thì có gì tốt đẹp đâu cơ chứ. Ngoài việc tay chân bị bầm dập hết thì xung quanh cũng một màu đen ngòm á, mùi chuột chết rồi mùi rác thối kinh khủng khiếp.

Sâu quá, tay Thu với không tới, tạm thời không biết cách nào để trèo lên cả.

Hô mãi, gào mãi mà hình như không ai nghe thấy hay sao ý. Cũng phải, người ta còn mải yêu đương mãi ở đâu đâu á, quan tâm gì tới Thu đâu?

Khổ quá đi mất, giờ chỉ mong có người nào đi ngang qua đây rồi ngó xuống thôi, chứ không tớ chết chắc à.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Khôi Thương Thu

Hôm đó cầu được ước thấy á, cứ ngỡ phải đợi lâu cơ, không thể ngờ chưa đầy năm phút sau lũ bạn đi cùng tớ đã quay lại, chắc do Thu hét to quá nên mọi người dựa vào đó để tìm thấy vị trí của tớ.

Cả lũ ngó ngó nghiêng nghiêng.

Lisa và đồng bọn thì lấy tay bịt mũi ngay tức thời rồi chạy, chẳng biết đi tìm người giúp hay thối quá nên chuồn vội nữa. Khôi thì hơi lườm Thu, xong rồi chẳng nói chẳng rằng nhảy bụp một cái xuống với tớ.

Eo, choáng hết cả người đi ý.

Nước đen ngòm bắn tung toé bẩn hết áo quần hai đứa, Khôi ngồi xổm rồi ra hiệu cho tớ trèo lên vai bạn. Khiếp nhìn cái thái độ cau có mà tớ không dám cãi ý, khổ lém.

Rồi bạn đứng dậy, bây giờ thì đã đủ cao, có thể với tới mặt đường rồi. Tớ cố gắng bấu víu cộng thêm Cún ra sức đẩy chân, rốt cuộc cũng lên được.

Thoát rồi mới giật mình nhớ ra, vậy còn bạn thì sao?

Cái hố nó rất sâu, cậu ấy không thể tự mình lên được. Nhìn Khôi lẻ loi bên dưới mà tự dưng Thu rơm rớm đi á, trời ơi là trời, sao có người ngốc đến vậy cơ chứ?

Tớ cố nín để nước mắt không rơi, động viên Khôi vài câu, bảo Khôi nhất

định đợi Thu nha, Thu gọi mấy chú bảo vệ ngồi đằng kia qua giúp Khôi.

-“Đừng sợ nha, yên tâm đi Thu không bỏ rơi Khôi đâu.”

Bạn phì cười chứ.

Xong tớ chưa kịp chạy thì mấy cậu kia đã mang theo người tới, chú ấy bé tý à, nhưng được cái có cái thang dây rất là hoành tráng, thả xuống hố rồi có người đi lên nhẹ nhàng như không.

Lên xong thì vả Thu một phát, tất nhiên là tát nhẹ nhẹ yêu yêu rồi nhưng mà tủi thân lắm á. Tớ biết vì mình mà giờ bạn phải về thay áo quần rồi cả lũ huỷ kế hoạch đi chơi, tuy nhiên dù sao cũng xin lỗi rồi mà, với cả tớ đâu cố ý đâu.

Thu sợ về nhà ba mẹ lo nên mượn đồ của chị Na thay tạm ý. Mọi người lên phòng Khôi xem phim với chơi điện tử, chẳng ai nói ra nhưng thái độ cứ khinh khỉnh nên tớ biết họ ghét mình, thành ra luẩn quẩn chơi ở dưới thôi.

Định đi giặt với sấy đồ của mình mà chị Nết nhất quyết không cho làm, thế là chẳng có việc gì đành lủi thủi ra vườn chơi với mấy con chó.

Con chó già chẳng biết chạy đâu rồi ấy, con cún nhỏ hun hun tay Thu, đáng yêu thế chứ nị. Tớ bế hẳn nó lên ôm vào lòng, công nhận chó nhà này dê xồm thật, khách mà nó cũng nhờn nhờn trườn lên liếm hết cả má lẫn cổ thế này.

Thu nhột nhột, híp mắt cười khanh khách.

Mở mắt ra thì ôi thôi, cún con dễ thương vô đối bị đứa nào đạp cho một chưởng, cả người nhỏ xíu theo quán tính bay lên nhánh cây vú sữa rồi mắc kẹt ở đó. Bé bị đau hay sao ấy, rên ư ử à, mắt còn long lanh như sắp khóc rồi.

Ui trụi ui thương quá là thương.

Ngoảnh sang thấy Khôi mặt lạnh tanh nhìn nó, còn nhếch môi cười khẩy nữa chứ. Khiếp ghét ơi là ghét, Thu tức tức nhưng hèn, chỉ dám lủng bủng trong miệng Khôi là đồ vô tình ác độc rồi hướng cái cây mà tiến, giờ Thu phải trèo lên để giải thoát em cún.

Vừa đặt chân tới chạc ba thì bị ai đó kéo lại, mặt cậu ấy hầm hầm đi á, còn quát tớ nữa.

-"Nó là cái gì mà Thu bênh nó? Khôi chưa bóp chết nó là may lắm rồi đấy."

Tớ bực, quay ra cãi luôn.

-"Nó là kẻ yếu nên Thu bênh, được chưa? Khôi nữa, đang yên đang lành sao tự dưng lại đạp nó?"

-"Nó mất dạy chứ sao…đến Khôi còn chưa được…"

-"Chưa được cái gì?"

Tớ gào lên, cậu ấy lườm cả tớ lẫn con chó rồi chẳng thèm trả lời, ép Thu đứng nguyên tại chỗ còn mình thì rướn người lên với cờ hó xuống. Công nhận cao nó cũng là lợi thế.

Lúc đầu tớ hơi thắc mắc vì sao Khôi như vậy mà lắm bạn vậy, tới giờ cơm trưa mới biết thì ra toàn là bạn của Lisa đó chứ. Cún chỉ quen mình L thui.

Gớm không biết là giờ ăn hay giờ tình củm nữa, gắp qua gắp lại ngọt ngào phát hờn lên ấy. Khôi cũng thiên vị lắm, trước mặt bạn thân hay lườm nguýt cáu gắt bao nhiêu thì đối xử với người yêu hiền dịu bấy nhiêu nha, một lời trách móc cũng chẳng nỡ thốt.

Đợt hè đó Lisa cũng sang thêm vài lần nữa ấy, Thu chẳng ghét L đâu, Thu chỉ là không hiểu chính mình thôi.

Vì đâu mà lại ích kỷ khó tính đến vậy?

Phải chăng là Thu đã già?

Già rồi nên nhìn tụi trẻ quấn quít mình ngứa mắt á.

Có khi thế thật ý, nói chung lòng gai gai nhưng mặt vẫn giả bộ tươi như hoa thôi. Tại tớ được thuê tới để làm Khôi vui, để nhường bạn mà, đã nhận lương thì phải có trách nhiệm với công việc chứ.

Trường tớ học hè sớm hơn các trường khác nên thoắt cái đã gần hết năm tuần nghỉ rồi á. Thời gian này xem ra cả Thu và Khôi đều lợi, Thu học giỏi hơn còn Khôi thỉnh thoảng phởn lên lại bật được vài câu rất chi bá đạo.

Tuy nhiên thì bạn vẫn thích dùng giấy nhớ hơn cả.

Buổi học cuối cùng, Khôi viết nắn nót.

“Vào học rồi Thu có tới chơi nữa không?”

-“Không, hàng ngày gặp nhau trên trường rồi thì còn tới làm gì?”

Nhìn cái mặt kìa, chưa gì đã xị ra rồi, ghét thế chứ nị.

“Tới Khôi dạy Thu học bài.”

-“Thôi đi, Thu biết gần hết các kỹ năng rồi, giờ chỉ cần chăm thôi. Khôi đi mà rủ L tới chơi cùng Khôi ý.”

“L nào? Thu ghen à?”

-“Cái gì thế? Nói ba lăng nhăng à, tớ mà thèm ghen tuông vớ vẩn á, quên đi nha.”

Cậu ấy tỏ thái độ rất chi là đểu, cứ như không tin lời Thu á, tớ tức quay mặt sang hướng khác luôn. Giận giận dỗi dỗi một lát nghe thấy tiếng ghế cạch à, xong có người quỳ trước mặt mình, cấu eo véo má Thu, cười cười một lát rồi giật lấy cánh tay tớ, bấm bút bi cặm cụi viết.

“Rồi, Thu nói gì cũng đúng. Tối mai đi xem ca nhạc với Khôi nhé.”

Eo, cái vụ này tớ thấy rầm rộ trên page của lớp mấy hôm nay rồi, đoàn trường mời ca sĩ nổi tiếng về hát, thấy bọn nó đua nhau rủ người thương đi chung à, còn tính mua đồ đôi nữa á. Một phần vì vé đắt với một phần vì Thu chưa có gấu nên chẳng muốn đi một mình, lạc lõng lắm.

Giờ tự dưng được Khôi rủ thấy vui vui ấy, gật đầu đồng ý luôn. Đêm về háo hức hết cả lên á, không thể nào mà ngủ được chứ, lật đật dậy vừa cầm gương soi vừa tính toán xem ngày mai nên xoã, buộc hay để tóc thẳng đây.

Nhìn nhìn một hồi mới giật cả mình, cái con nào thế này? Da trắng môi đỏ má hồng, là ma đột nhập hay là Thu nhìn gà hoá công?

-“Ba ơi…mẹ ơi…dậy đi…chết rồi…toi rồi…”

-“Ba mẹ ơi…con…con…Tây Thu…”

Tớ hoảng quá luôn ý, gõ cửa phòng thầy u gọi thất thanh. Hai người làm cái gì không biết, rõ là nghe có tiếng thở với tiếng nói nho nhỏ bên trong mà mãi mới ra mở cửa á, thật sốt ruột mà.

-“Cô Lệ Thu này, có lớn mà chẳng có duyên gì cả.”

Ba còn trách tớ mới hài chứ, may mà mẹ nhéo tay ba bênh vực.

-“Cũng là lỗi của mình chưa dạy nó mà, hay hôm nay dạy luôn.”

-“Thôi, cứ cho nó ngu thêm một năm nữa đi.”

Hả?

Cái gì thế? Dạy gì với ngu gì vậy? Hai người này cứ làm ra vẻ bí bí mật mật ghét ghê cơ. Mà thôi kệ, tớ đang có việc quan trọng hơn à.

-“Ba mẹ ơi da Thu…da con…ba mẹ có thấy không…hay con ôn thi chứng chỉ nhiều quá bị cận mất rồi…”

-“Da hết cháy nắng thì nó trắng ra thôi chứ có gì mà hốt hoảng, chắc cũng tại dạo này chế độ ăn uống tốt nữa nên tăng cân rồi má hồng nhuận có sức sống.”

-“Thật ạ? Thật hay đùa ạ?”

-“Con bé này điên à, thích da trắng mà, giờ trắng rồi lại còn làm màu cái gì nữa?”

Ối, đâu có làm màu đâu, tại thấy kỳ diệu quá không thể tin nổi được á. Tuy chưa được trắng bạch như các bạn hot girl trên mạng nhưng so với Thu đen cũng là một tiến bộ vượt bậc rồi ý.

Eo, sướng vô bờ bến, tại mọi khi sáng dậy rửa mặt đánh răng qua loa rồi vội tới nhà Khôi luôn đến tối mịt mới về, có kịp ngắm mình kỹ càng đâu nên hôm nay mới choáng đến thế.

Thu đêm ấy chụp tới hơn một trăm bức ảnh tự sướng, nếu cái điện thoại hủi này mà có chức năng photoshop với dung lượng tốt hơn có khi tớ còn nghịch mãi ý chứ, tại thích quá mà.

Hôm sau tớ dành gần ba mươi phút chải tóc cho thật mượt á, lấy một lọn

nhỏ tết viền theo mái rồi thắt nơ tím bỏ xoã đuôi ra đằng sau. Eo ơi không biết Tây Thu hay Tây Thi đây, xinh dã man con ngan luôn ấy.

Mặc thêm cái váy hoa nữa nha, cái này là bác hàng xóm cho miếng vải thừa, mẹ Thu lấy may váy cho Thu đó, vậy mà nhìn cũng cứ như công chúa á.

Lúc chuẩn bị vui bao nhiêu thì lúc gặp Khôi mặt xị ra bấy nhiêu.

Bực nhỉ?

Khôi bấu bấu Thu ý hỏi làm sao đó, Thu đang bức xúc nên lủng bủng.

-"Khôi thấy hôm nay Thu xinh không?"

Người ta nhìn một lượt rồi nhắn tin cho tớ.

"Hôm nào chả xinh."

-"Điêu, năm ngoái tớ đen đen ấy, xấu mù. Bây giờ rõ là trắng ra mà."

"Việc đó đối với Khôi không quan trọng."

-"Đúng rồi, bởi vì như thế nào thì Thu cũng bị dìm hàng cả ý, tại cậu quá đẹp trai nên dù tớ có rực rỡ bao nhiêu đi chăng nữa thì đi cùng vẫn lệch. Buồn đời chẳng thể tả nổi luôn."

"Đâu có, Khôi thấy Thu xinh nhất hệ mặt trời luôn mà. Người bị dìm là Khôi mới đúng."

Ặc, tai Thu đỏ ửng á, câm nín không nỡ càu nhàu thêm nữa. Xong thỉnh thoảng ngó lên nhìn bạn thấy ngại ngại kiểu gì ý.

Cứ ngỡ đi xem ca nhạc sẽ vui lắm, ai dè chưa vào được tới nơi thì Lisa bị

bọn nó chặn đánh hay sao ấy, thế là Khôi lại phải ra chỗ đó xem thế nào, còn Thu thì ngồi đợi ở ghế đá.

Ban đầu còn hứng khởi mà năm phút, mười phút rồi hai mươi phút trôi qua thấy chán như con gián luôn, vé Khôi cầm nên tớ không vào trước được. Đã tức tức bực bực rồi còn có con khỉ cứ lượn qua lượn lại ngó tới ngó lui mới điên chứ.

-"Khỉ, làm gì vậy?"

Mặt thằng bé ngẩn ra, như kiểu bị sốc ý, đơ mãi mới thốt lên lời.

-"Thu…Tây Thu hả…"

-"Còn ai nữa?"

Bạn nghe tớ khẳng định thì như nắng hạn gặp mưa rào, xởi lởi lao tới.

-"Trời đất ạ, biết ngay mà. Tôi đã thấy nghi nghi rồi, đi tắm trắng ở đâu mà ra nông nỗi này hả trời? Có đau không? Có phải tiêm thuốc không? Đang đen khoẻ đen đẹp tự dưng lại đú ngu theo chúng nó làm chi vậy?"

Ựa.

Thôi được, gặp gió thì chém thành bão luôn vậy.

-"Ở cái thẩm mỹ viện gần trường đó, hai trăm triệu cậu ạ."

-"Hả, bằng 50000 viên than tổ ong sạch á? Thu khùng hả? Thu lấy đâu nhiều tiền thế?"

-"Ừ, nhiều nhỉ, tính ra cũng được 100000 thanh đậu phụ ấy chứ. Đùa cậu tý thôi, hè này tớ và Khôi…"

Đang định giải thích thật thà thì bạn đã sồn sồn hết cả lên.

-“Được rồi được rồi không phải trình bày nữa, nhà thằng đó thì chấp làm gì. Tôi nói Thu nghe Thu quá sai lầm rồi, đen như chó thì còn có cái đặc biệt chứ trắng thế này nhìn chẳng khác gì lũ con gái ngoài kia cả. Tóm lại là Khôi trông thế thôi chứ ranh ma lắm, Thu cẩn thận mất đời con gái lúc nào không biết đâu, tốt nhất là ở bên tôi đây này.”

Eo, nghe ghê vậy? Đời tớ là của tớ chứ ai mà cướp đi được?

Đấm cho Khỉ vài phát luôn á, cậu ấy cũng hiền, ngay lập tức không tranh luận mà xin lỗi Thu tôi nhỡ lời. Xong loa thông báo tới giờ biểu diễn, bạn có hai vé nên rủ tớ vào xem. Nghĩ bụng chắc Khôi đang tình củm với người yêu nơi phương xa rồi nên Thu đi luôn cùng Khỉ.

Lần đầu tiên trong đời đứng ở chỗ đám đông có rất nhiều anh ngoái lại nhìn Thu nha. Eo cũng hơi sương sướng.

Khỉ xấu như khỉ ấy, nên tớ càng nổi bật.

Thích thế chứ nị, hò hét phấn khích cả buổi luôn.

Tiếc là vừa kết thúc, mới đặt chân ra khỏi cổng lớn đã bị ai đó hầm hầm sát khí kéo lại. Tên Khỉ kia đúng là hèn mà, gặp Khôi một cái là mặt tái mét luôn, ba chân bốn cẳng chuồn vội.

Để mình Thu chịu trận, khổ sở quá đi mất.

Cậu ấy siết cổ tay tớ đau ơi là đau ý, còn lên giọng rõ ghét.

-“Thu biết lỗi chưa?”

Cái gì vậy? Tức rồi nha, Thu liều mình cãi lại luôn.

-“Lỗi gì? Thu chẳng có lỗi gì hết.”

-“Thu còn cãi hả? Thu thề không bao giờ léng phéng với người khác cơ mà? Rõ là đi chơi với Khôi sao lại vào cùng với tên đó?”

Giọng giận lắm á, còn lườm tớ nữa. Khiếp lúc ấy tớ cũng ức nha, không thèm nhớ lời cô Vân gì sất, bao nhiêu uất ức từ dịp hè phun ra hết.

-“Sao? Thế thì đã sao nào? Khôi ích kỷ nó vừa thôi. Khôi muốn Thu không chơi với người khác nhưng Khôi lại cười với Lisa suốt ý, chính Khôi là người bỏ đi với bạn ấy tới giờ diễn rồi còn không thấy mặt đâu. Khôi muốn Thu làm sao? Phải ngồi ở cái ghế đá đó mòn mỏi chờ Khôi hả? Xong tớ cũng hoá đá luôn chứ gì? Đó là điều Khôi muốn phải không? Xin lỗi Thu chẳng làm được đâu, ba mẹ Thu dặn phải yêu mình trước tiên á.”

Hình như Thu lửa giận ngùn ngụt làm Khôi bớt hoả hay sao ý, cậu ấy hết trách tớ rồi, chỉ là vẫn giữ chặt hai tay không buông.

-“Khôi bỏ Thu ra, từ giờ đừng chơi với nhau nữa. Cậu thích thì về nhà mà đóng cửa mà tự hành xác, tớ cũng chẳng thèm quan tâm đâu.”

-“Đừng mà…Khôi xin lỗi…”

Trời ơi lại làm cái mặt tội tội kìa. Lần nào cũng vậy, lần nào cậu ấy cũng phô ra vẻ yếu đuối khiến tớ mềm lòng á, ghét không tả nổi.

-“Thôi đi, Khôi chẳng bao giờ hối hận đâu. Khôi đối với mọi người thì bình thường nhưng riêng với Thu thì rất khắc nghiệt Khôi biết không? Hơi chút chút là Khôi giận Thu với làm to chuyện rồi. Chẳng hiểu vì sao nữa, Thu chẳng bao giờ hiểu được luôn á.”

Có người bị ăn mắng liền cúi gằm mặt xuống như kiểu khổ tâm lắm ấy, mãi về sau mới hơi ngẩng ngẩng lên ấp úng.

-“Vì…Khôi…Khôi…thương…Thu…”

Gì vậy?

Đừng troll nhau ác thế chứ?

Thu nghe nhầm phải không?

Máu còn chưa kịp lên não, chẳng biết phản ứng ra sao thì người ta đã dùng tay ép chặt hai má tớ, rất nhanh môi chạm môi. Chỉ là một cái hôn nhẹ, phơn phớt như chuồn chuồn đạp nước thôi mà sao tớ thấy cả người nóng bừng bừng như phát sốt rồi ý.

Tim đập nhanh tới mức tưởng rớt ra ngoài à, má ai đó ghé sát má Thu, giọng thủ thỉ nỉ non mờ mờ ám ám.

-“Thu mơ du học du hiếc gì thì cũng mặc xác Thu, bây giờ là Khôi thực sự thích Thu đó, Thu muốn tính sao thì tính.”

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chuyện Tình K Và T

Eo sao mà cái lúc đó tớ run thế chứ nị, người thì cứ choang choáng nong nóng không thốt nổi cái gì sất. Ngó trộm thấy Cún cũng ngượng ngùng chẳng kém, mặt cậu ấy đỏ lựng đi ý.

Hai đứa nhìn nhau một hồi, cứ nhìn thôi, không khí yên lặng mờ ám lắm ấy. Cậu ấy dắt Thu ra nhà để xe, tớ cũng lẽo đẽo theo sau.

Rồi bạn đèo mình về nhà.

Cả quãng đường đi Tây Thu kiểu bị á khẩu ý, câm lặng như hến.

Xe phanh kít một cái, dừng lại ở biển đậu phụ tào phớ, có người cốc trán tớ rồi ấp a ấp úng.

-"Thu…nhớ ngủ sớm cho xinh…"

-"À…ừ…"

Thu giật lấy xe từ tay Khôi rồi lao vào nhà bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Tại ở ngoài đó thêm giây phút nào nữa chắc tớ khó thở rồi đột quỵ mất á, nguy hiểm lắm.

Tối đến vừa mắc được cái màn thì máy báo tin nhắn.

"Cuối tuần này đằng ấy cho mình câu trả lời nhé!"

Ựa.

Có nhất thiết phải nhanh thế không?

Chả nhẽ nhắn trả lời cái gì hả Khôi thì làm màu quá à, tớ đâu có ngu tới mức đấy mà giả nai cơ chứ? Suy ngẫm mãi mới rep lại được bạn á.

“Thế Khôi không thích Lisa nữa à?”

“Thu ngốc quá, ông nội Lisa và ông ngoại Khôi là anh em ruột.”

Ớ thế ra là anh em họ à? Thảo nào thân nhau vậy, Thu mấy hôm nay ấm ức vớ vẩn rồi.

“Nhưng còn L thì sao?”

Tớ hồi hộp tra khảo, mãi ba mươi phút sau thì mail báo có thư mới, là bản scan bức vẽ cô dâu chú rể rất đẹp, bức mà cái Hến nói đây mà.

Điều đặc biệt là bên dưới có hàng chữ nắn nót Trọng Khôi trái tim Lệ Thu. Eo, chẳng ngờ được luôn, cứ cảm động thế nào ấy. Đêm đó Thu “nhâm hon cư” á, ngẩn ngơ nằm ngắm tranh cả mấy tiếng đồng hồ, cố nhắm mắt đi ngủ mà trong đầu cứ hiện lên hình ảnh nụ hôn với lời tỏ tình ban tối thôi.

Bối rối xao xuyến lắm á, tim gan rộn ràng thổn thức đến lạ kỳ.

Khổ nỗi sáng sớm hôm sau thức giấc ngó thấy đống sách luyện thi tự dưng tâm trạng trùng hẳn xuống. Đúng rồi, còn học hành, còn phấn đấu để đi du học, yêu đương vào có mà hỏng be bét hết cả à?

Chán nhỉ?

Trước đây được Khỉ tỉnh tò tớ từ chối mà không có cảm xúc gì luôn á, mọi chuyện nhẹ nhàng tựa lông hồng. Với Khôi thì lại khác, nẫu hết cả ruột đi ý.

http://tieulun.hopto.org

Buồn buồn tiêng tiếc, hình như Thu thích Khôi rồi thì phải.

Ừ, chắc là thế đó.

Chưa tới mức yêu cuồng dại nồng nhiệt, nhưng thích chơi với bạn ấy, thích học bài cùng, thích ngắm bạn nữa. Mỗi câu mỗi chữ bạn thốt ra đều thấy dễ nghe lắm, được bạn khen xinh với giỏi có mà sướng hết cả tai, lâng lâng mất nửa ngày ấy.

Nhưng mà thôi, giờ học hành giỏi để kiếm được nhiều tiền còn báo hiếu ba mẹ mới là quan trọng nha, mọi chuyện khác để sau đi. Ngẫm nghĩ thấu đáo rồi tớ liền soạn tin cho người ta.

“Câu trả lời của Thu là không. Thu…không thích Khôi…”

Rất nhanh máy đã báo có tin nhắn rồi à.

“Một chút cũng không?”

“Ừ, chúng ta có thể vẫn làm bạn thân được chứ?”

“Thu không những ác độc, ích kỷ mà còn lạnh nhạt vô tình. Khôi sẽ không làm bạn vô nghĩa của Thu nữa đâu, không thoả đáng chút nào cả.”

Ặc, sao lại xúc phạm tớ thế? Trước nay vẫn thân đấy thôi, bây giờ còn bày đặt không thoả đáng cái gì chứ? Bực bực ghét ghét quá à.

“Vậy thì nghỉ chơi luôn đi.”

“OK.”

Eo, con gái giận thì thường toàn được dỗ dành, Thu nói lẫy một tý thôi mà xem Khôi phũ chưa kìa. Được rồi, tớ cũng chẳng cần đâu nhé, mười mấy năm từ khi lọt lòng tới hết cấp hai, sống trên đời làm gì có Khôi đâu, vẫn vui vẻ

đấy thôi.

Ô kê thì kê ô, chuyện nhỏ nha.

Thu đúng là nói một đằng làm một nẻo, lên dây cót tinh thần như vậy rồi mà cứ khư khư cái điện thoại, suốt ngày ngó. Không thấy tin nhắn hay cuộc gọi gì thì mong tới ngày vào học hè kinh khủng khiếp.

Ôi dồi ôi, đếm từng giây từng phút, cuối cùng cái thời khắc ấy cũng đến.

Lớp tớ phải nói được hai vụ sốc. Vụ thứ nhất là về da dẻ của Thu, phản ứng của bọn nó thì không khác Khỉ mấy, cứ hỏi đi tắm trắng ở đâu hoài, bảo màu da bẩm sinh của tớ không phải màu đen mà chẳng đứa nào thèm tin.

Vụ thứ hai, rầm rộ hơn nhiều.

Bạn Nguyễn Hoàng Trọng Khôi…hoàn toàn lột xác…năm ngoái ăn mặc giản dị đứng đắn bao nhiêu thì năm nay ngầu bấy nhiêu.

Áo phông quần jeans sành điệu, kính râm che nửa khuôn mặt, tóc thì vuốt keo bóng mượt cả lên. Làm màu nặng nề thế mà bọn con gái trong trường không những không thấy ngứa mắt, ngược lại còn hò hét ầm ĩ vì hâm mộ mới hoành tráng chứ.

Eo, các cậu không thể tưởng tượng được đâu, cái giây phút lái xe của Khôi mở cánh cửa ôtô để cho cậu ấy đi xuống mà các bạn nữ xếp thành hai hàng xung quanh suýt xoa cứ như siêu sao hô li gút lên nhận giải á, trông rõ là trịnh thượng.

Nghe đồn cái giày Cún đi là hàng hiệu, trị giá lên tới gần trăm triệu hay sao ấy, thấy chúng nó truyền tai nhau tên là “geo bát kết” gì đó tớ chẳng nhớ rõ nữa.

Phung phí, quá đỗi phung phí.

Nói chung sang chảnh kiêu kỳ lắm, giờ liếc thấy Thu coi như cỏ rác rồi, đi qua cũng khinh không thèm dừng lại lấy một chút cơ.

Vào lớp thì gái gú bám đầy như ruồi bâu bánh ngọt ấy, bạn không nói nhưng cũng chẳng đuổi, mặc kệ bọn nó làm gì thì làm. Hài nhất là giờ ra chơi cả lũ còn chiến ngầm để giật cơ hội chung bàn với Khôi chứ. Thôi, bỏ qua quá trình tranh giành đi, vì nó rất là bựa, kết quả là Chi chiến thắng nhé.

Hai người đó ngồi đối diện Thu mà, tình cảm õng a õng ẹo khiến tớ rất là nóng người. Không chỉ có Thu đâu, Hưng cũng phát hoả hừng hực, đi qua đi lại y như siêu mẫu cấp cao ấy.

Mãi mà nàng mắt dán nơi khác chẳng thèm liếc lên để ý, chàng đành e hèm mở lời.

-“Chi à, hè vừa rồi có công ty giải trí gửi lời mời Hưng gia nhập đấy.”

-“Công ty đó rất có tiếng, thi tuyển khó khăn lắm, vậy mà họ lại mời Hưng luôn, Chi thấy Hưng giỏi không?”

-“Chi à, Hưng sẽ cố gắng phấn đấu để mai sau lo cho Chi nha, xây biệt thự to thật là to, Chi chỉ cần ở nhà ăn, đẻ với bôi son trát phấn thôi á.”

-“Hưng sẽ luôn đợi Chi nhé.”

-“Chi ơi…Chi…”

…

Một bạn vẽ một bạn say sưa ngắm để bạn lớp trưởng ba hoa tới khản cả cổ. Nhìn mặt sếp buồn thiu à, Thu thấy thương thương liền lên tiếng.

-“Đừng suy nghĩ nhiều, tớ thấy cậu xứng đáng là nam tử hán đại trượng phu đó. Yêu một người là yêu hết mình, sẵn sàng đợi chờ, chẳng bù cho ai đó hôm trước vừa tỏ tình hôm sau đã thành không quen…”

Thú thật tớ cũng tự nhận thấy mình hơi hèn, dám giương đông kích tây. Khổ nỗi cái người bị đả kích như kiểu đứt dây thần kinh cảm xúc rồi ý, lạnh lùng không thèm tỏ thái độ gì luôn. Ngược lại Hưng nghe nịnh thì cười sướng.

-“Đó, Chi nghe Thu phân tích kia kìa…”

-“Cáu rồi đấy, cậu về chỗ đi, tớ không cần nam tử hán gì hết, tớ chỉ cần Khôi thôi.”

Chi bực bội càu nhàu, đuổi được tên bám đuôi đi rồi thì ngay lập tức quay sang bên cạnh ngon ngọt thủ thỉ.

-“Khôi ơi vẽ Chi nha, để Chi đăng lên page cho các fan ngắm.”

Khôi dễ tính thật, gật đầu đồng ý luôn. Khiếp trội ôi, vẽ Chi mút kẹo, vẽ Chi ăn kem, vẽ Chi ngồi suy tư, vẽ Chi lên bảng làm toán…chắc chỉ có nước Chi đi tè là chưa vẽ thôi á.

Mới hôm nọ còn hôn Thu bảo thích Thu, bây giờ đã thế rồi, đúng là con người không có chính kiến, tình cảm trẻ trâu nhăng nhít.

Ức ức ấy.

Ghét nữa.

Thế giới đúng là không công bằng, có người chơi bời đú đởn với gái suốt ngày mà kiểm tra khảo sát đầu năm vẫn được mười, trong khi Thu chỉ được bảy thôi, tại bài cuối ba điểm khó mà, tớ không làm được.

Dù đứng thứ hai rồi những vẫn sầu đời lắm. Dạo này trời nóng hay sao mà tớ khó tính cực ấy, cứ quay sang thấy chúng nó tình củm là lòng mình kiểu như có gai đâm, phát rồ lên á.

Giờ ra chơi cũng chẳng muốn ở trong lớp xem cô dê an miễn phí làm gì, bê sách ra ghế đá đọc cho sướng. Mà đúng là số nhọ thật luôn, vừa thoát khỏi ai đó thì lại gặp dì người ta.

-"Tây Thu nàm thao mà mặt cau mày có thế, mất cả xinh."

-"Con đâu cần xinh đâu cô, con chỉ cần học giỏi thôi."

Đang bực nên trả lời cũng hơi xếch mé, may mà cô hiền đó, chỉ cười rồi vả nhẹ yêu yêu vào má tớ thôi. Ngồi một lát thì tớ không kiềm được, trút toàn bộ muộn phiền lên cô.

-"Lớp con có một bạn K tỏ tình với bạn T nha cô. Xong bạn T không đồng ý thế là hai đứa đó không chơi với nhau nữa. Bạn T nghĩ là mọi chuyện sẽ đơn giản, nhưng thời gian gần đây do K yêu người khác nên T thấy khó chịu ghê gớm, buồn nữa."

-"Buồn quái gì mà buồn, ghen thì có."

Eo, nghe bác sĩ kết luận mà học sinh đỏ bừng bừng luôn.

-"Nhưng con không hiểu cô ạ, T đâu làm gì sai đâu mà K giận T ghê thế? Ngược lại đang học mà yêu mới là sai."

-"Cái con bé này, ai bảo thế? Tầm tuổi các con rung động là đúng với tâm sinh lý bình thường rồi, thích thích một chút cũng có sao đâu, tình yêu học trò nhiều khi cũng đẹp mà. Với lại T cứ một mực nói không thích K, rồi giận nhau hờn nhau, chẳng phải mất thời gian nhiều hơn à?"

-“Thật vậy ạ?”

-“Con tự nghĩ xem…”

Tớ ngồi trầm ngâm một lát thấy cũng đúng thật, từ đó tới nay trong lòng chất chứa bao nhiêu ấm ức ý, não bảo không nghĩ không tức nữa mà tim gan ngứa ngáy hoài à.

-“Nhưng Thu này, thương nhau thì giúp đỡ nhau cùng tiến bộ nhé. Ở các nước phương Tây thì không sao đâu, nhưng với quan niệm xã hội của chúng ta hiện giờ con gái mà không biết giữ mình là mai sau hay bị thiệt thòi lắm. Kể cả con có không xinh hay không xuất sắc thì ít nhất cũng phải có lòng tự tôn và chính kiến của bản thân, đừng dễ dãi quá. Đợi tới khi trưởng thành thì trao thứ quý giá nhất cho người đàn ông xứng đáng.”

Eo, đang nói chuyện bạn T cơ mà, sao cô lại quay sang dặn tớ thế. Cứ như cô biết tỏng hết rồi á.

Mà Thu cũng ngu quá, đáng nhẽ phải đổi tên nhân vật chính thành A B chứ lại để K T, như kiểu vạch áo cho người xem lưng vậy.

Xấu hổ hết cả người đi ý.

Cô bai bai Thu đi về văn phòng, tớ thì đang nghĩ thứ quý giá nhất cô bảo, chắc là tiền rồi. Cô Lan Rùa cô cứ yên tâm nha, cái gì chứ tiền thì con giữ chắc lắm ạ.

Thông suốt rồi, Thu tươi tắn tung tăng chạy về lớp, tớ sẽ bảo Khôi là tớ cũng thích bạn cho nhẹ lòng, sau đó muốn ra sao thì ra.

-“Khôi à…”

Tớ gọi mà cậu ấy không thèm quay lại nhìn, vẫn chăm chú chơi điện tử

với Chi. Đột nhiên thấy mình quê thế chứ nị, sống mũi cay cay à, hình như Khôi không thích tớ nhiều như tớ vẫn mộng mơ thì phải.

Hình như là thế.

…

Buổi chiều đi lao động chăm sóc vườn trường, lớp tớ chia hai, một đội cắt cỏ một đội tỉa cây. Mặc cho Hưng dùng quyền lực ép Chi về đội của mình nhưng con bé khá là ương ngạnh khó bảo, cứ thế nhảy rào vượt sang đội tớ luôn.

Bởi vì sao thì chẳng phải nói.

Không phải mình Chi đâu mà gần hai mươi đứa trai gái cũng bám riết lấy Khôi á, mắt tròn mắt dẹt trầm trồ tán thưởng. Tại cậu ấy tỉa cây chuyên nghiệp quá ấy, cái này thì tớ cũng không ngạc nhiên lắm, những gì liên quan tới nghệ thuật thẩm mỹ bạn đều làm rất tốt.

Thu cũng tò mò nhìn, nhưng chỉ dám đứng xem lén lút từ xa thôi, đến gần sợ ai đó chê cười. Công nhận tài năng thật, chưa đầy bốn mươi phút bụi cây hoang trước mặt đã dần dần biến thành hai con phượng hoàng quấn quít lẫn nhau.

Vì công việc nhiều nên sau đó bọn tớ sẽ thay nhau tỉa lại chi tiết cho nuột nà, còn Khôi chỉ có nhiệm vụ lên mô hình cơ bản. Cậu ấy xong bụi đó thì quay người rẽ qua hướng này, cũng hơi lạ vì ở đây có mấy loại hoa linh tinh thui mà, đâu cần tới cây kéo vàng đâu.

-“Thu ơi tay bạn sao vậy?”

Giọng Béo làm tớ giật cả mình, ngó xuống thì thấy một đường nho nhỏ rơm rớm máu. Chết thật, bị vướng gai hoa hồng rồi, thế mà chẳng hay biết gì

luôn, cũng không thấy đau gì sất á.

Mọi người bắt đầu chú ý tới mình làm tớ ngại ngại. Năm nay xinh rồi, bọn con trai cũng đối xử với tớ nhẹ nhàng hơn rất nhiều ý.

-"Thu về sớm cũng được, bọn đây làm nốt cho."

-"Thôi không cần đâu, tớ đi rửa một chút rồi lát sẽ quay lại."

-"Có đau lắm không?"

-"Ừ, nhanh lên…máu ứa ra kia kìa…có cần tôi cõng không?"

Bị cô lập hoài rồi tự nhiên được quan tâm thì cũng thấy hơi vui vui, Thu toe toét bảo các bạn đừng lo rồi chạy một mạch ra bể nước sau vườn trường. Trời nóng thật đấy, đáng nhẽ thầy cô phải trồng cây hay lắp mái che á, nắng chiếu đỏ lừ cả mặt luôn.

Đang ngồi tỉ mỉ gỡ cái gai ra tự dưng thấy râm râm mát mát, ngó lên suýt nữa truỵ tim á. Có người cao lớn đứng che cho Thu hết rồi, mắt lườm lườm tay giật lấy tay tớ ngó ngang ngó dọc rồi lẩm bẩm.

-"Rời ra một cái là có chuyện, đúng là không được tích sự gì hết."

Ặc, nghe ngứa cả tai ấy. Nghỉ chơi với nhau rồi cơ mà, Khôi lấy tư cách gì ra mà mắng tớ?

-"Bỏ Thu ra…Khôi bỏ Thu ra…nhanh…"

Cậu ấy như bị điếc á, chẳng nói chẳng rằng vừa lau lau vừa đưa tay Thu hứng dưới vòi. Nước rất mát, Khôi thì rất đẹp trai, Thu ngoài mặt tưng tức nhưng trong lòng mềm nhũn cả ra á, xấu hổ ghê gớm.

Nhưng Thu là con gái mà, sực nhớ ra mình cũng phải có tự tôn chứ, nhất

định không thể dễ dãi để cậu ấy muốn làm gì thì làm á. Tớ lấy hết sức vừa quát Khôi vừa kéo tay lại làm nước bắn tung toé vào hai đứa, hại cậu ấy giận sôi cả máu.

-“Thu có chịu yên không hay để Khôi ném vào bể nước?”

-“Ném thì ném đi, tưởng tớ sợ chắc…có giỏi thì ném đi…”

Kiểu Thu hôm nay gan cũng hơi lớn, căn bản quen lâu rồi, cứ có linh cảm rằng Cún sẽ không bao giờ ra tay quá ác độc với mình nên nhờn nhờn đó. Cậu ấy không dám ném thật, chỉ búng tai tớ doạ doạ.

-“Kinh thật, bướng nhỉ? Được, Thu cứ thử lèo nhèo thêm câu nữa xem, đợi tới lúc đó Khôi sẽ thơm cho Thu biết lễ độ.”

-“Thơm thì thơm chứ Thu sợ quái gì…Khôi giỏi thì…”

Eo, đúng là cuống quá hoá hồ đồ mà. Nói xong mới phát hiện hố nặng, nhìn Khôi cười nham hiểm mà tớ chỉ muốn có động đất thôi, để hở ra khe nào cho mình chui xuống á.

Quá là mất mặt đi.

Cái người nào đó cứ dí sát vào Thu ý, thơm một lượt lên chỗ tay bị đau làm tim tớ nhảy lung tung tưởng loạn à.

-“Thông cảm, Thu thách thế mà Khôi không thực hiện thì hèn quá.”

Ặc, cái gì thế?

Lưu manh chính hiệu là đây chứ đâu, đểu cáng kinh khủng á. Thu bực hết cả người, tay chân múa máy ra sức đấm đá Khôi. Khổ nỗi cứ như kiến chọi voi vậy đó, cậu ấy không những không thấy đau mà còn ngồi yên cười cười, làm tớ điên thế chứ nị.

-“Ghét Khôi lắm, rõ ràng Khôi bảo thích Thu, vậy mà chưa đầy mấy ngày thái độ đã quay ngoắt rồi…Tình cảm của Khôi chẳng đáng giá gì hết á…Khôi bảo tớ nhăng nhít nhưng Khôi còn đào hoa gấp tỷ lần luôn ấy…còn nữa, con người Khôi là đồ lật kèo, bảo nghỉ chơi rồi cơ mà…còn sán lại đây làm gì cơ chứ…biến ra chỗ Chi đi…”

Kiểu bao nhiêu ấm ức nó dâng trào như sóng biển á, nói một thôi một hồi không ngừng nghỉ. Bạn ban đầu hiền lành để cho mình trình bày, tiếc là sau đó lại hỏi rất đểu.

-“Ghen à?”

-“Ai thèm ghen…tớ đâu có thích Khôi đâu mà ghen…”

-“Còn chối…giờ có hai phương án, một là Thu thừa nhận hai là Khôi dùng biện pháp mạnh…chọn đi…CHỌN…”

Eo cậu ấy quát to ơi là to ý, hại tớ sởn cả gai ốc, mãi mới ấp úng được vài từ.

-“Biện…biện…pháp…gì…”

Có người véo má Thu một cái rồi rất nghiêm túc thủ thỉ.

-“Phạt ăn kẹo.”

Tai tớ đỏ ửng như cà chua luôn ấy, ngẫm thấy sau năm tuần khả năng giao tiếp của Khôi tiến bộ như làn da của Thu vậy đó. Nói từ nãy tới giờ mà không bị đổ chút mồ hôi nào cả.

Dì bạn phán thật đúng, thương nhau cũng đâu phải lúc nào cũng hại đâu, gặp được bạn tốt thì giúp đỡ nhau cùng tiến bộ mà. Đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi linh tinh chợt thấy người ta lay lay tớ, chỉ vào viên kẹo ngậm trong miệng rồi

ra hiệu quyết định nhanh nhanh lên.

Giờ thì mặt mũi chân tay Thu cũng hồng rực theo luôn à, con người này nói được là làm được ấy, giờ không thừa nhận là một trăm phần trăm phải ăn kẹo á.

Ôi dồi ôi, khổ Thu quá đi thôi.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Anh Là Soái Ca Của Lòng Em

Suy tới tính lui cuối cùng chỉ có một biện pháp thôi á, Thu nhìn Khôi âu yếm rồi giả bộ giật mình, hét to thật là to.

-"Cô Lan Rùa kìa, cô ạ…CON CHÀO CÔ…"

Y như rằng bạn trúng kế ngoảnh lại đằng sau. Tớ lấy hết tốc lực ba chân bốn cẳng chạy như một con điên, chẳng rõ nên đi đâu cả, chỉ biết là càng xa Khôi càng tốt thôi.

Chạy hoài.

Chạy mãi.

Tới khi thở không ra hơi rồi mới phát hiện mình ở cuối con đường, trước mặt là tường, hai bên hai hàng rào xương rồng xanh mướt, sau lưng có người nào đó đang cười khẩy khinh bỉ.

Ôi dồi ôi, ăn gì mà ngu dễ sợ.

Quả này thoát sao nổi nữa?

Eo chân tay tớ bủn rủn hết cả, trống ngực thì cứ thình thà thình thịch á. Sao đây ta, biết làm sao bây giờ?

Thôi đành, ngoan ngoãn nhận tội có khi còn được khoan hồng. Mà cái chuyện này nó cứ ngại ngùng kiểu gì ý, tớ hít thở sâu lắm rồi mà vẫn còn ấp a ấp úng.

-“Thu…Thu…rồi…Thu nhận…Thu ghen…được chưa…tha cho Thu…”

-“Vì sao ghen?”

Tay cậu ấy đan nhẹ vào tay Thu, chất vấn tớ bằng cái giọng buồn cười dễ sợ. Chắc là do đang ngậm kẹo đó. Nhìn cái viên kẹo đảo từ má này sang má khác mà Thu hoảng hết cả người, vội vã thành khẩn.

-“Ghen…ghen…ghen vì…thích Khôi…thích lắm…nên tức…”

Ai đó gật gù, hơi tủm tỉm nữa mới đểu chứ nị.

Thu thở phào luôn, lí nhí bảo người ta.

-“Xong, thế là xong nhá, nói lời phải giữ lời, giờ bỏ tay Thu ra.”

Ừ thì đúng là bạn bỏ thật.

Nhưng hai tay Khôi lại ép lên má tớ, môi chạm môi, thề luôn cái người này cứ như chuyên nghiệp lắm rồi á, mới chỉ mấy giây thôi mà đã đẩy kẹo sang rồi. Tớ ức chứ, điên cả tiết.

Mà tại lần trước bị nghẹn suýt chết ấy, nên không dám màu mè gì cả. Cắn nhỏ, nhai nuốt trọn vẹn xong mới hùng hùng hổ hổ đánh cho cái tên khốn nạn một trận, vừa đấm vừa gào.

-“Cái đồ đáng ghét…dám lừa Thu…bỏ đi…không chơi với Khôi nữa…”

Eo, làm sai không thèm xin lỗi luôn á, ngược lại còn rất thản nhiên.

-“Đâu có, thừa nhận thì không phạt, nhưng viên kẹo đó là phạt tội Thu chạy trốn mà.”

Ựa.

Nói như vậy thì kiểu gì tớ chẳng phải ăn kẹo? Sao không thông báo từ lúc nãy cơ chứ? Dám troll Thu à?

Tức không để đâu cho hết tức ấy, Thu mặt xị như cái bị cáu ầm lên.

-"Tránh ra cho tớ về lao động không có Hưng lại trừ điểm thi đua thì chết."

-"Yên tâm đi, ban nãy Khôi xin nghỉ đàng hoàng rồi, thách nó dám trừ."

Cũng đúng, một mình bạn cắt bao nhiêu cây thế cơ mà, không cộng thì thôi chứ trừ nỗi gì. Còn Thu thì coi như tai nạn lao động, quyền nghỉ là đương nhiên. Ớ quên béng mất vết xước đấy, tớ ngó xuống thì nó đã ngừng ứa máu từ đời nào rồi, còn chẳng thấy đau nữa cơ.

Thu đang ngẩn ngơ thì nghe người ta hỏi.

-"Giờ tính sao hả nàng?"

Ặc, nàng cơ á? Dạo này bạn ăn hơi nhiều chuối thì phải?

-"Tính gì cơ? Có gì phải tính đâu…Thu không biết…"

-"Thế để Khôi tính nhé!"

Thu gật đầu đồng ý, tại đầu óc tớ giờ mụ mị à, chẳng nghĩ được cái gì sất.

-"Ừm, giờ Thu làm bạn gái của Khôi đi, đó là phương án hợp lý nhất rồi."

-"Hả? Sao lại thế? Sao lại là phương án hợp lý nhất?"

-"Không lẽ Thu muốn làm vợ Khôi hả?"

Á, làm gì có chuyện đấy. Khiếp tớ ngượng mà má đỏ ửng như quả cà chua

luôn á, lắc đầu nguầy nguậy, Khôi thì thản nhiên tiếp lời.

-“Đó thấy chưa, thế thì làm bạn gái là đúng rồi mà. Với lại thích nhau chả nhẽ lại không là cái gì của nhau? Thế thì thích nhau làm quái gì? Phí lắm!”

Eo, nhìn cái mặt cậu ấy kìa, gian lắm ấy. Có khi khỏi tự kỷ từ lâu rồi ý, có khi tất cả chỉ là một sự làm màu không hề nhẹ thôi.

Nhưng mà cậu ấy phân tích cũng đúng nhỉ, Thu cũng thấy hợp lý lắm á, liền đồng tình.

-“Nhưng mà tớ có ba điều kiện, thứ nhất chỉ cần rank cuối kỳ của tớ giảm là chúng ta lập tức chia tay. Thứ hai phải giữ bí mật á, chỉ có hai đứa biết thôi. Thứ ba bạn trai của Thu là không được bắt nạt Thu, Thu muốn có chính kiến của riêng mình, muốn được tôn trọng.”

-“Được rồi, bạn gái nói gì cũng đúng.”

-“Thật chứ? Kể cả mai sau tớ đòi đi hướng Đông, Khôi lại thích đi hướng Tây thì hai đứa mình sẽ cùng nhau bàn bạc chứ?”

-“Bàn bạc làm gì cho mất công, Khôi nhất định không để Thu đi hướng Tây…”

Uầy ngoan vậy á?

Thu thấy sương sướng, đồng ý làm bạn gái Khôi rồi cười toe toét hết cả đi ý. Khổ nỗi mình chưa phởn được lâu bạn đã vừa đủng đỉnh quay người đi về phía trước vừa bỏ lại câu xanh rờn.

-“Mà là Khôi bế Thu rồi mình cùng tới hướng Tây, Thu ạ.”

Ợ, ức phát hờn mất. Đuổi theo đánh cậu ấy mà không đánh nổi, chỉ bị khoác vai rồi thơm chụt một cái vào má thôi. Tớ cũng thừa nhận là mình hơi

bị mê trai ấy, người ta chỉ cần cười cười một chút là mình xao xuyến hết cả á, chả giận được.

Sau đó Khôi kéo ra gặp dì, xin mấy cái u gô.

Thu nói không cần đâu vì hết chảy máu rồi mà, nhưng Khôi bảo là không có thì lúc tắm xà phòng vào sẽ xót, vẫn nên dùng thì hơn. Thu thấy cũng đúng nên ngoan ngoãn nghe lời.

Ra tới nơi thì cô Lan nhìn nhìn ngó ngó một lượt, chẳng hiểu sao cô cứ cười tủm tỉm á, mãi sau mới dặn cháu trai.

-"Nhớ phải giữ gìn cho Thu nhé, bạn là con gái mai sau nhiều thiệt thòi."

Giữ cái gì nhỉ? Chẳng hiểu gì sất mà Khôi cũng gật đầu mới sợ chứ. Giờ mới để ý Cún vẫn giữ khoảng cách với mọi người lắm, chỉ nói nhiều trước mặt Chó thôi, nghĩ lại đột nhiên thấy mình đặc biệt thế chứ nị.

Từ đó Khôi đưa tớ tới trường với về nhà, đưa đi ship hàng luôn. Cậu ấy mới tậu con xe đạp điện đi cứ vù vù ý, thỉnh thoảng còn lượn lờ quanh bờ hồ mấy vòng liền nha, mát ơi là mát, thích cực á.

Khôi bảo quan hệ xác định rõ ràng rồi thì không được ngồi xa nhau ý, nên là chuyển về một bàn thôi.

Ôi dồi ôi, tưởng gì, đơn giản như đan rổ.

Các cụ dạy gần mực thì đen gần đèn thì rạng cấm có sai. Ở cạnh bạn học giỏi mình cũng tiếp thu được nhiều cái tinh hoa.

Vở Khôi rất sạch đẹp và khoa học, tiêu đề bài học thì chữ sẽ to và uốn lượn, đề bài và lời giải cậu cũng viết bằng hai màu mực khác nhau.

Từ xưa mượn vở cậu ấy tớ đã biết điều đó rồi nhưng mà nhiều lúc lười

nên chẳng muốn dùng lắm bút làm gì, giờ thì ngồi cùng thấy người ta tỉ mỉ viết viết mình cũng làm theo luôn, vui mà.

Trái ngược với tớ nhân hai chữ số là bấm máy tính loạn cả lên thì bạn lại chẳng bao giờ cần dùng tới, Khôi có những cách nhẩm rất thông minh, ví dụ đơn giản nhất nhé, nếu muốn tính 999 bình phương thì cậu ấy sẽ tính 999 bình phương trừ 1 bằng hằng đẳng thức trước, sau đó thì cộng thêm sau.

Có hôm tớ thách Cún viết 1000 số nguyên tố đầu tiên mà bạn cũng làm được mới máu chứ, còn khuyến mại thêm cho Thu 1000 cặp số nguyên tố sinh đôi nữa.

Kể ra thì còn hơi bị nhiều cái hay ho á, mà bây giờ là đồ dùng học tập cũng thành của chung luôn rồi, việc vơ nhầm là chuyện bình thường thôi. Nói vậy chứ toàn tớ cầm của người ta à.

Khổ nỗi mọi thứ cũng không dễ dàng đâu, Chi tức lắm á, mỗi một tiết học có chưa đầy năm chục phút mà nó quay xuống lườm tớ mấy phát liền. Rồi hôm thứ hai đầu tuần nọ, bạn tình củm gọi Thu ra, thủ tha thủ thỉ.

-“Cho Thu hai triệu, với điều kiện phải nhận lá thư màu hồng trong ngăn bàn Khôi là do Thu viết và yêu cầu Khôi mở ra.”

Á à, hiểu hiểu.

Tại Cún không bao giờ mở thư của các bạn nữ à, nên Chi mới phải dùng tới cách này đấy.

Ôi dồi ôi, chuyện nhỏ nha.

Tớ vui vẻ nhận tiền luôn, chạy vào trong lớp hớn ha hớn hở.

-“Khôi à, Khôi đọc thư tớ viết chưa đấy?”

Bạn còn ngạc nhiên lắm, làm Thu phải chém thêm câu nữa.

-“Đêm qua Thu thức trắng đêm để viết đó, Khôi mau mở ra xem đi nha.”

Tớ nịnh bã bọt mét bạn mới chịu. Thế là ăn trọn hai triệu rồi á, khổ nỗi chưa kịp sướng đã bị véo một cái đau điếng. Khôi mặt đen như nhọ xoong, tức tối vò nát bức thư tình rồi ném thẳng vào mặt tớ không thương xót.

Không khí nó cứ âm u à, Thu nhặt tờ giấy rồi run run mở ra, nhìn hàng chữ in màu tím sang chảnh mà phát sốt chứ.

“Dear Nguyen Hoang Trong Khoi,

You are my WC.

Sincerely,

Pham Le Thu.”

Tạm dịch, gửi Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, anh là cái toa lét của em, trân trọng, Phạm Lệ Thu.

Eo, các cậu thấy bựa không? Khốn nạn không tả nổi luôn á.

Đúng là không có bữa trưa nào miễn phí cả. Bạn Chi bên trên cười rõ đểu, bạn Khôi thì giận luôn, cả buổi cạch mặt bạn Thu.

Tớ tức ơi là tức á, bị chơi vố đau kinh khủng khiếp. Mà tại tính tham, vừa không muốn khai ra Chi để bị mất tiền vừa không muốn xích mích với Khôi nên rất là bối rối ấy, trống trường một cái Thu liền lẽo đẽo bám theo ai đó nài nỉ.

-“Xin mà, đừng ghét Thu nữa. Thu đùa thôi, trót dại, trót dại, Khôi tha cho Thu đi mà…”

-“Ai biết là đùa hay thật?”

Khôi vẫn phăng phăng đi đằng trước á, hại tớ khổ sở chạy hùng hục đằng sau.

-“Phải làm thế nào để Khôi hết giận Thu?”

Bạn quay lại lườm tớ một phát rồi chậm rãi bảo.

-“Khôi muốn ăn kẹo.”

-“Nhưng Thu không có kẹo…hay để Thu đi mua cho Khôi nha…”

-“Không cần, Khôi có.”

Cún lấy ra từ trong túi một cái kẹo tròn tròn, đột nhiên tớ thấy cậu ấy rất chi là dở hơi. Có kẹo thì ăn luôn đi còn đòi hỏi gì nữa?

Sau mới biết người ngu là chính mình ợ.

Ăn kẹo nó không phải là ăn kẹo đâu, mà nó là “ăn kẹo” cơ. Chết mất thôi, mà giờ một bên là bạn trai, bên kia là một ngàn thanh đậu phụ, không muốn mất bên nào cả á, đành chấp nhận làm liều vậy.

Thu nhận lấy viên kẹo từ tay Khôi, từ từ bóc vỏ, cẩn thận cho vào miệng, nhưng tớ cố hết sức rồi mà vẫn không tài nào tiến gần bạn hơn nữa, ngượng lắm ý.

Có người sốt ruột quá hay sao ấy, chủ động kéo tớ ngã về phía bạn, môi chạm môi, thơm thơm nữa chứ. Má Thu nóng bừng à, ngay lập tức đẩy viên kẹo sang cho ai đó rồi vội vã lao ra nhà xe.

Cứ ngỡ Khôi hết tức rồi mà lúc đi bộ tới vẫn mặt cau mày có ấy.

-“Lại sao thế, vẫn giận à?”

-“Không giận, chỉ buồn thôi. Ngẫm lại thì trong lòng Thu hoá ra Khôi cũng chỉ bằng cái bồn cầu. Ngẫm mà buồn.”

Cậu ấy vẫn đèo tớ về nhà, cả quãng đường không thèm nói thêm câu nào cả. Thu ngồi sau thấy bạn tâm trạng mà bản thân cũng áy náy dễ sợ. Nghĩ suy mãi mới nảy ra ý hay, không biết có hiệu quả không nhưng áp dụng ngay lập tức, tươi cười kéo kéo áo Khôi nịnh nọt.

-“Nghe Thu bảo này, nhiều khi mới nhìn qua thì chưa hiểu được lớp nghĩa sâu sa đâu.”

-“…”

-“Thật đó…Khôi buồn Thu là oan cho Thu lắm ý…”

-“Đừng nguỵ biện làm gì.”

Eo, lạnh lùng thế chứ nị.

-“Thôi mà, Thu nói Khôi nghe nha, W là viết tắt của Wolf mà… là sói…C là Cup, là ca…ghép lại WC nghĩa là sói ca, cũng gần gần với soái ca…You are my WC được hiểu là…”

-“Là cái gì?”

-“Còn là cái gì nữa? Anh là soái ca của lòng em chứ sao?”

-“Chắc không?”

Bạn tỏ thái độ nghi ngờ, Thu tỉnh bơ khẳng định chắc mà, tớ phải thức suốt đêm mới nghĩ được ra chiêu bày tỏ tình cảm độc đáo vậy đó. Có người vẫn chưa hài lòng, gặng hỏi.

-“Anh nào? Em nào?”

-“Anh Khôi…em Thu…hết buồn nha…”

-“Thu nói hết câu thì Khôi hết buồn.”

Thôi đành, tớ hít một hơi thật sâu rồi tỏ vẻ dễ thương, nói giọng ngọt xơn xớt luôn.

-“Anh Khôi là soái ca của em Thu ợ.”

Ai đó ban đầu còn hơi tủm tỉm, sau đó cười phá lên. Trước lúc về nhà thì ghé tai Thu thì thầm.

-“Thực ra ngay từ đầu anh đã biết là thư của Chi rồi em ạ.”

Ặc.

Thế mà giả nai?

Khốn nạn, quá khốn nạn đi. Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, cái đồ lưu manh đáng chết, tớ hận chỉ muốn băm vằm xé xác cậu ấy thôi á.

Eo, tức thế chứ nị.

Sáng hôm sau kệ người ta, dậy thật sớm đạp xe đi học trước. Run rủi thế nào vừa tới cổng trường thì gặp mẹ bạn đứng đợi.

-“Vẫn còn sớm, con vào cất xe đi rồi ra đây, cô nghĩ mình cần nói chuyện với nhau.”

Đột nhiên tim tớ đập đánh thót một cái ý. Giọng mẹ cậu ấy nghiêm lắm chứ không thân thiện như bình thường đâu.

Lẽ nào mẹ Khôi biết bọn tớ yêu nhau?

Sao có thể nhỉ? Giấu kín thế cơ mà?

Nhưng không thì làm gì có chuyện gì khác nữa. Có khi đúng thế rồi, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra á.

Chết toi, chắc mẹ bạn bực lắm ấy. Cô kiểu gì cũng bảo tớ tránh Khôi thật xa cho mà xem. Liệu cô ấy có đưa tiền cho tớ xong rồi ra điều kiện giống mấy bộ phim cô dê an hay chiếu trong giờ ăn cơm không nhỉ?

Hay là cô đẩy Thu đi du học luôn để chia cắt hai đứa.

Ôi được thế thì còn gì bằng!

Chẳng cần nhọc công phấn đấu mà đã có người cấp tiền cho ra nước ngoài học tập á, số sướng quá còn gì? Ớ nhưng mà còn Khôi nữa, tớ đi rồi nhỡ bạn buồn thì biết làm sao?

Eo ôi mọi thứ cứ rối rắm hết cả lên ý, gửi xe xong đi bộ ra chỗ cô mà càng tới gần tớ càng run với lo lo à.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mình Chia Tay Nhau Đi

Hôm ấy cô Vân đèo Thu tới một quán cafe khá sang trọng, công nhận họ mở cửa sớm thật đấy. Bất ngờ hơn còn gặp cái Chi đang tranh thủ chụp bộ ảnh mới ở phía xa xa nha, ngày xưa tớ cứ tưởng làm hotgirl sướng lắm nhưng thực ra cũng có cái khổ nhỉ, vừa đi học vừa tham gia các hoạt động nghệ thuật khá vất vả đấy chứ.

-"Thu có hài lòng với chỗ này không? Nếu không mình đi chỗ khác?"

Cô hỏi, tớ cuống quít bảo không cần đâu ạ. Phục vụ mang nước với bánh ra được một lúc thì mẹ Cún đưa cho tớ một cái phong bì dày ơi là dày ý.

Chết toi, giống hệt trong phim rồi đây nè.

Cầm tiền đi con, rồi tránh xa Khôi nhà cô ra.

Hay là cuốn xéo khỏi chốn này?

Ôi dồi ôi, cô lo cho con đi du học thì con chịu nha, chứ bắt con chuyển trường là không có được đâu ạ, bao nhiêu công sức con mới đỗ được trường này ý.

-"Đây là tiền công của Thu hồi hè tới chơi với Khôi nhà cô."

Hả?

Tớ há hốc, vội vã hỏi lại.

-“Con…con tưởng…cô chuyển vào tài khoản cho ba mẹ con rồi ạ.”

Cô cười, hiền dịu bảo chỗ này là cho riêng Thu, con gái lớn rồi cũng cần mua sắm nhiều thứ. Xong mẹ Khôi còn đẩy cho tớ hai cái túi shopping to bừ bự luôn.

-“Đây là đồ lúc đi công tác cô mua cho con, con cứ mang về thử nhé, nếu không vừa thì cho chị em hay bạn bè cũng được.”

-“Dạ…dạ…”

-“Cô cảm ơn Thu nhiều lắm ấy, hè vừa rồi thấy bé Cún thay đổi rõ rệt luôn, làm người làm mẹ như cô cũng mát lòng mát dạ. Đúng là sức mạnh của…”

-“Của gì ạ?”

Thu tò mò thắc mắc nhưng cô chỉ tủm tỉm cười rồi đánh trống lảng.

-“Ôi dào, không có gì…nhưng nói chung là kỳ diệu. Thôi ăn nốt cái bánh rồi cô chở con về trường, nhanh nhanh không có muộn học mất.”

-“Dạ…thế không còn chuyện gì nữa ạ?”

Tớ run run hỏi lại cho chắc, cô lắc đầu bảo không.

Eo, thở phào luôn ấy. Xong lúc xuống xe rồi nghĩ lại vẫn thấy buồn cười, Thu điên xừ nó rồi ý nhỉ?

Nhâm con hư ý!

Cứ tưởng mình là nữ chính ngôn tình cơ, ôi dồi ôi, đúng là mắc bệnh ảo tưởng nặng quá rồi. Cầm tiền trong tay mà sướng thế chứ nị, thôi thì suy đi ngẫm lại cũng nhờ Khôi còn gì.

Nếu không có Khôi liệu Thu có cơ hội học trường này không?

Không.

Liệu Thu có những ngày tháng cấp ba vui vẻ đến thế không?

Chắc chắn là không rồi.

Ôi Khôi ơi Thu không giận Khôi nữa nha, Thu thông não rồi, phấn khởi chạy lên lớp gặp người ta.

Đâu có ngờ được đâu, Chi đang nằm sạp tại chỗ của tớ ý, nó về lúc nào mà nhanh thế không biết? Giọng bạn vừa ấm ức vừa nũng nịu.

-"Khôi à, sao sáng nay Khôi đèo Huệ đi học thế? Chi tưởng chỉ Thu mới là bạn thân của Khôi thôi chứ? Chiều nay Khôi cũng đèo Chi về nha…nha…nha…"

Ặc.

WTF?

Sáng nay Khôi đèo Huệ đi học?

Thu có nghe nhầm không thế? Tên này coi trời bằng vung hả? Cậu ấy có ý thức được rằng bây giờ đã là bạn trai Thu không vậy?

Bạn trai Thu đó…nhưng mà lại đi đèo con khác! Không thể chấp nhận được luôn. Tớ thì tức sắp điên rồi mà cái Chi nó cứ lèo nhèo làm ngứa hết cả tai.

-"Đi mà…Khôi tốt bụng…Khôi đẹp trai…sao Khôi đèo Huệ được mà không đèo Chi?"

-“Được rồi, Chi về chỗ đi, chiều Khôi đèo Chi về.”

Eo, có người sướng suýt ngất.

Mắt bạn long lanh mọng nước, mãi mới thốt được lên lời, ban đầu là ấp úng, sau thì chẳng giữ hình tượng thục nữ gì sất, gào thét ầm ĩ.

-“Ối làng nước ơi, Khôi vừa nói chuyện với tớ nha…11 từ…ối tôi chết mất…Khôi còn bảo đèo tớ về nữa…”

Khiếp, 11 từ mà cũng khoe khoang làm như trời sập tới nơi không bằng. Thử hỏi có ai vui cho nó không?

Con gái thì tức vì ganh ghét.

Con trai, đặc biệt là Hưng cùng hội fanclub của Chi cũng hậm hực chẳng kém.

Nhưng Thu chắc là người chịu đả kích nhiều nhất ý. Thì ra Khôi cũng lăng nhăng ra phết, bạn trai bạn gái gì chứ, tất cả chỉ là trò tiêu khiển của cậu ấy thôi, yêu đương vớ vẩn rồi chán thì đá chứ gì.

Không cần bạn mở miệng nha, tớ sẽ tự rút lui để bảo vệ lòng tự trọng của mình. Thu trở về bàn cũ, xé một mẩu giấy viết nắn nót mấy từ rồi kéo kéo áo Khôi chuyển cho cậu ấy.

Đại loại tớ viết.

“Mình chia tay nhau đi.”

Chưa đầy năm phút sau đã nhận được “thư” hồi đáp.

“Ừ, thoải mái. Chia luôn cả chân nữa đi.”

Đó, cháy nhà mới ra mặt chuột. Còn không thèm giả bộ nài nỉ níu kéo lấy một chút, công nhận phũ thật. Trong lòng tớ cứ như có ngọn lửa nhỏ âm ỉ âm ỉ á, khó chịu bức bối kết luận.

“Đúng rồi, chúng ta không thuộc về nhau đâu.”

“Phải, niềm tin đã mất rồi thì biết trách ai bây giờ đây?”

Khôi rép lai kiểu ai oán thê lương lắm, khác hẳn với phong cách thường ngày á, cứ như trêu đểu tớ ý.

Quay sang thì thấy người ta lạnh lùng chẳng thèm để ý tới mình mà ức. Nhịn suốt cả một tiết, nhịn tới giờ ra chơi thì không nhịn nổi nữa, đợi bọn nó xuống sân trường rồi tớ mới chồm sang bàn bên cạnh xả giận.

-“Khôi đừng có mà giỡn mặt với Thu nha, sai rành rành ra rồi còn nhơn nhơn. Cam kết làm bạn trai của Thu mà đèo gái thế hả? Một câu xin lỗi còn không có, cái thái độ rất là khốn nạn mà.”

Cứ ngỡ người ta biết tội, ai ngờ cũng không vừa quay sang chỉnh lại Thu.

-“Thế đứa nào hôm nay dậy sớm bỏ đi học trước, hại Khôi tới rước mà không thấy người?”

-“Tớ…tớ…”

-“Còn nữa, đến trường mà không học bài lại chạy đi đâu với thằng nào? Người được quyền giận phải là Khôi, Thu hiểu không?”

Cậu ấy quát tớ chứ, ghét quá à.

Thu bực bực nên cũng to mồm chẳng kém.

-“Quên xừ nó đi, Thu là con gái Khôi hiểu không? Đã là con gái thì cãi

nhau luôn được dỗ. Khôi thấy Hưng chứ, Chi vô lý như vậy mà lúc nào cậu ấy cũng nhịn nhục, đó mới là mẫu bạn trai tuyệt vời của năm ấy…còn cái dạng suốt ngày dỗi hờn như Khôi thì…thì…"

-"Thì sao?"

Eo, nhìn kìa, lại cáu Thu rồi kìa. Tức thế chứ nị, muốn phát hoả lên ấy, tớ xị mặt lủng bủng.

-"Chẳng sao cả, không thèm nói chuyện với Khôi nữa."

-"Khôi cũng thèm vào."

A, ghê gớm nhỉ?

-"Được, Khôi mà mở miệng trước Khôi làm cháu Thu nhé! Khôi dám chơi không?"

-"Chơi thì chơi chứ Khôi sợ Thu hả? Thế Thu thì sao? Dám ăn 1000 cái kẹo không?"

Bình thường thì tớ không dám đâu nhưng lúc đó kiểu máu quá nên gật đầu cái rụp luôn. Nói chung lần sau rút kinh nghiệm, có thích thì cũng thích anh nào hiền hiền thôi chứ thích cái đứa đầu cứng như sắt có ngày tăng xông mà chết ý.

Thu điên tiết bỏ về bàn, nào đâu ngờ ai đó đểu cáng với tay sang khuôn hết sách với hộp bút sang chỗ mình, kể cả cái ba lô màu đen ngày xưa cho tớ rồi mà giờ cũng cuỗm luôn.

Biết là đồ của người ta người ta có quyền thu hồi. Nhưng mà eo ôi, chơi bẩn không chịu được.

Thu giờ trên bàn còn mỗi quyển vở ghi, bút không có thước cũng không.

Tớ mỏi mồm mượn bàn trên mà chúng nó thấy Khôi lườm thì ra sức lắc đầu nguầy nguậy. Rốt cuộc đành ngậm đắng rón rén sang chỗ địch ngồi, tại chủ quan không mang sách giáo khoa nên sang đấy còn xem chung ý.

Cũng may mà Khôi không đuổi, chỉ quay sang nhìn Thu cười rất chi là đểu thôi.

Tới lúc phải vẽ hình tớ cũng đành mặt dày rón rén lấy compa của bạn chứ biết làm sao? Mà lần này người ta ghê gớm lắm ợ, không cho sài chùa đâu. Bạn với tập nháp viết viết.

“Mượn đồ mà không xin phép gì hả? Mất lịch sự thế?”

Thu cố gắng kiềm nén viết xuống dòng bên dưới.

“Khôi cho tớ mượn compa ạ.”

“Nói cả câu thì cho.”

Eo, khôn thế!

Mỡ đấy mà húp nha, mở miệng ra để tớ thua à, đừng hòng á. Mà cần đồ lắm rồi nên bất chấp giật luôn, hai đứa giằng co qua lại xong kiểu gì mà cái chân compa nó đâm vào tay tớ ý, chỉ sượt da một tý thui nhưng mà nhân cơ hội Thu làm màu tới bên luôn.

Mắt to tròn long lanh nhìn Khôi, nước mắt rưng rưng, mũi bắt đầu sụt sà sụt sịt.

Ôi dồi ôi, đồ ngu mà. Trúng kế ngay mới sợ chứ, vội vàng thả compa, Thu tí tởn xoay một vòng tròn thật là tròn, vẽ vời xong thì chăm chú ngồi chứng minh. Vì bị xước tay trái nên không có gì bất tiện lắm, cũng chẳng đau mà.

Chỉ là ở dưới ngăn bàn tay Khôi đang cầm tay tớ rồi á, tỉ mẩn xoa xoa tình

cảm ơi là tình cảm ý, hại Thu viết mấy chữ thôi mà cũng run run. Bên trên có đứa hí ha hí hoáy làm bài, có đứa lười không làm thì đợi người lên chữa để chép.

-“Nguyen Hoang Trong Khoi. Final Exercise.”

Tiếng cô gọi làm Thu suýt truỵ tim luôn, đúng là có tật giật mình mà. Cái bài cuối ba sao khó lắm nên chắc cô mới gọi bạn đó, tớ nghĩ từ này đã ra đâu huống chi Khôi còn chưa thèm đọc đề hay nháp nháp gì cả.

Cậu ấy cúi xuống ngăn bàn, từ phía xa nhìn lại chắc tưởng bạn chuẩn bị vở bài tập mang lên cho cô chấm đấy, nhưng chỉ đúng một phần thôi, cái tên đáng ghét đó trước khi lên bảng đã kịp chụt vào tay tớ một phát.

Eo, mặt mày Thu đỏ bừng bừng luôn, lấm lét nhìn trộm Khôi đang vẽ hình trên kia. Thôi dù sao cái bài này vắt hết cả óc mà cũng không ra rồi, ngồi chơi một tý cho thoải mái rồi đợi cô giáo giảng vậy.

Tại tớ đoán cùng lắm Khôi lên vẽ được cái hình thôi chứ khó như vậy thì giải thế quái nào được, bọn bàn trên còn đang thì thụt đồn là bài này cô lấy trong nâng cao phát triển, lời giải tới mấy mặt giấy liền kìa.

Đó, thế nào mà có người lên viết đúng bảy dòng rồi chấm hết về chỗ. Tớ đọc mà chẳng hiểu cái gì sất.

Định lý Carnot? Đường thẳng Steiner?

Lạ hoắc à?

Chắc tên này viết nhăng viết cuội cho xong rồi, quả này ăn con không là cái chắc.

Ai bảo tinh tướng cơ?

Lớp tớ là vậy đó, trong trường hợp bài có dấu sao, cô gọi mà mình chưa làm được thì có thể xin khất lần sau gỡ điểm, nhưng nếu đã lên bảng là kiểu gì cô cũng chấm.

Hai sờ da, Khôi đại ca mà cũng có ngày này á, đáng đời.

Nhân lúc bạn về chỗ Thu liền tủm tỉm viết lên tập giấy nháp.

“Bài này lời giải chính xác của nó là mấy trang cơ, chàng ngộ nhận rồi ợ. Cảm giác thế nào? Có cần ta đan cho chàng cái quạt mo che mặt không?”

Khôi quay sang nhìn tớ, mặt lạnh tanh nhưng tay cũng hoạt động hết công suất.

“Ai bị hớ là phải che quạt hả?”

“Ừ, phải rồi. Che cho đỡ nhục ấy.”

“Được, vậy nàng đan đi.”

Thu thích chí xé hai tờ giấy nháp dán vào với nhau rồi gấp thành cái quạt, hí hửng đợi tới lúc cô thông báo không điểm là chuyển ngay sang cho Khôi. Mà đợi mãi đợi mãi chẳng có cơ hội.

Cô không những không tặng bạn quả trứng nào mà còn nở nụ cười hiền hậu khen “Good Job”, cho hẳn con mười hệ số hai, miễn kiểm tra 45 phút lần một.

Ựa, choáng!

Đúng là thế sự khó lường, Thu tiu ngỉu hết cả người.

Xong vì sắp hết giờ nên cô bảo cả lớp ai chưa làm được thì chép lời giải của Khôi vào đi, chưa biết cái đường thẳng với cái định lý bạn viết thì về

tham khảo quyển hình nâng cao trang 274 phần đọc thêm, buổi sau cô giảng lại.

Cô cũng dặn Khôi với bọn tớ đi thi muốn áp dụng những định lý hay bổ đề không có trong sách giáo khoa thì phải viết lại chứng minh chứ không được dùng luôn bởi như vậy sẽ bị trừ điểm đó.

Có người trong giờ ngoan ngoãn nghe giáo viên dặn dò lắm, trống điểm một cái là y như rằng lộ mặt cáo, quay sang nháy mắt với Thu chứ. Thôi khỏi cần bạn phải nhắc, tớ tự giác là được chứ gì.

Ừ, thì tớ hớ.

Thu cầm quạt mo che mặt, quân tử nhất ngôn nha, ai thèm lèm nhèm đâu.

Tự mình phạt mình, chục phút sau ngó ra đã thấy bạn dần hoàn thiện bức vẽ rất đẹp, nhìn như mỹ nữ cổ đại e thẹn che quạt ấy. Eo, tự nhiên muốn có tờ giấy đó thế chứ nị.

Khôi vẽ xong thì lém lỉnh đề bên dưới “my d…”. Mà mới chỉ viết đến chữ d thôi đã ngẩng mặt lên nhìn tới cười khẩy rồi, rõ khốn nạn. My dog chứ gì, ai chả biết bạn lại sắp chuẩn bị troll Thu.

Dog với chả dog, dog thì đã sao cơ chứ?

Nghĩ là vậy nhưng lòng cứ ngứa ngáy như có kiến bò ý, Thu giận giận tủi tủi úp mặt xuống bàn, thầy vào thì tập trung nghe giảng cho tới cuối buổi, tớ cũng kiêu, cũng có lòng tự trọng của tớ nha.

Tan học bạn xách balô bỏ về trước, Thu cũng uể oải dọn đồ mấy thứ đồ còn lại của hai đứa. Nhặt hết sách bút thước vở mới để ý cái tờ giấy vẽ của Khôi lúc nãy trong ngăn bàn, định vò nát rồi ném vào thùng rác mà cái dòng phía cuối bức tranh đập vào mắt làm tim gan mềm nhũn hết cả luôn ý.

“My darling, the most gorgeous girl in the world.”

Eo, trống ngực đập thình thịch á, thôi chẳng giận nhau với Khôi nữa đâu, chán lắm. Thu ba chân bốn cẳng chạy hồng hộc theo bạn, đuổi được rồi mới nhớ người ta hứa chở Chi về, ưng ức á. Nhìn hotboy với hotgirl õng ẹo phía trước mà chỉ muốn cầm dép ném cho một phát thôi.

Đang bực thì chớ, lại nghe cái giọng ông Hưng lanh lảnh ý.

-“Thu yêu dấu ơi đèo tôi về đi.”

Eo, sởn cả gai ốc. Lại làm trò chọc Chi ghen đây mà, trẻ con hết chỗ nói á. Thu mặc kệ cứ lấy xe đi trước, ai ngờ đạp ra tới cổng trường thì sếp đã nhảy lên được yên sau rồi.

Mà kể cũng lạ, xe bạn Cún là xe đạp điện cơ mà, cớ sao tốc độ chậm như rùa thế?

-“Ổ ôi, mệt quá, tôi ôm Thu nha.”

Ựa.

Hưng ơi là Hưng, cậu có làm thế làm nữa thì Chi cũng không để tâm đâu mà, cần gì phải phí sức? Tớ quay lại định khuyên lớp trưởng thôi giở trò đi, chẳng ngờ được suýt chạm mặt Khôi, xe cậu ấy bám sát xe tớ à, một tay lái xe, tay còn lại xoắn tai Hưng tới đỏ ửng.

Khổ thân sếp, câm như hến rồi vội vã nhảy xuống, thế là mất hết sạch điểm trong mắt Chi cô nương rồi còn gì nữa. Khôi véo má Thu một phát rồi phóng lên phía trước, để Chi nó quay lại lườm tớ như đúng rồi ý.

Tối hôm ấy về tớ phải lấy mấy đề SAT ra làm mới nguôi ngoai được cục tức to đùng đoàng, xong trước khi đi ngủ thì soạn sách vở đồ dùng học tập

thật cẩn thận để sáng hôm sau đỡ phải ngồi chung bàn với cái tên đáng ghét đó.

Thế nào mà đạt được mục đích rồi nhưng lại không vui như tưởng tượng, ngồi một mình chán chán à. Ra chơi thỉnh thoảng có vài bạn nam xuống chỗ Thu nói chuyện linh tinh, các bạn còn rủ xuống căng tin uống nước nữa nha.

-"Thu với Khôi là như nào?"

Tớ đang hút hộp sữa chua mà tý sặc, vội vã thanh minh là bạn thân, bạn ruột thôi.

-"Ừ, bọn tôi cũng nghĩ thế. Tuy rằng Thu năm nay đã xinh hơn nhiều nhưng mà đứng với Khôi vẫn như gà dù bên cạnh thiên nga ấy."

Dẫu biết là sự thật nhưng nghe cứ chua xót kiểu gì ý nhỉ? Ngồi một lúc thì bọn nó cho cái vé mời cuối buổi ở lại đi xem ảo thuật. Câu lạc bộ ảo thuật này toàn con nhà giàu thôi, nếu là năm ngoái thì làm gì có chuyện mời tớ.

Thôi cũng tốt, trải nghiệm một chút cũng hay hay mà.

Thu nhận lời, hẹn các bạn lát tan học gặp nhau ở cổng trường. Khổ nỗi số Thu nhọ, tung ta tung tăng chưa ra được tới nơi đã bị người ta tóm lại, cứ thế dắt một mạch ra vườn cây phía sau.

-"Cấm không được đi."

-"Á á, bắt quả tang Khôi mở miệng trước nha, Thu thắng rồi ý, từ mai làm cháu Thu đi nhá. Còn giờ thì bỏ tớ ra mau lên…"

Thu gào, Thu thét, Thu bới mà vô dụng, giọng Khôi còn áp đảo giọng Thu á.

-"Ảo thuật chứ có gì hay ho mà phải xem? Đi hóng trai thì có."

-“Ê đừng có nói vậy nha, Khôi thấy không hay bởi vì Khôi không biết làm.”

Bạn bảo đừng có mà kích đểu, thích thì đưa cái vé đây rồi cậu ấy trình diễn cho mà xem.

Được, dám nói cứng hả?

Được lắm.

Tớ bỏ balô xuống tìm cho Cún, ta chống mắt lên coi nhà ngươi làm như nào.

Bạn nhận vé, xé làm đôi, rồi lại xé đôi tiếp, rồi lại xé tiếp đến khi nát vụn. Thu nhìn mãi mà chẳng hiểu mô tê gì cả, đang ngây người suy ngẫm thì có người đã phán.

-“Đó, màn ảo thuật biến một mẩu giấy thành nhiều mẩu giấy.”

Ặc.

Phát điên mất, troll nhau à?

Thế là mất toi cái vé mấy trăm ngàn, ôi dồi ôi, sao mà nó ức, ức ơi là ức. Tuyến lệ của Thu rưng rưng rồi á, máu nóng dồn hết lên đỉnh đầu, quát Khôi một thôi một hồi. Quát xong rồi thì tủi thân ấy, quay mặt vào gốc cây nức nở tức tưởi.

Một lát thì tự dưng ai đó vòng tay qua, rõ ràng hai tay cậu ấy chạm vào gốc cây thôi mà sao tớ cứ cảm thấy giống như người ta ôm mình từ phía đằng sau á, run run xao xuyến lắm.

Rồi người ta ghé sát vào tớ, thơm chụt một cái lên má rồi nhẹ giọng thì

thầm.

-“Cụ à, cháu sai rồi. Cụ phạt cháu như nào cháu cũng chịu nhưng xin cụ đừng khóc nữa có được không ạ?”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Can I Have Your Kiss, Please?

Khổ lém, con cháu nó đã ngoan ngoãn thế thì cụ đây làm sao mà làm mình làm mẩy được nữa?

Ai chê Thu kém cỏi Thu cũng chấp nhận á, nhưng cứ thử đứng cạnh cái bản mặt đẹp trai rồi nghe nó nịnh nọt ngọt hơn cả đường xem có chịu được không.

Riêng tớ thì thôi đầu hàng ợ, mủi hết cả lòng quay lại len lén nhìn thằng cháu, mặc kệ nó lau nước mắt cho mình rồi cũng mặc kệ nó dắt đi chơi á.

-"Cụ ăn kem không cụ?"

Ặc, có nhất thiết phải giữ lời hứa đến thế không? Nhưng cũng hay hay nha, Thu quay lại tươi cười hớn hở, vừa xoa đầu ai đó vừa bảo.

-"Cụ có ăn, Khôi mua cho cụ kem dâu nha."

Eo thế mà Cún không hề giận dỗi gì đâu, ngược lại còn rất ngoan ngoãn vâng dạ. Cậu ấy lấy một hộp kem to to lắm, Thu chìa tay ra nhận mà người ta chẳng chịu cho á.

-"Để cháu xúc cho, cụ già rồi mắt mờ tay run cầm sao nổi."

Hả? Chỉ là đùa thôi mà, có nhất thiết phải diễn đạt đến thế không? Mà sao nghe nó cứ thốn thốn kiểu gì ý nhỉ?

Thôi kệ xừ đi, mấy khi được làm bề trên cơ chứ. Thu giả bộ ho khụ khụ

rồi gật gà gật gù.

-“Cảm ơn bé con, thế chúng ta ra chỗ ghế đá kia ngồi đi, đứng giữa đường giữa lối thế này người ta cười thối mũi ý.”

-“Ớ cháu tưởng người càng già thì da mặt càng dày chứ cụ?”

Eo còn trêu tớ nữa kìa. May mà chỉ đùa vui thế thôi chứ vẫn nghe lời Thu á, nhìn người ta hai vai hai balô, tay còn cầm hộp kem nữa mà thấy cưng chớt mất.

Tới nơi cậu ấy kéo tớ lại, cúi xuống phủi phủi cái ghế cho sạch sẽ rồi mới gật đầu cho Thu ngồi. Bạn vứt đồ xuống cạnh gốc cây, tay cầm thìa xúc kem, thực hiện thêm cái hành động rất chi là khốn nạn rồi mới chuyển qua cho tớ á.

Con với cháu, láo toét thật đấy, làm cụ già hiền lắm mà cũng phải lên tiếng.

-“Này này, con ngậm thìa kem đó rồi thì con ăn đi chứ, đưa cụ làm chi vậy?”

Tưởng cậu ấy phải xấu hổ lắm cơ, ai ngờ cái người này mặt dày hơn thớt, tỉnh bơ phân trần.

-“Đâu có, cháu làm cho nó bớt lạnh thôi ạ. Tại cháu sợ cụ già rồi răng yếu.”

Ặc.

WTF?

Tớ kiểu sốc tới há hốc luôn á. Xong là chắc vì há to quá hay sao ý, tên đểu cáng đó thừa cơ hội tống luôn cái thìa vào mồm mình, đúng là bực không

chịu được mà.

Mà kem vào miệng rồi thì nó tan ra luôn ấy, ngọt ngọt thơm thơm ngon ngon thế là Thu chẳng nỡ nhổ. Với cả con gái con lứa phụt ra giữa đường còn ra cái thể thống gì nữa đây?

Khôi nhìn thấy phản ứng của tớ thì cười khoái chí hỏi đểu.

-"Ngon không cụ? Ăn thìa nữa không ạ?"

Điên.

Rõ ràng là cố ý troll mình mà, phát rồ lên mất. Thu ức chế không chịu được ấy, hét ầm ĩ luôn.

-"Không ngon. Không ăn. Tớ không thèm làm cụ Khôi nữa."

Thu thực sự đã nhận ra một điều rằng, chơi với người này cứ như là nai tơ đi với cáo ấy. Chưa tới phút cuối cùng thì đừng bao giờ nghĩ mình là người chiến thắng mà mừng vội.

Tối về thì mẹ tớ bảo váy áo cô Vân cho giặt khô hết rồi nha, thế là Thu chạy vào trong phòng hí hửng thử. Ôi trời đất ơi, cô như thánh ý nhỉ?

Bộ nào cũng vừa ợ, xinh lung linh luôn.

Hay ho nhất là còn đang học hè nên chưa phải mặc đồng phục, tha hồ ăn diện nha. Hôm sau dậy sớm giúp mẹ lăn bột mấy mẻ nem chua xong Thu háo hức kinh khủng khiếp ý, đợi tới gần giờ đi học là nhảy ngay vào phòng trong thay luôn bộ đồ mới, tết hai lọn tóc nhỏ hai bên mái rồi buộc thắt nơ ở đằng sau điệu ơi là điệu nha.

Vậy mà lúc Khôi tới đón cứ nhìn tớ chằm chằm rồi cười tủm á, chẳng khen Thu lấy một câu gì sất, làm mình tủi thân thế chứ nị.

Xong rồi vừa tới cổng trường đã là tâm điểm của xã hội luôn. Đứa này nhìn đứa kia ngó, chả nhẽ lại nổi bật đến thế?

Không phải chứ, tớ biết tự lượng sức mình mà. Thu đẹp hơn Thu của mọi hôm thôi á, chứ so với các hotgirl khác thì chỉ là con muỗi.

-"Khôi với Thu yêu nhau à?"

Chưa đặt được cái cặp xuống bàn đã nghe giọng thằng lớp trưởng rú ầm ĩ. Phải thôi, hơn ai hết Hưng cực kỳ mong Khôi có bạn gái, lý do vì sao thì các cậu tự hiểu.

-"Đâu có đâu."

Mình chối mà sếp ghê gớm chẳng tha.

-"Không yêu nhau sao mặc đồ đôi?"

Thu giật mình quay lại nhìn Khôi mới phát hiện ra, áo cậu ấy mặc màu xanh ghi nhưng hoạ tiết in giống hệt trên váy của tớ ý. Thế này là thế nào hả trời?

Eo bọn nó đang nhìn mình ánh mắt hình viên đạn rồi á. Thật là đau lòng khôn xiết, cũng may tớ nhanh trí giảo biện được.

-"Ôi là trùng hợp thôi. Đồ của Khôi là hàng hiệu chứ áo của tớ hàng chợ có mấy chục nghìn à, đôi sao được mà đôi?"

Các bạn bán tín bán nghi nhưng xong cũng tin quay lên trên nói chuyện cười đùa như thường. Thu thở phào quay sang trách Khôi.

-"Cậu biết đồ của chúng ta giống nhau từ lúc tới đón tớ rồi đúng không? Sao không bảo?"

Cún quay sang, cái giọng hờn hờn dỗi dỗi đến ghét.

-“Làm bạn gái của Khôi mất mặt lắm à mà Thu không dám nhận?”

-“Không phải thế…Khôi nói khe khẽ thôi…bọn nó nghe thấy thì toi… Khôi trả lời tớ trước đi đã…tớ hỏi Khôi trước mà…”

Bạn không đồng ý, người đâu mà ngang như cua ấy. Bọn tớ lườm đểu nhau, không bên nào chịu bên nào nên rốt cuộc đành thoả thuận viết ra giấy rồi cùng trao đổi.

Tớ viết rất dài, rất chân thành, đại loại nội dung là việc làm bạn gái của Khôi, tớ hoàn toàn không thấy mất mặt gì hết, còn rất vinh dự là đằng khác. Nhưng phải giữ bí mật thứ nhất là vì cậu quá hot nên tớ e rằng công khai sẽ làm bọn con gái ngứa mắt, thứ hai do tớ sợ phụ huynh biết kiểu gì cũng mắng rồi cấm yêu.

Mẩu giấy của Khôi thì ngắn hơn, chỉ có vọn vẹn vài chữ.

“Tại sáng nay đằng ấy xinh quá làm mình hơi đơ, thành ra quên béng mất.”

Hai đứa hâm dấm dúi đọc đọc rồi quay lại nhìn nhau trìu mến. Khôi véo má tớ một cái, tớ cũng khẽ cấu nhẹ vào mu bàn tay bạn, thế là hết giận nhau.

Hoà rùi ý nha.

Tình yêu tuổi học trò là vậy á, thỉnh thoảng lại cãi nhau hờn tủi chứ chẳng được lãng mạn đẹp đẽ như trong phim đâu. Có những lúc cậu ấy khiến tớ phát điên, nhưng nhiều khi nhớ tới lại tự ngồi ngây người cười như một con ngốc.

Tình hình học tập của tớ dạo này rất tốt, mấy bài kiểm tra vừa rồi vẫn xếp

thứ hai lớp. Nhưng mà thứ hai vinh quang nhá chứ không phải như trước đâu. Nhờ có Khôi kèm thêm nên dần dần điểm nó chênh ít lắm, ví dụ Khôi được 10 thì Thu cũng được 9 hoặc 9.5.

Đôi khi cả lớp chỉ có hai con mười, của tớ và cậu ấy, eo sướng ơi là sướng ý. Những lúc như vậy ở dưới ngăn bàn Khôi hay lén lút siết chặt tay Thu một cái, cảm giác nó cứ run run xao xuyến lắm á.

Thấm thoát cũng sắp tới ngày khai trường rồi, Khôi vì vẽ đẹp với khéo tay nên các thầy gọi đi suốt à. Nói chung cậu ấy bề ngoài ít nói lầm lì thôi chứ thực ra bản chất là người nhiệt tình, thầy cô giao việc gì đều ngoan ngoãn vâng lời chứ không õng ẹo tỏ vẻ nhà giàu thế lực bất cần như một số hotboy khác trong trường tớ đâu.

Những lúc như thế Thu thường ngồi ở phòng tự học đợi cậu ấy, đồng thời cũng mang bài tập ra làm luôn. Khôi xong việc sẽ quay lại chấm cho tớ rồi hai đứa cùng về.

Thỉnh thoảng bạn bè đồn cái này cái kia vui vui thì tớ cũng chạy đi hóng hớt một lát. Nói chung tầm này vừa kết thúc học hè mà lại chưa vào năm học mới nên lắm chuyện hay ho cực.

Ví dụ như hôm kia khối 10 mới nhập học có em Diệp hotgirl làm náo loạn cả trường luôn à, mình em đi học mà có ba cái xe ôtô đi theo. Lúc em bước xuống thì tới mấy vệ sĩ chui ra hộ tống liền, oai ghê gớm luôn.

Rồi chiều qua bạn Hưng nhảy lên nóc sân thượng, đứng cạnh chuồng chim bồ câu ngỏ lời mặn nồng với người thương.

-“Chi à, lần này đã là lần thứ 19 Hưng tỏ tình với Chi rồi đấy. Chi đi khắp thế gian này chắc chắn cũng không tìm được người nào thương Chi hơn Hưng đâu. Say Oh Yes đi Chi ơi là Chi ơi…”

Kiên nhẫn thật đó, rất đáng khâm phục.

Sáng nay thì trường có tiết mục hay nhất, đó chính là cựu học sinh về giao lưu, chị ấy đang học ở Yale, eo chị nói bao nhiêu chuyện tươi đẹp ở nước Mỹ á, thích ơi là thích ý.

Khổ thân Khôi phải đi vẽ tường nên không được nghe, thế nên lúc về tớ làm phát thanh viên tình nguyện, kể từng từ từng chữ không thiếu chi tiết nào.

-"Ôi dồi ôi chị còn bảo cả cách nói chuyện lịch sự khi gặp người lạ nha, cái này ngày xưa hồi cấp hai cô giáo tiếng anh của tớ cũng kể qua, nếu Khôi được dạy rồi thì thôi tớ kể chuyện khác nha."

Khôi lắc đầu ý bảo chưa biết.

Eo mang tiếng học trường quốc tế mà điều nhỏ như vậy cũng không nắm được á, quá đáng thương luôn. Thu với cái bút ở túi áo Khôi, ân cần giảng giải lại cho bạn.

-"Đơn giản lắm, mình chỉ việc thêm chữ "please" cuối thôi. Ví dụ bây giờ tớ muốn có cái bút này của Khôi, tớ sẽ bảo là "Can I have your pen, please?", Khôi hiểu không?"

Cậu ấy gật đầu nhưng còn ngơ lắm, chẳng biết tiếp thu được hay chưa nữa, tớ đành móc túi lấy cái cục tẩy đưa cho bạn rồi lên giọng cô giáo.

-"Nào, bây giờ Khôi thực hành đi, nếu muốn có cái cục tẩy này thì phải nói như nào?"

Bạn này hôm nay ngu bất thình lình hay sao á, mẫu câu đơn giản như vậy mà mãi cũng không áp dụng được, gãi đầu gãi tai ấp a ấp úng.

-“Indeed I don’t need this eraser…but…can I have your kiss, please?”

Eo, tự dưng mặt mũi Thu hồng rực lên á. Ngẫm thấy mình đúng là ngu mà, từ nãy tới giờ bị troll mà không hề hay biết, còn tự cho mình thông minh hơn người mới buồn cười chứ.

Khôi ghé ngày một sát làm tớ run ơi là run ấy, nói cũng lắp ba lắp bắp.

-“I…am…not…not…ready…please…”

Khiếp van nài khổ sở thế rồi mà người ta có thèm thương hại đâu, hai tay xoa xoa má tớ rồi thản nhiên bảo.

-“No problem, I can kiss you. I’m ready.”

Vâng, cậu ấy Rét Đi.

Và chẳng nể nang gì sất, môi bạn khẽ chạm môi tớ, chắc chỉ tầm hai giây thôi á, nhưng mà người tớ nóng phừng phừng luôn, khổ ơi là khổ. Rõ ràng người ta rắp tâm thao túng Thu mà, ngượng ngượng bực bực nên đập cho tên khốn đó một trận rồi bới xối xả luôn.

-“Nguyen Hoang Trong Khoi. I. HATE. YOU. REALLY. REALLY. HATE. HATE. HATE. HATE. HATE.”

Dạo này cậu ấy cho tớ xả giận đấm đá thoải mái luôn, như kiểu không thèm chấp ấy. Nhưng ngày qua ngày, càng thân nhau thì có người càng đùa dai. Hở ra một cái là Khôi trêu Thu rồi, thi thoảng còn cù lét làm tớ cười mà nước mắt chảy giàn dụa ra á.

Nhớ mãi hôm chiều thứ sáu mình thì đang bận chép châm ngôn của những người nổi tiếng vào bìa vở cho nó cool ý, thế nào mà cái đứa ngồi bên cạnh hết nằm xuống bàn làm mặt đáng yêu rồi lại huých tay véo má làm cái chữ nó

méo mó hết cả, hại Thu tức mình quá liền càu nhàu.

-“Ê, xấu hết cả vở của Thu rồi, Khôi phiền quá à, cho Thu xin mấy phút bình yên được không?”

Xong thì tớ quay lại tập trung tìm kiếm mấy câu hay hay với ấn tượng để làm động lực phấn đấu cho năm học mới.

“Bạn không bao giờ có thể thực sự hiểu một người cho tới khi bạn nhìn mọi việc từ góc nhìn của người ta, cho tới khi bạn bước vào nội tâm của người ta và thử đi lại vòng quanh trong đó.” – Harper Lee.

Ý nghĩa thế chứ nị, bà phát biểu câu này hình như là nhà văn nổi tiếng hay sao á, nên Thu sẽ ghi vào vở Văn.

“Thế giới vốn không công bằng. Bạn biết điều này chứ? Dù bạn có nhận thấy sự bất công trong xã hội hay không thì cũng đừng hy vọng làm thay đổi được nó. Việc cần làm là hãy thích nghi với nó.” – Bill Gates.

Vâng, cháu biết điều này từ lâu rồi bác Ghết ạ, nhưng không sao, cháu sẽ chép vào vở Toán để mỗi lần mở ra là tự nhắc nhở mình phải phấn đấu học tập thật tốt á.

“Chúng ta có thể phàn nàn vì trong bụi hoa hồng có gai, hoặc là vui mừng vì trong bụi gai có hoa hồng.” – Abraham Lincoln.

Câu này thì chỉ hiểu sơ sơ thôi chứ cũng chưa tường tận ý nghĩa sâu xa đâu, thôi cứ đề lên bìa quyển Lý để lúc khác hỏi ba mẹ sau.

Cứ như thế nắn nót viết viết chép chép tới khi hoàn thiện xong mấy chục quyển vở ngẩng lên mới phát hiện ra gần năm giờ rồi, Khôi cũng đi đâu mất ý. Thu vội vã dọn đồ rồi chạy loanh quanh kiếm người.

Tìm tới tìm lui, rốt cuộc mới thấy cậu ấy.

Gớm chưa, đang vui vẻ ngồi trong văn phòng đoàn cắt hoa giấy giúp bọn con gái khối 10 mới vào. Mà anh Khôi anh cũng cao tay thật đấy, em Diệp kia nổi tiếng chảnh, đi đường vô tình mà gặp trai là khịt mũi rồi tránh xa mấy bước, chẳng hiểu anh thả thính kiểu gì mà khiến em dịu dàng nết na ngồi bên cạnh dán hoa anh cắt.

-"Anh ơi chỗ này em bôi keo hơi bị chệch rồi, có sao không anh?"

Bé Diệp lo lắng hỏi, bé Cún trìu mến lắc đầu.

-"Em nghe đồn anh năm ngoái đứng thứ nhất ạ. Năm nay học có chỗ nào khó em hỏi anh nha, em sẽ hậu tạ đầy đủ."

Kinh thật, giờ thì không biết đứa nào thả thính đứa nào đây?

Khôi gật gật đồng ý mới sợ chứ, làm Thu đứng ngoài ngứa ngáy hết cả người á, ưng ức bỏ về trước luôn. Tớ tưởng tối hôm đấy ai đó giận lắm, sẽ càu nhàu kiểu sao Thu lại bỏ Khôi ở lại một mình cơ, hoặc ít nhất cũng giống như mọi khi nhũng nhiễu dỗi hờn.

Khổ nỗi tưởng với chả tượng, vào rừng mơ mà bắt con tưởng bở đi á.

Không một tin nhắn.

Cả hai ngày cuối tuần cũng mất tiêu chẳng thèm liên lạc. Bật tăm bật tích làm mình cứ lo người ta ốm cơ, thế nên sáng thứ hai tới trường thấy bạn vẫn mạnh khoẻ thì có chút mừng, lao tới hỏi han tíu tít.

Cún không niềm nở như mọi khi á, giọng nói nhàn nhạt kiểu rất chán nản ấy.

-"Khôi ổn. Chỉ là Khôi không dám làm phiền Thu thôi."

Ặc, gì thế?

Đừng bảo là có người thấy tổn thương chỉ vì một câu nói đùa của tớ chứ? Lúc đó bực bực thì nhỡ lời thui mà, đâu có ác ý gì đâu. Sao cậu ấy phải nghiêm trọng hoá như vậy?

Thu còn chưa biết phải làm sao thì Chi đã xông vào lớp, đập một phát cả tập ảnh xuống bàn học của bọn tớ, nước mắt ngắn nước mắt dài nức nở.

-"Khôi à, sao lại có ảnh Khôi ôm nhỏ Diệp thế? Khôi thích nó à? Sao có thể? Hai người mới gặp nhau mấy hôm thôi mà?"

Chẳng bù cho Thu vừa xem ảnh vừa tan nát cõi lòng, Hưng nghe mà sướng, mồm mép tép nhảy liên hồi.

-"Ôi dào, tiếng sét ái tình đâu cần đợi tới giây thứ hai, thôi nha, Chi bớt mơ mộng đi, từ giờ về đội của tôi nhé."

-"Không, Hưng im mồm ngay. Khôi nói rõ ràng cho Chi nghe đi. Chi phải nghe từ chính Khôi thừa nhận cơ. Ảnh này là thật, hay là giả?"

Thái độ Khôi thản nhiên lắm, cậu ấy với ngay bút viết đúng một từ vào tập giấy nháp trước mặt mấy đứa.

"Thật."

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thi Nhau Mọc Sừng

Chi nó hỏi thêm rằng là, Khôi thích Diệp thật hả? Không chỉ Chi mà giờ cả lớp cũng hóng hớt câu trả lời.

Rồi WC gật đầu đánh rụp một cái, bao nhiêu con tim vỡ vụn.

Có đứa thất thểu trở về chỗ mà mắt còn rơm rớm, có đứa mải miết lên mạng tám chuyện. Quên chưa kể nhỉ, với tốc độ công nghệ phát triển như giờ thì toàn bộ ảnh của hai bạn trẻ được đính trên trang đầu group của trường luôn.

Dự sẽ là hot topic trong tuần này, tuần sau, và có thể tuần sau nữa.

Đó, đời nó phũ thế đó.

Là bạn trai của Thu mà lại ngang nhiên đi ôm ấp đứa khác, còn vô tư thừa nhận tình cảm chốn đông người mới hoành tráng chứ.

Ôi dồi ôi, đắng con nhà bà lòng ợ.

-"Đứng núi này trông núi nọ thế hả Khôi? Có vẻ như Thu nhìn nhầm con người Khôi rồi."

Thực ra tớ đang ngun ngút lửa giận ấy, điềm tĩnh nói được như thế cũng là cố gắng lắm rồi. Tiếc rằng người ta chẳng cảm thấy hối lỗi gì cả, ngược lại còn quay sang lạnh lùng đáp.

-"Làm sao mà bằng ai đó một tay bắt mấy cá."

-“Hả? Nói nhăng nói cuội cái quái gì vậy? Khôi có biết là Khôi vừa cắm lên đầu Thu một cái sừng to bự rồi không?”

Hai tay Khôi ép chặt hai má tớ, bắt phải hướng về phía cậu ấy.

-“Thu cũng nhìn trên đầu Khôi xem, có cả chục cái sừng rồi đó.”

-“Đâu, làm gì thấy cái nào đâu?”

Thu gân cổ lên cãi. Khôi không đôi co nữa, chỉ là bỏ xuống căng tin chơi thôi. Thường thì tớ sẽ đi theo cậu ấy hỏi cho ra nhẽ đó, nhưng đột nhiên hôm nay thấy chán chán à.

Tại cảm thấy mối quan hệ này không công bằng chút nào cả. Ngày xưa vì thương bạn ít nói tự kỷ nên Thu lúc nào cũng nhường nhịn xuống nước trước, nhưng mà giờ chẳng phải Cún gần gần hết bệnh rồi hay sao?

Vì đâu suốt ngày giận hờn thế?

Tớ là con gái mà, tớ không dỗi thì thôi chứ, đến lượt cậu ấy chắc?

Con giun xéo lắm cũng quằn á, Thu chẳng chịu đựng được nữa đâu ợ.

Đừng có nghĩ mình là hotboy mà người khác phải chạy theo đi, mỡ đấy mà húp nhé. Ừ thì tớ xấu hơn bạn rất nhiều, nhà nghèo hơn nhà bạn, nhưng có sao đâu? Tớ cũng có giá trị riêng của tớ mà.

Tóm lại vụ này làm Thu bực bội thôi chứ một giọt nước mắt cũng không thèm rơi nha. Ngẫm cũng chẳng đáng, với lại mình phải tôn trọng chính mình trước khi mong người khác tôn trọng mình ý, cho nên là, dẹp hết nha, Khôi không cần Thu thì Thu cũng không bao giờ quỵ luỵ mà bám theo Khôi đâu.

Quên xừ đi.

Kể từ đó tớ và Khôi như kiểu "người dưng ngược lối" luôn á. Rất ít khi chạm mặt, mà có chạm thì cũng nhanh nhanh chóng chóng vượt qua đối phương coi như không quen biết.

Cả cái dự định cuối ngày khai giảng hai đứa chụp ảnh rồi đặt sổ làm kỷ niệm cũng bị huỷ luôn à. Không thì chả nhẽ mình tớ đi, người ta còn mải Diệp với chả diếc cơ mà.

Eo, thân lắm.

Tất cả các group với diễn đàn đều loan tin hai người đó cặp kè rồi nha. Dạo này cái Chi hôm nào tới lớp mắt cũng sưng húp à, fanpage thì toàn sờ ta tớt thất tình làm fan của nó cuống cuồng cả lên.

Hưng phởn chưa từng thấy, huýt sáo líu la líu lo cả ngày.

Còn một bạn nữa, chính là bạn Khỉ. Sau bao nhiêu ngày bặt vô âm tín thì buổi học đầu tiên hắn nhảy xổ ra chặn đường tớ trước khi vào lớp, cái mặt toe toe toét toét như lợn nái được mùa ấy.

-"Ôi may quá…vào lớp 11 rồi…là lá la…cuối cùng cũng hết lời thề…cuối cùng cũng ta được quang minh chính đại gặp Thu Thu nương tử…"

Đùa cái gì mà "Thu Thu nương tử", sến méo cả mặt á.

-"Thu này, nghe đồn Khôi yêu Diệp à?"

Gớm Khỉ cũng hóng hớt à? Đọc tin trên mạng chưa đủ hay sao mà còn phải đích thân hỏi Thu nữa? Đang yên đang lành sát muối vào lòng nhau làm chi vậy? Tớ chán nản gật đầu bừa cho xong, nào ngờ cậu ấy vẫn chẳng tha, tay kéo tay tớ, người thì ghé sát thầm thì.

-"Thu nè, nhà tôi hè vừa rồi mới mở thêm hệ thống đại lý chuyên cung

cấp phân bò khô nguyên chất cho các tỉnh đồng bằng phía Bắc đấy. Giờ giàu lắm á, Thu mà yêu tôi là vừa được làm bà chủ vựa than, vừa được làm bà chủ vựa phân nhé."

Khiếp trời ơi, nghe báu bở quá đi mất. Mà cái tên đó chẳng cho tớ cơ hội từ chối gì cả, dúi cái túi giấy đẹp ơi là đẹp vào tay Thu rồi bái bai chạy biến về lớp.

Trong túi đó có hai chiếc bánh bao xá xíu thơm lừng với cả một hộp trà sữa mát lạnh, chắc bạn vừa mua ở dưới căng tin. Thôi bạn có lòng thì mình có dạ vậy, bánh đưa cho Thu rồi để tới ra chơi đem trả thì nó lại nguội mất ngon.

Thu nhắn tin cho Khỉ bảo lần này Thu nhận nhưng lần sau đừng làm thế nữa tốn kém, đoạn vì trống chưa đánh nên mang đồ ra chén, nói chung là ngon đấy.

Thế nào mà vừa mới hút được chút trà tráng miệng thì có đứa khốn nạn nào đấy đập balô lên bàn đến sầm một cái làm mình giật bắn.

Khiếp sặc gần chết, ho toán loạn luôn á.

Xong hình như ai đó thương hại mình hay sao ý, lạnh lùng vứt cho cái khăn mùi soa. Thu ức hết cả người, vứt trả bạn rồi chạy xuống nhà vệ sinh rửa mặt. Lúc vừa bước chân ra lại thấy Khôi đứng sừng sững trước cửa mới ghét chứ, nhưng tớ cũng chơi bài bờ ơ bơ luôn.

Hai đứa ngồi hai bàn cuối cùng giống như xưa á. Hôm nay Khôi làm sao mà thỉnh thoảng tớ vô tình liếc sang thấy mặt mũi với tai của cậu ấy đỏ lắm ý. Xong rồi cứ nằm rạp ra bàn đó, lúc tan học đi qua chỗ bạn vô tình tay sượt nhẹ vào tay người ta thấy nóng rừng rực luôn.

Chẳng hiểu sao tớ lại thấy hơi lo lo nha, nhưng rồi thấy bạn được bao

nhiêu người quan tâm hỏi han nên mặc kệ bước thẳng luôn. Quên chưa kể với các cậu mẹ tớ bảo từ kỳ này đừng bán phiếu ăn, Thu xuống phòng ăn trưa cho hoà đồng với các bạn.

Ba tớ thì khuyên là thời học sinh cũng không còn nhiều nữa, con cứ trải nghiệm đi, chẳng mấy khi có cơ hội mà. Tớ cũng phân vân nhiều lắm, nhưng vì rốt cuộc thấy ba mẹ nói cũng có lý, với cả năm nay nhà tớ hàng sáng đều xuất đậu phụ, tào phớ cho hệ thống khách sạn với nhà hàng cao cấp của cô Vân chú Đăng ấy, nên không phải lo đi ship lẻ nữa, gia cảnh cũng khấm khá lên một chút.

Xuống tới nhà ăn lớn mới thấy choáng ngợp mọi người ạ. Là ăn theo kiểu búp phê, toàn món ngon ơi là ngon á. Tớ chọn toàn đồ Âu thôi, xong còn rót nước táo vào cái ly ấy, mang ra bàn ngồi nhấm nháp cảm thấy mình sang chảnh ghê gớm đi á.

Bây giờ là một trong những trường cấp ba tốt nhất thành phố, nhưng chỉ mấy năm nữa thôi, nhất định tớ sẽ ăn trưa ở căng tin của một trong những trường đại học tốt nhất nước Mỹ.

Tin không?

Cho dù cả thế giới có cười chê dè bỉu Thu mơ tưởng hão huyền thì cũng chẳng sao đâu, tớ tin vào chính bản thân tớ là được rồi.

Lại kể chuyện mấy tiết học buổi chiều thấy tình hình của Khôi tệ hẳn đi đó. Cô giáo cũng bảo cho bạn về nhưng cậu ấy lắc đầu. Rồi tới lúc trống điểm Thu đang định thu dọn đồ để tới câu lạc bộ nhảy cùng Khỉ thì có người kéo mép áo, ánh mắt nhìn tớ long lanh long lanh, trông tội tội thương thương lắm.

-“Thu Thu ơi mau lên mau lên.”

Tiếng bạn Khỉ ngoài cửa lớp cứ sồn sồn cả lên á, mà ở trong này ruột gan

tớ nó não nề ảm đạm dễ sợ.

-“Thôi Khôi tha thứ cho Thu đó…mình làm hoà được không?”

Hả?

Tớ có tội lỗi gì mà cậu ấy phải tha thứ? Vô lý thế chứ nị.

-“Thu…đừng…đi…”

Giọng năn nỉ đến là ngọt ngào, vừa thấy mủi lòng lại vừa thấy bực bội á.

-“Sao? Khôi đi với Diệp thì được còn Thu không được chơi với Khỉ hả? Thế kỷ 21 rồi nhá, nam nữ bình đẳng. Tớ cũng không giống như mẹ Khôi đâu mà chịu cảnh Khôi lăng nhăng như bác Đăng á.”

Hình như Thu hơi quá lời thì phải, thấy người ta mặt đen kìn kịt luôn. Cậu ấy siết lòng bàn tay tớ tới đau điếng. Thu cũng chẳng phải dạng vừa đâu, đá chân Khôi một cái rồi chuồn đi với Khỉ.

Nếu tớ đi với Khôi thì cậu ấy sẽ luôn lặng lẽ ở phía sau, thỉnh thoảng mấy lần Thu phởn quá suýt trượt chân nhưng may mà người ta luôn đỡ được cả. Khỉ thì khác, tính tình vui vẻ phóng khoáng, tớ cảm thấy cậu ấy rất giống lão Tôn cứ nhăm nhe chạy trước ngó ngang ngó dọc rồi tí tởn quay lại trò chuyện với “sư phụ”.

-“Thu bao giờ thì yêu tôi thế?”

-“Tớ đã bảo đừng nói chuyện yêu đương mà. Không bao giờ đâu.”

-“Thu nghĩ kỹ đi chứ, sao lại nỡ từ chối đại thiếu gia của tập đoàn phân than số một Việt Nam thế?”

Eo, làm gì mà số một, chém gió. Tớ nghe vô lý nên phản bác lại ngay.

-“Quên đi, bò hay trâu thì nó đi ị cũng phải có giờ chứ lấy đâu ra mà lắm. Không bao giờ sánh được với hệ thống sản xuất phân công nghiệp của CL Group đâu.”

-“Thu cứ bi quan thế nhỉ. Bây giờ chưa được nhưng mai sau tôi kế nghiệp chắc chắn là được đấy. Giờ nhiều khi phân bón có hoá chất độc hại người ta vẫn thích dùng c…ứ… nguyên chất hơn mà. Nhà tôi thử trồng rồi, rau xanh mơn mởn luôn. À Thu có thích không hôm nào tôi đem cho mấy bó?”

Ớ nghe hay nhỉ?

Thực ra cậu này ngoài nhiệt tình tốt bụng thì cũng có chí hướng đấy. Được, tớ thích kết bạn với những người có hoài bão lớn.

-“Được vậy thì tốt quá. Với lại Khỉ này, nếu kiên trì thực hiện giấc mơ thì nhất định cậu sẽ thành công đó, cố lên nhé.”

-“Ôi dào ôi, chắc chắn là thế rồi. Thu mau mau quyết định đi không là xổng mất chức phu nhân rồi có hối cả đời cũng không kịp nữa.”

Tớ đáp rằng là tớ không hối hận gì cả. Khỉ bảo cứ nghĩ thêm đi rồi hai đứa chạy nhanh xuống phòng tập.

Bạn học nhảy hiphop, còn Thu thì học nhảy sexy. Mọi người cứ cười chứ tớ thấy chẳng có gì phải xấu hổ cả, có làm gì tội lỗi đâu, thấy nó đẹp với cả nghe các anh chị khối 12 bảo con gái học vào người mềm dẻo quyến rũ hơn thì học thôi.

Học được nửa buổi thì thấy tất cả mọi người tự dưng dừng tập, rồi như trúng tà lôi điện thoại ra đọc đọc như kiểu có tin hot ấy.

Quả thật là có chuyện giật gân.

http://tieulun.hopto.org

“Nguyễn Hoàng Trọng Khôi lớp 11A1 vừa được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Hội hotgirl trong trường đang túc trực ở phòng chờ.

P/S: Quả thật nếu biết có nhiều gái đi theo thế này thì em đã ngã bệnh từ lâu rồi các thím ạ.

Ký tên: Thông tấn xã con vẹt.”

Ban đầu cứ ngỡ là đùa cơ, sau thấy cả lũ rôm rả quá làm lòng tớ cứ lạnh toát ra ấy, rốt cuộc không tập được nữa phải đi về. Về nhà một lát thì mẹ gọi lại nói chuyện.

-“Cô Vân vừa điện bảo Khôi mới tái bệnh, bạn bị khủng hoảng tâm lý dẫn tới co giật mạnh. Thằng bé bây giờ chưa tỉnh nhưng cũng qua nguy kịch rồi.”

Thu nghe mà sợ tới nghẹt thở luôn, chỉ là vẫn cứng mồm thôi.

-“Kệ, chẳng liên quan gì tới con cả.”

-“Hai đứa lại giận nhau à? Sao con không nhường bạn một chút?”

Giọng ba tớ vọng vào, chọc đúng huyệt làm Thu rưng rưng á. Không muốn thầy u thấy mắt mình đỏ nên tớ với vội cái gối để rúc mặt vào rồi mới ấp úng bảo.

-“Con…con…cái gì cũng có giới hạn thôi chứ…rõ là Khôi chọc con trước mà…”

-“Nhưng bạn bị bệnh nên tâm lý nên dễ bị tổn thương với hơi trẻ con, Thu người lớn hơn thì đừng chấp nhặt.”

Nhưng mà con đã nhịn quá nhiều lần rồi!

Tớ muốn hét thật to lên như vậy đó, nhưng lại thôi. Lủi thủi xin phép ba

mẹ về phòng. Hôm ấy tâm trạng tớ tệ ghê gớm, đêm không tài nào mà ngủ được, cái gối thì bị thấm nước mắt ướt hết sạch.

Phải năm ngày sau Khôi mới đi học. Năm ngày ấy chắc chẳng ai biết tớ khổ như thế nào đâu, ở trường thì lo lắng, tan học đến thăm thì bạn không chịu gặp.

Tưởng tượng mà xem, cả lớp đều được cho phép vào chơi với người ta, còn mình tớ lang thang ngoài bãi cỏ ở hành lang bệnh viện. Thật sự buồn kinh khủng khiếp luôn á.

Mong mãi mới được nhìn thấy bạn. Người gầy với xanh xao phát xót luôn, tay thì vẫn dán băng chắc là vết truyền nước. Cậu ấy trở về lạnh lùng hơn cả ngày xưa ý, Thu lấy hết sức cản đảm quay sang lí nhí chúc mừng Khôi hết bệnh mà bạn coi mình như không khí ấy.

Rồi tiết cuối sinh hoạt hôm thứ bảy là mục bình bầu cán bộ lớp. Chức lớp trưởng Cún được 100% phiếu nhưng cậu ấy không làm nên vẫn là của Hưng. Tớ ứng cử chức lớp phó học tập, được 100% con trai và 50% con gái ủng hộ nên trúng. Thủ quỹ kiêm bí thư văn nghệ là Chi. Bạn Béo giữ chức lớp phó lao động.

Vì năm nay lớp 11 rồi nên buổi trưa tớ với Hưng có bàn nhau kế hoạch phát triển chung cho lớp. Ngay chiều hai đứa lên bục giảng triển khai luôn. Hưng nói trước, giọng cậu ấy khá trầm ấm, rất có khí chất làm lớp trưởng đó chứ.

-“Vậy là tất cả mọi người rõ rồi nhé. Lớp chúng ta sẽ chia làm hai nhóm, người trong nhóm gặp nhau hai buổi một tuần. Nhóm một dành cho các bạn tương lai sau này phát triển sự nghiệp trong nước do tôi làm đại diện. Mục đích là các bạn giúp đỡ lẫn nhau, với ai muốn hoạt động nghệ thuật thì cả nhóm giúp người đó xây dựng hình ảnh hướng đi, ai thích kinh doanh thì có

thể giúp nhau về mặt vốn liếng hoặc kinh nghiệm.”

Thu đon đả tiếp lời.

-“Nhóm hai sẽ dành cho các bạn muốn đi du học, trong đó có tớ, hề hề. Nhóm này mục đích là giúp nhau luyện thi chứng chỉ, tìm hiểu về các trường đại học nổi tiếng và chia sẻ thông tin cần thiết. Nhóm này tớ hi vọng bạn Nguyễn Hoàng Trọng Khôi làm đại diện, cậu thấy thế nào?”

Tớ không cần hỏi ý của mọi người vì tớ chắc chắn tụi nó sẽ tán thành. Nhưng tớ cũng biết trước Khôi tập trung vẽ chứ không thèm trả lời mình nên chốt điểm luôn.

-“Được, Khôi không nói gì nghĩa là đồng ý. Thảo luận xong. Ai có ý kiến gì không?”

Hầu hết là lắc đầu, chỉ có cái Chi giơ giơ tay rồi thỏ thẻ.

-“Lớp phó học tập ơi đăng ký hai nhóm được không? Xong một tuần hai buổi thì tớ gặp mỗi nhóm một buổi.”

Eo, tham nha, vừa muốn phát triển sự nghiệp thành người nổi tiếng vừa muốn gặp Khôi. Thu thì thế nào cũng được, tiếc rằng chưa kịp gật đầu đã thấy Hưng chỉ thẳng vào mặt Chi gào ầm hết cả lên.

-“AN TUÊ….an tuê an tuê an tuê….Không được, ai cũng không được vào hai nhóm. Nhất là nàng lại càng không. Trừ khi bước qua xác trẫm, hiểu không?”

Cả lớp được một trận cười nghiêng ngả, bọn nó còn không ngại bỏ thêm dầu vào lửa cơ.

-“Oh My God…that’s so cool…so rồ man tịch…”

-“Over his dead body…đu iu ăn đơ sờ ten?”

-“Love love love love….kiss…kiss…kiss…kiss…kít sờ…kít sờ…kít sờ…”

-“Đến với đội của Hưng đi Chi…Khôi đại ca có Diệp rồi…Khôi cũng đi du học cơ nên hai đứa bay sau này yêu xa sao được…”

Mỗi đứa một lời nhao nhao hết cả lên làm bạn Chi ức tím cả mặt, trèo hẳn lên bàn quát tháo.

-“SHUT UP…Would you guys shut up?”

Sau đó thì nó tháo dép rồi không thương tiếc ném thẳng vào mặt sếp. Bạn bị cái mũi cao gót đâm thẳng vào trán làm rơm rớm máu. Mẹ Chi bên dưới hoảng quá chạy lên xin lỗi rối rít, nào là đồ ngốc nghếch, nào là sao không tránh, nào là tớ không cố ý đâu.

Rồi họ đưa nhau xuống phòng y tế.

Lớp chưa kịp giải tán thì em Diệp lấp ló ở cửa, thẹn thùng hỏi.

-“Chị Thu ơi cho em gia nhập nhóm hai được không ạ? Em cũng thích mai sau được đi du học.”

Ối dồi ôi, ngày gì mà toàn chuyện hót thế? Tất nhiên là không rồi em ợ, chị không đủ cao thượng ngồi nhìn hai em tình qua ý lại nhé.

Nhưng mà trả lời thẳng thì xấu tính quá, tớ đành cho cả lớp quyết định. Chẳng thể ngờ được bọn nó vỗ tay ầm ầm ý, đến là nhọ.

Thôi đành thử cơ hội cuối cùng, Thu hỏi ai đó.

-“Khôi là đại diện của nhóm mà, Khôi đồng ý không? Nếu Khôi không

nói gì thì coi như là không đồng ý nhé.”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tears Fall

Ừ, Khôi không nói gì thật luôn đó.

Chỉ lẳng lặng thu dọn đồ đạc thui, rẽ ra ngoài cửa lớp gặp Diệp thì hơi dừng lại một chút nha. Chẳng biết bé ấy chui rúc ở đâu mà trên vai áo có dính vài cọng cỏ dại, anh Khôi khẽ phẩy phẩy cho em rồi mới về.

Eo, nhóc con mắt tròn xoe nín thở, tớ đoán chắc tim nó sắp rớt ra ngoài rồi á.

Cả lớp 11A1 reo hò suýt xoa, vài đứa đã kịp dùng điện thoại ghi lại khoảnh khắc ngàn vàng để post ngay lên group của trường ý. Ối dồi ôi, kiểu này bà con cô bác tha hồ mà buôn lê bán dưa nhé.

Tớ tất nhiên chẳng rỗi hơi mà lê la vào mấy cái topic đấy rồi, chỉ có điều, nếu bảo không có cảm xúc gì thì là nói dối, thấy trong lòng hơi gai gai ngứa ngáy. Thế cho nên cái tính ích kỷ nó trỗi dậy luôn, Thu dõng dạc tuyên bố.

-"Thế là xong nha, Khôi không đồng ý cho Diệp học cùng."

Khổ nỗi lũ con trai trong nhóm dại gái, đập bàn đập ghế kêu không phục. Chúng nó dám bảo tớ chơi không đẹp, gài hàng Khôi mới sợ chứ. Rồi các bạn kiến nghị đòi vote lại, chấp hẳn luôn cái phiếu trắng của nhóm trưởng.

Thu thì mới nhận chức lớp phó nên không muốn chuyên quyền làm mếch lòng dân, đành phải gật đầu đồng ý. Kết quả sau đó thì không phải nói rồi ạ, em Diệp nghiễm nhiên có suất.

Tuy nhiên em ấy cũng không giống như vẻ bề ngoài kiêu chảnh mọi người thường thấy đâu. Chơi rồi mới biết nha, tính tình đáng yêu vô đối luôn. Anh chị gọi thì một điều dạ hai điều vâng rất chi là lễ phép ý.

Ngoài xung phong lên thư viện đăng ký phòng học cho nhóm thì tới buổi cũng đến sớm lắm luôn ý, chuẩn bị cho mỗi người một khay nhỏ nhắn trong đó có bánh ngọt, hoa quả và cốc trà xanh. Công nhận cuộc đời có những người mà mình muốn ghét cũng không ghét được ấy, bởi vì họ quá dễ thương á.

Thảo nào Khôi có cảm tình là phải, không nghĩ tới thì thôi, nghĩ lại hơi buồn buồn. Mà bọn tớ học nhóm nên ngồi bàn tròn, vị trí của tớ với Diệp hiện tại nối vào là thành đường kính đấy, ý là đối diện nhau. Tưởng Cún phải lao vào chỗ người yêu chứ? Tự dưng không nói không rằng để balô cạnh Thu là sao?

Bạn sau đó lấy tập đề in sẵn ra phát cho mọi người, bé Diệp thì chạy vọt sang thủ tha thủ thỉ.

-“Chị Thu yêu quý ơi cho em ngồi đây nha.”

Giọng ngọt xơn xớt luôn à.

Thu đành ngậm ngùi gật đầu. Giờ băng ghế theo thứ tự là Thu, tới balô của Khôi, rồi tới Diệp. Có người phát bài xong thì vòng về tự dưng gõ gõ vai tớ mới sợ chứ, bạn không thèm mở miệng nhưng chơi lâu rồi tớ cũng hiểu cái động tác hất hàm ấy nghĩa là ngồi xích xích ra.

Vô lý thế chứ nị.

Rõ ràng phía bên phải em Diệp có chỗ trống mà.

Mà giả như cậu ấy thích ngồi bên trái em Diệp hơn thì chỉ cần bảo con bé,

nó nhích mông một cái là xong. Đằng này ra lệnh cho Thu làm Thu lại phải bảo Hương dịch ra, Hương tất nhiên phải quay sang bảo Tuấn, Tuấn quay sang nhắc Đào, Đào quay sang nói Béo…vân vân và vân vân…cho tới khi có chỗ cho WC.

-"Hống hách lộng quyền…ghét cái mặt…"

Thu tức nên hơi lủng bủng trong miệng, không ngờ người ta nghe thấy xong bị xoắn tai một cái đau ơi là đau ý, mặc dù hơi ấm ức nhưng bản tính nhu nhược cộng thêm giờ cậu ấy không thương tớ nữa nên cãi nhau chỉ có thiệt á, thôi thì ngậm miệng ngoan ngoãn làm bài là tốt nhất.

Bỏ qua mọi ân oán chuyện tình cảm bên lề thì có Khôi học cùng thực ra tốt ghê gớm luôn ý. Bạn như cuốn sách vạn năng luôn, hỏi cái gì cũng biết. Mọi người thắc mắc chỗ nào đều tận tình chỉ dạy, chẳng nói đâu nhưng viết ra giấy rất rõ ràng là các bạn cũng đủ hiểu rồi.

Nhất là em Diệp mới lớp 10 nhiều cái còn chưa rõ ấy, thắc mắc liên tục luôn. Thu thì ngại nên cứ bài khó là đợi chúng nó hỏi để mình chép cùng thôi. Học đại số tầm tiếng rưỡi thì thấy chán quá nên tớ lật qua mấy trang để làm hình.

Đến nhục cái tính ẩu, đưa tay vào ngăn bàn lấy thước thôi mà cũng cẩu thả làm rơi viên thuốc. Thuốc của Cún đấy, tớ để ý thấy từ ngày xuất viện hôm nào bạn cũng phải dùng năm viên trắng với một viên con nhộng màu đỏ.

Mặc dù cậu ấy chẳng trách mắng gì cả, mặc dù người ta vẫn bình thản uống mấy viên trắng nhưng tớ thấy tội lỗi lắm, nên là chẳng nghĩ ngợi nhiều chui tọt xuống dưới để tìm cái viên màu đỏ.

Khổ ơi là khổ ấy, bò ngoe nguẩy dưới gầm bàn soi chỗ này ngó chỗ kia mãi mới thấy, tớ lau lau thổi thổi sạch sẽ rồi sướng quá ngoi lên thì lại bị cộp

đầu một phát. Nhưng thấy mềm mềm à, không phải cộp vào cạnh bàn mà là cộp vào tay Khôi các cậu ạ.

Thu biết bản thân hơi ảo tưởng sức mạnh nhưng mà cảm thấy cứ như ai đó đặt sẵn tay ở đấy để bảo vệ tớ ý, tự dưng xao xuyến rồi tim đập nhanh lắm á, phải một lúc sau bị người ta giật giật mớ tóc mái bù xù mới tỉnh mộng lau lồm ngồm bò lên trả bạn viên thuốc.

Khôi nhận lấy nuốt luôn chẳng cần uống nước gì cả.

Thu nhìn nhìn rồi không kiềm được viết lên tờ giấy nháp.

“Không đắng à?”

Cậu ấy còn đang mải chép lời giải cho Diệp, lúc lâu sau mới dí vào tay tớ mẩu giấy có mấy chữ.

“Thuốc không đắng. Lòng mới đắng.”

Đọc xong mà choáng hết cả người, kiểu như chơi chữ á, chẳng hiểu gì sất.

“Thế giờ làm như nào để hết đắng?”

Tớ viết đấy, chưa biết có nên đưa cho Khôi hay không thì cậu ấy đã trông thấy, tỉnh bơ thêm vào hàng bên dưới bốn từ.

“Ăn một viên kẹo.”

Ặc, đúng là đồ tự kỷ trẻ con tâm lý không bình thường. Yêu người khác rồi thì còn nói chuyện đó với Thu làm gì cơ chứ? Tớ bực hết cả mình đi ấy, ngoáy ngoáy viết viết mà suýt thì rách cả giấy.

“Ừ, cứ tự nhiên. Nhưng Khôi với Diệp ra ngoài vườn trường mà ăn nhé, đừng có chùn chụt ở đây làm hỏng văn minh nơi công cộng.”

http://tieulun.hopto.org

Chẳng hiểu sao Khôi lại giận Thu nữa, lườm Thu, cấu Thu rồi còn dùng mực vẽ màu vàng choé uốn lượn trên giấy xúc phạm Thu nữa.

“THU LÀ CON NGU.”

Thề luôn tớ thấy tủi thân dâng trào lên tới tận cổ á, cố lắm mới nén được xuống. Mắt rơm rớm nhưng phải ngửa cổ lên trần nhà để không khóc, nhất định không thèm nhỏ một giọt nào vì cậu cả, không đáng.

Nghĩ thông suốt rồi thì cúi xuống làm bài tập tiếp, tới gần cuối giờ tự dưng có con khỉ đột hai tay cầm hai mớ rau muống xanh mơn mởn chạy hồng hộc vào gọi Thu tới tấp.

-“Thu Thu…Thu Thu yêu quý của ta…tìm…tìm…nàng mãi…may quá ở đây…cho nàng…”

Có người tự nhiên như ruồi uống hết cốc trà của tớ rồi hớn hở khoe.

-“Rau này trồng bằng phương pháp mới đấy, dùng hẳn 100% phân tươi. Ba mẹ tôi quây chặt lắm, rào kín chỉ để nhà ăn thôi, tôi thương Thu kinh khủng trưa nay tôi mới nhảy vào vườn hái trộm đó.”

Eo, cứ cảm động kiểu gì á, nhưng cũng có đôi chút thắc mắc nên tớ hỏi Khỉ.

-“Nhà cậu đâu có nuôi bò đâu mà có phân tươi?”

Bạn cốc đầu tớ một phát rồi vô tư bảo.

-“Thu ngốc quá đi, cần quái gì bò, nhà đầy người mà.”

Ặc.

WTF?

Thu cứng họng luôn á, đã thế Nam còn xỉa để thảo nào rau xanh ngon thế làm bọn nó cười nghiêng ngả, em Diệp suýt chút nữa bị sặc, cái mặt bạn Khỉ thì dày khỏi nói rồi, vẫn nhe nhe nhởn nhởn được mới sợ chứ.

-"Gớm mấy cái thể loại đi toa lét xong chỉ biết dập nước như các thím anh không thèm chấp nhá. Thời buổi kinh tế thị trường tận dụng được cái gì thì mình phải triệt để chứ. Đây anh nói các thím nghe nè…"

Vâng, Khỉ đại ca với hẳn tờ A3 ở bàn bên cạnh vẽ vẽ vời vời giảng giải cho bọn tớ về ước mơ của cậu ấy. Từ trang trại nuôi cá tới cánh đồng rau củ quả bát ngát rồi tới những nhà máy chế biến lương thực cao ngút trời, hắn vẽ nguệch ngoạc nhưng công nhận được cái ăn nói cũng có duyên nên mọi người lắng nghe chăm chú lắm.

Cuối cùng ở khoảng trống chính giữa của tờ giấy cậu ấy vẽ ngôi nhà nhỏ xinh xinh xong thò ra hai cái mặt rất cư te dễ thương đang vẫy vẫy tay.

-"Đây, các thím nhìn vào đây. Đây mới là dự án quan trọng nhất của đời anh, cái này là nhà anh xây theo kiến trúc Pháp, ở trong nhà anh có anh và Tây Thu."

Hả? Cái gì thế?

-"Anh nghĩ kỹ rồi, Thu Thu lấy anh luôn cũng được mà muốn đi du học thì anh chờ. Nói chung sau tất cả, anh và Thu nhất định sẽ về với nhau mà thôi. Lúc đó anh sẽ trao cho Thu Thu chức bà chủ của tập đoàn phân than lớn nhất Việt Nam, các thím nhớ đi đám cưới."

Đùa, Khỉ ơi là Khỉ ơi!

Bọn lớp tớ cũng gió đổi chiều nhanh dễ sợ. Vừa nãy còn thái độ ngang dọc lắm cơ mà, giờ thì đã nhao nhao cả lên, nào là thôi Thu chuyển nhóm đi, nào là con gái có người lo cho rồi thì học hành du diếc quái gì nữa, nào là

chúc anh chị trăm năm hạnh phúc.

-“Thôi tôi về đi đá bóng đây, các chế học đi. Thu Thu ơi, hẹn năm giờ nha, nếu tan muộn tầm sáu giờ thì nhắn tin để tôi vào quán net chơi vài ván nhân thể đợi Thu luôn.”

Còn hôn gió trước khi ra khỏi phòng á, Thu nghẹn không nói lên lời, chỉ gật gật đầu cho xong thôi.

Tất cả các bạn đều vui vẻ chỉ trừ Khôi, chẳng hiểu từ nãy tới giờ làm sao mà cái mặt khó đăm đăm à, thỉnh thoảng cứ cấu với lườm tớ mới sợ chứ. Một lát sau nhân tư cách nhóm trưởng, cậu ấy bình thản lên bảng viết hàng chữ.

“Buổi đầu tiên nhóm mình học tới tám giờ cho có tinh thần, ai bận cứ về trước thoải mái.”

Mang tiếng là tinh thần tự do dân chủ, nhưng thử hỏi có đứa nào dại mà bỏ về? Rồi hôm sau chúng nó học xong hết cái phần đấy rồi á, mình thì đôi lúc ngu dốt nhờ vả được ai?

Đành lén lút nhắn tin bảo bạn Khỉ về trước đi.

Nói chung học nhóm kiểu này hiệu quả phết, một buổi mà làm được bao nhiêu bài tập ý. Mỗi tội ngồi mấy tiếng liền tù tì người ngợm mệt mỏi lắm, đói đói nữa, chỉ mong mong mau được về nhà ăn cơm thôi.

Khổ làm sao cái xe bị xịt hơi chứ. Đợt trước đi với Khôi toàn cậu ấy bơm với tra dầu nên dạo này tớ cũng quên xừ mất, ban sáng cứ nghĩ thôi đi cố chiều về bơm cũng được, nào có ngờ giờ bánh xe xẹp lép luôn, ông sửa xe thì tầm này về rồi.

Đành phải dắt bộ về á, đùa đúng là số nhọ!

Đã mệt thì chớ, lại còn gặp ngay em Diệp lấp ló trong xe hơi nhà anh Khôi chào chị Thu đến là ngọt ngào, thử hỏi có thốn không cơ chứ?

Vậy mới nói hoàng tử là phải đi cùng công chúa chứ suất đâu ra cho cô bé lọ lem? Chẳng hiểu sao thấy buồn buồn à. Mặc dù cố gắng dành toàn bộ thời gian để học tập chăm chỉ nhưng Thu phải thừa nhận rằng Thu nhớ người ta.

Ngày nào cũng gặp nhưng vẫn nhớ, có thể các cậu bảo tớ làm màu nhưng thề luôn là không phải thế đâu. Đang chơi thân ơi là thân, còn nói thích nhau nữa rồi giờ tự dưng giận nhau trở mặt thành người xa lạ nó cứ không quen làm sao ý, buồn buồn lắm. Thu bần tha bần thần à, rẽ ra tới ngã ba thứ hai tự dưng giật nảy luôn.

Là Khôi.

Cậu ấy đứng dưới cái đèn đường mờ mờ, tay xỏ túi quần chăm chú nhìn Thu. Chẳng biết có phải thế không hay tớ lại ăn dưa bở nữa? Chỉ biết khoảnh khắc đó tim tớ tưởng như lạc mất một nhịp ý.

Khoảnh khắc đó tớ phát hiện ra Khôi thực sự quá là soái luôn á, vô cùng vô cùng…vô cùng mũ n lần đẹp trai.

Và Thu, hình như vẫn còn thích thích Khôi nhiều nhiều lắm.

Bạn chẳng nói chẳng rằng đi tới giật xe đạp rồi cứ thế phăng phăng dắt đi trước. Thu ngơ mất một lúc rồi cũng chạy tới tấp theo sau.

-“Đợi Thu với, Khôi đi nhanh quá à.”

Cậu ấy quay lại búng tai tớ rồi hậm hực ném bay hai mớ rau muống vào sọt rác bên đường. Rau cỏ thì có tội tình chi cơ chứ? Cái người này bị tự kỷ nặng quá rồi, nhiều khi hành xử cứ vô lý đùng đùng á.

-“Sao Khôi lại ném rau của Thu?”

Cún không thèm nói luôn, chỉ nhắn tin thôi.

“Ăn rau không tốt thì ném.”

-“Eo eo…vớ vẩn…chính Khôi bảo ăn rau với hoa quả nhiều là trắng xinh ra mà?”

“Trắng xinh để câu dẫn trai thì trắng xinh làm gì?”

Ặc? Ai câu dẫn trai? Nói năng hàm hồ vớ vẩn, tự dưng bực hết cả mình, tớ kéo áo cậu ấy rồi đứng giữa đường hét to thật to.

-“Thu ghét Khôi, rất là ghét.”

“Thu tưởng Khôi thương Thu chắc?”

-“Có giỏi thì Khôi nói đi việc gì phải nhắn tin, có phải Khôi không biết nói đâu? Khôi không thương Thu thì đứng đợi Thu làm cái gì?”

Tớ hỏi vặn, bạn chắc đuối lý lắm rồi đấy, mặt đỏ bừng bừng xong thì quát tháo ầm ĩ.

-“Khôi sợ Thu về một mình nguy hiểm, được chưa?”

-“Đó, rõ ràng là Khôi lo cho Thu mà không dám nhận đấy.”

Có người bị dồn tới đường cùng thì giận lắm, giận tới mức không thèm nhìn mặt Thu luôn, quay đi một tay dắt xe tay kia soạn tin nhắn. Mấy chục giây sau máy tớ kêu tít tít, mở ra đọc mà sốc muốn xỉu luôn á.

“Thu nghi nhieu roi. Chang qua Khoi lo dong cut tuoi nguyen chat khong co ba chu thoi.”

WTF? Troll nhau à?

Lại còn bày đặt không dấu nữa, trông đẹp trai sáng láng thế kia mà tâm hồn tầm bậy tầm bạ á, tức thế chứ nị. Xong từ lúc đó tớ với Khôi hậm hực nhau đứa đi trước đứa lẽo đẽo theo sau, về tới nhà cũng chẳng thèm nói với nhau câu nào ý.

Cái đợt sau đó tớ khá là bận, làm chức lớp phó rồi nhiều việc hơn, với cả năm nay Thu không phải đi giao hàng nữa thì đăng ký tham gia nhiều hoạt động thể thao với cộng đồng để hồ sơ apply du học thêm phần sáng giá ấy.

Thu bây giờ hoà đồng được với các bạn rồi, còn với Khôi thì là một phạm trù khác, sức khoẻ cậu ấy không tốt, rất hay bị đổ mồ hôi. Tớ cũng cứ có cảm giác càng ngày bạn càng ghét mình hay sao ý.

Một ngày cuối tháng chín tớ đi họp ban cán bộ ở văn phòng đoàn xong vừa về tới cửa lớp đã thấy tiếng cãi nhau chí choé ra. Nghe tụi nó đồn đầu tiên là Chi gây sự trước, nó xịt trứng gà đánh bông lên tóc bé Diệp. Sau đó thì cái Diệp cũng không vừa, đăng ảnh Chi ngủ gật dạng hai chân rõ to lên fanpage.

Bạn Chi tiếp tục phản công bằng cách lấy trộm vở làm văn của em Diệp xé tan tành.

Em Diệp lập anti page chuyên ném đá bự trả đũa chị Chi.

Cứ thế cứ thế thâm thù đại hận mãi vẫn chưa dứt, đỉnh điểm là hôm nay hai mẹ đang túm tóc rồi đánh nhau kia kìa. Hưng nhìn người trong mộng tơi tả tơi thì xót ruột lắm, mà khuyên can đủ điều cũng không ăn thua.

-“Đi tìm Khôi về đây cho Chi, nhanh.”

-“Phải đấy, anh Hưng gọi ngay anh Khôi cho em.”

Sếp đành cun cút lủi, mãi mấy chục phút sau mới đưa được người nổi tiếng về lớp. Nhìn thấy Khôi một cái hai đứa kia mắt sáng long lanh luôn, lập tức buông tay phủi phủi áo quần không đánh nhau nữa, cười rất chi hiền hậu.

-"Khôi à, Chi thích Khôi rất mệt mỏi Khôi biết không? Thôi thì Khôi tuyên bố công khai một lần được không? Khôi thích ai?"

-"Anh ấy không thích chị đâu, còn lâu nhé."

Diệp bĩu môi chen vào, hotgirl cô nương bực mình véo eo nó rồi cất giọng rất chi nghiêm túc.

-"Khôi thương ai thì viết tên người đó lên bảng đi. Hôm nay Chi thề danh dự nếu như người Khôi viết không phải là Chi thì từ giờ trở đi Chi sẽ không theo đuổi làm phiền Khôi nữa."

WC, phong độ hào hoa học giỏi sướng thật đấy nhỉ? Bao nhiêu em đau khổ vì chàng còn gì, con gái lớp khác cũng chạy bu kín ở mấy cái cửa sổ với cửa ra vào để hóng câu trả lời kia kìa.

Đợt này Khôi không khai ra chắc chẳng được yên thân đâu. Chắc bạn cũng biết vậy nên bình thản lên bảng viết ra hai từ to thật là to.

"TEARS FALL."

Eo, phải nói là cả lũ trố hết cả mắt luôn á. Tears là những giọt nước mắt nhỉ, fall là rơi, nước mắt rơi? Đùa nhau hả?

Cả bọn còn đang băn khoăn thì Hưng đã nhảy bổ lên bảng phán rõ to.

-"Rồi nhé Chi nhé, nước mắt rơi nghĩa là khóc nhiều, túm quần lại là Khôi thích đứa nào mít ướt hay khóc, người ấy chính là em Diệp chứ ai? Chi ui Chi ui, thôi hết mơ tưởng đi, về đội của Hưng đi rồi mai sau hai vợ chồng

mình thành cắp bồ nổi tiếng toàn sâu bít lun, nha.”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Wc<3Ft

Tears fall…tears fall…tears fall…tears fall…tears fall…

Không hiểu sao hai từ ấy nó cứ ám ảnh trong đầu tớ hoài luôn, có cái gì đó sai sai à.

Tears fall…những giọt nước mắt rơi.

Tears fall…những giọt lệ rơi…Lệ Rơi.

Hả?

Không lẽ Khôi thương anh ý? Đừng có nói thế chứ, đẹp trai nam tính sáng láng thế kia cơ mà, không tin đâu, có chết Thu cũng không tin.

Fall…fall…fall…ớ…fall…mùa thu…Thu…

Tears fall…Lệ Thu.

Ặc, thật vậy hả?

Nghĩ ra một cái mà má nóng bừng bừng luôn ý, được WC tỏ tình ngầm trước bàn dân thiên hạ thế này không có cảm xúc gì chắc chỉ có nước bị lãnh cảm thui á. Dù biết có thể là do bản thân a tê sê mờ nhưng tim tớ đập thình thịch luôn à, xao xuyến thổn thức ghê gớm lắm ấy.

-"Mọi người ơi, Fall…còn có thể dịch được kiểu khác đấy."

Thần đồng trong lớp ấp úng nhắc nhở, mọi con mắt đều tò mò hướng về bạn Béo. Thu sợ rớt cả linh hồn, cuống quít nhảy lên bịt mồm cậu ấy rồi ra sức phủ nhận.

-“Đâu có, không có nghĩa gì đâu, động từ mà, thì chỉ có duy nhất khả năng nghĩa là rơi thôi, quá chuẩn luôn, Hưng nói đúng đấy.”

Run chứ, chúng nó mà suy luận sang hai chữ Lệ Thu thôi ý, chắc tớ là đối tượng công kích của hội fan Khôi mất. Mà cái hội đó thì, nói thật rất là đông.

Cả năm ngoái bị tẩy chay thấy đủ lắm rồi, năm nay Thu muốn có quãng thời gian đi học thật vui vẻ. Cũng may hò hét lý giải một lúc thì thầy vào, đám đông giản tán dần, thực ra vì có tin đồn từ trước nên hầu hết mọi người đều không nghi ngờ gì mà tin tưởng người Khôi thích là Diệp cả.

Tiết này học Lý, quên chưa kể thầy Thanh đi du học nước ngoài về giỏi lắm, có thể phụ trách cả ba môn Toán Lý Hoá, thầy dạy theo phương pháp mới rất hay nên học sinh thích học cực kỳ. Chỉ tiếc thầy là phó hiệu trưởng nên ít khi đứng lớp, thế cho nên tụi nó cực kỳ ghen tỵ với bọn tớ.

Hôm nay thầy gọi Khôi với Chi lên chữa bài tập. Cái Chi bận khóc, nức nở tức tưởi mãi mà chưa nhích mông được làm lớp trưởng phải đứng lên nói khó với thầy là nó ốm rồi xin xỏ cho em đưa bạn xuống phòng y tế.

Bạn Chi ngẩng đầu, mắt long lanh mọng nước, nhận được cái gật đầu của giáo viên thì lập tức bay ra khỏi lớp như chim sổ lồng ý. Sếp dọn đồ đằng sau nên mãi mới xong, vội vội vàng vàng đuổi theo người thương, mà chưa bước chân ra khỏi cửa hắn đã cất giọng gọi người thương í a í ới.

-“Chi à, chạy chầm chậm thôi không ngã gãy răng bây giờ. Hưng là Hưng không thích mẹ của các con mình bị móm đâu. Thôi thôi lên đây người ta cõng.”

Bọn lớp tớ nghe mà khúc kha khúc khích, ngay cả thầy cũng cười tủm ý. Rồi thầy gọi Thu lên chữa thay. Lâu lâu rồi mới đứng trên bảng cạnh WC, nhìn bài giải của bạn viết cao hơn của Thu rất nhiều mới nhận ra so với người ta mình thực sự lùn quá đi mất.

Nhân lúc hai đứa đang sát sàn sạt với cả không ai để ý, tớ liền lén lút thủ thỉ.

-"Fall ấy…là mùa thu à?"

Khôi không nghe thấy hay sao ý, chẳng trả lời gì cả, chỉ lẳng lặng làm tiếp bài thôi. Tới lúc xong rồi mới kéo kéo tay tớ, viết nắn nót ở dòng cuối cùng.

"Wc<3Ft".

Hả? Cái gì thế?

Wc nhỏ hơn 3 lần Ft? Nhìn qua thì có vẻ giống như công thức vật lý đấy, nhưng cứ sai sai kiểu gì ý, ngẫm mà có thấy liên quan tới phần đang học đâu?

Bạn sau đó thì bỏ về chứ, thầy thấy Khôi làm xong thì cũng chuẩn bị đứng lên chấm bài làm tớ xoá vội xoá vàng rồi ngay lập tức quay lại làm bài của mình.

Lần đó Khôi Thu mỗi đứa được một con mười nha, sướng thế chứ nị. Mười mười mười mười, đi học không mong gì to tát cả, chỉ mong trong sổ điểm toàn mười á.

Giờ ra chơi Thu ngồi bần thần như con hâm trước tập giấy nháp viết kín cái công thức lúc nãy của Khôi. Thực ra cũng không quan trọng lắm đâu nhưng tớ cứ bị cái bệnh tò mò ấy, rất rất rất muốn biết ý tứ ngầm của cậu ấy là gì.

Wc…soái ca?

Nhỏ hơn 3 hả? Sao lại nhỏ hơn 3 nhỉ?

<3?

A, trái tim, có phải trái tim không ta? Ớ, thế là soái ca…soái ca bắn tim cho Thu Lệ? Eo, thật á? Ai nói tui biết với? Là Thu cực kỳ thông minh hay là dưa bở giá quá rẻ đây?

Mặt FT hồng rực như cà chua chín mọng ấy, lấm lét quay sang bàn bên cạnh thấy WC đang nằm rạp ra bàn, mắt lim da lim dim nhìn FT á. Ôi dồi ôi, đáng yêu chớt mất.

Eo ui, Thu vô dụng quá à, ấm ức bực bội rồi giận dỗi Khôi nó bay sạch sành sanh ý, lo lo thương thương hí hoáy viết mẩu giấy rồi dúi vào tay bạn.

“Khôi mệt à? Uống thuốc chưa?”

“Thu quan tâm làm gì? Thu ghét Khôi cơ mà?”

Eo, lại cái giọng dỗi đấy, chữ viết cũng nhấn đậm ơi là đậm. Tớ đành xuống nước trả lời câu hỏi của bạn.

“Thu hết ghét Khôi rồi. Thế Khôi còn giận với ghét Thu không?”

“CÓ.”

“Kiêu thế? Đừng nghĩ Thu ngu ngốc nha, Thu đoán được cái công thức Wc<3Ft nghĩa là gì. Rõ ràng Khôi còn thích Thu mà?”

“Thế thì sao? Thích là chuyện của thích, ghét là chuyện của ghét. Chẳng liên quan.”

Ặc, chịu luôn á. Thôi mặc xác cậu ấy vậy, tớ là con gái nha, như thế là hiền lắm rồi ý, không có chuyện lấn lướt tiếp đâu. Bởi vậy nên buổi chiều học nhóm Thu quyết tới muộn muộn một chút để tự mình chọn chỗ không phải ngồi cạnh Khôi nữa.

Số nó không bình yên các cậu ạ, vừa mới ấm mông được một lát đã nghe cái giọng con Khỉ từ đâu chạy tới đẩy bạn Tuấn bên cạnh Thu ra, ngồi chen vào giữa hí ha hí hửng trình bày.

-"Thu Thu, hôm nay ta học cùng nàng nha."

-"Ớ, Khỉ có đi du học đâu mà phải vất vả làm gì?"

Tớ thắc mắc, bạn e hèm giải thích.

-"Thấy bảo hôm nay là buổi mọi người luyện tiếng anh giao tiếp mà. Ta cũng cần luyện, nghĩ mà xem, mấy năm nàng học ở Mỹ ta nhớ chết đi được ấy, nhất định sẽ sang thăm. Mà sang tới nơi nói không thạo chúng nó cười chết, quê lém, xí hổ lém."

Ối dồi ôi, chết con mất thôi. Bọn nhóm tớ ngoại trừ Khôi mặt không cảm xúc thì còn lại đứa nào cũng cười lăn cười bò, nhiệt liệt hưởng ứng cậu ấy ở lại.

Nói chung dù gì cũng là trường quốc tế nên hầu hết mọi người đều nói khá được rồi, giờ chỉ luyện thêm ngữ điệu cho mượt mà thôi. Lần chia đầu tiên tớ cặp với Khỉ, lượt tớ hỏi trước thì không sao mà lượt cậu ấy hỏi trước nó thốn dễ sợ.

-"Will you love me tomorrow?"

-"No."

-“OK, no problem. Will you kiss me next week?”

-“No.”

-“Why? Who is your crush?”

-“No, no one…”

-“When will we be married?”

-“…”

-“How many kids will we have?”

-“No…zero…”

-“Sao Thu ngu dữ zậy? Cứ no no no hoài à. Vốn tiếng anh kém như thế thì đi du học làm sao? Thôi. Ở nhà. Khỉ nuôi.”

Ựa, cậu ấy đập bàn rồi gào ầm lên làm tất cả mọi người đều quay lại nhìn. Khiếp, Thu ngượng muốn độn thổ luôn ấy. Bực bội quá à, cũng may mà Khôi ra lệnh cho đổi nhóm không thì tớ tức điên lên mất.

Lần này Thu cặp với Khôi. Cứ ngỡ mọi chuyện sẽ tốt đẹp tươi sáng hơn, ai dè cái người này chỉ ngồi xoay bút, mặt lạnh tanh chẳng thèm nói câu gì cả. Không khí căng thẳng ghê gớm, mãi sau tớ mới lấy hết được can đảm lay lay cậu ấy hỏi han.

-“Are you OK?”

-“No, I am not.”

Vừa nói vừa lườm Thu, phũ thế hả trời? Thu chán lắm á, ngồi ủ rũ một chỗ luôn, rồi chẳng hiểu sao một lát sau có người nắm tay mình dưới ngăn

bàn mới sợ chứ, giọng điệu trách móc nho nhỏ.

-“We haven’t broken up yet, did you know that?”

-“Yes, but what is your point?”

-“Please don’t talk to him.”

WTF? Đời lắm chuyện vô lý thế chứ nị. Cậu với Diệp suốt ngày lảng vảng bên nhau, tin đồn yêu đương toán loạn cả lên mà tớ lại không được nói chuyện với Khỉ?

Mơ đi, mỡ đấy mà húp nhá.

Thu giận quá luôn, tự rút tay mình ra rồi trả lời đầy quả quyết.

-“You don’t tell me what to do. It’s my life. I decide.”

Khôi nghe xong thì cũng ức hay sao ý, cấu tớ một phát rồi phớt lờ, kiểu tẩy chay ra mặt luôn. Cuối buổi Khỉ bám theo Thu ra hẳn chỗ nhà để xe, mồm năm miệng mười rủ đi thi hót cắp bồ của trường.

Giải thưởng thì cũng cao đấy nhưng tớ không phải là cái loại mơ mộng hão huyền, tự thấy chẳng đọ được với chúng nó nên tính từ chối rồi đấy chứ. Khổ nỗi sớm hôm sau nghe tin Khôi Diệp đăng ký thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt á, quyết định thi luôn và ngay.

Vòng đầu tiên là làm video giới thiệu về bản thân. Biết độ đẹp hot có hạn nên Thu với Khỉ bàn nhau làm với tiêu chí hài hước, quay từ xưởng than nhà bạn đến cái thanh ép đậu phụ nhà tớ, cực kỳ bựa và độc luôn.

Hồi hộp lắm ý, tới lúc nhận được kết quả được vào top 20 mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng điểm hơi thấp, xếp thứ 17/20, Hưng Chi được 5/20.

http://tieulun.hopto.org

Vừa được lượng vote cao ngất ngưởng vừa được giám khảo đánh giá cao nhất là ai các cậu biết được không? Khôi Diệp ý, cũng chẳng bất ngờ nhỉ?

Clip của các đôi đấy á, ối dồi ôi, chất lượng hắt đê 1080p cơ, lung linh sang chảnh lắm ý. Riêng cái tủ của Diệp cô nương bao nhiêu là váy áo xem đã choáng rồi, tới lượt Khôi đại ca á, con trai mà có riêng một phòng chứa đồ nha, giày dép xếp cao ngất ngưởng luôn, áo sơ mi một loạt là phẳng tắp, màu nào ra màu đấy, các loại áo quần khác cũng vậy.

Chưa kể đến bao nhiêu loại phụ kiện khác.

Chưa kể đến dàn siêu xe.

Diệp hàng ngày đi học được ba ô tô theo hộ tống thì tớ tưởng gia đình nó phải thế lực gấp ba lần gia đình Khôi chứ, ai dè sai toét. Bãi đỗ nhà em ấy chỉ có tầm năm bảy xe cao cấp thôi, bãi đỗ nhà Khôi mới khủng khiếp.

Hai bãi, bãi sơn màu hồng là của cô Vân, trong đó có một em Dodge Viper đỏ chót, một Porche bạc và một con Bugatti Veyron xanh da trời. Còn bãi của chú Đăng thì thôi khỏi nói, chục đứa. Thực ra Thu cũng gà mờ mà, đọc phần bình luận bên dưới mới biết xe gì xe gì đó.

Thế mà hồi hè Thu tới chẳng bao giờ Khôi dẫn Thu đi xem những thứ ấy ý, đáng ghét. Thảo nào bạn hot tới như vậy, giờ ngẫm lại tự dưng tớ thấy chắc chỉ Diệp mới có gia thế khủng đọ được với Khôi chứ Thu thì xách dép dài nha.

Có hết giận rồi yêu nhau đi chăng nữa mà hai nhà lệch như vậy lấy nhau sao nổi?

Khoảng cách của bọn tớ, xa một xa.

Buồn nhỉ?

http://tieulun.hopto.org

Rầu rĩ lát thôi chứ cũng chẳng có thời gian mà nghĩ linh tinh, ngoài bao nhiêu bài vở còn phải chuẩn bị cho vòng hai nữa, đã tham gia là phải nỗ lực hết mình.

Vòng này thi năng khiếu, muôn màu muôn vẻ lắm. Có một đôi khối mười cùng nhau làm ảo thuật, đôi khác đọc rap, Hưng Chi hát tình ca, cặp hot nhất thì Khôi vẽ tranh Diệp thổi sáo trúc, khiếp lãng mạn lắm.

Tớ với Khỉ nhảy sexy dance. Thu mặc quần sooc và áo sơ mi, vạt áo buộc nơ xinh để lộ eo một chút, thấy mấy chị bảo như thế là bình thường mà tớ ngại kinh khủng khiếp luôn.

Tại táo bạo quá à.

Nhưng mà ra sân khấu rồi thì ngượng ngùng bay hết, hai đứa nhìn nhau mỉm cười rồi tập trung nhún nhảy theo nhạc. Phía dưới hò reo cổ vũ to lắm, làm tớ cũng có phần vui vui, chắc là lần này điểm sẽ cao.

Kết thúc bài nhảy gần sáu phút mệt nhoài cả ra á, Khỉ nói nhỏ bảo tớ vào thay đồ rồi hẹn ở cổng trường để đi ăn liên hoan cùng huynh đệ của cậu ấy. Nghĩ cũng vui nên Thu đồng ý luôn.

Chỉ là…vừa mới ra khỏi cánh gà đã bị người nào đó kéo tay đau điếng, cậu ấy lôi tớ đi xềnh xệch ý, cái người này khoẻ như trâu á, Thu giãy dụa như nào cũng không thoát nổi.

-“Khôi hâm rồi…bỏ Thu ra…mau…ghét Khôi…”

-“Ừ, Khôi đang hâm đây. Thu cũng nhìn lại mình xem, uốn a uốn éo như một con rồ ấy.”

Cậu ấy ép tớ vào góc tường, giọng điệu ghê ghê gớm gớm. Thu bực không tả nổi, nói lại cho ra ngô ra khoai luôn.

-“Khôi im đi, đó là nhảy sexy, đầy tính nghệ thuật thẩm mỹ thế mà Khôi không cảm nhận được à? Sao lạc hậu thế?”

-“Sexy cái con khỉ ý, Thu khoe hàng trước cả hội trường thế mà được à?”

Điên.

Ối dồi ôi, điên thế chứ nị.

-“Khoe chỗ nào mà khoe, hàng đâu mà khoe? Quần sooc thì bọn con gái toàn mặc lúc nhảy cổ vũ đội bóng đó, chuyện bình thường mà sao Khôi làm quá vậy? Diệp lúc nãy thổi sáo còn diện váy lộ vai trần rồi đẩy cả ngực lên thì đã sao?”

-“Bọn con gái với Diệp khác. Thu khác.”

-“Chẳng phải đều là phái nữ hết hay sao? Khác chỗ nào mà khác, chỉ có Khôi quái tính mới cứ khắt khe với Thu thôi.”

Khôi giận tím cả mặt, chỉ thẳng vào Thu quát.

-“Thu ăn gì mà Thu ngu thế? Tương lai Khôi có lấy chúng nó đâu, khắt khe làm quái gì cho mệt?”

What?

Cái người này nữa, đang yên đang lành thốt ra cái câu làm mình choáng quá à. Nhưng tớ còn đang tức ý, nên là xỉa đểu lại luôn.

-“Ừ tương lai Thu cũng không lấy Khôi đâu, đừng quan tâm nhiều phiền não.”

-“Thu dám à? Sao Thu sống mà vô lương tâm thế? Thu kiss Khôi rồi bây giờ Thu phủi tay là sao?”

Ựa, lý lẽ ở đâu thế? Ôi dồi ôi, ông Khôi này, ông bức tôi ức chết luôn rồi đó.

-“Này nhé, Khôi tỉnh táo nhìn lại sự việc đi, tự dưng chính Khôi là người giận không đâu rồi còn lắm chuyện.”

-“Không phải thế, rõ ràng Thu trốn Khôi đi lăng nhăng với cả chục thằng khác.”

Sao Khôi cứ khẳng định thế nhỉ? Nào là bắt cá nào là lăng nhăng? Hình như có hiểu lầm gì à? Hay có đứa nào ngấm ngầm bôi xấu thanh danh của tớ? Mà kệ đi, kể cả có thế nhưng Khôi ngốc nghếch tin lời nó cũng là rất đáng trách rồi.

-“Khôi không tin tưởng thì Thu có giải thích cũng thừa thôi. Kiss thì đã sao, cũng mới kiss có vài cái thôi mà, làm gì mà ghê gớm?”

Khổ thân Thu, vừa mới dứt lời thì đã bị người ta dồn sát hơn, tay cậu ấy ép chặt hai má tớ, thơm liên tiếp vào môi mấy chục phát liền.

-“Đó, giờ thì nhiều không đếm nổi rồi đấy. Thu còn dám rũ bỏ trách nhiệm nữa không?”

Ựa.

Sao cuộc đời nó trái ngang thế hả?

-“Bỏ Thu ra, Thu không thèm chấp Khôi nữa, Khôi vô lý lắm…”

-“Không bỏ.”

-“Không bỏ Thu la lên đấy.”

-“Thu mà dám hét Khôi cho Thu ăn một tỷ cái kẹo luôn.”

Tớ quả thật không dám hét nhưng cũng không hèn tới mức lặng yên chịu trận. Hai đứa giằng co qua lại khốc liệt luôn, Khôi cứ kiểu như trêu tức Thu hay sao ý, thả thả làm tớ mừng mừng xong lại siết chặt ơi là chặt á, bực bội hết cả người.

Xong đúng lúc nước sôi lửa bỏng thì tự dưng ở đâu có người quát vọng lại.

-"Bỏ ra, ngươi là ai mà dám bắt nạt Thu Thu nương tử của ta. Mau buông."

Ặc, Khỉ à?

Không biết là Khôi hay sao mà dám vọng ngôn như vậy?

Cũng phải, trời hơi tối với cả Khôi đang quay mặt vào phía tớ. Cậu ấy nghe doạ mà còn cười khẩy cơ.

-"Tên khốn nạn không biết trời cao đất dày là gì ư? Anh em đâu, hôm nay chúng ta phải dần nhừ tử thằng này mới được, cho nó biết thế nào là lễ độ."

-"Dạ đại ca."

-"Dám động vào đại tẩu, chán sống hả con?"

Eo ui, đi đông có khác, máu lửa hầm hố thế chứ nị, chắc lâu ngày không đánh nhau ngứa ngáy chân tay rồi, chưa gì đã sồn sồn hết cả lên.

Chẳng hiểu sao trong lòng Thu cứ thấy bất an lắm, nhân lúc mọi chuyện chưa đi quá xa tớ cố giữ Khôi rồi hết sức nhẹ nhàng bảo Khỉ rằng không có chuyện gì đâu, mau mau đi ăn trước đi, lát Thu ra.

Khuyên hết nước hết cái rồi mà bạn không nghe, ngược lại còn rất ba hoa.

-“Thu Thu không phải sợ, dù ta có máu chảy đầu rơi cũng nhất định không để ai động tới một sợi lông của nàng. Huynh đệ đâu, mau xông lên… giết không tha…”

Ôi dồi ôi, sặc mùi kiếm hiệp ợ. Tớ ngăn không nổi, các bạn lúc đầu máu lửa lắm cơ mà Khôi vừa quay mặt ra một cái cả đám bắt đầu hoảng loạn. Bọn chúng lấm lét nhìn nhau rồi lại nhìn thủ lĩnh.

Đại ca của tụi nhỏ hình như hơi mất tinh thần thì phải, giọng run run thấy rõ.

-“Khôi…Khôi à…nước…nước…nước sông…không phạm…không phạm nước giếng…Khôi có Diệp rồi mà…bỏ Thu của tôi ra đi…không…không đừng trách…trách…tôi ác…”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Môi Anh Đỏ Ghé Má Em Hồng

Eo, đi bắt nạt người ta ngữ điệu hào hùng còn chưa ăn ai, đằng này ấp úng thế thì làm nên cái trò trống gì cơ chứ? Khôi thì các cậu biết rồi đấy, chỉ hành động thôi chứ không thèm nói đâu, lạnh nhạt vô tình lắm.

Cậu ấy điềm tĩnh bước ra thách thức luôn. Có vẻ Khỉ bị tổn thương lòng tự trọng, ngay lập tức lao vào đấm đá. Khôi cúi xuống, véo mạnh hai tai đối phương, cụng đầu một cái thật mạnh rồi chỉ một cước thôi, có người bắn hẳn ra gốc cây phượng gần đó.

Hai thằng bạn ruột của Khỉ nghe chừng nóng máu, bất chấp nguy hiểm lao vào trả thù cho đại ca, kết cục một đứa bắn đằng Đông, một đứa bay đằng Tây, thảm không tả nổi. Mấy bé còn lại sợ toát mồ hôi, tớ lấm lét liếc Khôi, thấy bạn hơi nguôi nguôi giận rồi thì nháy mắt cho Khỉ ý bảo lủi nhanh đi.

Cứ ngỡ thời cơ tới thì phải co giò lên mà chạy chứ? Nào đâu ngờ bạn ngu không thể tả nổi, hùng hùng hổ hổ bốc hẳn nắm đất to bự ném vào đầu người ta rồi chạy ra cầm tay Thu thủ thỉ ngọt ngào.

-"Đừng lo, không có sức thì ta dùng mưu."

Ối dồi ôi, cái má sưng húp lên rồi mà còn già mồm được à? Bọn con trai đúng là, có ngày chết vì sĩ diện hão.

-"Khỉ hâm à, Khôi không làm gì tớ đâu, cậu chạy đi."

-"Không, có chết cũng không bỏ lại nàng."

Eo, tinh thần anh dũng bất khuất thế chứ nị. Nhưng được mỗi một lát thôi, Khôi càng đến gần mặt cậu ấy càng tái, răng va vào nhau cứ ken két đi á.

-“Thu Thu à…hay…hay…chuồn…đúng rồi…chúng ta cùng chuồn…”

-“Giờ thì muộn rồi, hắn giải nhất chạy cấp thành phố đấy, cậu quên à?”

Rắc!

Tiếng cành cây bị bẻ gãy làm Thu với Khỉ giật nảy cả người. Tình hình nguy cấp lắm rồi, tớ còn chưa biết nói gì thì bạn đã nhanh nhẹn lao ra ôm chặt lấy đối thủ rồi hét ầm ĩ.

-“Phu nhân và các huynh đệ mau chạy…mau…mau…sức của bổn vương không còn nhiều…”

Ựa.

Đùa chứ, chắc chơi game nhiều quá bị lậm xừ nó rồi. Bạn so với người ta thì thấp hơn nên cái đầu dựa vào bờ vai ai đó rất chi là tình củm. Khôi kiểu điên lắm á, mà Khỉ cũng dai nên mãi mới đẩy ra được, xong rồi không nương tay vụt cho mấy phát liền.

Khỉ bị đau đến nỗi không đứng thẳng được ý. Hơn ai hết, Thu hiểu rõ tâm lý Khôi không giống người bình thường, lúc nóng giận vô cùng nguy hiểm, nhưng tớ cũng không muốn lẻn đi báo công an hay bảo vệ.

Vì Khôi là Khôi, là người tớ thương, liệu có ai hiểu không?

Mà nhìn Khỉ tội nghiệp kinh khủng luôn á, rốt cuộc Thu lấy hết can đảm xúi mấy đứa ra cõng đại ca về còn mình thì chặn Khôi xin xỏ.

-“Thôi tha cho cậu ấy đi, nha.”

-“Tránh.”

Khôi quát, Thu hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh cãi lại.

-“Không tránh.”

-“Được, Thu chịu đòn thay nó thì Khôi sẽ tha.”

Giọng bạn quả quyết, giây phút ấy sống mũi tớ cay cay à, nước mắt cũng ứa ra. Khôi từng bảo, Thu bị bắt nạt một chút thôi Khôi đã khó chịu lắm rồi, là nói giỡn sao?

Khôi, thực sự là nỡ đánh Thu sao?

Cũng chẳng hiểu lúc đó tớ ăn gan hùm mật báo gì mà dám chìa lòng bàn tay của mình ra phía trước nữa, tự dưng lại nhớ tới hồi bé à, mỗi lần Thu làm gì sai ba sẽ bảo Thu đưa tay ra cho ba.

Rồi tay trái ba cầm tay Thu bên dưới để tránh trường hợp tớ hãi quá rụt lại, tay phải ba sẽ dùng thước gõ một cái cho chừa, nhưng ba gõ nhẹ lắm. Hồi đó Thu nức nở vì tủi thân chứ không phải vì đau.

Bây giờ Khôi cũng thực hiện y như vậy.

Chỉ khác là, tiếng vụt cực kỳ mạnh.

Và, trước khi nhành cây kia chạm tới, có người đã kịp lật tay tớ xuống dưới.

Tay cậu ấy…phủ bên trên.

Tớ khóc, cảm thấy bức bối khó chịu hơn trăm vạn lần ban nãy.

-“Đồ ngốc…đau không?”

-“Không đau…chỉ là hơi ghen tỵ…”

Khôi nói xong thì lẳng lặng bỏ về. Thu nhìn theo bóng dáng cô độc của Khôi, tự dưng lòng thấy trĩu nặng à. Tối đến não nề quá thầy u hỏi thăm hoài, rốt cuộc đành phải kể ra mối bận tâm trong lòng, Thu lần này khôn rồi, đổi tên nhân vật thành bạn W và bạn F.

Cũng nói qua loa ý chính thôi chứ không đi sâu vào chi tiết, thế nào mà thầy u thông minh ghê gớm luôn, chưa gì đã kết luận.

-“Ngốc, Thu với bạn kia bênh nhau chằm chặp, sẵn sàng hi sinh vì nhau như thế Khôi tổn thương là đúng rồi.”

-“Đâu có đâu có, không phải con với Khôi…là bạn W và bạn F mà…ở trường con…”

Thu đỏ bừng hết cả mặt, chối nguây nguẩy ấy. Ba mẹ cười đểu chứ, xong tớ phải giải thích mãi các đồng chí mới chịu tin.

-“Ừ thì bạn F. Bạn F này chắc giống bạn Thu rồi, não chỉ nhạy tiền với du học thành ra các chuyện khác đụt lắm. Thu chuyển lời cho bạn F giùm mẹ, W tuy trẻ con hay giận dỗi nhưng bạn ấy cũng có rất nhiều điểm tốt. Con người chẳng ai hoàn hảo cả, bạn bè thì nên giúp đỡ nhau để cùng tiến bộ chứ đừng quá so đo tính toán.”

Sao lúc nào phân tích trên quan điểm của ba mẹ thì Thu cũng là người sai trước vậy á? Tớ dạ dạ vâng vâng thôi chứ trong lòng ứ phục gì cả, con trai thì phải chiều với nhường con gái mới là chân lý nha.

Như Khỉ ấy, bị ăn đập bán sống bán chết như thế mà sáng hôm sau gặp Thu vẫn cười hềnh hệch cả ra, cả băng đảng toe toét cúi đầu chào đại tẩu rồi rủ xuống căng tin uống nước chứ.

Đi thì đi.

-“Bây giờ mới có thời gian tâm sự thật lòng với nàng, hôm qua ta thương Khôi tự kỷ nên ta mới nhường thôi, thề luôn đó.”

À thế ra là nhường đó ạ?

-“Khỉ đừng nàng nàng ta ta nữa, Thu nghe ngứa tai à.”

Bạn này ngoan, bảo đổi kiểu xưng hô là đổi luôn, chỉ tiếc rằng câu sau còn thốn hơn cả câu trước.

-“Anh nói vợ nghe thằng Khôi lớp vợ chỉ là con tép thôi, lần này nể vợ anh tha cho nó, lần sau mà gặp lại anh dần cho ra bã luôn.”

Khiếp Thu suýt nữa thì sặc luôn á, trời ơi ông Khỉ ơi, một vừa hai phải thôi chứ, cẩn thận tối nay bão về thì chớt cơm mẹ nấu mất. Nhưng kệ đi, dù sao bạn cũng là người tốt mà, tớ chẳng thích tranh luận hại cậu ấy mất mặt trước mặt đàn em đâu.

-“Anh đây chính là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất vợ hiểu không?”

-“Mệt đó nha, còn nói mấy từ linh tinh kiểu anh với vợ nữa là Thu không bao giờ chơi cùng Khỉ đâu.”

Cậu ấy im bặt luôn, người đâu mà hiền dễ sợ. Bọn còn lại trông thấy thì cười như lợn nái được mùa, đứa này đứa kia thi nhau châm chọc.

-“Đại ca à, đại ca chính là hình mẫu đại trượng phu chuẩn mực mà chúng nó hay nói trên mạng đó.”

-“Chính thị xác nun á.”

-“Đúng đúng…là câu gì ý nhỉ…để nhớ xem nào…à…à…đúng rồi…nam

tử hán kiên cường bất khuất…đầu đội trời…chân đạp đất…vợ doạ là ngất.”

Bọn nó nói dứt lời liền chạy vội, Khỉ bị troll tức ghê gớm luôn, đuổi theo lũ nhóc quát tháo ầm ĩ.

-“Lũ ngu ngốc, các ngươi thì hiểu quái gì cơ chứ? Không phải ta sợ nàng mà là ta thương nàng, thương nàng nên mới sủng nàng, nghe lời nàng, không muốn nàng chịu uỷ khuất.”

Ặc, sến súa không chịu được. Thế mà không hiểu cơ sự làm sao câu nói của bạn sau đó trở thành quote kinh điển ở trường tớ, trào lưu một thời gian luôn á, face page forum blog ngập tràn hình ảnh, hễ có đôi nào yêu nhau y như rằng lôi ra bày tỏ.

Nổi trội nhất chắc phải là anh Hưng, in hẳn pót sờ tơ cỡ lớn rồi nhân lúc trống chưa điểm đặt ngay trước cửa lớp.

“An Chi,

Trước giờ Hưng nhường nhịn Chi không phải là vì Hưng sợ chi.

Mà bởi lẽ,

Hưng thương Chi,

Thương Chi nên mới sủng Chi, nghe lời Chi, không muốn Chi chịu uỷ khuất.

Chi đừng ngại ngùng nữa có được không? Hưng cho phép Chi thích Hưng mà!”

Các cậu không tưởng tượng được cái Chi nó điên tới mức nào đâu, pót với cả tơ xé tan tành luôn á, chân tay ra sức đấm đá rồi mà mồm miệng vẫn không ngừng chặt chém.

-“Này thì cho phép này…này thì sủng sủng thương thương này…bực bội quá đi à…Hưng tỏ tình lần thứ bao nhiêu rồi…Hưng nhàn rỗi sinh nông nổi hả…Chi thì nhọc công giữ gìn hình ảnh ngoan hiền sạch scandal còn Hưng cứ thích tạo phốt thế hả? Ngày mai lại lên báo thì sao…ngốc ngếch…dại dột…vào mà xách dép cho Khôi…”

Eo, ghê quá.

Nhắc tới Khôi mới nhớ, trong khi mọi người vui vui vẻ vẻ đi xem trò hay thì dạo gần đây tinh thần cậu ấy rất xuống cấp, đỉnh điểm là cả buổi trưa hôm thứ tư ngồi lì lợm trên lớp cơ.

Mà được nhiều người thích kể ra cũng sướng lắm, anh không ăn một bữa thôi là bao em đua nhau xót xa, cầm khay đồ ăn thập thò ngoài cửa lớp. Khổ nỗi bạn cũng hơi cục tính, ngẩng dậy liếc mắt một cái là sếp Hưng phải lật đật đi ra đuổi người.

Ôi dào, thời đại nào còn dỗi cơm, bao nhiêu người trên thế gian này còn khổ tới nỗi không có nước uống kia kìa, màu mè quá thể đáng.

Thu nghĩ mà bực bực, thế nhưng lúc chiều vô tình nhặt được cái điện thoại ai đó làm rơi cạnh chân ghế cả người tớ gần như hoá đá. Rất nhiều ảnh, toàn ảnh của Thu thôi, mỗi bức ảnh Thu lại chu môi ưỡn mỏ với một đứa con trai khác nhau.

Thề luôn oan ức lắm ý, tại tính tớ không yểu điệu nên ngày cấp hai khá thân với bọn con trai. Rồi hầu như bây giờ các bạn học chung trường còn tớ là người duy nhất chuyển tới trường quốc tế nên càng được quý, hè vừa rồi đi họp lớp mọi người rủ chụp tự sướng chung chả nhẽ từ chối?

Chúng nó lại chửi cho một trận vì cái tội kiêu ý.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng Thu biết tính Cún nên cấm không cho bạn bè để công khai trên trang cá nhân rồi, chẳng hiểu sao những bức hình này lại rơi vào tay cậu ấy nữa.

Thảo nào giận lâu giận dai đến vậy, giá kể Thu đừng bướng mà hỏi Khôi tới cùng thì có phải mọi chuyện đã không ra nông nỗi này. Giờ nhìn bạn thấy thương thương kiểu gì ý, cứ như thế làm sao mà khỏi bệnh được?

Tự dưng Thu thấy tội lỗi quá à, cả tối hôm đó về trằn trọc khó ngủ ý.

Hôm sau tớ mang một cái hộp to thật to, trống điểm thì lao xuống nhà ăn gắp toàn đồ ngon sau đó chạy vội vàng lên lớp, rón rén ngồi xuống cạnh người ta thủ thỉ.

-"Ăn cơm nha, ăn xong còn uống thuốc."

Bạn chẳng nói gì cả, hây za, chắc còn muốn thêm đường thêm mật nữa á.

-"Ăn đi mà, không ốm ra Thu lo."

-"Không dám, Thu lo cho Khôi thì cái người thương thương sủng sủng kia để đi đâu?"

Gớm thôi, cái giọng hờn kinh lên được, đành phải giả ngơ giả ngốc vậy.

-"Ai cơ? Ai nhỉ? Sao Thu chẳng biết gì á? Mà Khôi cứ giận Thu vô cớ hoài vậy, Khôi không thấy mệt à?"

-"Đã bảo không phải vô cớ rồi mà, Thu ngoại tình với cả chục thằng còn dám chối."

-"Đâu? Hồi nào? Đưa bằng chứng ra đây đi."

Xong.

http://tieulun.hopto.org

Kích tướng thành công, bạn bực bội lôi đống ảnh ở ngăn đầu tiên trong balô ra vứt vào mặt tớ. Gớm, lại còn in cả ra để hàng ngày ngắm thế này không tức mới là lạ đấy. Thu chớp lấy thời cơ, liên mồm giải thích mà khổ nỗi người ta mặt càng ngày càng khó đăm đăm, dí đầu tớ vào sát bức ảnh rồi chỉ chỉ trỏ trỏ tra khảo.

-"Chỉ giỏi nguỵ biện thôi…thế cái gì đây?"

Khiếp, quát đấy, run quá, run thật ý.

-"M…a…má…"

-"Má ai?"

-"Má Thu."

-"Thế còn cái này?"

-"M…ô…i…môi…"

-"Môi ai?"

-"Môi bạn Huy học cùng lớp cấp hai với Thu….nhưng tình bạn trong sáng mà…cả mấy cái ảnh kia cũng vậy…Thu thề danh dự…"

Thành thật thế rồi mà bạn chẳng hạ hoạ tý gì cả, cứ như nhẫn nhịn bao lâu nay mới có dịp bùng phát á.

-"Môi anh đỏ ghé má em hồng, tình cảm thế còn gì?"

-"Ảnh thì lỡ chụp rồi Thu cũng chịu thôi, giờ Khôi muốn sao?"

Eo, im lặng gục xuống mặt bàn không thèm nhìn mặt Thu rồi kìa, xúc thìa cơm dâng tới tận miệng còn làm kiêu mới sợ chứ. Kiểu này chắc không ưa

sủng đâu, phải ngược mới xong á.

Thu điên cả người, đứng dậy đập bàn cái rầm.

-“Khôi tự xem lại mình xem? Lớp 11 rồi mà người ngoài nhìn vào chắc tưởng Khôi lớp 1 ý. Cuộc đời này ai cũng có nỗi khổ cả, Thu nghèo thì Thu phải cố gắng phấn đấu, Khôi cũng vậy thôi, phải nghị lực lên mà chiến thắng bệnh tật.”

-“Thu im đi.”

-“Tính ra Khôi chẳng hề tin tưởng Thu, không tin thì thích nhau làm gì cho phí.”

-“Thu nói thì hay, nhưng người Thu thương có bị thằng khác thơm đâu mà Thu hiểu được cảm giác của Khôi.”

-“Thu chẳng quá hiểu đi, không thơm nhưng suốt ngày Diệp với chả Diếc đú đa đú đởn cũng gai mắt lắm chứ bộ.”

-“…”

-“Thu nói Khôi nghe này…Thu thích Khôi…Thu thương Khôi…trước nay chỉ có một mình Khôi thôi…hiểu chưa?”

-“…”

-“Ngốc ngếch, ngẩng mặt lên cho Thu.”

-“…”

-“Khôi không thấy Thu thiệt thòi à, suốt ngày phải đi dỗ bạn trai ý, mệt hết cả người. Thu còn chưa được giận lần nào đây này.”

-“…”

-“Được rồi, đã thế lần này Thu giận dai thật là dai cho Khôi biết mặt.”

Đúng là ngang bướng khó chiều mà, tớ ức lắm ý, mang hộp cơm về chỗ vừa ăn một mình vừa nghẹn ngào. Sao mà sống mũi cay thế cơ chứ? Thu tự nhủ rằng đừng có khóc, nhưng mà kém cỏi không nhịn được nên nước mắt cứ tuôn ra như mưa á, xong thì rưng rức hết cả lên.

Một lát cái người bàn bên cạnh thò tay đưa cho khăn mùi soa, khổ nỗi lúc ấy Thu đang tủi thân nên hất ra, đợt đó Thu và Khôi cạch mặt nhau gần một tuần.

Tới hôm có kết quả thi hot couple kể ra tớ cũng hơi buồn, trượt top 10 các cậu ạ. Căn bản tuy ban giám khảo đánh giá cao nhưng không có fan như các cặp khác mà vote với share nhiều á, nên điểm tổng bị thua xa bọn nó.

-“Anh Khôi ơi mình xếp thứ nhất đấy, chuẩn bị cho tốt để thi vòng tiếp anh nhé, lát hai anh em mình gặp nhau ở quán cafe ngoài cổng trường nha.”

Em Diệp hí hửng lên lớp thông báo. Gớm, cứ làm như Khôi không biết lên mạng đọc tin không bằng? Bọn con gái lớp tớ ghét nó cực kỳ, em ấy vừa đi một cái cả lũ bắt đầu trề môi bĩu mỏ.

Thu không ghét, nhưng cũng chẳng quý.

Tự dưng Khôi liếc nhìn Thu chứ, nhưng Thu không còn là Thu của ngày xưa nữa rồi, nhún nhường mãi để người ta khinh mình à? Tớ vênh mặt quay đi rồi lạnh lùng cúi xuống lôi sách ra làm bài. Lúc mở ra mới phát hiện bên trong kẹp một mẩu giấy nho nhỏ, nét chữ cũng nắn nót quen thuộc lắm.

“Thu nhầm rồi, Khôi không phải trẻ con. Chỉ là…Khôi ghét nhìn thấy con dâu của mẹ Khôi thân thiết với thằng khác.

P/S: Wc (<3)^n Ft. ”

Đằng sau tờ giấy ghi, n bằng lim của 1 trên x khi x tiến tới 0.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 45: That’S Why I’M Crazy About You

Ây ây za za.

Xao xuyến quá à, huhu. Cũng may mà Thu xem kiến thức trước rồi ấy, không thì “nàm thao” mà hiểu được tâm ý Khôi đây ta?

Khôi yêu Thu không giới hạn luôn nạ, yêu vô cùng vô cùng nha.

Ối dồi ôi, tim gan cứ phải gọi là tưng tửng hết cả lên á, đang định quay sang cười hề hề thì tự dưng nghe cái Ngọc bàn trên ngúng nga ngúng nguẩy.

-“Lâm tránh ra đi, Ngọc ghét Lâm lắm, không bao giờ muốn nhìn mặt Lâm nữa á.”

-“Thôi Lâm xin Lâm van mà, giờ Ngọc muốn như nào mới tha thứ cho Lâm? Hay Lâm quỳ xuống trước mặt Ngọc tạ tội nha…nha…nha…”

Eo, thốn.

Làm hỏng có mỗi cái bút chì thỏ bông của nàng thôi mà bị hành lên hạ xuống như thế đó. Nhưng được nịnh kể cũng thích nhỉ?

Chưa bao giờ Khôi hạ mình trước Thu như thế nha, làm bạn gái cậu ấy quá thiệt thòi đi. Hay lần này Thu đấu tranh giành quyền bình đẳng nhỉ? Giận dai dai hơn một tý nha, cho nó sướng.

Ừ, chính xác lun, mình là con gái mình phải kiêu sa chứ nị.

Thu cúi xuống tiếp tục làm bài, mấy hôm liền lầm lì lạnh lùng lắm. Đúng kiểu thế gian nhiều người tâm lý có vấn đề thích ngược không thích sủng mà, tớ càng tránh xa thì Khôi lại càng bám riết.

Coi như Thu mọc thêm cái đuôi, sáng sớm vừa dắt xe ra khỏi cổng đã có người nhảy một phát lên yên sau rồi, đồ đạc sách vở còn chuyển hết sang bàn tớ mới hoành tráng chứ.

-"Tính làm gì vậy?"

Thu quát, Khôi giật bút viết viết lên lòng bàn tay tớ.

"Về nhà."

-"Nhà nhiếc cái gì? Khôi về chỗ đi Thu ghét Khôi lắm á, cái đồ mặt dày làm người ta giận xong chẳng chịu dỗ gì cả."

Véo má tớ rồi cười tủm mới sợ chứ, cứ thế im ỉm mãi tới giờ ra chơi tiết sau mới thèm gõ gõ vai Thu hỏi nhỏ.

-"Thích dỗ như nào?"

-"Ai mà biết được…đã được dỗ bao giờ đâu…hay nói cái gì vui vui đi…"

-"Khôi bỏ thi hot couple rồi."

Á!

Thật ư?

Suýt nữa thì hét lên vì sung sướng ấy, phải cố gắng lắm mới kiềm nén được, bây giờ mà cười ha hả là hỏng hết cả kế hoạch ý à.

-"Thi hay bỏ thì liên quan gì tới Thu đâu."

Giọng rất là lãnh đạm lạnh nhạt nha, eo ui tài năng thế chứ nị, nếu mai sau không đi du học có khi tớ phải thi làm diễn viên thui.

-“Ừ, nhưng liên quan tới ĐXH.”

Hả? ĐXH? Bạn làm tớ bối rối quá à, ngơ ngơ như con gà mái tơ ấy.

-“Phần cuối là thi chụp hình cô dâu chú rể đấy, Khôi không muốn mai sau ĐXH hiểu nhầm Khôi lăng nhăng.”

Khôi từ tốn giải thích mà Thu vẫn chẳng hiểu mô tê gì sất, rốt cuộc đành hỏi ĐXH là tên nào mà lại phải lo lắng nọ kia, căn bản tớ thấy cậu ấy bản lĩnh lắm ấy, làm gì có chuyện sợ ai bao giờ? Khôi lắc đầu tỏ vẻ chán nản, trước khi trống vào véo tai tớ một cái rồi thở dài.

-“Ba đứa nó nên giống Khôi thì tốt hơn.”

Ba đứa nào? Phát ngôn linh ta linh tinh à? Nói chung suy nghĩ của người tự kỷ ấy, chúng ta không bao giờ hiểu được đâu, các cậu nhỉ?

Giờ nghỉ trưa, hôm nay WC không dỗi cơm nữa ợ, một mực bám theo FT xuống nhà ăn. FT gắp gì WC gắp đấy, lúc lấy nước ngọt đông quá nên WC ra lệnh cho tớ ra trước còn bạn đứng xếp hàng.

Ngồi một mình buồn quá nên Thu ăn một ít salad trước, vừa nhai vừa nghe tiếng thủ thỉ bên tai, cứ tưởng mình đói quá nên hoa mặt cơ.

-“Mình thích ăn dưa chuột à?”

Vâng, hết nàng với vợ rồi giờ lại tới mình. Không thể xưng hô bình thường được hay sao hả? Thôi kệ hắn đi, nói nhiều mệt người.

-“Ừ, ăn cho mát ruột.”

-“Thật là giống anh nha, anh cũng rất thích ăn dưa hấu.”

-“Ựa, liên quan à?”

-“Cùng là dưa mà mình?”

-“Ừ ừ…”

-“Nói thầm mình nghe chuyện này nhé, mình có biết vì sao cặp đôi Khôi Diệp đang hot nhất mà tự dưng lại bỏ thi không?”

-“Hình như là vì Đờ Xờ Hờ cái gì đó, tớ cũng không rõ nữa.”

-“Đâu, không phải thế đâu. Là bởi vì chiều hôm thứ bảy bị anh dần cho một trận đấy, anh quát bảo mày muốn ông tha thì phải dừng tham gia hot cắp bồ, thằng bé sợ tè cả ra quần, dạ dạ vâng vâng liên tục. Lần trước là anh nể mình nên để nó ti toe tý thôi chứ thằng đó là cái quái gì đâu, tát cho hai phát thì rụng luôn cả răng hàm á.”

Gớm thôi, chém bay cả nóc nhà rồi.

-“Vậy cơ à?”

-“Ừ, nhưng mà mình đừng kể chuyện này cho ai biết, tội nghiệp thằng câm tự kỷ nó lại tủi thân. Quân tử là không thèm cậy mạnh chèn ép yếu mình hiểu không?”

Tớ cực kỳ dị ứng với cụm từ “thằng câm tự kỷ”, Khỉ có thể huyênh hoang nhưng xúc phạm tới người Thu thương là hơi bị đi quá giới hạn rồi đó nha. Bực bực à, cho nên thấy WC cầm hai chai nước ngọt đi về phía này tớ liền bảo người bên cạnh.

-“Kìa, Khôi kìa. Khỉ đứng dậy cho bạn biết thế nào là lễ độ đi.”

Ban nãy còn hăng hái lắm cơ mà, sao giờ mới nhìn thấy người ta từ xa đã run cầm cập thế hả ông Khỉ ơi? Ghé tai tớ lắp ba lắp bắp á.

-"Thôi…Thu à…thôi…tạm…tạm…tha…cho…thằng bé…"

Lúc này mà chuồn chắc mất mặt lắm nên bạn Khỉ kiên quyết bám trụ, bạn Khôi lúc đầu giận bạn Thu ngồi xa cách cả cây số ấy, mà chẳng hiểu làm sao về sau cứ dịch dần dịch dần cuối cùng thành sát sàn sạt luôn à.

Không khí u uất kiểu gì ý, dưới ngăn bàn có hai bàn tay bắt đầu không yên vị lần mò ra giữa.

Thu len lén để tay lên bàn.

Kết quả là, đôi bạn trẻ nắm tay nhau rất chi mùi mẫn. Giờ mà quay lại được cảnh này thì hay phải biết nhỉ? Khôi mất mấy giây thôi đã nhận ra rồi, Khỉ ngược lại phởn phát hờn, vừa ăn vừa quay sang nhìn tớ vô cùng trìu mến.

-"Tay Thu hơi sần sùi giống người tập võ, chắc là do xách nước đậu nhỉ? Không sao đâu, bao giờ làm chủ tịch tập đoàn phân than hàng ngày có kẻ hầu người hạ sẽ hết ngay ý mà."

Bạn ghé tai thì thầm nho nhỏ, chỉ đủ hai đứa tớ nghe thấy thôi rồi lại gắp miếng cá hồi nhai tỏm tẻm. Cái mặt hớn hở cứ như cuộc đời nở hoa không bằng, mãi tới một lúc sau nghe tiếng rắc cậu ấy mới giật mình tỉnh mộng.

Khổ thân, ứa cả nước mắt thế kia chắc đau lắm ấy. Cũng may mà chỉ bị đau điếng một lát thôi chứ không có vấn đề gì, tớ đỡ bị áy náy. Khôi dạo này cứ kè kè bên Thu như hình với bóng ấy đâm ra chẳng gặp Khỉ mấy, mãi tới ngày 20/10 mới thấy bạn ôm bó hồng to bự đứng thập thò ngoài cửa lớp gọi Thu ơi Thu ơi.

Đùa, hơi ngượng nhưng mà nói thật có chút thích thích nha. Tại từ hồi lớp

10 tới giờ cứ vào ngày lễ đặc biệt là tớ thấy mình quê ghê gớm ấy, bọn con gái trong lớp đứa nào cũng quà này quà kia, mỗi mình Thu chẳng được ai tặng cái gì sất.

Giờ thì có rồi nha.

-"Thu nhận nhưng Khỉ đừng nghĩ Thu thích Khỉ nha."

Khỉ gãi đầu cười cười.

-"Không sao không sao, có phải va linh tinh đâu mà ngại, chúc Thu Thu ăn mau chóng nhớn với cả mắn đẻ nhé."

Bao nhiêu lời hay ý đẹp không chúc lại đi chúc mắn đẻ? Nghe thốn thế chứ nị, nhưng thôi, vì bó hoa đẹp nên Thu tạm thứ tha.

-"Cảm ơn cậu…"

-"Tối nay học nhảy xong đi ăn lẩu nướng với bọn anh không? Yên tâm đi đông, đảm bảo tình bạn trong sáng, mình đừng ngại…đặt riêng một phòng rồi ý, có cả màn hình lớn để xem phim vui lắm…nhận lời nha, nhận lời cho anh vui đi mà…đi…"

Thực lòng những ngày đặc biệt như này thì thích đi với WC hơn rồi, nhưng tại bạn chả có ý kiến ý cò gì với cả Khỉ năn nỉ nhiệt tình quá nên thôi Thu nhận lời luôn. Vào học rồi nhưng thỉnh thoảng viết hết bài xong tớ vẫn liếc sang bó hồng bên cạnh, vui vui ấy.

"Hoa với chả hoét, ba ngày là héo chứ được cái tích sự gì."

Bạn cùng bàn ý kiến, cái mặt bạn khó coi lắm rồi. Thu ngoáy nhanh vài từ lên tập giấy nháp.

"Kệ Thu, Khôi có bao giờ tâm lý với bạn gái đâu mà."

“Tặng hoa là tâm lý à?”

Đang trong tiết nên tớ chỉ ừ nhanh cho qua. Tới lúc ra chơi mới có thời gian nói nhiều hơn ý.

-“Không chỉ tặng hoa đâu, còn có dỗ dành mỗi khi bạn gái làm nũng nè, nịnh ngọt nè, những ngày đặc biệt thì tạo bất ngờ với cả rủ đi chơi nha.”

Khiếp cái người này, thông minh đâu đâu ấy. Thu đã gợi ý như thế rồi mà chẳng thấy ý kiến ý cò gì sất. Đợi hoài chờ hoài mà không có lấy một lời chúc, đạp xe sắp ra quán Khỉ hẹn rồi mà có người vẫn tỉnh bơ à, hại Thu ức lồng lộn luôn.

-“Giờ Thu phải vào ăn lẩu nướng đây.”

Cậu ấy vỗ vỗ lưng tớ rồi nhảy xuống, còn bảo Thu ăn chơi vui vẻ nhé mới khốn nạn chứ. Ối dồi ôi, tăng xông, thực sự là tăng xông á.

Nghẹn luôn.

Suýt nữa thì khóc ý, tủi thân kinh khủng khiếp. Nhìn bạn trai nhà người ta xem, không bằng một góc nha. Nhưng thôi, buồn lâu chỉ có thiệt thân, Thu hít một hơi thật sâu rồi rẽ lên phòng 307 mà Khỉ bảo.

Khổ nỗi chẳng thấy ma nào cả, cũng không có cái bàn lẩu nướng nào sất. Chỉ có rất nhiều nến xếp hình trái tim sáng lung linh thôi, lẽ nào Khỉ lại bày trò?

Chắc không phải đâu, nếu là Khỉ thì phải thay bằng than cơ. Có khi nhầm phòng rồi, nhưng rõ ràng là 307 mà? Bối rối dễ sợ, Thu đành lôi điện thoại ra gọi cho bạn.

Á, nghe thấy tiếng chuông kêu đấy, chắc con khỉ đột đó ở gần đây rồi.

Nhưng mà từ đã, sao nhạc chuông quen thế nhỉ?

Cả cái người như ma đứng sừng sững sau lưng tớ nữa, giật mình thót tim luôn à. Phải mất mấy giây ngu ngu Thu mới nhìn ra tên trong danh bạ là Khỉ nhưng số lại là số của WC ấy.

-"Đủ bất ngờ chưa?"

Khôi hỏi, Thu đứng tim luôn á. Cậu ấy đặt vào lòng bàn tay tớ một bông hồng thuỷ tinh trong suốt, đẹp như hoa hồng thật ý.

Không, đẹp gấp một tỷ lần hoa hồng thật.

Năm ngoái cái Chi được fan tặng một bông Waterford Glass Rose mà lớp tớ trầm trồ suốt cả buổi luôn, bây giờ nói thật bông của nó chưa là gì so với bông này. Từng lớp cánh hoa màu hồng nhạt đan xen trong suốt óng ánh vô cùng. Thu nhận quà mà run run kiểu gì ý, chỉ sợ sơ sẩy làm vỡ thì toi.

Khôi khẽ thơm lên trán Thu, tớ đứng trân trân như một con đơ luôn, xao xuyến bồi hồi chẳng nói nổi cái gì á. Bọn tớ nhìn nhau ngượng ngượng à, mãi sau phục vụ bê đồ ăn vào, rồi vừa ăn Khôi vừa mở phim cho tớ, hoá ra cái phòng này cũng có màn hình lớn đó.

Thu thích xem Cinderella, xem bao nhiêu lần cũng không thấy chán. Ấn tượng nhất là câu nói mà người mẹ dạy Ella.

"I want to tell you a secret that will see you through all the trials that life can offer. Have courage, and be kind."

Cứ tới khúc đó cảm hứng dâng trào lắm, toàn lẩm bẩm tự nhủ với mình rằng "I will". Như kiểu phản xạ ấy, hôm nay ngồi bên Khôi cũng quên xừ mất, phát ngôn tự nhiên như ruồi à.

Vậy mà bạn chẳng cười Thu đâu nhé, cuộn cho tớ miếng bò nướng với rau sống rồi thủ thỉ.

-“You are…you’re courageous, kind, independent, energetic, smart and really pretty. That’s why I’m crazy about you.”

Ựa, được khen nhiều thế chứ nị, má nóng bừng bừng à. Hôm ấy Khôi còn chuẩn bị cả quà 20/10 cho mẹ tớ ý, làm tớ chẳng thể kéo dài tình trạng chiến tranh thêm một giây phút nào với bạn nữa.

Thôi các cậu thông cảm, lạnh lùng là nó cũng phải có tố chất đấy, diễn mãi cũng không được đâu. Tối đó tớ nhắn tin chúc cô Vân nha, cô cũng rép lai cảm ơn Thu, chúc Thu ước gì được nấy. Xong tớ nằm ngắm bông hoa hồng thuỷ tinh mãi không chán luôn, eo ui đẹp gì đâu mà đẹp dễ sợ vậy, ngất ngây con gà tây luôn.

Say đắm quá đi mất, một lúc lâu sau mới phát hiện dưới cái lá cuối cùng có mấy từ uốn lượn nha.

“For my dog.”

Eo, “for my love”, “for my honey”, “for my dear”…vân va vân vân, bao nhiêu từ ngọt ngào không dùng lại đi dùng “for my dog” á, thật ghét à, tớ với điện thoại bấm bấm chuyển lời tới cậu ấy.

“Hate you, my puppy.”

Mãi tới 11h59 thì máy nhận được tin nhắn của Khôi.

“Wish you all the best. Wish that Winter, Spring and Summer would come quickly.”

Câu đầu thì ăn đơ sờ ten mà câu sau chẳng hiểu gì sất á.

“Sao lại thế? Khôi ghét mùa thu à mà mong đông xuân hạ tới sớm?”

Bạn không trả lời, chỉ nhắn rằng ngủ sớm đi cho bớt ngố. Đùa chứ tớ có thấy tớ ngố lắm đâu mà, tất cả là tại cậu ấy tự kỷ suy nghĩ quái gở thôi. Nhưng mà ngủ ngon ơi là ngon nha, sáng hôm sau mẹ còn trêu đêm qua có chuyện gì vui mà Thu cứ vừa mơ vừa cười thế làm ngại hết cả người đi á.

Sáng ra gặp Khỉ cậu ấy trách mãi, bảo là nhắn tin phòng 305 rồi mà sao chẳng thấy Thu xuất hiện gì cả, bây giờ mà giải thích rằng Khôi lấy trộm điện thoại tớ xoá tin nhắn rồi sửa tên Khôi thành Khỉ chắc lằng nhằng lắm nhỉ, có khi bạn cũng không tin ấy chứ. Thôi, lý do muôn thủa, tớ bị đau bụng.

Khỉ không trách mắng gì cả, chỉ dặn Thu Thu cố gắng giữ gìn sức khoẻ thôi.

Đấy, thoắt một cái đã tới giải bóng rổ khối 11 rồi, nhất trường sẽ được chọn đi thi thành phố. Ngày xưa cấp hai quan niệm của Thu cổ hủ lắm, dành toàn bộ thời gian học để lấy điểm cao thôi chứ mấy phong trào như thế này ít khi tham gia, một phần cũng tại nhà nghèo bận đi đưa hàng mà.

Nhưng giờ thì khác rồi, các trường đại học bên Mỹ rất xem trọng hoạt động ngoại khoá, người chơi thể thao giỏi cũng có ưu thế nha. Hôm lâu gì tớ nghe bọn nó đồn bảo con gái ở trong đội cổ vũ thì hồ sơ du học sáng giá hơn, chẳng biết là thật hay tin vịt nhưng Thu vẫn cố kiết tập luyện để thi ứng tuyển.

Đỗ các cậu ạ, vào hẳn đội của trường chứ không phải của lớp thôi đâu nha, thấy tự hào về mình thía chứ nị.

Khôi là chủ chốt của đội bóng, Thu tuy không được là đội trưởng đội cổ vũ nhưng nói chung giờ đứng với bạn cũng thấy hơi hơi xứng đôi vừa lứa chứ không lệch lạc như xưa nữa.

http://tieulun.hopto.org

Trước khi thi đấu bọn tớ thường ngồi chơi dưới gốc xoài sau vườn trường, Khôi rất thích ngắm tay Thu nha, chẳng hiểu có cái gì mà ngắm hoài ngắm mãi không thấy chán.

-“Khôi biết xem bói không?”

Cậu ấy gật đầu. Eo ui tài thế cơ á? Đúng là người giỏi cái gì cũng giỏi nhỉ?

-“Vậy Khôi xem Thu có được đi du học không? Tương lai chồng của Thu là người như nào?”

Bạn đăm chiêu một hồi rồi phán.

-“Học đại học ở Mỹ. Số tốt nên lấy được ông chồng tuyệt vời, chính là bạn học cùng lớp cấp ba ngày xưa.”

-“Thế cơ á? Có bao nhiêu con?”

-“Ba đứa.”

-“Giàu không? Vợ chồng tớ ý?”

-“Yên tâm, chồng Thu không để Thu chết đói đâu, nói chung chắc chắn là có của ăn của để đấy.”

Tớ kiểu nghe thấy được đi du học Mỹ với có của ăn của để là phởn hết cả người ý, hứng khởi bảo Khôi tự xem bói cho bản thân mình đi xem thế nào. Cậu ấy ban đầu không chịu nhưng mình nài nỉ mãi bạn cũng tiết lộ thiên cơ.

-“Đây này, Thu nhìn vào cái đường tình duyên này này, đường ấy nghĩa là Khôi mai sau có con vợ thông minh nhưng thỉnh thoảng hơi ngơ.”

-“Vậy à?”

-“Ừ, vợ Khôi mê tiền, tính tình hơi lăng nhăng nhưng nếu quản chặt thì cũng tạm chấp nhận được.”

-“Eo hay ghê đó, thế cái đường mà mờ mờ không liền mạch này nghĩa là sao hả Khôi?”

-“Là chỉ sự sứt mẻ, ý muốn nói con vợ Khôi có một cái răng sứt đấy.”

-“Thật á?”

Eo, nhìn cậu ấy cố mím môi nhịn cười tớ mới biết mình ngu á, răng sứt mê tiền với lăng nhăng à? Đồ đểu, có biết xem bói quái đâu mà chém như đúng rồi ấy. Suốt ngày troll Thu thôi, xong còn thơm trộm lên má Thu nữa, ghét thế chứ nị.

Khổ nỗi tới giờ thi đấu rồi nên tớ không làm mình làm mẩy được, phải vào thay đồng phục cổ vũ. Hớn hở mở tủ lấy đồ mà chẳng thấy đồ đâu cả, quay ra thì thấy cả lũ đang nhìn mình rất chi là “âu yếm”.

Cầm đầu là Chi cô nương, Diệp tiểu thư cũng có mặt. Dưới chân bọn nó là áo quần của tớ, ôi dồi ôi điên thế chứ nị.

-“Khai ra mau, Khôi và Thu đang hẹn hò phải không?”

-“Đâu có đâu, bạn thân thôi.”

Trả lời theo phản xạ à, nhưng đáp án chẳng làm vừa lòng các chị ý gì sất.

-“Bạn thân gì mà suốt ngày nắm tay nhau tình cảm thế? Lúc nãy có người nhìn thấy Khôi thơm Thu, cả hôm 20/10 hai người cũng đi ăn riêng nữa. FT không phải là mít ướt, dịch ra chính là Lệ Thu.”

Ựa, cảm giác như cả thế giới đang chống lại mình ấy. Giờ làm sao mà bao biện nổi đây? Mà thừa nhận một cái chắc Thu trở thành đối tượng công kích

của cả trường luôn à, Diệp xinh thế với nhà giàu thế mà lúc bị đồn cặp với Khôi còn bị anti nữa là tớ.

Ôi dồi ôi, khổ thân Thu quá đi thôi.

Tính sao giờ? Cách gì để vẹn cả đôi đường đây?

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tranh Thủ Lúc Răng Còn Khoẻ

Đúng đấy, WC và chị mày êu nhau đấy? Thì nàm thao? Các em muốn gì nào?

Eo, vênh nhỉ?

Không biết giờ mình lên mặt như thế có sao không nữa?

Khổ nỗi chưa kịp kiêu đã bị hai con béo hắt cả thùng nước đá đánh rầm một cái lên người á, ôi dồi ôi nó rét nó buốt nó lạnh phát run lên được.

Con còn chưa khai gì cơ mà, các mẹ nóng tính thế hả trời?

Kiểu này chúng nó biết quan hệ giữa Thu và Khôi thì chắc Thu chết không có chỗ chôn luôn ấy. Ai chả biết Khôi soái, Khôi mạnh mẽ, Khôi quái tính không đứa nào dám dây vào, tuy nhiên sự thật là Khôi lắm fan cuồng á.

Và chỉ có một Khôi nhưng tới bao nhiêu fan là fan, cậu ấy không thể 24/24 bên tớ được, cho nên rất nguy hiểm ấy, tốt hơn hết Thu nên tìm cách tự bảo vệ chính mình.

-"Tớ với Khôi là bạn thân, bạn ruột của nhau nên hay đi cùng mà, nói linh tinh gì vậy?"

-"Láo toét, bạn thân đâu có thơm nhau đâu."

-"Ây za…các bạn cứ bình tĩnh…là thế này…Khôi…Khôi…thích người khác đó, nhưng hai đứa đấy giận nhau nên Khôi thơm và nắm tay Thu để

chọc tức người ta thôi.”

Vừa mới dứt lời thì mắt cái Diệp đã sáng long lanh luôn.

-“Thật ạ? Thật không chị Thu? Vậy là anh Khôi thích em à?”

Chi cô nương đen mặt nghi hoặc, mấy đứa còn lại trong nhóm cũng có vẻ chưa hài lòng lắm với câu trả lời nên tớ đành phải bồi thêm.

-“Ừ, có khi vậy đấy. Mọi người nghĩ mà xem Khôi sáng láng như thế có điên mới thích Thu nha. Mà nói thật Thu có người thương rồi.”

-“Ai cơ?”

-“Có phải Khỉ không?”

-“Đúng rồi, cái gì mà thương nàng sủng nàng không muốn nàng chịu uỷ khuất đó…”

Bọn nó nhao nhao cả lên, ôi Khỉ ơi xin lỗi cậu nhé, tình huống cấp bách đành mượn tạm danh tính vậy. Tớ hít một hơi sâu thật sâu, gật đầu đánh rụp rồi quả quyết khẳng định.

-“Đúng vậy, đúng là Khỉ. Thu thương Khỉ từ ngày mới vào lớp 10 cơ, nhưng Thu chưa nhận lời vì không muốn Khỉ lơ là chuyện học hành, mong cậu ấy hết mình nỗ lực phấn đấu để tương lai sẽ trở thành ông chủ của tập đoàn phân than lớn nhất Việt Nam.”

Eo, tụi nhóc ngây thơ dễ sợ, tin sái cổ luôn rồi, thả Thu ra ngay lập tức. Tớ nhặt áo quần đồng phục dưới đất gấp gọn bỏ vào cái túi nhỏ, đồ bẩn hết thế này chắc hôm nay không tham gia được đội cổ vũ rồi, hơi buồn buồn à, mà đang định phóng về nhà thì đụng trúng Khôi chứ, trời ơi ánh mắt cậu ấy còn kinh khủng hơn cả lũ kia cộng lại.

Cũng muốn mách lẻo lắm nhưng sợ ông tướng này lại làm to chuyện nên Thu đành phải bịa à.

-“Thu…Thu…trượt chân bị ngã vào bể nước Khôi ạ.”

Cứ ngỡ bạn trai đau lòng thương xót lắm, ai ngờ không những không dỗ dành nịnh ngọt Thu mà còn quát xa xả xa xả ý.

-“Tưởng Thu ngu vừa vừa thôi chứ ngu quá như thế này thì ai mà chịu nổi?”

-“Hả? Thu bị ngã nha, bị đau hết cả người mà Khôi còn mắng Thu à?”

-“Mắng cho chừa đi, mắt cứ trớn lên ngó trai đẹp nên mới thế chứ gì? Cái tính lăng nhăng mãi không sửa được, sau này thử hỏi làm gương cho con cái thế nào đây?”

Xi.

Con tớ mắc mớ gì Khôi phải lo?

Ấm ức bĩu môi thôi chứ hèn không dám ý kiến cậu ạ, Khôi cởi áo khoác ngoài khoác cho Thu rồi kéo tay tớ lôi đi xềnh xệch ấy.

-“Khôi lại sao thế? Không vào thay đồ đi sắp thi đấu rồi.”

-“Khôi đưa Thu về.”

Cậu ấy đáp mà còn chẳng thèm quay lại.

-“Không cần đâu…đội tuyển không thể không có Khôi…Khôi vào thi đi mà…không cần thật đấy…Thu không sao cả…”

-“Thu nói thì hay rồi, nhưng nhỡ ngày mai Thu cảm lạnh rồi nghỉ học ra

đấy để Khôi lại phải nhớ Thu à? Quên đi nhé.”

Uầy, giọng bực bực nhưng thấy dễ thương ghê quá à. Ngọt như mía lùi á, Thu giờ hơi bị quan trọng nha, Thu bệnh là có người thương nhớ Thu đấy.

Ôi dồi ôi, tim gan xao xuyến thế chứ nị.

Cưng Khôi chớt mất luôn đó, nhưng chính vì cưng nên mới không muốn Khôi phải vì Thu mà bỏ thi, tớ lừa cậu ấy rằng còn quần áo trên lớp, lên thay tý rồi xuống cổ vũ ngay mà, Khôi nhanh nhanh không muộn giờ mất vui, lớp 11A1 mà đánh thắng đội kia thì sau đó tụi mình đi ăn liên hoan nha.

-“Chỉ ăn liên hoan thôi à?”

Có người hất hàm hỏi, tớ bối rối không biết trả lời sao cả ấy.

-“Khôi lập chiến công như thế mà không được thưởng gì hết á?”

-“Ừ…thế…thế Khôi muốn thưởng gì?”

Cậu ấy ghé tai tớ thì thà thì thầm.

-“Cho Khôi ăn một viên kẹo.”

Eo, đểu ghê gớm luôn á, nhưng vì sát giờ lắm rồi với cả đối thủ lần này toàn thằng to cao vạm vỡ lắm, chắc gì đã thắng nên Thu ngoắc tay đồng ý luôn. Đợi cậu ấy vào trong rồi tớ mới ba chân bốn cẳng ra lấy xe đạp tức tốc về nhà.

Tớ tắm gội thay cái váy hoa xong dùng hết tốc lực đạp đến trường, len lén ngồi vào hàng ghế khán giả. Cũng sắp kết thúc trận đấu rồi, điểm số sát nút lắm, đoán ngay mà, bọn này mạnh lắm, bên tớ một người giỏi cũng chẳng thể nào cân được hết cho cả đội.

Cố lên.

Các bạn 11B3 cố lên.

Chán các bạn lắm, Thu âm thầm ủng hộ như thế rồi mà vẫn thua. Hình như con gái lớp 11B3 có vấn đề ý sao, chẳng buồn tủi cho lớp gì sất, thậm chí thời khắc Khôi ghi điểm chúng nó còn hò reo inh ỏi luôn.

Đội cổ vũ lớp tớ thôi khỏi phải nói, phởn lắm, nhào xuống hẳn sân thi đấu nhảy một bài rõ bốc lửa. Thu nhìn thấy Khôi nháy mắt nên biết điều lủi ra ngoài, vì địa điểm cũ bị một số đứa phát hiện rồi nên tớ nhắn tin cho bạn hẹn nhau ở bụi hồng phía Nam, chỗ này nghe đồn có rắn nên không đứa nào dám ra đây cả.

Công nhận giải nhất chạy cấp thành phố cũng có lợi ý nhỉ, chưa đầy năm phút sau đã thấy xuất hiện rồi.

-"Uầy Khôi hôm nay ngầu ghê gớm nha."

Khen ngợi thế mà chẳng cười gì cả, cái mặt khó đăm đăm ý.

-"Ngầu gì đâu, lúc vào trận được nửa tiếng bị ngã trẹo cả chân đây này."

Hả?

Thật á? Ôi dồi ôi thương quá đi mất thôi, tớ vội vã tìm hộp dầu trong balô rồi sấn lấy người ta hỏi han này nọ, ngọt giọng bảo đau chỗ nào đưa đây Thu xoa cho. Bình thường mà thấy mình xuống nước là cái người này dỗi hờn kinh lắm đấy, hôm nay thì khác à, búng tai Thu rõ đau rồi còn vả nhẹ lên má nữa chứ.

-"Này, sao Khôi vũ phu thế?"

Nói ra mới biết hớ ấy, chỉ nên dùng từ vũ thôi, còn từ phu trong hoàn cảnh

này là dễ gây hiểu nhầm lắm. Nhưng cũng có cái hay, mặt cậu ấy đỡ cau có hẳn, cười cười nữa chứ.

-"Cháy nhà mới ra mặt chuột."

Ựa.

Bạn nói thế thì tớ hiểu ngay à, làm gì có cái vụ ngã nào ở đây, troll thôi. Troll để Thu lộ cái đuôi nói dối của mình ra á, thật nhục nhã quá đi thôi.

-"Thu…xin lỗi…mà sao sân vận động đông như thế Khôi vẫn biết?"

Khôi nắm lấy tay tớ trầm ngâm ngắm nghía, mãi một lúc sau cậu ấy mới thủ thỉ.

-"Nếu Thu thương một ai đó thật lòng, Thu sẽ có khả năng nhận ra người ta trong hàng vạn người."

Uầy tim đập rộn ràng tưởng nhảy ra ngoài á, nhìn cái mặt đẹp trai phụng phịu nũng nịu cưng không tài nào mà chịu được. Thu mủi lòng lấy luôn cái kẹo trong túi rồi bóc vỏ bỏ vào miệng.

Những gì xảy ra tiếp theo các cậu chắc đoán được rồi đó, nói ra ngại chết à. Eo cũng chẳng có gì đâu, tớ giữ lời hứa của mình thui mà.

Ai đó ban đầu hơi choáng nhưng lấy lại tinh thần nhanh lắm, nhận được kẹo rồi còn đểu đểu cắn nhẹ vào môi Thu nữa ấy, hại má tớ đỏ rừng rực luôn.

-"Bây giờ Khôi còn trẻ nên mới ăn được kiểu này thôi chứ mai sau già rồi răng yếu là Thu phải nhá trước ấy."

Ựa, trình độ làm màu đạt tới le vờ mắc rồi ạ. Nể ông quá đi mất ông Khôi ơi, Thu thở dài vỗ vai bạn cảm thán.

-“Lúc răng Khôi yếu chắc răng Thu cũng rụng hết rồi, nhá nhá thế nào được.”

Bạn ngẫm nghĩ một hồi thì kéo tớ đứng dậy rồi cứ thế lôi đi, Thu hỏi đi đâu đấy, Khôi quay lại ngọt ngào bảo.

-“Đi ăn…tranh thủ lúc răng còn khoẻ.”

Cún cười hiền, nắng chiều tà chiếu lên gương mặt rạng rỡ của cậu ấy đẹp lung linh huyền ảo. Tớ rút tay mình ra không để cho người ta cầm mà sửa lại thành tay đan tay chặt thật là chặt.

Khôi à, thực sự là Thu cảm thấy may mắn.

Thu biết chắc chắn Khôi sẽ được đi du học Mỹ. Kể cả Khôi không giành học bổng thì với điều kiện gia đình Khôi đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. Bởi vậy nên Thu nhất định sẽ nỗ lực hết mình để được đi cùng Khôi nhé.

Thu quen việc Khôi là của Thu rồi đó, không muốn bị ai cướp mất đâu.

-“Thu lại ngơ cái gì thế?”

Quết kem vào mũi người ta nữa chứ, ghét thật đó. Mà tới hàng kem từ bao giờ không biết? Kem dâu ngon quá là ngon cơ, tớ cắn một miếng rồi trả lời bạn trai.

-“Không ngơ gì cả, Thu đang tính làm sao để WC của tớ thì chỉ mình tớ được dùng thôi.”

Có người tý sặc, bẹo má Thu trêu chọc.

-“Hay đấy, vậy từ nay Thu cũng là BC của riêng Khôi.”

BC?

Biết thừa nha, đây cũng có lúc thông minh chứ bộ.

-“Trong mắt tớ Khôi là soái ca mà Khôi lại chỉ coi tớ bằng cái bồn cầu thế à?”

-“Đâu có?”

-“Đừng cãi đi, BC là bồn cầu chứ còn gì nữa?”

-“Đâu, là bé cưng mà.”

Eo, lươn lẹo thế chứ nị. Nhưng thôi, không tranh luận nữa, nhỡ cãi nhau thì phiền phức lắm, cả vụ giải bóng lẫn vụ sắp thi giữa kì đã đủ mệt mỏi rồi. Trong mối quan hệ này Thu tự thấy mình người lớn hơn nên khi nào có thể nhường được thì nhường Khôi luôn đó.

Bởi thế nên thời gian sau đó trôi qua rất ngọt ngào, có Khôi kèm cặp nên điểm thi giữa kỳ của tớ cao khủng khiếp luôn, tổng điểm chỉ kém cậu ấy có 3.5, hiện tại đang xếp thứ hai toàn khối.

Choáng không?

Quá choáng luôn ý chứ, Thu phục Thu quá đi thôi.

Mùa giải bóng rổ kết thúc, mặc dù lớp tớ có nhân tài nhưng xét về tổng thể thì không được đồng đều nên chỉ xếp thứ hai toàn khối thôi. Chẳng hiểu sao thầy chủ nhiệm khoa thể dục tự dưng tuyên bố rút lại quyết định lớp nào giải nhất được đi thi thành phố mà thay vào đó là tuyển thành viên đồng đều từ các lớp.

Cũng có lý thôi, như thế mới tập hợp được nhiều người giỏi. Kết quả được MC đọc trên loa phát thanh vào một ngày cuối tháng 11, lúc biết tin Khôi Khỉ cùng được chọn tớ cứ hoang mang kiểu gì ý.

http://tieulun.hopto.org

Tuy nhiên cuộc đời đúng là lạ kỳ, chưa hết bất ngờ này đã đi tới bất ngờ khác rồi.

“Vâng, đó là những tin tức thể thao đáng chú ý trong tuần qua. Và sau đây tới chuyên mục tâm sự học đường. Xin mới quý vị và các bạn lắng nghe lời thổ lộ của bạn Phạm Lệ Thu lớp 11A1…”

“…Đúng vậy, đúng là Khỉ. Thu thương Khỉ từ ngày mới vào lớp 10 cơ, nhưng Thu chưa nhận lời vì không muốn Khỉ lơ là chuyện học hành, mong cậu ấy hết mình nỗ lực phấn đấu để tương lai sẽ trở thành ông chủ của tập đoàn phân than lớn nhất Việt Nam….”

Ôi dồi ôi chuẩn giọng Thu luôn ấy.

Con ranh nào mà mất dạy quá đi mất, dám thu âm lời của tớ rồi gửi cho chuyên mục Radio buổi sáng. Thu gây thù chuốc oán gì với bạn mà bạn nỡ làm nhục Thu trước toàn trường thế cơ chứ?

Quay sang cái mặt Khôi đen kìn kịt rồi, còn chưa kịp nói lời an ủi thì Khỉ từ đâu đã chạy vào hét toán loạn.

-“AWESOME…AWESOME…REALLY REALLY AWESOME…”

Bọn lớp tớ được thể nhao nhao cả lên, kiểu đại ca Khỉ sướng nha, vừa được vào đội bóng vừa được tỏ tình công khai. Có đứa nghe nịnh phởn hết chỗ nói, mừng mừng tủi tủi bước tới bàn tớ thổ lộ.

-“Anh biết mà, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn vào ánh mắt mình anh đã biết. Mình thương thầm trộm nhớ anh bao lâu nay có mệt mỏi không mình? Giờ thổ lộ ra được rồi chắc nhẹ lòng lắm phải không?”

-“Hâm à…cái đó…cái đó…”

-“Mình đừng lo cho anh…càng yêu thì anh học càng hăng mà thôi…nhất định tương lai hai đứa mình sẽ chói loà như cái bóng đèn cao áp vậy đó…”

Ựa.

Thu xỉu mất thôi, mà sợ người ngoài nhòm ngó nên phải kéo bạn ra một góc nói chuyện riêng, giải thích nào là tình thế ép buộc, nào là tớ nói bừa thôi chứ không phải thế đâu, mong Khỉ rộng lượng tha thứ cho tớ và đừng nghĩ lung tung.

Cậu ấy nghe xong thì cười tủm tỉm rồi phán câu xanh rờn.

-“Các cụ dạy thật đúng, con gái chuyên trị ăn không nói có. Thôi không phải lằng nhằng nữa, tâm ý của Thu Thu anh hiểu hết rồi.”

Hiểu rồi à? Ừ hiểu rồi là tốt rồi, tớ chẳng có thời gian quan tâm thêm nữa, vội vàng chạy về lớp thanh minh với WC.

Khổ nỗi bạn đi đâu mất rồi.

Mất tích cả chiều hôm đấy không thể liên lạc được. Chắc chỉ giận tớ thôi bởi nếu như lần trước thì cô Vân đã gọi điện lo lắng hỏi thăm rồi, ngẫm vậy nên Thu yên tâm về nhà, sáng hôm sau đi học từ sáu giờ, trước khi tới trường thì vòng xe qua nhà bạn.

Đợi được mười phút thì thấy cậu ấy ra khỏi cổng, tớ vẫy vẫy nhưng người ta kiêu lắm á, bước lên ôtô mà không thèm liếc Thu lấy một cái.

Kiểu này chắc giận dai lắm, chắc cạch mặt Thu luôn một tuần á.

Hay một tháng? Hay một năm?

Chẳng biết nữa, chỉ biết cả buổi sáng lầm lì lắm á, tới trưa lại bắt đầu cái bài ca bỏ cơm các cậu ạ. Tức chứ, nhưng không sao nha, vỏ quýt dày đã có

móng tay nhọn.

Cái tính hờn của bạn Khôi ấy à, lần này bạn Thu sẽ trị triệt để luôn nha.

Thu cũng không thèm xuống nhà ăn nữa, định lấy sách ra học bài nhưng tại đói quá nên người nó lả hết cả ra ý, không làm sao mà nhồi nhét thêm chữ nào được nữa, nằm bò ra bàn luôn.

Đúng tới tầm 12 giờ 45 Khôi lườm tớ một cái rồi bỏ xuống dưới, một lúc sau cầm lên cả hộp cơm to đùng đoàng thơm phưng phức luôn, toàn món Thu thích. Eo ơi sướng mém cười luôn á, may mà tinh thần vẫn đủ tỉnh táo để tiếp tục mếch ca lờ đấy.

-“Khôi không ăn Thu cũng không ăn.”

Bạn điên.

Hành động rất chi là khốn nạn, dám dùng tay bóp hai bên má tớ ra để đưa thìa cơm vào. Đúng là cái loại bạo lực, tuy nhiên Thu cũng không phải dạng vừa nha, nhất định chỉ ngậm thôi chứ không chịu nhai rồi nuốt xuống.

“Khôi có giỏi thì đổ thêm thìa nữa đi nè, cho Thu nghẹn chết luôn đi.”

Viết nắn nón ra giấy nháp, oai không?

Thế nào mà đe doạ thành công nó mới máu chứ, rốt cuộc WC cũng chịu ăn, Thu thì đói quá không thể nũng nịu được thêm nữa rồi, hai đứa tỏm ta tỏm tẻm đánh chén sạch sẽ luôn.

Đang định quay ra dỗ dành người ta một chút cơ mà lại thấy bóng dáng bọn cái Chi chuẩn bị rẽ vào lớp rồi nên Thu ngay lập tức ngồi ngay ngắn sang một góc. Khôi thì thản nhiên vẽ vời như chẳng có chuyện gì xảy ra ấy, công nhận diễn tốt thật.

Giữa giờ ra chơi buổi chiều tớ nhận được email thư tình của bạn Khỉ, đại loại là Thu Thu yên tâm, kỳ này nhất định anh sẽ phấn đấu lọt top 10 để không phụ sự mong đợi của mình.

Thu còn đang suy nghĩ nên hồi âm như nào cho hợp lý thì Khôi đã giật lấy điện thoại, ngọt ngào soạn thư trả lời.

“Em không thèm nam nhân chỉ xếp trong top 10 đâu mình ạ. Em chỉ thích sánh đôi cùng người đứng đầu thôi. Mong mình đừng bao giờ gặp em cho tới khi mình giật được vị trí thứ nhất. Em cũng xin thề kỳ này nếu mình ngoi lên được vị trí đầu tiên em nhất định sẽ hôn mình trước toàn thể học sinh trong trường.”

Mà nói thật Khỉ chẳng tinh tế gì sất, tin sái cả cổ luôn, nhắn tin cho tớ rõ khí thế.

“Được, mình nhớ giữ lời thề. Anh từ giờ nhất định đóng cửa luyện công, từ giờ tới khi xếp thứ nhất sẽ không gặp mình nữa.”

Ựa, không biết tự lượng sức mình à? Thế thì từ giờ tới lúc tốt nghiệp chúng ta không gặp nhau rồi Khỉ à.

Quay sang nhìn cái mặt bạn Khôi đểu không tả nổi luôn, nhưng hình như việc đó khiến bạn hạ hoả hay sao ý, lúc trống điểm lại lẽo đẽo theo Thu ra lấy xe rồi đèo Thu về. Việc bạn đạp cứ đạp, việc tớ nói cứ nói, dường như chẳng liên quan tới nhau á.

-“Khôi à, Khôi đã hết bực chưa để Thu tâm sự chuyện hôm qua cho nó chất lượng.”

-“…”

-“Cái đó ấy…có một đợt bọn cái Diệp cái Chi chặn Thu lại hỏi chuyện

giữa tụi mình, tớ sợ lộ nên mới phải nói dối tớ thích Khỉ.”

-“…”

-“Thề có trời đất chứng giám, người Thu thương chỉ có một mà thôi.”

Giờ chỉ nhìn thấy lưng Khôi thôi à, chẳng biết thái độ nó méo mó ngang dọc ra sao đây?

-“Khôi à…Khôi…”

-“…”

-“Khôi không tin Thu hả? Khôi cứ lạnh lùng như thế Thu buồn lắm đó.”

-“…”

Thôi nha, cách này không xong rồi, tốt nhất giở thủ đoạn thôi. Thu oà khóc nức nở luôn, nhiều khi tớ cũng thấy tớ giỏi thật đó, muốn có nước mắt là có liền à. Bạn rốt cuộc cũng mủi lòng, quay lại dịu dàng lau mặt cho Thu rồi vỗ về.

-“Đừng khóc, khóc nhiều đau mắt đó.”

-“Nhưng Khôi ghét với giận Thu mà, lòng Thu không yên nổi ý, khổ tâm chết đi được.”

Hơi bị mếch ca lờ ý nhỉ? Nhưng kệ đi, khả năng làm nũng của tớ vẫn chưa ăn thua gì với cậu ấy đâu.

-“Khôi không giận, nhưng Thu làm Khôi bực mà Thu chẳng chịu dỗ dành gì cả.”

-“Khôi thích dỗ như nào?”

-“Khôi chẳng biết nữa, nhưng bây giờ mà có ai đó ôm mình thì tuyệt.”

Gớm, nói thẳng ra luôn mất gì đâu mà phải vòng vo tam quốc thế? Tuy nhiên Thu cũng thấy cái lỗi lần này của mình hơi lớn lớn nên chủ động vòng tay qua ôm bạn.

-“Thích thật đấy, giá kể người ấy ôm chặt hơn tý nữa nhỉ?”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nụ Hôn 90 Giây

Ựa.

Khôi ơi có thật trước đây cậu từng bị bệnh tự kỷ không thế? Tớ ngại quá à.

Thôi cơ mà dù sao cũng là một cái ôm nhỉ, ôm lỏng ôm chặt cũng chẳng khác gì nhau ấy, nên Thu chiều theo yêu cầu của người ta. Trán tớ dựa vào lưng cậu ấy, eo nói ra thì hơi xấu hổ nhưng Khôi thơm tho lắm á.

-"Khôi giống ba tớ nha, hai người đều rất sạch sẽ."

Thu mở lời khen ngợi, Khôi thản nhiên đáp.

-"Không sạch để mà vợ bỏ à?"

Hả?

Gì thế? Dạo này toàn phát ngôn gây sốc à, hại trống ngực tớ cứ đập thình tha thình thịch ấy, ngượng ngượng cấu eo bạn một cái rồi lí nhí mắng.

-"Nói linh tinh quá à."

-"Linh tinh gì? Khôi đang nói ba mẹ Thu mà."

-"Thật á? Vậy mà tớ cứ tưởng…"

Uầy, lại ăn dưa bở rồi, ngại không để đâu cho hết ngại á. Khôi thì phởn

lắm, tay cậu ấy phủ lên tay tớ xoa xoa nắm nắm rồi trêu chọc.

-“Thu mong làm vợ Khôi thế rồi cơ à?”

-“Đâu có đâu, Thu thèm vào nha. Khôi tập trung lái xe bằng hai tay đi không ngã bây giờ đấy.”

WC nghe lời lắm, đưa tay Thu lên miệng thơm chụt một cái rồi ngoan ngoãn bỏ ra. Tớ thừa nhận bản thân cũng hơi nghiêm trọng hoá vấn đề vì hai đứa đang ở trong con đường hoa sữa rất là vắng, nhưng kệ đi, an toàn là trên hết mà.

Cẩn thận một chút cũng không thừa đâu á, các cậu cũng thế nhé!

Có Khôi ở bên thực sự cực kỳ may mắn luôn, bởi nếu không tớ cũng chẳng biết những ngày tháng sau đó sẽ diễn ra tồi tệ tới mức nào. Bài vở trên lớp đã tùm lum rồi lại còn phải chuẩn bị rất bao nhiêu thứ để nộp đi du học nữa chứ, đôi lúc phát stress luôn á.

Một vài bạn trong trường nhà có điều kiện ý, được ba mẹ hỗ trợ rất nhiều luôn. Như em Diệp nè, phụ huynh mở cho hẳn một buổi triển lãm tranh, cái đó ghi vào hồ sơ sáng láng phải biết. Tớ thì phải bắt đầu từ con số không, cái gì cũng lân la đi hỏi han hết chỗ này tới chỗ kia, mà không phải hỏi cái gì người ta cũng nói, cho nên sự giúp đỡ của Khôi có ý nghĩa vô cùng to lớn.

WC biết rất nhiều thứ, kể cả những thứ không biết thì bạn cũng có khả năng thu thập thông tin.

-“Đừng áp lực quá Thu à, cố gắng hết sức mình là được rồi.”

-“Có còn là học sinh tiểu học nữa đâu hả Khôi? Bây giờ thời cơ vàng không phấn đấu thì sợ chẳng kịp mất…Thu sợ lắm…sợ Thu ngu dốt không được chọn… rồi Khôi đi du học mất…lúc đó Thu ở lại trong nước…Thu nhớ

Khôi…Thu sợ Khôi sang đó rồi nhiều cái hay Khôi quên Thu ý…”

Tớ ngập ngừng tâm sự, giọng nghèn nghẹn à, tại đang xúc động mà. Hơi mệt mệt nên tớ đang nằm áp mặt xuống bàn ấy, Khôi cũng nằm tư thế giống Thu, gạt mấy sợi tóc xoã ở bên má tớ ra đằng sau rồi thắc mắc.

-“Sao trên đời lại có người đáng yêu như Thu hả Thu?”

Uầy, ngọt như mật ong chất lượng cao nha, nghe sướng lỗ tai thế chứ nị.

-“Toàn nịnh ngọt không à, thế trên đời này ai là người đáng yêu nhất, Thu hay Hến Sò?”

Tại có lần tớ thấy bọn nó thủ thỉ hỏi anh Khôi ơi Hến Sò dễ thương kinh khủng khiếp ý nhỉ, Khôi thơm chúng rồi cười cười gật đầu. Chẳng phải Thu so đo gì cả, tại đang rảnh rỗi nên muốn troll Khôi một chút á.

Cậu ấy cũng suốt ngày troll với làm nũng tớ đó thôi.

WC ơi là WC, để xem lần này chàng trả lời ra sao?

Haiza, vậy là cũng có ngày Cún bị bí còn tớ chiếm thế thượng phong nha, thiệt là sung sướng quá đi.

-“Chẳng ai cả, trong mắt Khôi thì ĐXH mới là cute nhất.”

Phán câu xanh rờn à, ĐXH là con ranh nào thế? Mối tình từ thuở ấu thơ? Thanh mai trúc mã? Thỉnh thoảng nhắc tới là tinh thần hưng phấn hẳn lên ý, trông phát ghét mà.

-“Tránh ra đi, đi mà quan tâm tới ĐXH của cậu đi.”

Thu bĩu môi rồi quay mặt sang phía khác không thèm trò chuyện nữa. Khôi chẳng dỗ ngọt gì sất, chỉ vỗ vỗ má tớ rồi thơm nhẹ lên mu bàn tay thôi.

Thế mà tớ cũng nguôi ngoai hết giận đấy, tự thấy mình vô dụng ghê gớm.

Có bạn trai là WC nhiều bận lo nơm nớp à, thỉnh thoảng cứ phải ngó ngang ngó dọc xem có đứa nào ở quanh đây không, nói chung được cái là giờ nghỉ trưa chúng nó ăn rất lâu nên hay lên lớp muộn hơn.

Buổi chiều trả mấy bài kiểm tra lận, điểm Thu cao kinh khủng luôn á, trong lòng vui vẻ hớn hở lắm, tự dưng ngồi thẩn thơ mơ mộng à.

-"Kỳ này Thu mà được xếp thứ hai toàn khối chắc Thu sướng điên mất."

-"Ừ, nếu xếp thứ hai Thu chủ động kiss Khôi 90 giây nhé, công Khôi bồi dưỡng Thu mà."

Eo, thì thì thầm thầm đề nghị, thản nhiên như không á. Ước ước thế thôi chứ tớ tự biết lượng sức mình mà, trong top 5 là đã sướng rồi chứ nào dám vọng tưởng những điều cao xa.

Thế cho nên ừ đại luôn.

-"Nếu ngộ nhỡ Thu xếp thứ nhất thì sao? Thu có nuốt lời thề không?"

-"Hả? Khôi ấm đầu à? Mỡ đấy mà húp. Gớm, cuộc đời Thu mà có ngày đấy thì Khôi bảo Thu làm gì Thu cũng làm…kể cả sủa gâu gâu…"

-"Rồi, quân tử nhất ngôn."

Ôi xời ôi, ngôn ngôn cái quái gì cơ chứ, chuyện có bao giờ xảy ra đâu mà phải lo.

Mà công nhận thời gian trôi nhanh thật, thoắt cái đã thi học kỳ rồi.

Cả một tuần khổ sở chật vật ghê gớm, may sau đó được nghỉ mấy ngày dưỡng sức không thì chớt.

http://tieulun.hopto.org

Đến cái hôm tổng kết Thu hồi hộp kinh lên được ấy, Khôi tới đón mà căng thẳng còn không nói chuyện với bạn được câu nào cơ. Cũng may mà người ta không trách móc gì cả, mua cho tớ chai nước khoáng rồi loanh quanh bên cạnh thôi.

Thời khắc nhận được phiếu báo điểm thi mới thở phào các cậu ạ.

Chỉ bị ba con 9, còn toàn bộ là 10.

Uầy, sướng thế chứ nị.

-"Điểm Khôi ra sao hả Khôi?"

-"Một 9 còn lại là 10 hết."

Eo, ngưỡng mộ. Nhưng thôi, Khôi thì đú làm sao được nhỉ? Kết quả như này là tớ đã thấy mãn nguyện về mình lắm rồi á.

-"Thu xếp thứ hai rồi đó."

-"Sao Khôi biết?"

-"Thu không tin thì ra bảng điểm lớn dán ngoài đại sảnh mà xem."

Thấy Cún nói hơi hơi mừng rồi nhưng phải tận mắt chứng kiến cho chắc, thế là hai đứa lại kéo nhau ra đó. Đúng thật, trước nay điểm tớ luôn đứng thứ hai rồi, lần thi học kỳ này cũng chẳng ai cao bằng.

Eo, vậy là xếp thứ hai thật hả?

Mơ hay tỉnh đây ta?

-"Ớ Khôi ơi sao điểm của Khôi bị bôi đen hết cả thế này?"

http://tieulun.hopto.org

-“Chắc đứa nào ghen tỵ Khôi được điểm cao quá nên chơi xấu đấy, nhưng kệ đi không sao đâu, quan trọng là giờ Thu thoả mãn ước nguyện rồi.”

Ừ, đúng vậy, thoả mãn ước nguyện rồi đó.

Rank 2/500 toàn khối, trời ơi sướng. Sướng ngất ngây con gà tây. Sướng muốn hét to thật là to ý. Thu còn đang cười tít mắt thì người ta đã níu níu ống tay áo thủ thỉ ngọt ngào.

-“Vậy Thu phải thưởng cho Khôi đấy.”

Ựa.

Giờ mới nhớ ra cái lời thề chết bầm đó, trời ơi đúng là một phút bốc đồng trăm năm le lói. Cớ sao khi xưa nỡ dại dột như vậy? Ước gì thời gian quay trở lại ngay lập tức à.

-“Từ…từ đã…để lúc về nha…”

Thu tìm cách hoãn binh, ai ngờ Khôi lắc đầu nguầy nguậy.

-“Không được, Khôi thích thưởng nóng cơ.”

Và rồi ai đó hầm hầm kéo tớ ra bụi hoa hồng, tới nơi cái mặt vênh lên rõ là ghét á. Thôi thì quân tử nhất ngôn, nhắm mắt phát là xong chứ làm gì phải run nhỉ?

Đúng vậy, có một phút rưỡi thôi mà?

-“Ai bấm giờ?”

-“Khôi bấm cho.”

Khôi rút điện thoại trong túi hẹn 90 giây rồi bảo tớ khi nào hết giờ chuông

sẽ tự động kêu. Thu yên tâm kiễng chân lên rồi đặt hai tay lên vai cậu ấy, khẽ rướn người môi chạm môi.

Tim đập dồn dập tưởng bắn ra khỏi lồng ngực luôn rồi ý chứ. Mới thơm nhẹ ai đó một cái mà má tớ đã hồng rực luôn à, đang định tính bài chuồn thì bị người ta giữ lại, cậu ấy vòng qua ôm rồi hơi nhấc tớ lên một chút.

Sự thật là giờ chân Thu không chạm đất, và hồn Thu cũng lơ lửng ở phương nào ấy. Khoảng cách gần lắm, bây giờ là Khôi chủ động, cậu ấy hôn miết lên cánh môi tớ, mềm mại cọ cọ, mân mê nhè nhẹ dịu dàng.

Giây phút ấy, lãng mạn đến diệu kỳ.

Và cậu ấy, thực sự là một chàng trai rất ngọt ngào.

Là chàng trai của tớ.

-"Khôi à, Thu thích Khôi kinh khủng khiếp luôn á."

Nhớ lại mỗi lần Thu thừa nhận tình cảm của mình hình như hoặc bị ép buộc hoặc là liến thoắng giải thích một chuyện gì đó chứ chưa bao giờ tâm sự kiểu bẽn lẽn ngượng ngùng như này. Khôi cười rạng rỡ lắm, đúng lúc ấy tớ phát hiện ra đồng hồ đã chạy tới giây thứ 200 rồi ý, cái người này nữa, cậu không thể sống tử tế đi một chút được hay sao?

Bực bực véo má bạn vài cái mà người ta chẳng cáu gì cả, chỉ hiền hiền chịu trận thôi, cái giọng nũng nịu rõ ghét á.

-"Còn Khôi thì…hình như…hình như…không đơn giản là thích nữa rồi Thu à…"

Eo, Thu tưởng như được rót mật vào tai vậy á, hai đứa bẽn lẽn nhìn nhau rồi nghe thấy trống điểm nên vội vã chạy ra hội trường lớn tập trung. Quên

chưa kể kỳ này tớ được giải Nhì chạy cấp thành phố nhé, năm nay cái gì cũng nhì nhỉ?

Khôi không thi chạy nhưng tham gia bơi lội và điền kinh, giải nhất cả. Cậu ấy là đội trưởng đội bóng rổ của trường nên còn đại diện cả đội bóng lên lĩnh thưởng nữa. Công nhận có nhiều người giỏi cái gì cũng giỏi hết cả á.

Xong xuôi là tới phần trao giấy khen cho người có thành tích học tập cao, lúc đọc tới khối 11 Thu choáng muốn xỉu luôn.

-"Pham Le Thu. Class 11A1. Rank 1/35."

Không hiểu chuyện gì xảy ra nữa? Nhầm à? Bọn lớp tớ cũng đăm chiêu nhìn xuống, nhưng rồi Hưng bảo có khi nhầm lẫn gì thôi, giờ nhà trường còn bao nhiêu tiết mục nữa Thu cứ lên nhận thay Khôi đi tý báo cáo cô chủ nhiệm sau.

Khôi cũng gật đầu đồng tình.

Ừ, lên thì lên.

Nhận thay thôi nhưng cũng thấy thơm lây à, nhìn ánh mắt các bạn bên dưới ngưỡng mộ kìa, mừng cho Khôi luôn đó. Tới lúc đi xuống rồi đang định trả Khôi giấy khen thì lại phát hiện ra trên đó đúng là viết tên Phạm Lệ Thu mới hoành tráng chứ.

Thề là Thu hoang mang dễ sợ luôn à.

Hai mươi phút sau lại nghe thầy hiệu phó xướng tên chứ.

-"Pham Le Thu. Class 11A1. Rank 1/500."

Trời ơi cứ thế này thì ngượng lắm, các thầy cô chẳng cẩn thận gì cả, nhầm gì mà nhầm tới hai lần. Thu chẳng thích cướp đi ánh hào quang của người

khác đâu ý, đang lưỡng lự xem có nên bước lên khán đài tiếp không thì bạn Khôi giơ giơ phiếu điểm của mình ra.

WTF?

Đúng là có một con 9 với rất nhiều con 10, nhưng tự dưng ở đâu lòi thêm con 5 thần thánh môn Toán các cậu ạ.

Thêm hai cái phiếu tính tổng điểm trung bình, một của cậu ấy và một của tớ bị cậu ấy biển thủ từ lúc nào không biết.

Của cậu ấy ghi.

“Grade Point Average: 9.52/10

Rank: 2/35”

Của tớ ghi.

“Grade Point Average: 9.73/10

Rank: 1/35”

Chẳng hiểu Khôi chễnh mảng kiểu gì mà lần này kết quả thi tự dưng bị kém thế? Hay hôm đó ốm nhỉ? Lại còn giữ sĩ diện nói dối tới toàn bộ 10 chỉ có một con 9 nữa chứ, đúng là bọn con trai buồn cười như nhau á.

Ở trên kia chưa thấy Thu lên các thầy lại gọi thêm một lần nữa. Tớ vội vã chạy lên, ôi dồi ôi, bây giờ mới cảm nhận được trọn vẹn niềm hạnh phúc của người đứng thứ nhất à, lâng lâng cứ như ở trên mây vậy á.

Ba mẹ ơi, Thu yêu ba mẹ. Thu ngàn vạn lần cảm ơn ba mẹ vì đã sinh ra Thu.

WC ơi, Thu vô cùng…vô cùng biết ơn vì WC đã kèm cặp Thu kỳ vừa rồi.

Ôi mái trường thân thương, ôi bạn bè mến yêu, ôi Tổ Quốc ơi, ôi đồng bào ơi, I love you all, chu choa chu choa.

Tuyệt vời.

Trên cả tuyệt vời.

1/500 toàn khối. Có mơ cũng không dám vọng tưởng tới ngày này.

Tiếp nhận tin sốc nên đầu óc Thu có hơi quay cuồng điên loạn chút chút ý, mãi tới lúc về chỗ nhìn mặt Khôi tươi roi rói mới thấy nghi ngờ ghê gớm. Xâu chuỗi các sự việc lại, từ chuyện cậu ấy giấu phiếu xếp hạng của tớ tới chuyện điểm trên bảng tin bị bôi đen nè, rồi thì thưởng nóng nữa chứ?

Ôi dồi ôi, Thu lại bị Khôi troll rồi. Điên quá là điên, đập túi bụi cho bạn một trận ý.

-"Ghét Khôi…đồ dại gái…không nghĩ tới cảm xúc của ba mẹ Khôi à…ba mẹ Khôi mà phát hiện ra vụ này chắc hai bác ghét tớ chết mất…"

Bạn vẫn còn cười cười với trêu Thu được á.

-"Đừng lo, ai lại đi ghét con dâu tương lai."

May mắn làm sao Khôi vẫn xếp thứ hai toàn khối đấy, không thì Thu áy náy lắm á. Đúng lúc ấy Khỉ cũng chuồn sang gõ vai tớ hớn ha hớn hở.

-"Ê…Thu Thu…ê…mình giữ lời hứa nha…anh xếp thứ nhất rồi đó."

-"Cậu đùa à? Top 10 cậu còn chẳng lọt."

-"Mình thật, nhìn nè, môn giáo dục công dân 9.8, xếp thứ nhất luôn, lúc

nhắn tin mình bảo chỉ cần ngoi lên vị trí đầu tiên mà, có bảo phải nhất tất cả các môn đâu.”

Hả? Giáo dục công dân thì cả khối có tới mấy chục đứa được 9.8 ý, cái cậu này khôn lỏi thế chứ nị, cũng tại Khôi bày trò á, tớ quay sang lườm người ta một cái.

-“Anh cho mình nợ tới cuối buổi nhé.”

Khỉ xoa xoa đầu Thu rồi phấn khởi về chỗ. Mặt Khôi lạnh tanh luôn à, tổng kết xong xuôi các thầy cô về phòng hội đồng ăn liên hoan rồi, chỉ còn học sinh ở lại thôi, bởi vì bây giờ là tiết mục văn nghệ của bọn tớ mà.

Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như sau màn nhảy của mình Khỉ đại ca không dùng mic phát biểu oang oang trên khán đài.

-“Thu Thu…I know you love me….please….please…don’t be shy…and…and…and…could you be my girlfriend?”

Ôi dồi ôi, tỏ tình hẳn bằng tiếng anh cơ đấy, lại còn trước bàn dân thiên hạ nữa? Bạn muốn tớ giấu mặt đi đâu hả bạn Khỉ?

Đã thế đàn em của cậu ấy đã nhảy xuống đây từ lúc nào rồi, dịu dàng đưa cho Thu mic. Tớ giờ vừa muốn từ chối luôn cho xong vừa không muốn làm bạn bị mất mặt trước đám đông nên tiến thoái lưỡng nan à, chẳng biết nói sao cho hợp tình hợp lý cả.

Thu còn đang bận tính toán thì Khôi đã giật lấy mic chậm rãi trả lời.

-“No, she couldn’t.”

Sự chú ý của cả trường dồn về bọn tớ. Trán Khôi lấm tấm mồ hôi, tớ biết mà, cậu ấy nói được với tớ nhiều nhất, thấy cô Vân kể dạo này ở nhà Khôi

cũng chịu mở lời hơn rồi, nhưng khi đối diện với những người khác thì khả năng giao tiếp vẫn tệ thế.

Phát biểu trước đám đông như này chắc Cún căng thẳng lắm đó.

-“Why?”

Bực bực Khỉ rồi nha, mặt vênh kinh khủng khiếp, biết Khôi tự kỷ rồi mà còn cố tình chơi khó, dám thách thức WC nhà tớ trước đám đông à? Thu bức xúc thay á.

Khôi vẫn còn bệnh nên không nói được nhiều, chỉ đơn giản ngắn gọn vài từ.

-“Because she’s mine.”

Ừ, chỉ có mấy từ đó thôi nhưng khiến cả trường tớ xôn xao điêu đứng.

Nguyễn. Hoàng. Trọng. Khôi.

Phải chăng bạn muốn kéo thù trong giặc ngoài cho Thu?

Phải chăng bạn không ý thức được hậu quả sau phán ngôn ấy của mình?

Phải rồi.

Phải rồi đó.

Nếu ý thức được thì đã chẳng kéo Thu vào lòng rồi kiss nhẹ lên trán như vậy đâu. Ánh mắt trìu mến của cậu ấy khiến tớ thổn thức khôn nguôi, nhưng ánh mắt của bọn con gái trong hội hotgirl cũng doạ Thu stress muốn điên.

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nụ Hôn Xe Bò

Hây za hây za hây hây hây za za za…

Sầu lắm các cậu ạ.

Càng nghĩ càng thấm câu hạnh phúc càng nhiều thì thử thách càng lớn. Hây za…Tây Thu bây giờ nổi tiếng rồi, nổi theo cái cách chẳng ai muốn cả.

Tất cả hình ảnh của tớ từ nhỏ đến lớn đều bị tụi nó khai quật cho bằng sạch, bản thân cũng là chủ đề hot nhất trên tất cả các group, diễn đàn hay fanpage của Khôi.

Ban ngày thì Thu chưa đủ can đảm để vào đâu, đến tối tắt điện chùm chăn kín mít rồi mới dám lén lút đọc từng từ từng chữ người ta dành cho mình.

“Con Thu ngày cấp hai đen như một con chó thui.”

“Nghi án con này phẫu thuật thẩm mỹ, nhìn cái cằm nó ngày càng nhọn là biết ngay mà.”

“Mấy má ơi tui nghi nó còn tắm trắng nữa đó.”

“Tắm gì mà tắm, nhà nghèo rớt mùng tơi chắc là tiêm thuốc thôi, sớm muộn gì cũng bị ung thư da.”

“Bà thấy áo quần nó mặc dạo này không? Nhà con đó bán cả cái rạp đậu phụ đi cũng chẳng mua nổi đâu, chắc chắn dùng đồ nhái rồi, có khi đi ăn trộm cũng nên.”

“Ôi chao, đúng là cái loại trưởng giả học làm sang.”

…

“Khéo con này nó cho soái ca của chúng mình ăn bùa mê thuốc lú rồi, mà tôi không tin loại ngu xuẩn như nó lại được xếp thứ nhất, thứ nhì cũng không thể, chắc chắn gian lận.”

“Đúng vậy, chắc chắn có uẩn khúc.”

“Con cờ hó, não thiếu i ốt hay sao? Đũa mốc mà đòi chòi mâm son?”

“Nó thích gì Khôi đâu, nghèo nên cố tình lợi dụng thôi.”

…

Ôi dồi ôi, nhiều lắm, đọc mấy tiếng đồng hồ cũng không hết ý. Những lời lẽ đó còn lịch sự chán, có những người thậm chí mang cả bộ phận sinh dục ra để chửi cơ.

Mạng xã hội phát triển nên việc công kích một ai đó càng trở nên dễ dàng hơn. Không phải xuất đầu lộ diện, chỉ ngồi ở nhà vài phút cũng type được cả mấy trăm từ, thật đơn giản quá phải không?

Khôi chắc không biết vụ này đâu, cậu ấy ít khi lê la online vớ vẩn, rảnh rỗi thì chỉ đọc mấy tờ báo như kiểu BBC News hoặc ngồi vẽ vời linh tinh thôi, nick facebook cả tá pho lâu mà bạn bè có mỗi Thu với mấy người trong gia đình à.

Thu thì đang thất thểu u sầu lắm.

Đó là cái cảm giác cả thế giới cùng chống lại mình, thảm khốc không tả nổi.

Đó là cái cảm giác cô đơn lạc lõng, dù có cứng rắn đến đâu nhưng bị chỉ trích nặng nề như thế trong lòng quả thật chẳng mấy dễ chịu.

Suýt nữa thì ứa nước mắt ý.

Lúc đầu tức quá tớ định tạo một cái nick giả để vào khẩu chiến với chúng nó luôn á, chúng nó chửi một câu tớ chửi mười câu.

Nhưng mà…

Ba mẹ từng dạy, dù bất đồng quan điểm tới đâu thì con gái con lứa cũng nên hạn chế dùng từ bẩn để nhục mạ đối phương, bởi những lời lẽ độc địa chỉ làm cho bản thân thêm xấu xí mà thôi.

Thế cho nên…

Thôi.

Chín bỏ làm mười, kệ tụi nó đi. Khổ nỗi kệ thì kệ nhưng vẫn ảo não ấy, đêm không ngủ được liền táy máy làm cái sờ ta tút vớ vẩn.

“Chó buồn, biết Cún nơi đâu?”

Giờ nổi tiếng mà, nhất cử nhất động của mình đều được lũ trẻ chụp lại đăng lên forum để cùng nhau bàn luận, chỉ không ngờ rằng mười phút sau nhận được thông báo Nguyễn Hoàng Trọng Khôi bày tỏ cảm xúc trái tim tới bài viết của bạn.

Ặc, thế nữa.

Nỡm ạ, khuya rồi còn chưa ngủ cơ à?

Mười phút sau nữa, có nô ti phi cây sừn nhắc Nguyễn Hoàng Trọng Khôi đăng trạng thái đầu tiên của anh ấy.

“Pham Le Thu – She is the mother of my unborn kids.

SO…I DARE YOU…ALL OF YOU…”

Eo, đơn giản có vài từ thôi mà mấy cái topic đang sôi nổi kinh khủng khiếp tự dưng tắt ngấm mới hay chứ nị.

Ôi dồi ôi, Khôi ơi sao mà Khôi soái thế hả?

Làm tim Thu rung ra rung rinh luôn à, nhớ lại khoảnh khắc cuối buổi tổng kết cứ ngọt ngào sao sao ấy, thiệt là cảm xúc nó thay đổi cứ như chong chóng á.

Eo ui iu Khôi chết đi được á.

Tự nhiên làm tớ yên tâm về vụ du lịch mà cô giáo chủ nhiệm thưởng cho lớp vì kỳ này có ba đứa trong top 10, lên bản Mộc Lan, một bản giữa núi rừng Tây Bắc, nghe nói mùa đông lạnh rất có thể có tuyết rơi nha.

Thu thích xem tuyết lắm, tại Thu chưa bao giờ được nhìn thấy tuyết cả.

Lúc trước còn chần chừ định không đi nhưng giờ thì sợ quái gì đâu, thích thì chiến thôi nhỉ?

Xe chuyển bánh từ sớm lắm, năm giờ sáng nên đứa nào đứa nấy cũng ngáp ngắn ngáp dài. Khôi qua đón Thu từ bốn rưỡi ấy, trước khi tìm chỗ còn véo má tớ đùa.

-“Nàng có say xe không thế?”

Eo, nhiễm Khỉ rồi á.

-“Thiếp không chàng ạ.”

Thu trêu lại, Khôi cười cười rồi dắt tớ xuống hàng ghế cuối cùng, cho Thu ngồi bên trong ngắm cảnh.

-“Mệt không? Sáng dậy sớm vậy chắc nhọc lắm hả?”

Uầy, quan tâm thế? Nhưng từ ngày Khôi bảo ngủ muộn hại sức khoẻ nên tớ toàn đổi giờ học sang sáng sớm mà, quen rồi. Chỉ là bọn con gái phía trên lườm nguýt làm Thu sởn hết cả da gà.

Khổ nỗi biết sao đây? Cứ bơ đi mà sống vậy.

Với cả lâu lắm mới được nũng nịu WC, Thu làm màu tới bến luôn.

-“Nhọc lắm á, người nó cứ yếu yếu kiểu gì ấy.”

Eo tởm nhỉ? Chính Thu cũng thấy thẹn với lòng mình á, may mà Khôi không chê điệu, bạn vòng tay qua áp đầu tớ vào vai rồi nhẹ nhàng xoa tóc dỗ dành.

-“Khôi thương, Thu chợp mắt một lúc đi.”

-“Nhưng Thu không ngủ được ý, Thu đói lắm.”

-“Khôi mang đồ ăn này, Thu ăn gì? Hoa quả, xôi xéo hay bánh mì xá xíu?”

Trời đất ạ, nghe mà thèm nhỏ rãi luôn ấy, Thu ngẩng lên nhìn Khôi, đẹp trai quá thể đáng làm lá gan của tớ ngày một lớn, cứ muốn chọc bạn mãi à.

-“Thích xôi xéo, cơ mà thôi đi, ngại ngại á.”

-“Có gì mà ngại, Khôi xúc cho Thu nhé.”

Thật à? Nghe bùi tai thế chứ nị, ừ vậy cũng được nha. Thu phụng phịu gật

đầu, Khôi hình như rất thích vẻ mặt này của tớ nha, chỉ cần Thu làm vậy là ánh mắt bạn lại trìu mến lắm, véo nhẹ má tớ rồi còn thơm chụt lên trán nữa.

Tỏm ta tỏm tẻm hết cả hộp xôi luôn, xong hai đứa gục vào nhau ngủ ngon kinh khủng khiếp ý. Mãi tới lúc bác tài dừng xe thông báo còn nửa tiếng nữa là tới bản rồi ai có nhu cầu thì xuống giải quyết tớ mới giật mình bừng tỉnh.

Thấy Khôi đang ngon giấc nên không đánh thức bạn, cứ thế rón rén xuống xe thôi. Tớ ngồi cuối nên xếp hàng cũng cuối cùng, bọn nó xong hết mới đến lượt mình.

Thoải mái hết cả người, tới lúc ra mới thốn các cậu ạ.

Chẳng biết xe đi đâu nữa?

Chả nhẽ đi trước rồi?

Đùa à?

Năm phút…mười phút…hai mươi phút…

Đồi núi hoang vu có mỗi mình Thu và cái nhà vệ sinh thôi á, hoang mang dễ sợ. Thôi chết toi, kiểu này bị chúng nó troll rồi, bọn mất dạy, con gái với nhau mà ác độc ghê gớm.

Vì là xuống đi vệ sinh nên tớ chẳng mang gì cả, áo khoác điện thoại cũng vứt trên xe rồi, cái vùng này tầm trưa trưa mà sao nó lạnh dã man luôn ấy, thời tiết cũng âm u mù mịt à.

Lạnh quá nên phải chạy cho nó ấm ấm người ý, xem nào, soái ca mỗi lần ngủ thì ngủ như chết nên chắc giờ soái tỷ phải tự cứu lấy mình rồi. Đi ô tô mất ba chục phút thì chạy bộ không hiểu hết bao lâu đây?

Có bao lâu cũng phải chạy chứ biết làm sao? Không lẽ ở đây làm cái xác

chết cóng?

Chắc men theo con đường này là tới nơi nhỉ? Có mỗi một đường thôi mà?

Thôi, coi như cơ hội rèn luyện thân thể vậy. Thu động viên mình rồi hít một hơi thật sâu cắm đầu cắm cổ chạy. Trời rét thật đấy, chạy hùng hục thế rồi mà vẫn rét.

Phải nhanh nhanh lên, sợ Khôi tỉnh giấc cậu ấy lo lắng cho tớ rồi lại cáu lại phát bệnh thì nguy lắm.

Ôi dồi ôi, mệt muốn xỉu luôn.

MỎI. MỆT. ĐÓI. RÉT.

Thế cho nên thời khắc nhìn thấy WC đánh xe bò đi tới mừng rớt cả nước mắt. Bạn trông thấy tớ liền vội vã lao xuống ôm tớ, sống mũi cậu ấy cũng ửng đỏ á.

Thu thì chạy nhiều quá đâm ra chân run tay run, cả người mềm oặt khuỵ luôn. Tớ chỉ bị kiệt sức thôi chứ vẫn có ý thức mà, chẳng hiểu sao khiến Khôi hoảng hốt đến vậy, cứ vỗ vỗ má rồi gọi Thu hoài.

Thời tiết khắc nghiệt quá hay sao, giọng khàn khàn luôn rồi.

-"Thu…Thu…không sao…lạnh thôi…lạnh quá à…"

Khôi cởi áo khoác trùm lên người Thu rồi bồng lên xe bò, WC đặt BC nằm trong lòng à, siết chặt ơi là chặt ý, bây giờ tớ mới thấy ấm ấm lên một chút đó.

-"Xe ô tô đâu?"

-"Cách cổng bản tầm 5m thì bị hỏng, vẫn còn đang sửa."

-“Khôi giỏi thật, biết lái cả xe bò.”

Tại cái mặt bạn khó đăm đăm nên Thu phải nịnh một tý đó, không ngờ người ta nghe mà chẳng nguôi ngoai gì cả.

-“Thu cũng giỏi thật đấy, chẳng coi Khôi ra cái gì cả.”

-“Đâu có, lúc đấy Khôi ngủ ngon nên tớ không nỡ đánh thức mà. Đừng giận nha, người ta đang ốm quặt quẹo thế này còn nỡ giận à?”

Thu làm bộ ho sù sụ lên ý, Khôi xót ruột thành ra lại bỏ qua không trách mắng gì nữa.

-“Môi Thu nhợt nhạt quá, để Khôi chữa cho.”

Tớ nhiều lúc ngu thật nhưng thường ngày cũng hơi bị thông minh chứ bộ, hiểu thừa ý cậu ấy là gì nha. Mặt hai đứa sát nhau đến nỗi tớ cảm nhận được hơi thở dồn dập của bạn, muốn từ chối cũng khó à.

-“Ừ…”

Nụ hôn trên xe bò, nghe buồn cười nhỉ? Nhưng tớ lại thấy ngọt ngào lắm, nhè nhẹ phơn phớt, lúc nào WC nhà tớ cũng vậy, lúc nào cũng dịu dàng như thế.

Nói ra sợ không ai tin nhưng một lát sau thì tuyết rơi nhé, không dày đâu, chỉ thoảng qua vài bông nhỏ nhỏ thôi, đẹp lung linh huyền ảo luôn. Thu thấy run run á, trống ngực đập thình tha thình thịch.

-“Hi vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ cùng nhau ngắm tuyết ở Harvard.”

Khôi không đáp, bạn ép hai tay lên má tớ cho nó méo mó xấu xí rồi cười cười.

Nụ cười ấy, làm tim tớ tan chảy à.

-“Thu thích Khôi, thích hơn cả Harvard.”

Thật lòng đấy, đừng ai chê Thu dại trai nha. Nhường áo khoác cho tớ chẳng biết Khôi có lạnh không nữa? Thu ấm ấm lên rồi nên định trả lại nhưng người ta ương bướng không chịu nhận.

-“Nếu như Thu quan tâm tới Khôi thì ôm Khôi chặt vào.”

Eo cái người này nữa, trình độ làm màu đẳng cấp có kém gì Thu đâu nhỉ? Nhưng thôi ôm thì ôm mất mát gì đâu, ngược lại còn ấm áp kinh khủng khiếp ý chứ.

Thế rồi xe bò cũng tới bản, thế rồi hôm ấy cả lũ con gái lớp tớ bị nhốt dưới hầm chứa của nhà sàn, chỉ vì tin lời bạn Tuấn rằng là ở đó có rất nhiều các loại dược liệu bí truyền xịt lên người thơm ngan ngát á. Tất nhiên chỉ hai chục phút là Hưng đã phá được cửa rồi, có điều toàn tiểu thư con nhà giàu mà, chịu sao nổi, khóc lóc toán loạn ầm ĩ cả lên.

Thực ra tớ biết là ai đứng sau vụ này, nhưng cũng không cản. Vì còn tụi con trai và rất nhiều người dân xung quanh nên mấy vị cô nương cũng chẳng chịu thiệt hại lâu được, Thu tức vụ ban sáng nên cứ kệ cho các bạn nếm mùi một chút.

Chiều tối Khôi dắt tớ đi chợ phiên nha, tớ cũng có áo lông xù cô Vân mua nhưng thích mặc cái gọn gọn rồi chui người trong áo khoác của cậu ấy hơn, tình cảm lắm ý.

Khôi cũng chẳng thấy phiền gì đâu, thỉnh thoảng hay cúi xuống thơm lên trán Thu. Bọn tớ chọn được một đôi vòng tay, bằng sợi tết rất đơn giản, nghe nói mang lại may mắn. Giá hạt dẻ nên Thu và Khôi mua tặng nhau, đeo lên rồi còn tay đan tay chụp ảnh tự sướng nữa cơ.

Xong tự dưng bắt gặp một toán trai bản đi qua nha, eo ôi trời rét như thế mà các anh khoẻ ghê gớm. Cởi trần các cậu ạ, cơ bắp cứ phải gọi là cuồn cuồn lên ý, làm Thu ngất ngây con gà tây luôn, trông đã hết cả con mắt.

-"Ựa…soái…soái thế chứ nị…"

Vừa dứt lời thì bị Khôi xoắn tai đau điếng, đoạn cậu ấy bỏ mặc tớ về trước. Thu đuổi theo hỏi sao đột nhiên đi nhanh thế thì đáp lại bằng cái giọng sặc mùi thuốc súng.

-"Cho Thu có không gian riêng ngắm soái ca còn gì nữa?"

Uầy, chua ngòm à! Thương chớt mất, thấy cưng quá nên tớ lại cứ thích troll cơ, Thu làm bộ ngắm nghía các anh say đắm rồi nói vọng lên phía trước.

-"Vậy Khôi đi thong thả nha Khôi."

Quay lại lườm tớ các cậu ạ, mặt đen kìn kịt luôn.

Eo, trêu ghẹo được WC trong lòng sướng râm ran á. Cứ ngỡ đợt này Khôi giận lắm, phải dỗ bã bọt mét ấy, ai dè lúc về bắt gặp chàng ngồi ở bậc cửa nhà sàn giữa một đống gờ ai gai sắc gái.

Từ gái lớp tớ, gái du lịch tới gái dân tộc.

Nhiều khi tớ cũng không hiểu bí quyết tán gái của người ta là gì cơ?

Có nói được đâu?

Thế mà các chị các em má đỏ hây hây ý, thi nhau kể chuyện bản chuyện làng chuyện thiên nhiên thời tiết. Ôi dồi ôi, Thu ức sôi cả máu.

Điên.

Quá điên.

Đời không tìm được ai khốn nạn hơn cậu đâu Nguyễn Hoàng Trọng Khôi ạ.

Tới lúc ăn cũng bờ ơ bơ Thu luôn, ăn xong ngồi một góc vẽ vời. Xung quanh là hội FA rầm rộ đánh bài, các bạn có đôi có cặp bẽn lẽn mỗi đôi một xó tâm sự, riêng sếp thì Chi ở chỗ nào sếp mom mem tới chỗ đó.

Chẳng ai chơi với Thu cả, chán.

Đành lên lầu ngủ, tối nay cả lớp tớ sẽ ngủ ở đây, mỗi đứa có một bộ chăn gối đệm riêng, con trai nằm phía trái con gái phía bên phải.

Mới tám giờ à, định mở điện thoại ra đọc mấy truyện down sẵn về rồi mà cũng chẳng có hứng, nằm lủi thủi một mình nẫu ruột ghê gớm.

Thu lăn qua lăn lại một lúc thì nghe tiếng bước chân phía cầu thang à, cái mùi cũng quen quen làm tim đập rộn ràng ý. Ngượng ngượng ngại ngại nên Thu nhắm mắt giả bộ ngủ.

Người ta đưa tay gạt tóc mái của tớ gọn gàng rồi rón rén cúi xuống thì thầm.

-“Khôi nhớ Thu quá.”

Giây phút ấy, bồi hồi xao xuyến kinh khủng khiếp, ruột gan cứ như có dòng suối mát lạnh chảy qua á.

-“Thôi đi, ban nãy còn phớt lờ tớ cơ mà.”

Mấy khi chàng xuống nước đâu, mình phải mếch ca lờ tới bến chứ nị, nước mắt Thu dạt dào ướt cả hai má luôn á, Khôi cuống cuồng bối rối trông cưng dễ sợ, hại tớ chỉ muốn nhá cho vài phát thôi.

http://tieulun.hopto.org

-“Tránh ra, Thu ghét Khôi rồi.”

-“Khôi xin mà, Khôi biết sai rồi. Thu đánh Khôi đi chứ Thu đừng khóc nữa, có được không?”

Ôi dồi ôi tớ buồn cười quá ấy, phải trùm cái chăn lên cười cho nó đã. Kể ra số cũng hơi nhọ, Khôi lật chăn khá nhanh nên bị lộ tẩy, cậu ấy tức tím mặt, cù Thu một trận rõ lâu xong quát ầm ĩ.

-“Thu đùa quá trớn rồi đó, làm Khôi lo kinh khủng. Giờ thì Khôi mặc xác Thu luôn.”

Soái ca giận đùng đùng định quay người xuống dưới. Nhưng làm gì có chuyện bản cô nương để ngươi thoát dễ dàng thế hả? BC vội vàng vòng tay qua cổ WC, hơi rướn lên thơm má cậu ấy phụng phịu xin lỗi.

Khôi đúng là quá kém cỏi đi, mới thế đã phì cười rồi, bạn đỡ Thu dậy rồi tình nguyện đọc truyện cho tớ nghe, thích ơi là thích ý.

Chuyến đi đó ngọt ngào bao nhiêu thì về trường tình hình căng thẳng bấy nhiêu. Nhớ mãi cái hôm thực hành Hoá ấy, tớ muốn gây bất ngờ cho Khôi nên sau khi làm xong đề thầy ra với hoàn thiện số liệu thì trốn bạn xuống nhà kho lấy quả chanh.

Nghe nói nếu vắt nước ra xong dùng que chấm vào nước chanh viết lên giấy thì sau khi hơ lửa sẽ hiện chữ đó. Thu háo hức mang cả giấy với bật lửa xuống thử nghiệm luôn. Đúng thật các cậu ạ, kì diệu thế chứ nị.

Sướng hết cả người, tranh thủ viết vài lời ngọt ngào để lát nữa lên lớp tặng WC, nào có ngờ lúc đi ra thì cửa bị khoá ngoài mới nhục chứ.

Gọi mãi mà không có ai đi qua cả.

Ở đây trữ rau củ quả nên bình thường man mát thôi, không hiểu làm sao tự dưng mỗi lúc một lạnh.

Lạnh tưởng chừng đóng đá rồi, cái lạnh ở bản hôm nọ chưa là gì cả.

Hôm nọ tớ còn chạy được, hôm nay thì chịu chết luôn đó, gào khản cả cổ cũng chẳng ai nghe thấy. Nhiệt độ thấp dần thấp dần, mấy ngón tay Thu cứng đờ cả ra, người tớ run run kiểu gì ý, thở ra thở vào cũng thấy khó khăn ghê gớm.

Phát khóc luôn ấy.

Mới đầu chỉ sụt sịt thôi nhưng sau thì nức nở tức tưởi à, cái nơi này ma không biết quỷ không hay, chiều rồi nên các bác đầu bếp đâu có vào đây lấy thực phẩm để nấu đâu? Cứ thế này đến sáng mai tớ thành cái xác khô cứng mất.

Còn chưa kịp thi chứng chỉ, chưa kịp apply hồ sơ đi đâu mà?

Cố gắng là thế, nước Mỹ vẫn đang chờ Thu, còn Khôi nữa, tớ là mẹ của mấy đứa con chưa đẻ của Khôi đó, tớ ra đi rồi ai đẻ con cho cậu ấy?

Quan trọng nhất là ba mẹ Thu, thầy u chỉ có độc Thu thôi, con một đó. Ngộ nhỡ nghe tin mẹ tớ lên cơn đau tim thì toi, bỏ lại ba tớ một mình sống sao nổi?

Ôi dồi ôi, cuộc đời ơi là cuộc đời ơi!

Cún ơi Cún à, Chó sắp chết rồi á, Cún đang ở phương trời nào?

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Khôi Đi Du Học

Chán nhỉ?

Lực bất tòng tâm, đời sao lại buồn thiu thỉu thế này cơ chứ? Bây giờ phải làm sao ta?

Giá kể đang trong một bộ tiểu thuyết và tớ làm nữ chính thì tốt. Kiểu gì chả được nam chính đến cứu. Khổ, mỡ đấy mà húp.

Chả nhẽ toi thật rồi.

Lạnh quá, lạnh run hết cả người đi ý, răng va vào nhau cứ ken két à.

Thu buồn đời nằm lăn ra sàn, đúng là cái tính ẩu nó nhục thế đấy, lúc nãy mang theo em điện thoại có phải giờ mọi sự đơn giản rồi không? Người ta những giây phút cuối cùng còn được ở bên gia đình họ hàng nói lời trân trối, còn Thu phải ở cạnh cái thùng hoa quả à.

Nhiệt độ thấp quá bọn chúng cũng cứng cứng cả rồi, ăn không nổi.

Thở dài thở ngắn à, xong đột nhiên nhìn thấy cục tròn tròn trăng trắng nhấp nháy trên trần nhà chứ. Kho lạnh mà cũng lắp thiết bị chống cháy, toà nhà này thiết kế cũng cẩn thận gớm.

Ơ từ đã…

Thiết bị chống cháy, vậy thì nếu có khói nó sẽ kêu phải không?

Đúng rồi.

Chính xác trăm phần trăm á.

Thu mừng huýnh à, gắng ngồi dậy dùng bật lửa đốt giấy. Nhưng mà tớ có ít giấy lắm, làm sao mà lên khói được bây giờ? Phải rồi, phải bóc giấy bóng bọc rau củ quả ra rồi hun vào.

Khá kì công đấy tại lạnh nên nó bén chậm, may mắn làm sao cuối cùng cũng cháy khét lẹt lên à, chuông kêu inh ỏi nha. Rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng bước chân, rồi tiếng người mở cửa.

Ôi dồi ôi, hạnh phúc rớt nước mắt. Mà chưa kịp rớt các cậu ạ, tại mệt với mất sức quá ấy, nên sau đó trời đất quay cuồng, bị xỉu luôn tại chỗ.

Lúc tỉnh giấc cứ ngỡ bạn trai phải ở bên cạnh sụt sịt đẫm lệ vì thương xót mình á, nào ngờ chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Chỉ có cô Lan Rùa thôi à, cả thầy Việt lùn nữa, dạo này thầy cô thân quá là thân nha.

Cô khám qua cho tớ rồi phán câu xanh rờn.

-“Được rồi, chưa chết. Nhưng suýt nữa thì doạ chết người khác rồi.”

Ựa.

Đến Thu còn biết bản thân mình vẫn sống nhăn răng à, đằng này cô làm bác sĩ bao nhiêu năm mà chỉ kết luận đơn giản thế thui á?

Với cả doạ chết ai cơ chứ? Cô lo cho tớ đến thế cơ à? Cảm động quá ta.

-“Cô ơi đừng báo ba mẹ con nha.”

-“Ừ, yên tâm.”

Tớ cuộn chăn nằm cho ấm người một lúc rồi lật đật dậy đi về. Đi qua lớp mà chẳng thấy Khôi đâu cả á, ghét ghét tức tức à. Chẳng quan tâm tới Thu gì cả, đáng nhẽ thời điểm này là phải ở bên cưng chiều tớ rồi nha.

Đợt này giận Khôi luôn đó, giận một tuần luôn.

À không, một tháng đi cho nó máu.

Thu hậm hực đạp xe về nhà, ức quá nên chạy thẳng vào trong bếp nhón trộm miếng đậu phụ rán ăn cho nó hạ hoả.

Ngon thật đấy.

Đậu phụ ba làm mãi là món ngon nhất trên đời.

-"Thu về rồi hả con? Nhọc không con?"

Ba đó, ba tớ là một người cha tuyệt vời. Cả mẹ tớ cũng thế, thầy u chủ yếu toàn hỏi đi học có gì vui không, hôm nay có học được điều gì bổ ích không hoặc có áp lực lắm không con chứ tuyệt nhiên không như một số bậc phụ huynh khác thắc mắc được mấy điểm rồi gây áp lực lên tớ.

-"Dạ không nhọc, trường lớp vui ba, mọi người đều quý con."

Lại phải nói dối rồi.

-"À quên, Khôi đỡ chưa con?"

Hả?

Khôi bị làm sao mà đỡ chưa? Nhưng Thu hỏi thì chỉ sợ ba mẹ nghĩ hai đứa cãi nhau thành ra Thu bảo Khôi đỡ rồi, đoạn chạy biến vào nhà tắm lén lút gọi cho Hưng.

Dẫu sao thì sếp cũng là người tốt ý, lớp trưởng thủ thỉ kể lại toàn bộ sự việc à.

-“Tìm mãi không thấy Thu đâm ra Khôi bị hoảng loạn. Thu không chứng kiến lúc đó đâu, sợ lắm, mắt Khôi sắc lạnh như giấu dao găm ý. Khôi còn tới phòng phát thanh tuyên bố đứa nào động tới Thu thì đợt này sống không yên với Khôi đâu. Hưng cũng không biết ai hại Thu cả nhưng Hưng đoán người đó quá sợ hãi nên không dám khai. Khôi chạy hết chỗ này tới chỗ kia tìm Thu à, bọn lớp mình cũng đi tìm hộ mà mãi không thấy.”

-“Cũng phải, trường mình rộng thế cơ mà. Riêng cái khu thể thao cũng lớn tới choáng váng rồi.”

Tớ thở dài chen vào, Hưng tiếp tục trình bày.

-“Ừ, tới lúc nghe tiếng chuông báo cháy thì cả lớp dồn về phía kho trữ rau củ quả, Thu được hai anh khối 12 đặt lên cáng khiêng ra, lúc đó trông Thu như cái xác ý, tóc tai người ngợm trắng bệnh cứng đờ, Chi tưởng Thu chết rồi nên khóc toáng lên, bọn con gái lớp mình cũng sụt sịt theo.”

-“Chẳng biết đứa nào chơi xấu kinh lên được, chính tớ lúc ở trong phòng đó cũng nghĩ mình không qua khỏi ấy.”

-“Rồi Khôi tới vỗ Thu nhưng Thu bất động, hình như Khôi cũng nghĩ Thu bị đông cứng nghẻo rồi hay sao ý, thấy Khôi lạ lắm à, ngã khuỵ xuống rồi chân tay không cử động được, tụi tôi vỗ thế nào ông ấy cũng ngồi im như tượng. Một lát sau cô Lan Rùa ra thấy Khôi thì mặt tái mét, cô bảo Khôi phát bệnh rồi phải đưa sang bệnh viện lớn, lúc xe cấp cứu tới thì Khôi cũng gục luôn à, tới giờ chẳng biết đã tỉnh chưa. Suốt từ lúc đó tới giờ Chi lo cho Khôi mà không ăn nổi cái gì, Hưng ghen quá đi mất…giá kể Hưng cũng bị tự kỷ thì tốt…”

Hưng trầm ngâm xả nỗi buồn, mà khổ Thu chẳng còn tâm trí nào nghe bạn trình bày á, cả người cứ run cầm cập đi à, vội vội vàng vàng lấy xe đạp lao thẳng tới bệnh viện WC nằm.

Vừa mới định gõ cửa phòng thì gặp mẹ bạn bước ra, cô khóc sưng húp cả hai mắt, nhìn tội lắm ấy.

-"May quá con đây rồi. Cô đang định qua đón con, mọi người nói như nào Khôi cũng không tin con còn sống đâu. Nó cứ lầm lũi suốt từ lúc tỉnh tới bây giờ, có gì con khuyên bảo bạn giúp cô với."

Thu vâng vâng dạ dạ rồi rón rén vào với WC.

Các cậu nhìn thấy trai đẹp mặc áo quần bệnh nhân bao giờ chưa? Tớ nhìn thấy hai lần rồi nha, bộ kẻ sọc hay bộ chấm bi thì cũng soái như nhau à. Nhưng mà trông tội kinh khủng khiếp, bạn đứng đờ đẫn cạnh cửa sổ, mắt nhìn xa xăm lắm.

Chẳng biết là nhìn cái gì nữa?

Tớ nhẹ nhàng tiến đến rồi vòng tay qua siết chặt lấy cậu ấy từ phía đằng sau.

-"Soái ca mà yếu đuối quá à, thật mất mặt nha."

Khôi ngay lập tức quay lại, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó là vui mừng, rồi cứ liên hồi véo má Thu ấy, xoắn xoắn bẹo bẹo vò vò làm da mặt tớ nhăn nheo luôn à.

Xong thì cậu ấy vả tớ ba phát liên tiếp không ngừng nghỉ.

Đó, vũ phu thế đó.

Đùa đấy, vả nhẹ thôi, mắt Khôi đỏ hoe kia kìa. Cưng chớt đi được ý, mặc

dù trêu trêu thế thôi chứ tớ thấy ngọt ngào mà. Trước giờ tớ cứ nghĩ tình yêu học trò chỉ là những cảm xúc nhỏ nhặt thoáng qua, thật chẳng dám ngờ lại có một người thương mình sâu đậm tới như vậy.

-"Khôi ghét Thu lắm."

Có người dỗi, chui vào trong chăn bỏ mặc tớ. Nhìn thấy cái chăn làm tớ lành lạnh à, như kiểu bị ám ảnh tâm lý ấy, từ lúc ra khỏi cái kho đó thỉnh thoảng tớ lại khẽ rùng mình.

Ngày xưa chưa hiểu bệnh của Khôi, giờ mới tường tận. Còn nhỏ như vậy đã bị đánh đập dã man, lớn lên phát triển không bình thường là đúng rồi.

-"Thu lạnh quá."

Có người kéo Thu ngã xuống giường rồi quấn chăn cho tớ kín mít luôn à. Bạn cũng nằm xuống bên cạnh, áp mặt vào gối, chẳng làm gì đâu, chỉ nhìn Thu rồi thủ thỉ tâm tình.

-"Thu xinh dễ sợ luôn."

-"Thật á?"

-"Ừ, Khôi bảo này, tốt nghiệp đại học xong Thu lấy Khôi nhé."

Ựa.

Gì vậy?

Tưởng đang ốm đau mà, hồi phục nhanh thế hả trời? Lời nói còn mang nặng tính sát thương nữa chứ.

-"Thu không biết nữa…"

-“Thế Thu tính lấy ai? Này nhé, Khôi không xấu trai lắm, học cũng giỏi giỏi, mai sau chắc chắn sẽ tìm được việc tốt kiếm nhiều tiền nuôi Thu. Khôi cũng chung tình nữa mà. Lấy Khôi là hợp lý nhất rồi còn gì nữa.”

-“Ơ…nhưng…”

-“Nhưng gì?”

Chẳng biết trả lời sao luôn á, cậu ấy phân tích nghe xuôi tai thế cơ mà. Bọn tớ cứ cười cười rồi nhìn nhau ấy, nhìn hoài nhìn mãi không chán à, xong nghe thấy tiếng cạch cửa nên Thu ngại quá vội vàng bò dậy.

Cô Vân vào, cô cho hai đứa đi ăn đêm ngon cực á.

Rồi sau đó rốt cuộc cũng tìm được thủ phạm hại tớ, bạn nữ ấy học lớp 11C2, tên Thư, là fan lâu năm của Khôi, bị cậu ấy lôi ra sân vận động thì khóc lóc inh ỏi củ tỏi luôn, quỳ xuống van lạy phát tội.

Một phần vì bản thân còn bực, một phần vì tớ biết không xử thì không phải Khôi nên đành bảo nếu Thư tình nguyện vào kho lạnh, chỉ cần ngồi trong đó một nửa thời gian tớ chịu đựng thôi thì việc này coi như xí xoá.

Bạn gật đầu lia lịa, mà được có mười phút đã co ro rồi mặt tái mét suýt ngất luôn à, căn bản tại người cậu ấy yếu quá.

Thôi, cho nếm trải chút chút thế là được rồi, còn bỏ qua.

Ngày hôm sau Chi đăng tâm thư trên fanpage chứ, kể lể bao nhiêu thứ, xong tóm lại là kết luận vụ việc vừa rồi khiến Chi rất ngưỡng mộ tình cảm của tụi tớ, Chi vẫn thương Khôi nhưng sẽ chúc phúc cho Khôi Thu.

Hưng méo mặt luôn.

Ngược lại vì cái Chi nổi tiếng, có ảnh hưởng không nhỏ nên nhiều bạn

trong trường bắt đầu có cái nhìn thiện cảm hơn với tớ, đá gạch cũng dần dần vơi bớt.

Chỉ có điều Thu đi tới đâu là Khôi cũng kè kè tới đó luôn à, giám sát chặt chẽ hết sức có thể. Điện thoại lúc nào cũng phải mang theo, cậu ấy còn cho gắn chip định vị nữa, hết nói nổi á.

Thế mà Khỉ cũng anh hùng ghê gớm nha, dám chặn đường bọn tớ làm càn.

-"Thu Thu, mình yêu người ta thì thôi anh chúc phúc cho mình. Nhưng mình phải trả anh nụ hôn còn nợ đã. Không cần trước mặt toàn trường, chỉ cần ở đây là đủ."

Mặt Khôi đen kìn kịt, kéo khoá áo khoác rồi lôi tớ nhét vào trong lòng như con cún nhỏ ý, đoạn vẫy vẫy thách thức Khỉ luôn.

Như kiểu mày muốn hôn Thu thì bước qua xác tao á.

Khỉ máu nóng cũng hầm hầm lao tới. Thu sợ đánh nhau nên đành ngoi ra thỏ thẻ tâm tình.

-"Thật ra…thật ra…cái tin nhắn đó là Khôi soạn đó…Thu thề có trời đất chứng giám…nên là…nên là…nếu hôn thì Khôi phải hôn Khỉ đền bù mới đúng."

Eo, các cậu không biết Khỉ choáng váng thế nào đâu.

Khôi cũng véo má tớ đau kinh khủng khiếp luôn á.

Toàn nam nhi đại trượng phu mà nói lời không giữ lời các cậu ạ, hai đứa đó không dám hôn nhau, đúng là hèn nhỉ?

Các bạn mặt đỏ phừng phừng, một bạn ra lệnh cho huynh đệ rẽ hướng

Nam, một bạn lôi Thu quay hướng Bắc, từ đó trở đi hễ gặp nhau là không nói không rằng, lạnh lùng bước qua nhau.

Kỳ hai của năm lớp 11 cứ thế trôi qua rất êm đềm, Khôi viết thêm một status trên tường nhà cậu ấy.

“Please don’t hurt her.

My heart is broken when she cries.”

Ở dưới P/S thêm một câu quotes nữa, đại loại là đứa nào động vào một sợi lông của Thu thì Khôi vặt toàn bộ lông của nó.

Eo, ghê gớm nhỉ?

Tớ từ đối tượng bị ghét nhất chuyển sang người được hâm mộ chứ nị. Vở viết, bút rồi thước kẻ tớ dùng nhanh chóng trở thành “trend” của trường. Ối dồi ôi, kiểu sốc không kịp phản ứng ấy.

Trong các buổi học thì Thu thích nhất là giờ của cô Lan Rùa, một năm có tầm hai ba buổi, thường là nói chuyện tâm tình về cuộc sống chứ không phải kiến thức to tát gì.

Cô rất bựa, và học rất vui. Hôm nay trước khi cô sang dạy bọn con trai lớp tớ chuẩn bị nào là chuối nào là dưa chuột cà rốt củ cải với cái bao gì gì ấy, thấy bọn con trai còn lôi bao ra nhét vào đầu quả chuối cơ, nghịch đến thế là cùng.

Xong Hưng ném cho Thu một quả, cho thì Thu ăn thôi có gì đâu. Tự dưng Tuấn lớp tớ hỏi chứ.

-“Chuối ngon không Thu?”

-“Ngon.”

-“Chuối Hưng ngon hơn hay chuối Khôi ngon hơn?”

Tất nhiên chuối Khôi mang ngon hơn rồi, chuối cô Vân mua là chuối ngự mà, đặc sản Hà Nam đó. Thu thành thật đáp, bảo ngon hơn gấp tỷ lần á, vừa dứt lời thì bọn nó từ trai đến gái cười như nắc nẻ luôn á, thật chẳng hiểu gì mà.

Mãi sau Khôi đi vẽ cho thầy giáo về lớp nghe Thu thắc mắc xong cậu ấy cũng đỏ mặt tía tai à, cố mím môi nín cười rồi e hèm vỗ vai tớ.

-“Cảm ơn Thu đã đánh giá cao.”

Thu kiểu ngây ngốc luôn, hoang mang sờ tai thế chứ nị. Phải tới khi vào tiết học, càng nghe những lời giảng thâm thuý về giáo dục giới tính của cô Lan thì Thu càng muốn độn thổ.

Bọn nó biết hết rồi ý, tại ba mẹ chúng nó dạy mà.

Tội nghiệp Thu lâu nay cứ tưởng sau khi cưới người chồng ngậm rượu rồi truyền môi cho người vợ là mang thai rồi có con cơ. Lần trước tớ còn kể cho Khôi nghe đó, còn bảo cậu ấy học sinh chúng mình phải giữ gìn cho nhau, không bao giờ được uống rượu giao môi.

Thế mà Khôi cũng gật đầu tán thành mới sợ chứ.

Lần đầu tiên tớ giận thầy u mình đến vậy. Chỉ muốn về nhà ngay lập tức và hét toáng lên thôi.

Ba à, mẹ à, Tây Thu mười bảy tuổi rồi còn gì nữa, sao hai người có thể tàn nhẫn đến vậy?

Tới lúc thực hành mới thốn chứ, cô bắt cả nam lẫn nữ đều phải làm. Quả dưa của cái Chi to nhất, nó lóng ngóng thế nào làm rách cả bao. Hưng được

đà quay xuống an ủi.

-“Thôi không sao nàng ạ, hài tử là lộc trời cho, trẫm không để tâm đâu. Cốt là thiên hạ thái bình.”

Con Chi nó điên, quất cả quả dưa vào đầu sếp. Bọn lớp tớ từ bàn trên xuống bàn dưới được thể bò lăn bò toài, tới cả cô Lan Rùa cũng không nhịn nổi. Mà giờ Thu mới ngộ ra lời cô dạy đó, hoá ra thứ quý giá nhất không phải là tiền đâu ợ.

Tớ phải nói không nhiều cậu cũng ngây thơ như tớ lại hiểu nhầm thì khổ. Một trăm phần trăm không phải là tiền nha, các cậu chú ý.

-“Củ cà rốt dì phát cho Thu thế có hợp lý không hả Cún?”

Eo, bựa.

Dì cháu nhà bạn bựa như nhau á, hại tớ chỉ ước có cái lỗ chui xuống thôi à. Suốt một tháng liền sau đó cứ nhìn thấy Khôi là mặt tớ như cà chua ý, kiểu bị khớp không nói được gì cả.

Nhưng thời gian trôi mọi thứ lại trở về bình thường ấy. Kỳ này tớ cấm Khôi nhường nên cậu ấy xếp nhất, Thu xếp nhì toàn khối. Buổi lễ tổng kết sẽ rất vui nếu như bé Diệp không đưa cho Khôi đoạn video mờ mờ.

Là Thu nói chuyện với mẹ Khôi đợt lâu rồi, cô cho tớ tiền vì hè sang chơi với cậu ấy. Lúc đó gặp Chi mà, cớ sao Diệp lại có nhỉ?

-“Anh Khôi à chị Thu không thương anh thật lòng đâu, chị ấy chơi với anh cũng là vì mẹ anh trả tiền đó…chị ấy chỉ thích tiền thôi…đây là toàn bộ đoạn chat của chị ấy với em…chị ấy thừa nhận thích anh Khỉ nhưng vì anh giàu hơn đó…”

Bố láo bố toét.

Làm gì có đoạn chat nào?

Con này sao nó điên thế hả? Chẳng biết nó dùng photoshop hay tạo hẳn một cái nick ảo rồi dùng avatar của tớ để nguỵ tạo bằng chứng đây.

Thế mà Khôi cũng tin mới sợ chứ. Cậu ấy tức giận xem từng đoạn tin nhắn rồi quay sang hỏi tớ có phải không? Tất nhiên là không rồi, khổ nỗi vừa hay lúc đó Thu nhận được điện thoại của bác hàng xóm ấy.

-"Thu ơi về mau đi, mẹ con lên cơn đau tim, ba con trên đường đèo mẹ tới viện thì bị người ta đâm vào, cũng may có người tốt bụng gọi xe cấp cứu hộ, giờ cả ba lẫn mẹ con đang nằm viện đó, mau về đi Thu."

Tự dưng người tớ lạnh toát à, cứng đờ như hoá đá, nước mắt cứ thế chảy thôi.

-"Ba mẹ Thu…ba mẹ Thu nguy rồi Khôi à…"

-"Thu đừng có mà giả bộ để trốn tránh vấn đề nữa. Ở đây Khôi có mười triệu, nếu Thu thích mấy hôm nữa Khôi sẽ chuyển thêm, Thu nói Khôi nghe giờ Thu chọn tiền hay chọn Khôi?"

Có người vứt mạnh tập tiền xuống bàn. Tớ khi đó cuống lắm rồi ấy, lắp bắp xin lỗi người ta rồi vơ đống tiền kia chạy thẳng.

Hơn ai hết, tớ hiểu nỗi khổ của người nghèo.

Tớ đã từng đi chăm mẹ ở bệnh viện rất nhiều lần. Không có tiền, thực sự khổ lắm. Giờ cả ba mẹ đều như vậy, họ hàng không có làm sao mà vay được ở đâu, những lúc như này có đồng nào tốt đồng ấy.

Đêm đó, tớ thức trắng.

Ba một phòng, mẹ một phòng, thực sự xót xa vô cùng.

Ba tớ bị nhẹ hơn, tầm mười giờ tối ba đã tỉnh rồi. Thu khóc nức nở luôn, hỏi ba nếu mẹ nguy kịch thì làm sao, nếu phẫu thuật thì lấy đâu tiền cấp cứu, ba cũng ôm tớ khóc à.

-“Ba ơi hay gọi cô Vân ba, vay tiền cô ấy.”

-“Thôi đừng Thu à, từ đợt bán đậu cô ấy trả cao lắm nên ở nhà vẫn còn tiền tiết kiệm, sáng mai Thu đèo ba qua ngân hàng rút, bao giờ không còn cách nào khác thì hãng nhờ cô.”

Chân ba tớ đi tập tễnh nhưng vẫn nằng nặc đòi Thu dìu qua thăm mẹ. Ba lay mẹ gọi hoài à, làm tớ đứng cạnh mà ruột gan rối bời. Nhưng tớ chẳng dám khóc thêm nữa, khóc cũng có giải quyết được gì đâu.

Nghĩ rồi đạp xe về nhà nấu bát cháo đem vào cho ba. Đêm rồi nên chẳng mua được thịt nữa, cháo trắng với đậu phụ luộc chấm muối, món ăn tệ hại như thế mà ba tớ vẫn khen ngon.

Trời phật thương xót, hai giờ sáng mẹ Thu tỉnh. Các bác sĩ khám cho rồi bảo không cần phẫu thuật làm tớ với ba thở phào nhẹ nhõm luôn.

Ba ngày sau tình hình ổn ổn tớ mới có thời gian tới tìm Khôi, mà nghe chị Na bảo cậu ấy cùng mẹ sang Mỹ rồi, đi luôn sau hôm tổng kết.

Tớ biết cậu ấy giận, và thực sự tớ cũng giận.

Lúc tớ rơi vào hoàn cảnh bế tắc mà Khôi không hề hiểu cho, lại còn trách móc dỗi hơn, thực sự cậu ấy quá trẻ con luôn.

Nhưng rồi cả hè cậu ấy không liên lạc làm tớ đành phải xuống nước sang nhà bạn lần thứ hai. Lần này là chị Nết ra mở cửa.

-“Ơ em không biết gì à? Khôi đi du học rồi, quyết định hơi gấp nhưng vì thành thích của Cún rất tốt với cả từ nhỏ cô Vân đã làm quốc tịch cho thằng bé nên cũng khá thuận lợi.”

-“Chị…chị đùa ạ…cậu ấy…đã tốt nghiệp cấp ba đâu ạ?

Thu lắp bắp hỏi, chỉ mong là Khôi troll tớ như những lần trước. Chẳng ngờ câu trả lời khiến tớ điếng cả người.

-“Thu ngốc vậy, đi du học là đi học ở nước ngoài thôi mà, nhà có điều kiện thì thích đi bao giờ thì đi chứ, miễn là có trường nhận học. Có bé còn đi từ lớp 6 cơ, Khôi đáng nhẽ sang từ lớp 10 thì thuận lợi hơn nhưng chị nghĩ thằng bé giỏi nên chắc nó sẽ theo kịp chương trình thôi.”

http://tieulun.hopto.org

TÂY THU TIỂU CÔNG CHÚA

Lan Rùa
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kết

Thu chào chị Nết rồi lủi thủi đạp xe về nhà.

Nửa đoạn đường đầu thẫn thờ lắm, tuy nhiên nửa đoạn đường sau tớ cứ tủm tỉm cười hoài à.

Buồn cười Khôi chứ sao, buồn cười quá đi mất.

Du học với cả du hiếc, vớ va vớ vẩn. Tưởng Thu ngu lắm à?

Ừ thì tớ thú nhận ban đầu tớ cũng hơi sốc, cũng suýt nữa bị kế hoạch của cậu ấy làm cho tức chết nhưng mà càng ngẫm càng thấy thốn ấy.

Cái đồ trẻ con nhà cậu nữa, dù giận như nào cũng không nên dùng cách đó trả đũa tớ chứ.

Ghét à.

Nhưng Thu nhượng bộ như thế là đủ rồi nha, không có chuyện thêm nữa đâu. Để xem đứa nào cứng đầu hơn.

Phải đó, để xem, đứa nào cần đứa nào hơn.

Mình là con gái mình phải kiêu chứ nị, nhỉ? Dù có nhớ nhung như thế nào cũng nhất định không được nhắn tin trước, như vậy là quá mất giá đi á. Mà ai thèm nhớ cái người đáng ghét đó cơ chứ, quên đi nha.

Mãi mới tới buổi học hè đầu tiên, Thu dậy sớm ơi là sớm, chải đầu mấy

chục phút đồng hồ cho tóc thẳng mượt như tơ, xong rồi cẩn thận tết viền hai bên mái điệu ơi là điệu ý, mặc thêm bộ váy trắng điểm cánh đào nữa trông xinh kinh khủng khiếp luôn á.

Trước khi vào cửa lớp còn hít một hơi thật sâu, tự dặn lòng đợt này dù Khôi có nịnh nọt như nào cũng kiên quyết không tha thứ. Kế hoạch an bài hết rồi cho nên tớ đi vào lớp lạnh lùng lắm á, vô cùng vô cùng cool nha.

Tiếc rằng…đời không như là mơ.

Chuẩn bị chiến lược mếch ca lờ mất công đến vậy mà chẳng được thể hiện lâu. Không khí âm u trầm lắng lắm, vài đứa con gái sụt sà sụt sịt, Chi thì khóc rưng rức luôn à, Hưng bên cạnh luôn miệng an ủi.

-"Thôi mà…nín đi Chi Chi…lớp không có Khôi thì đã có Hưng…có khác chút nào đâu?"

-"Sao lại không khác? Khôi đẹp trai gấp một tỷ một vạn lần ấy, Khôi sang Mỹ rồi Chi chẳng có động lực đến trường nữa."

-"Khôi này cũng lạ ghê, đáng nhẽ phải thông báo để làm liên hoan một bữa chứ…"

-"Ôi chao ôi, chưa biết tính Khôi hả? Thôi mấy bà bớt bớt buồn đi, nhìn Thu kia kìa, bạn gái người ta còn chưa khóc đến lượt các bà khóc hả? Thu nhỉ?"

Mọi ánh mắt dồn về phía tớ.

WTF?

Có ai nói cho Thu biết thực sự là chuyện gì đang xảy ra không? Cả thế giới cùng ùa vào để troll tớ sao? Nhưng nếu là đóng kịch thì phải nói là diễn

quá đạt đi.

Thu im lặng suốt từ lúc đó, nghe thầy cô chúc mừng lớp 12A1 có một người được xuất ngoại rồi dặn dò học trò cố gắng noi gương mà đầu óc tớ vẫn chưa thể nào ổn định lại được.

Hoang mang.

Rối ren.

Đến khi về thì bắt gặp cái xe sang trọng của cô Vân, cô với ba mẹ tớ đang uống trà trong nhà.

-"Ôi dồi ôi nghe tin vợ chồng em cũng mừng cho hai bác ạ, con trai giỏi quá đi mất."

-"Xin lỗi đợt cô chú nằm viện chị ở bên đó không về thăm được. Lúc đầu là hai mẹ con chỉ định sang du lịch thôi, sau đó chẳng hiểu lý do vì sao thằng bé không muốn về nước nữa, quyết định đột ngột quá làm chị bận túi bụi chuẩn bị hồ sơ giấy tờ, cũng may vẫn còn có trường nhận. Chẳng biết Khôi với Thu có giận nhau gì không mà mấy lần rảnh rảnh chị định gọi về cho Thu thằng bé tỏ thái độ rất tiêu cực."

-"Em cũng không rõ nữa…để con bé về em hỏi…"

Tớ nghe đến đấy thì cố cười thật tươi đi vào chào mọi người.

-"Con chào cô, con chào ba mẹ con mới đi học về ạ. Con với Khôi vẫn bình thường mà, đợt hè có giận nhau chút xíu nhưng hai ba hôm là hết ạ, con vừa chat với bạn hôm qua."

-"Vậy à, vậy mà cô cứ lo…cô mua cho Thu mấy cái váy đấy…với xe đạp điện giờ Khôi không dùng thì Thu nhận giùm cô nha, có gì đi lại cho tiện, lớp

12 rồi cũng học thêm nhiều mà.”

Thu lễ phép cảm ơn cô rồi xin phép vào bên trong nấu cơm. Các cậu không bao giờ tưởng tượng được tớ phải kiềm chế đến mức nào đâu.

Suốt từ lúc 11 giờ 30 phút buổi trưa cho tới 10 giờ 59 tối, thấy ba mẹ vào phòng đi ngủ rồi tớ mới dám mắc màn, tắt đèn lủi thủi chui vào trong chăn.

Ức.

Nước mắt cứ ứa ra ý.

Ban đầu chỉ nghẹn ngào thôi nhưng sau thì rưng rức như một con điên luôn, nấc lên nấc xuống à.

Giận kinh khủng khiếp.

Nguyễn. Hoàng. Trọng. Khôi.

Tớ chỉ muốn đánh cho cậu ấy một trận thôi.

Nếu ngay lúc này đây WC xuất hiện trước mặt thì Thu nhất định sẽ lao vào vả vả tát tát, vò đầu bứt tóc hắn rồi túm cổ đạp xuống cống.

Người đâu mà khốn nạn.

Quá khốn nạn.

Đêm đấy tớ thức trắng luôn, xong bị sốt sốt á, ba mẹ lo tới tấp làm Thu cũng áy náy à. Ngủ li bì cả một ngày, sang sáng hôm sau thì quyết tâm gạt tên cặn bã đó ra khỏi cuộc đời của mình.

Không cần thiết, người không cần ta thì ta cũng không bi luỵ.

http://tieulun.hopto.org

Tương lai tươi đẹp rạng rỡ còn ở phía trước, mai sau ba mẹ có được sống sung sướng không là còn chờ vào sự nỗ lực của Thu ngày hôm nay.

Cho nên là, cố lên Tây Thu.

Thu có thể ngu ngốc chẳng bằng ai đó, nhưng nói được thì nhất định làm được. Nửa kỳ đầu năm lớp 12 đầu bù tóc rối luôn các cậu ạ, chuẩn bị hồ sơ nộp đi du học mà, lắm việc lắm.

Ngoài thi một đống chứng chỉ ra thì còn phải đi dịch công chứng hết cái này tới cái kia ý. Họ hàng gia đình chẳng có ai biết mấy thứ đó, nhờ cô Vân thì ngại nên toàn một mình tớ làm à, có hôm đi xin cái dấu chứng nhận gia đình có thu nhập thấp thôi mà đợi mòn mỏi luôn ấy.

Xin để apply “Financial Aid” các cậu ạ, lúc đi xin Thu cũng chưa biết có cần nộp tờ giấy đó không nhưng thấy các anh chị khoá trên bảo đã mất công rồi thì làm một thể cho chắc.

Năm tớ nộp là có hai đợt, một đợt tháng 11 nhưng lúc đó Thu còn một cái chứng chỉ nữa chưa lấy được nên phải tới gần cuối tháng 12 tớ mới xong hết hồ sơ nộp sang ba trường.

Hai trường đại học Iowa và đại học Emory rank không quá cao nên Thu hi vọng cực kỳ nhiều, bài luận viết cũng tỉ mỉ lắm luôn, mất gần nửa tháng mới xong, nhờ thầy Việt lùn sửa lên sửa xuống á.

Trường cuối cùng là Harvard. Thôi thì tuy mơ hơi cao nhưng đó là giấc mơ cả đời mà, mặc dù không dám đặt nhiều mộng tưởng nhưng cũng phải thử vận may một lần chứ. Tuy nhiên lúc đến tìm thầy Việt nhờ tư vấn thì gặp cô Lan, dạo này cô hay qua văn phòng thầy cực, chẳng hiểu có chuyện gì nữa.

Cô bảo tớ thôi đừng khuôn mẫu khách sáo làm gì, trường top rồi thì đánh liều một phen luôn đi, dùng chính trái tim mình mà viết, viết thật nhất và

chân thành nhất.

Thu thấy cũng có lý nên tối hôm đó về cắm cúi viết.

Hai bài luận tớ đều dùng toàn bộ tâm sức và tấm lòng của mình để viết, một trong hai bài đó là viết về chính mình, về ước mơ, hoài bão của tớ.

Tớ thừa nhận bản thân không phải người xuất sắc nhất, nhưng nếu người xuất sắc cần mười bước đề về đích, thì tớ, cho dù cần một trăm hay một ngàn bước, cho dù chạy hay bò, nhất định tớ cũng sẽ tới đích bằng được.

Tớ kể về gánh đậu phụ của gia đình tớ, về mẹ bị bệnh tim, về những ngày tháng không có tiền mẹ phải nằm viện chung phòng với mấy chục người mà chẳng có điều hoà, về cái khoảnh khắc ba tớ chạy ra ngoài rơi nước mắt, khi ấy, tim tớ nhói đau.

Về Harvard, ước mơ cháy bỏng từ thuở nhỏ của tớ.

Về một người đặc biệt, một người mà tớ thích hơn cả Harvard, một người rời bỏ tớ không một lời từ biệt.

Một người mà nghe đồn đã nhận được “Early Admission” vào Harvard ngày 13 tháng 12 vừa rồi. Tớ không biết Khôi có chọn Harvard không, bởi cậu ấy cũng được chấp nhận bởi sáu trường đại học khác nữa, và mặc dù tớ vẫn còn rất giận, nhưng tận sâu trong đáy lòng…thực sự vẫn mong…mong một ngày nào đó chúng tớ tay nắm tay, cùng nhau ngắm tuyết ở Harvard như ước nguyện năm nào.

Nộp xong xuôi mọi thứ rồi thì lại quay vào ôn thi đại học. Vì kiến thức tớ vẫn theo sát nên công nhận từ khi hoàn thiện hồ sơ nhàn hẳn đi, thỉnh thoảng còn cảm giác như bị hẫng ý.

Tổng kết kỳ một, tớ xếp thứ nhất trường.

Chẳng cần ai nhường mà vẫn xếp thứ nhất, khổ nỗi không vui chút nào ấy, lúc nhận phần thưởng đi xuống tự dưng nhớ về ngày này năm ngoái, ai đó gian xảo ngồi ở hàng cuối cùng đợi tớ.

-"Chúc mừng Thu nha, lát đi ăn liên hoan với lớp nhé, về một mình buồn lắm Thu à."

Cái Chi rủ rê ý, nó với thằng Hưng cứ thụt thà thụt thịt làm Thu nóng máu cực kỳ luôn. Các cậu thông cảm, tớ là người bình thường, cảm xúc có lúc lên lúc xuống, FA mà, thất tình cả nửa năm rồi mà, trông thấy couple bình thường tình củm ngứa mắt một phần thì trông thấy Chi vui vẻ ngứa mắt gấp chục lần.

-"Thu buồn thì Chi sướng quá còn gì?"

-"Sao…sao Thu lại nói vậy?"

-"Cái đoạn video đó, rõ ràng Chi đưa cho Diệp rồi hai người lên kế hoạch chia rẽ bọn tớ. Chi biết thừa Khôi tự kỷ rất dễ bị kích động Chi còn làm thế? Chi không ăn được thì đạp đổ chứ gì? Bây giờ Khôi đi du học rồi đấy, tớ với Khôi cũng chấm dứt rồi, Chi vừa lòng chưa?"

-"Cái gì…con Diệp…Chi…Chi…Chi không biết gì đâu…thề luôn…"

Người gì mà mau nước mắt dễ sợ, chưa gì đã rơm rớm rồi. Nghe nói chiều hôm đó nó tìm cái Diệp gây chuyện, hai đứa choảng nhau gần nửa tiếng đồng hồ mới chịu dừng, mặt mũi sưng bầm luôn à.

Sau đó lớp trưởng đến tìm tớ, mồm năm miệng mười bao biện cho Chi, nói dài nói dai nói dại khiến Thu phát mệt à, rốt cuộc đành phải nhận lời lên sếp đèo để tới thăm và xin lỗi Chi.

Khổ thân con bé, khóc nhiều sưng húp cả mắt, nức nở tức tưởi.

-“Rồi, Chi chấp nhận lời xin lỗi của Thu…nhưng mà…nhưng mà… Hưng…Hưng thích Thu à? Sao hai người lại đi cùng nhau?”

-“Ừ chuẩn, từ giờ Thu công khai theo đuổi Hưng đó.”

Sếp điên lắm, nhưng trước khi thanh minh đã bị Thu bịt miệng rồi.

-“Không được, Thu không được làm thế. Thu đã cướp Khôi của Chi rồi mà.”

Bé Chi sụt sịt phát tội á.

-“Nhưng Chi đâu có thích Hưng đâu, quan tâm làm gì? Vừa lúc sáng thấy Chi còn bảo hai người chỉ là bạn thân thôi mà.”

-“Là Chi nói vậy thôi…tại Chi sợ…sợ…nhận lời làm bạn gái rồi thì Hưng không cưng Chi như trước ấy.”

Bạn Hưng kiểu không thể chịu đựng được nữa, gạt tay Tây Thu ra rồi ngay lập tức xông đến hôn Chi say đắm, đoạn còn trịnh trọng tuyên bố.

-“Tiểu tử ngốc ạ, tim trẫm rất hẹp, cho nên là dù sông có lở núi có mòn thì nó cũng chỉ có thể chứa một mình nàng mà thôi.”

Oẹ.

Xin lỗi các bạn, nhưng sến quá mức rồi á.

Chi ngượng đỏ bừng à, hai bạn sau đó ríu rít tíu tít quên trời quên đất làm Tây Thu phải đi bộ về. Đường rất dài, đường dài là thế, xưa kia luôn có người đứng ở ngã ba đợi mình.

Mà hôm nay, cớ sao ngã ba chỉ có cái cột đèn giao thông?

Sầu đời thế chứ nị.

Thời gian trôi không lâu mà cũng chẳng nhanh, thế rồi cũng đến Tết. Nói thật tớ có chút mong Tết đến, học sinh đi du học chẳng phải rất hay về Tết hay sao? Hôm 29 đi chơi với lớp nghe tụi nó đồn Khôi về nước được mấy hôm rồi, Chi còn khoe tối qua vừa chat với Khôi cơ, giọng hớn ha hớn hở làm Hưng đen cả mặt.

-"Chi dọn đến nhà Khôi ở cho rồi."

-"Này này…Hưng đừng có xỉa đểu nha, không thích thì mình chia tay, mất cả vui à."

-"Thôi thôi…Hưng xin…Hưng van…đừng giận…năn nỉ nha…"

Ôi dồi ôi lại bài ca quen thuộc mà, bài ca chia tay. Sếp kể cũng cao cả rộng lượng thật đấy, Chi chỉ cần e hèm một cái thôi là sợ run cầm cập á.

Chẳng bù cho ai đó…cứ có dịp là troll Thu thôi.

Chẳng bù cho ai đó…nick sáng suốt ngày suốt đêm cũng không thèm nhắn một lời hỏi thăm.

Buổi tối, Thu kiềm không nổi, đành mưu hèn kế bẩn đăng một status lên tường nhà mình.

"Sốt quá, mãi chưa khỏi."

Bạn bè vào thả tim với hỏi thăm ầm ầm các cậu ạ, duy chỉ có cái người mà mình mong đợi nhất thì vẫn chẳng có động tĩnh gì hết ý.

Đợi.

Đợi hoài, đợi mãi, đợi chán đợi chê.

Rốt cuộc…thất vọng tràn trề.

Có lẽ tớ đã đánh giá bản thân quá cao, có lẽ vậy!

Chiều tối hôm mồng 5 Âm Lịch ba mẹ mải xem hài Tết quá nên Thu đi đưa hàng cho nhà hàng của cô Vân chú Đăng, vừa mới bê mấy thùng đậu ra trước cửa thì Khỉ tới, cậu ấy ngó qua ngó lại rồi bảo Tây Thu đứng nguyên tại chỗ chờ.

Ừ, thì chờ.

Đúng hai chục phút sau bạn rồ ga lái xe ba gác tới các cậu ạ, choáng váng luôn à.

-"Khỉ có bằng lái chưa thế?"

-"Rồi, mọi khi rảnh rỗi anh vẫn đi chở than mà, mình cứ ngồi lên xe đi để anh bê mấy thùng đậu lên cho. Có cái xe này tiện lắm, chỉ cần đi một chuyến thôi."

-"Cảm ơn cậu. Tớ sẽ trả phí ship đầy đủ."

-"Ừ, trả cho anh cuộc đời của mình ý. Sớm hay muộn thì đậu cũng về với than mà thôi, đi với kim cương lệch lạc lắm."

-"Eo, nói thêm một câu nữa là cạch mặt đấy."

-"Được rồi được rồi, tuân lệnh."

Khỉ ga lăng lắm, năm nay cũng cao thêm chút xíu. Hai đứa vi vu loáng cái đã tới nhà hàng rồi. Thế nào mà cuộc đời nó lắm chuyện trái ngang, đúng cái khoảnh khắc cậu ấy vòng ra đằng sau đỡ tớ nhảy xuống xe thì gặp người quen…quen mà lạ.

Đã lâu không gặp, xem ra WC vẫn rất khoẻ.

Còn ăn chơi nữa, phong cách playboy giống hệt cái đợt tụi tớ giận nhau hồi xưa ấy, bạn gái đi bên cạnh xinh tuyệt vời luôn, Khỉ hơi bối rối nhưng rồi cũng vẫy tay chào.

-"Khôi mới về nước à?"

-"Bạn của anh à anh Khôi? Em là Khánh, sinh viên năm ba đại học Yale, rất vui được làm quen với mọi người."

Đời nó thốn là thế đấy, chị sinh viên năm ba mà gọi Khôi là anh xưng em ngọt xơn xớt luôn à. Nói đùa tớ ức suýt ứa nước mắt rồi ý, lộn cả ruột xách thùng đậu phụ cứ thế lách qua hai người đó rồi phăng phăng đi vào trong bếp.

Khôi đuổi theo giật lấy cái thùng, tớ nhất quyết giằng, rốt cuộc tranh nhau làm thùng đậu rơi vỡ tung toé à. Thu tức tối nhờ Khỉ bê toàn bộ mấy thùng còn lại đặt xuống dưới đất, đó, nhường cho Khôi cả đó.

Đoạn Thu bảo Khỉ đi về thôi, bực nên không thèm ngồi chỗ cũ nữa mà với mũ bảo hiểm rồi leo lên đằng sau ôm Khỉ thật chặt luôn.

Tớ thừa nhận cách làm của mình có chút ấu trĩ.

Nhưng đang điên mà, đã điên rồi thì kiểm soát thế quái nào được hành động của mình. Về đến nhà chán ơi là chán ý, trong đầu toàn Khôi với chả Khôi thôi, bực hết cả mình nên quyết định xin ba mẹ đi xem pháo hoa.

Mười hai giờ mới bắn cơ, nhưng thôi ra sớm chiếm chỗ.

Cứ ngỡ ra ngoài đường rồi thì hình ảnh của người ta sẽ tan biến, ai ngờ cậu ấy lại xuất hiện bất thình lình trước mặt tớ luôn à. Thu phải chớp chớp mắt hồi lâu không sợ mơ ý, tất nhiên rồi, tại tớ mơ cảnh này tới cả trăm lần

rồi ấy chứ.

WC lôi tớ vào cái hẻm gần đó, TF cũng như bị thôi miên ý, cứ thế đi theo à, mãi một lúc sau mới chợt bừng tỉnh giãy giụa.

-“Bỏ Thu ra, Khôi lấy tư cách gì mà chèn ép bắt nạt Thu hả?”

-“Tư cách bạn trai Thu, chúng ta vẫn chưa chia tay.”

Eo, làm gì có cái lý đấy chứ?

Mỡ đấy mà húp nha.

-“Quên đi, chia tay rồi, chia tay ngay từ khoảnh khắc Khôi bỏ mặc Thu rồi chạy biến sang Mỹ ý.”

-“Là tại ai? Tại ai lăng nhăng? Tại ai không trân trọng tình cảm của Khôi?”

-“Tại ai thì tại chứ cũng không phải tại tớ.”

-“Thu còn chối quanh được à? Chiều nay còn tình cảm thế cơ mà?”

Khôi véo má tớ đau ơi là đau á, xong rồi quát nạt ầm ĩ cả lên. Thu cũng sôi cả máu, to mồm hơn cả cậu ấy.

-“Thế thì đã làm sao? Còn hơn ai đó lái máy bay bà già nhé. Sinh viên năm ba à? Yale à? Thế mà anh anh em em như rót mật vào tai vậy ấy.”

Đang yên đang lành tự dưng cậu ấy cười tủm chứ, nhưng rất nhanh sau mặt lại khó đăm đăm luôn.

-“Thì đã làm sao? Thu ghen hả? Có Khỉ rồi mà vẫn ghen hả? Sao vô lý thế?”

-“Đây không thèm ghen nhé, Khôi bỏ Thu ra đi, không thèm phí lời với cậu nữa.”

-“Không bỏ.”

-“Thu gào lên đó….Á….Á…bớ làng nước ơi có người bắt cóc cháu…cứu cứu…”

Môi cậu ấy ngay lập tức chạm môi tớ à, chỉ là chạm một cái thật nhẹ thôi mà sao tim tớ đập liên hồi luôn, tưởng rớt ra ngoài ấy.

-“Hét nữa đi. Có giỏi thì hét nữa đi, Khôi nói Thu nghe Thu mà dám hét một câu Khôi dám cắn Thu một cái. Để xem cái thằng người Thu thương thật lòng nó có tức ói máu ra không?”

Ặc.

Bực bực quá à, tức không thể nào mà tức hơn được nữa ý. Thu đưa tay lên kéo hai má Khôi rồi hậm hực mắng.

-“Người Thu thương thật lòng là Khôi đó, đồ ngu ngốc.”

-“Quên đi, đừng có mà xảo quyệt. Thu thương cái gì mà thương, thương gì mà nghe tin Khôi đi du học cũng không thèm nhắn lấy một tin hỏi han. Nick Khôi để sáng 24/24 mà Thu chưa từng inbox Khôi lấy một chữ.”

Eo ôi cái lý do gì vậy trời, eo ôi bao nhiêu ngày tớ mong gặp lại cậu ấy, không ngờ vừa gặp đã khẩu chiến thế này.

-“Khôi nói mà không biết ngượng à, Khôi thì sao? Thu để status kêu sốt như thế, ốm yếu là thế mà Khôi cũng có hỏi han đâu.”

-“Sốt cái quái gì mà sốt, sốt mà vẫn chạy nhong nhong đi mua pháo bông được, vẫn nhì nhèo mặc cả bác bán đào giảm giá cành hoa đó từ 90k xuống

75k?”

Ựa.

Sao biết hay vậy ta?

Trời đất…tự dưng làm màu bị bắt quả tang, thẹn thùng quá à.

-“Cho nè.”

Có người bất ngờ đưa ra trước mặt tớ bó hồng đỏ thẫm to bự, hoa bi trắng xếp viền xung quanh đẹp lung linh luôn á. Eo ui sướng sướng à, nhưng cứ nghĩ đến ấm ức bao nhiêu ngày qua nên chưa nguôi giận được ý, quay mặt làm kiêu luôn.

-“Đi mà mang tặng cái người học Yale ý.”

-“Valentine mà lại tặng hoa hồng cho em họ à? Khôi chưa rồ nhé.”

Ớ, hôm nay là Valentine hả? Thảo nào ban nãy thấy Khỉ gạ gẫm rủ tối đi chơi nhưng tớ đang tâm trạng nên không đồng ý.

Mà em họ á? Lắm em họ thế?

Chẳng hiểu sao bất chợt tớ cứ mừng mừng ấy, phải mím môi lắm mới nhịn cười được.

-“Thu tưởng Khôi muốn tặng chắc, chẳng qua Valentine mà không có quà cho bạn gái thì người ta lại chê không lãng mạn.”

-“Không muốn thì thôi, Thu không thèm.”

-“Thu còn nhớ kỳ một năm ngoái Thu hứa nếu xếp thứ nhất thì thực hiện một yêu cầu của Khôi hay không? Giờ Khôi yêu cầu Thu nhận bó hoa này,

chỉ đơn giản vậy thôi.”

Còn thế nữa, Thu vừa đưa tay ra cầm hoa thì trời đổ mưa à, tuy là mưa phùn man mát thôi, với cả bên trên cũng có mái che nhưng Khôi vẫn lôi tớ vào phía bên trong áo của cậu ấy, với lí do là trú mưa.

Ấu trĩ ghê á.

Tớ nghe rõ trống ngực của người ta đập thình thịch à, cảm giác ấm áp ngọt ngào lắm, tủi hổ lâu nay bỗng dưng ùa về, khóc ngon lành cành đào luôn. Khôi ôm tớ chặt thật chặt rồi dỗ dành.

-“Thôi thôi Khôi thương mà, con khỉ đột đó đối xử không tốt với Thu hả?”

-“Khôi là đồ ngốc. Bao giờ Khôi bay qua Mỹ?”

-“Sáng mai.”

-“Đùa hả?”

-“Không, trường Khôi có được nghỉ Tết đâu, là Khôi tự xin nghỉ học mấy buổi đó chứ.”

WTF?

Có nhất thiết phải khiến tớ sốc với choáng váng thế không? Mai, là mai đó. Ngày mai bọn tớ lại mỗi người một phương trời đó. Kiểu ảo não buồn đời không thể tả nổi ý, muốn nổi khùng luôn.

-“Khôi khốn nạn vừa thôi, Thu muốn chia tay, nhất định phải chia tay.”

-“Thu làm màu quá đấy, chia tay hay không thì có ảnh hưởng gì đâu? Thời gian làm bạn gái Khôi Thu vẫn lăng nhăng với Khỉ mà.”

Eo ôi nó ức sao mà ức đến thế? Tớ ném thẳng bó hồng vào thùng rác rồi hét to thật to.

-“Kệ Thu, Thu muốn chia tay để quang minh chính đại với Khỉ, mong Khôi thông cảm.”

Mục đích của tớ là chọc điên Khôi, và cậu ấy đã điên thật.

-“Thu…Thu…quá…nhẫn tâm…”

-“Khôi còn nhẫn tâm gấp một tỷ lần.”

-“Khôi ghét Thu.”

-“Thu ghét Khôi gấp một tỷ lần, Thu hận Khôi.”

-“Được, vậy như Thu mong muốn, chúng ta chấm dứt.”

Chính tớ là người đề nghị trước, cớ làm sao nghe Khôi kết luận tim gan lại tan nát đến vậy.

Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, Valentine năm đó, đã chính thức tuyên bố bước ra khỏi cuộc đời tớ.

Nước mắt hoà nước mưa, mặn chát.

Về nhà, nhận tin hai trường mình hi vọng đồng ý nhận học, một trường cấp 70% học phí với một trường cấp 100% học phí mà nghẹn ngào luôn.

Bọn lớp tớ mà được nghe tin đỗ chắc sướng lắm đó, nhưng vấn đề là nhà Thu quá nghèo, cơ hội chỉ đến nếu như được hỗ trợ toàn phần. Nhiều người khuyên có thể vay rồi sang đó đi làm thêm, nhưng mà vay ai? Riêng khoản chứng minh tài chính để làm visa là tớ cũng toi luôn rồi.

Cả tháng trời cứ u sầu buồn tủi chán nản thôi ý, cuộc đời chưa lúc nào cảm thấy thất vọng tràn trề như vậy, tinh thần uể oải muốn sụp đổ luôn à.

Còn mỗi Harvard, mà Harvard thì phải may mắn lắm á.

Thế mà may thật các cậu ạ.

Mãi nhớ như in ngày hôm đó, nhận được thư đồng ý mà ngỡ như đang mơ cơ. Nhìn vào cái số hiện trên tờ giấy mà hoa cả mắt á.

Là hơn ba trăm ngàn USD đó, cho 4 năm học.

Tính ra gần 7 tỷ lận, ôi dồi ôi chẳng dám tin ý, tức tốc đạp xe đến trường hỏi cô Lan thầy Việt xem có phải ý họ là thế thật không hay lại nhầm thì chết.

Thầy cô xem xét rồi ôm tớ reo hò ầm ĩ, ba người cười phớ lớ luôn à.

Đúng rồi.

Đúng thật rồi.

Tây Thu đỗ Harvard.

Ôi dồi ôi, ba ơi mẹ ơi. Kiểu tớ sướng quá, sướng phát đơ luôn ấy nên cứ ngẩn ngơ như con điên à, đến xe đạp cũng không đi nổi làm thầy cô phải đánh ô tô chở về nhà.

Ba mẹ tớ nghe tin cũng sốc chẳng kém, thầy u ngã khuỵ xuống đất rồi khóc lóc rưng rức cả lên. Tối hôm ấy bà con cô bác nườm nượp kéo đến chúc mừng, nhà đông kinh khủng khiếp ý, ba mẹ mải tiếp chuyện, Thu thì chân tay vẫn run rẩy nên ngồi yên một chỗ, đâm ra toàn thầy Việt cô Lan chạy loanh quanh tiếp nước với hướng dương bánh kẹo cho mọi người thôi.

Nhiều khi cứ giống như đám cưới của thầy cô chứ không phải tiệc chia

vui của tớ nữa ý.

Rồi thời đại công nghệ thông tin phát triển, vừa mới đó mà tối đã có phóng viên nhà báo đến phỏng vấn rồi. Ngượng thế chứ nị, tuy rằng trường Thu có rất nhiều người từng đỗ Harvard rồi nhưng Thu là con nhà nghèo với cả giành học bổng cao nên được ưu ái nhất, hôm sau tít giật cứ ầm ầm ý.

“Cô bé con nhà bác bán đậu phụ được học bổng gần 7 tỷ đồng vào một trong những trường đại học danh giá nhất thế giới.”

“Bác bán đậu phụ phấn khởi kể về sự nỗ lực phấn đấu mười hai năm đèn sách của con gái yêu.”

“Chia sẻ về bài luận và bí quyết apply của bạn Phạm Lệ Thu.”

“Phạm Lệ Thu, tấm gương con nhà nghèo hiếu học.”

…

Ôi dồi ôi, nhiều kinh khủng khiếp luôn á, ba tớ bắt tớ in ra rồi dán đầy hết cả tường luôn, cô Vân cũng gọi điện chúc mừng, còn thưởng cho bao nhiêu áo quần đẹp nữa á.

Vì có học bổng cao với cả sau đó mẹ Khôi đưa đi làm thủ tục giấy tờ nên mọi thứ diễn ra rất thuận lợi.

Ngày 21 tháng 8, Thu mặc một chiếc váy xanh bồng bềnh, tóm bím xinh xinh yêu yêu, khoác áo len mỏng nhẹ nhàng, rơm rớm nước mắt vẫy tay tạm biệt mọi người lên đường đến nước Mỹ xa xôi.

Đến tiễn tớ còn có cả cô Vân nữa, cô gửi cho tớ một bức thư nhỏ, check in xong rồi lúc ngồi đợi Thu mới mở ra đọc.

“Tây Thu thương mến,

Tình cờ làm sao một lần gặp Chi lớp con, bạn đã xin lỗi cô và kể hết mọi chuyện. Cô hiểu tính Khôi nên cô biết thằng bé cảm thấy như nào. Cô đã liên lạc giải thích chuyện học hè với bạn cũng như chuyện ba mẹ con nằm viện ngay sau đợt hai con giận nhau. Hình như Cún rất hối hận thì phải. Còn về phía con, hãy làm theo những gì trái tim mình mách bảo nha con.

Còn bây giờ là cảm nhận của cô về Thu nhé. Thu biết không? Cinderella là nhân vật hoạt hình được rất nhiều trẻ em trên thế giới yêu mến. Tuy nhiên theo cô, Thu còn rực rỡ hơn cả cô bé ấy. Con trở thành công chúa mà chẳng cần tới sự giúp đỡ của bà tiên nào cả. Con toả sáng bởi chính những cố gắng và nỗ lực không ngừng nghỉ của bản thân mình.

Cô và mọi người tự hào về Thu.

Chúc con lên đường bình an.

Ký tên: Mẹ chồng tương lai của con. ^^

P/S: Khôi cũng chọn học Harvard nha con!!!”

Eo đọc mà mát hết cả lòng cả dạ các cậu ạ, được khen ai mà chả sướng. Lại còn được cô ấy nhận làm “con dâu tương lai” nữa chứ nị.

Kèm theo là một bức ảnh chụp tranh của Cún được giải nhì trong một cuộc thi vẽ tại Mỹ. Bức tranh ấy có tên “My Love”, vẽ một cô gái rất xinh xắn, là tớ đó ạ.

Tự khen mình xinh có vẻ hơi làm màu nhỉ? Thui xin lỗi cho Thu tự sướng chút nha, bên dưới có kèm thông điệp.

“J qspnjtf up mpwf ifs gps uif sftu pg nz mjgf.”

Mật mã Caesar sao? May mà Cún dùng rất đơn giản nên chỉ mất năm phút

tớ đã có thể hiểu được rồi. Cũng chính là một câu trong bài hát rất nổi tiếng à, sống mũi tớ cay cay, mắt cũng nhoè đi á.

Tự thấy bản thân mình quá đáng ấy. Biết người ta tâm hồn mỏng manh yếu đuối nhạy cảm rồi mà cũng mình bướng bỉnh chẳng chịu nhường gì cả. Ôi Cún đáng thương tội nghiệp của Chó, đợi Chó nha, tới Mỹ rồi Chó sẽ tìm Cún rồi chúng mình làm hoà.

Thu vác toàn bộ niềm vui và hi vọng lên máy bay ý. Ôi đi máy bay chẳng sướng như tưởng tượng gì á, lúc đầu nhìn trời nhìn mây còn hứng khởi, sau rồi nó cứ kêu ù ù nhức hết cả đầu ý, ngồi vạ vật mệt nhoài cả người luôn.

Máy bay hạ cánh lúc bốn giờ hai mươi phút sáng, tầm năm giờ hơn thì Thu nhập cảnh với lấy hành lý xong. Trước khi sang tớ có chat với hội sinh viên Việt Nam bên này, anh Đông anh ý bảo sẽ có chị Xuân và chị Hạ ra đón Thu. Nhưng bởi vì sớm quá nên tớ ngại làm phiền mọi người, nói dối là tám giờ mới sang tới nơi.

Còn đang tính tìm chỗ nào ngồi nghỉ rồi lấy nốt bọc xôi mẹ chuẩn bị ra ăn thì thấy có chị nào đã cầm tấm bìa “TÂY THU” to bừ bự đứng đợi phía kia rồi á.

Eo, chị giỏi ghê ta.

Sao biết mình nói xạo nhỉ?

Tớ hứng khởi chạy tới chỗ chị, bảng to quá nên không nhìn rõ mặt chị, nhưng tới khi tấm bìa ấy được thay bằng một tấm khác có nội dung “I’M SORRY” thì tự dưng cứ thấy run run làm sao á, tim bắt đầu đập loạn.

“PUPPY MISS DOG…SO SO (SO)^N MUCH.”

Đó là nội dung của tấm bìa cuối cùng.

Thu đứng khóc rưng rức luôn ở giữa sân bay luôn ý, cả người đơ như bị hoá đá, chân tay cứng nhắc không làm sao mà cử động được. Có người vứt cả đống bìa xuống đất, lao tới siết Thu chặt thật chặt.

Nước mắt tớ trào ra như suối luôn á, mãi lâu sau mới tạm nguôi ngoai, kiễng lên thơm nhẹ vào má cậu ấy, nức nở trình bày.

-"Thu thương Khôi là thật lòng đó…Thu…Thu công nhận là Thu cần tiền…vì hoàn cảnh nhà Thu khó khăn…nhưng Thu đã nói rồi mà…Thu thích Khôi hơn cả Harvard…Thu…Thu nhớ Khôi kinh khủng khiếp…một năm qua, Thu khổ lắm…hôm Tết gặp Khôi…là Thu giận quá…giận vì sáng hôm sau Khôi đã đi rồi ý…nên Thu mới nổi điên…Thu…Thu…"

-"Khôi sai rồi."

Khôi nói xong thì cẩn thận lau nước mắt cho tớ, một tay dắt Thu một tay đẩy hành lý, đến chỗ góc tường khuất khuất bỗng dưng WC dừng lại hỏi han.

-"Are you still mad at me?"

Ựa, tiếng anh lun à? Vô tư đi nha, tiếng anh thì tiếng anh chứ sợ quái gì!

-"No, I'm not."

-"That's great…so…so…Can. I. Kiss. You. Please?"

Eo, lịch sự phong độ ngời ngời thế này thì ai mà từ chối được cơ chứ? Thu ngoan ngoãn gật đầu à, hai tay Khôi dịu dàng đặt lên hai má tớ, môi chạm môi mơn trớn. Có thể là vì bao nhiêu ngày tháng xa cách, có thể do nhớ nhung, khát khao, tớ cũng chẳng rõ nữa, nhưng nụ hôn ấy, thực sự rất ngọt ngào.

Lưu luyến bịn rịn mãi không rời ý, cái người này cứ như muốn ăn tươi

nuốt sống Thu không bằng. Cậu ấy ép sát lắm, ép đến nỗi trống ngực tớ đập thổn thức, gần quá, hơi thở của hai đứa cũng như hoà quyện làm một. Mỗi lúc một gấp gáp, mỗi lúc một nóng bỏng.

Càng ngày Cún càng mãnh liệt, bạn vẫn theo thói quen cũ hơi nhấc Thu lên khỏi mặt đất. Chắc tại vì cậu ấy quá cao đó, hồn tớ giờ cũng treo lơ lửng ở phương nào rồi, xương cốt mềm oặt lâng lâng, đầu óc choáng váng chỉ có thể bấu víu người ta làm điểm tựa.

Hai đứa tớ cứ quấn quít nhau như vậy, mãi tới lúc mặt trời lên cao Khôi hình như mới sực nhớ ra Thu đi cả quãng đường dài rất mệt nên gọi xe đưa tớ về nghỉ ngơi. Cậu ấy thuê giúp tớ một căn phòng nhỏ nhắn xinh xinh gần trường. Phòng của Khôi ngay bên cạnh nhé.

Mà tớ háo hức quá nên chỉ về ăn uống với tắm giặt qua loa thôi rồi bắt Khôi dắt ra trường xem luôn.

Hứng khởi lắm ý, ước mơ bao nhiêu năm mà.

Harvard…ôi…chỉ có một từ thôi…TUYỆT.

To lắm, rộng lắm, đẹp lung linh huyền diệu luôn. Nhìn mà sướng hết cả người ý, tuy chưa được ngắm tuyết nhưng mùa thu ở nơi đây cũng rất đẹp, một màu vàng bình dị dịu êm vô cùng.

Và, Thu với Khôi, đang siết chặt tay nhau, đứng trước thư viện của trường ngắm lá vàng rơi. TF nhìn hết cái này cái kia, nhìn cả các anh chị sinh viên Tây đi ra đi vào mà trầm trồ, còn Khôi thì nhìn Thu, nhìn rất lâu, rất trìu mến.

Nhìn nhiều đến nỗi Thu chỉ ước có cái lỗ để chui xuống thôi. Đoạn, cậu ấy quay sang thơm lên trán tớ rồi thì thầm nho nhỏ.

-“Anh. Yêu. Em.”

Khoảnh khắc ấy, thực sự hạnh phúc muốn vỡ tim. Vậy là rốt cuộc bọn mình cũng được học cùng một trường đại học rồi. Khôi vòng tay qua ôm eo Thu tình cảm lắm. Mặt tớ đỏ bừng bừng à, tớ cũng ghé người sát sát, vừa đi vừa nghe cậu ấy kể chuyện linh tinh. Đợi tới lúc hết ngượng rồi TF mới chầm chậm bày tỏ.

-"Nguyễn. Hoàng. Trọng. Khôi. Em. Cũng. Yêu. Anh."

Không ít hơn anh yêu em!!!

Khôi cười, nụ cười rực rỡ làm trái tim Thu tan chảy à.

Cuối cùng, tớ xin phép được dừng quyển nhật ký của mình tại đây, căn bản vào đại học rồi bận lắm các cậu ạ, với cả từ đợt Thu sang bên này Khôi người lớn hẳn lên, chẳng mấy khi giận dỗi trẻ con cả nên ít cãi nhau.

Tất cả chỉ có ngọt…sủng…ngọt và sủng…toàn đường mật thôi các cậu à.

Nếu tương lai có chuyện gì hay hay tớ sẽ viết rồi nhờ dì Lan Rùa đăng trên facebook lanruanhim của dì ấy cho các cậu xem nhé.

Bây giờ chắc tớ đi ngủ một giấc cho đỡ mệt rồi chiều còn phải dậy nấu cơm cho anh yêu đây, dạo này ăn trực suốt à, nhưng nói chung được cái tính sòng phẳng, trả công nấu rất hậu hĩnh. Một thời gian sau còn giao cả ví cho tớ thích rút bao nhiêu thì rút cơ. Thu lại tham tiền nên khó mà chối từ.

À, quên mất, tớ còn hai điều nho nhỏ muốn nói nữa, đây là những chia sẻ chân thành nhất từ trái tim tớ chứ không phải làm màu gì đâu.

Điều thứ nhất, bạn có thể không phải cô gái xinh đẹp nhất, cũng có thể không phải cô gái thông minh nhất, nhưng nhất định phải là cô gái ngọt ngào nhất – trong mắt người bạn yêu nhé.

http://tieulun.hopto.org

Đừng bao giờ làm tổn thương người khác.

Cũng đừng so sánh hay ganh tỵ với họ, bởi mỗi người có điểm mạnh điểm yếu riêng. Và cũng bởi vì, ganh tỵ với người khác là tự hạ thấp giá trị bản thân của mình.

Điều thứ hai, nếu bạn có ước mơ, hãy giữ chặt nó và đừng bao giờ từ bỏ. Vì chỉ cần đủ đam mê, nhiệt huyết, kiêm trì, nhất định bạn sẽ thành công, dù sớm hay muộn.

Cố lên nhé!

Phạm Lệ Thu.

****

HẾT.

Nơi có nắng, có gió và yêu thương đong đầy.

Rull, 23/10/2016

Lan Rua’s Story ~ Porcupine & Duck Family.

P/S: Thank you all, love u :X.

http://tieulun.hopto.org